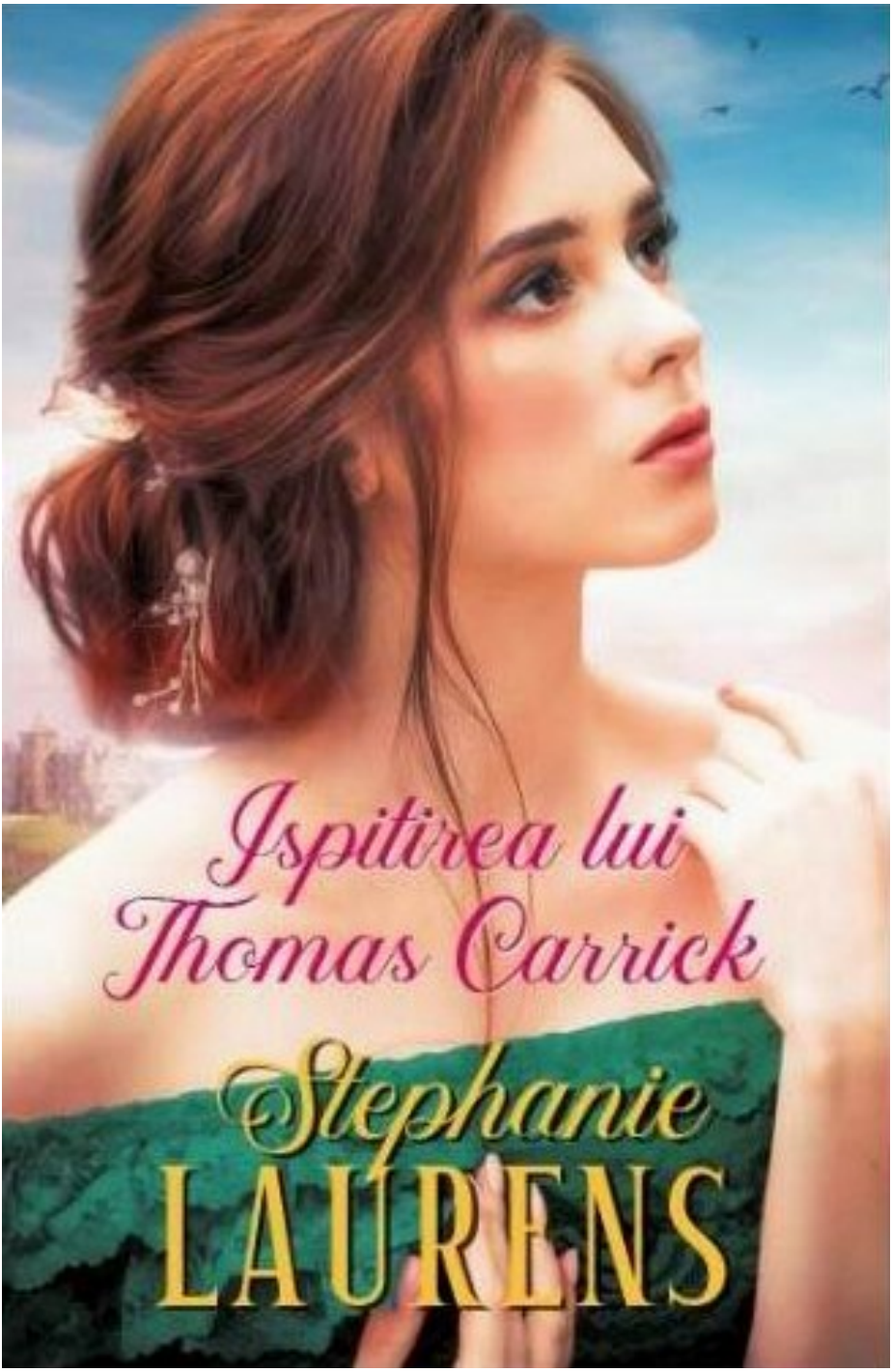
Ispitirea lui
Thomas Carrick
Stephanie
LAURENS

STEPHANIE LAURENS
ISPITIREA LUI THOMAS CARRICK
SERIA NOUA GENERAŢIE CYNSTER

The Tempting of Thomas Carrick **by Stephanie Laurens**

Capitolul 1

Glasgow, aprilie 1848

— Bună dimineaţa, domnule Carrick.

Thomas ridică privirea dinspre umbrela pe care o strângea şi îi zâmbi doamnei Manning, funcţionara între două vârste aşezată în spatele mesei de scris din foaierul biroului Carrick Enterprises.

Doamna Manning ridică impunător o mână.

— Lăsaţi-mă să mă ocup eu, domnule.

În timp ce uşa dinspre scări se închise în urma lui, Thomas traversă încăperea şi îi întinse respectuos umbrela.

Buzele subţiri ale doamnei Manning se arcuiră aprobator în timp ce luă umbrela; în ciuda conduitei de obicei severe, avea o slăbiciune pentru Thomas. Birourile companiei ocupau jumătatea din faţă de la primul etaj al unei clădiri de pe Trongate, aproape de inima agitată a oraşului, iar respectabila văduvă îşi conducea imperiul cu o mână hotărâtă, dar blândă.

— Nu aveţi nicio întâlnire programată în dimineaţa asta, domnule Carrick, doar discuţia cu familia Collier, după-amiază târziu. Doamna Manning aruncă o privire în colţul opus al încăperii. Şi deocamdată nu a mai apărut nimic.

Vizavi de biroul de la intrare, de-a lungul peretelui, se întindea o tejghea lungă şi lustruită, iar în peretele de deasupra se aflau prinse numeroase colivii de porumbei. În faţa tejghelei, Dobson, funcţionarul-şef, sorta liniştit scrisorile primite şi pe cele care trebuiau livrate; fost soldat care nu vorbea mult de felul lui, bărbatul încuviinţă din cap când Thomas îşi îndreptă privirea spre el.

Întorcându-se spre doamna Manning, Thomas murmură:

— În cazul ăsta, o să profit de ocazie ca să mă ocup de registrele de luna trecută.

— Le găsiţi pe biroul dumneavoastră, domnule.

Foaierul era îmbrăcat în lambriuri fine din stejar. Uşa pe jumătate din sticlă, cea pe care intrase Thomas, purta numele şi emblema companiei – conturul unui vapor cu aburi suprapus peste un container pătrat încastrate într-un superb panou din fier forjat aurit. Globurile rotunde din sticlă marmorată, suspendate de lanţurile grele prinse de tavanul metalic făceau ca strălucirea constantă a lămpilor cu gaz să se reverse peste întregul decor. Era o atmosferă sobră, ce nu trăda un exces de bogăţie.

Totuşi, în spatele Carrick Enterprises nu se aflau bani câştigaţi uşor. Răposatul tată al lui Thomas, Niall, începuse o afacere de import-export cu treizeci şi cinci de ani în urmă; ca al doilea fiu, fără parte de moştenire, acesta fusese nevoit să-şi croiască propriul drum în lume.

În aventura aceea, lui Niall i se alăturase cumnatul lui, Quentin Hemmings. Chiar dacă tatăl lui Thomas murise cu mulţi ani în urmă, Quentin continua să fie foarte prezent în activitatea zilnică a Carrick Enterprises.

În timp ce Thomas se îndrepta spre uşa deschisă ce dădea spre birourile din interior, Quentin îşi făcu apariţia, ocupând pe de-a-ntregul cadrul uşii, cu privirea aţintită spre un teanc de hârtii pe care le ţinea în mână.

Aproape la fel de înalt ca Thomas, avea aerul unui gentleman cu o stare socială foarte bună, discret şi totuşi pe deplin mulţumit de ceea ce avea – într-adevăr, în căsnicie, în familie şi în afaceri totul îi mersese de minune lui Quentin. Poate că părul lui castaniu se rărise întrucâtva, dar chipul şi silueta rămăseseră cele ale unui bărbat viguros, încă implicat în toate aspectele vieţii.

Observând obstacolul din calea lui, bărbatul ridică privirea. Faţa i se lumină când îl zări pe Thomas.

— Thomas, băiete, bună dimineaţa! Quentin flutură hârtiile pe care le ţinea în mână. Contractele cu Bermuda Sugar Corporation. Privirea căpruie a lui Quentin se intensifică. Este doar un singur lucru…

La un sfert de oră după aceea, după ce conveniseră că Quentin trebuia să obţină asigurări suplimentare în

privinţa datelor de livrare de la Bermuda Sugar, Thomas trecu, în cele din urmă, pragul şi păşi într-un coridor îngust. Cu birouri pe partea care dădea spre stradă şi spaţii de depozitare pe cealaltă, coridorul se sfârşea cu o uşă impunătoare, care dădea într-o încăpere mare pe colţ – biroul lui

Thomas. Cel al lui Quentin se afla în capătul opus al coridorului, spre celălalt colţ al clădirii.

Thomas mai avea cinci paşi până la uşă când alt gentleman înalt ieşi dintr-un birou alăturat cu hârtii în mână – vărul lui, Humphrey, singurul fiu al lui Quentin; bărbatul ridică privirea, îl văzu pe Thomas şi se opri, zâmbind larg.

Când Thomas se opri în dreptul lui şi îşi arcui laconic sprânceana, Humphrey afişă un zâmbetul maliţios.

— O să fie nevoie să te hotărăşti pe care dintre frumuseţile Glasgow-ului o preferi, iar asta repede, altfel o să se ajungă la un război între femei. Şi când vine vorba de ostilităţi, doamnele sunt mult mai ingenioase decât a fost vreodată Napoleon. O să curgă sânge prin sălile de bal, metaforic vorbind. Ascultă la mine, tinere!

Thomas chicoti.

— Unde ai auzit asta? Sau, mai bine zis, de la cine?

— Bătrâna Lady Anglesey. M-a abordat şi mi-a povestit de tine şi de interesul tău rătăcitor. Din fericire, continuă Humphrey, eram la braţ cu Andrea, iar ea mi-a fost scut. Cu toate astea, am fost desemnat mesager.

Andrea era viitoarea soţie a lui Humphrey, chiar dacă nu erau încă oficial logodiţi.

Împreună cu Humphrey, Thomas îi însoţise pe Quentin, pe soţia lui, Winifred, la o serată din înalta societate cu o seară înainte. Fiind considerat unul dintre cei mai eligibili celibatari, Thomas era o ţintă pentru peţitoare, cu atât mai mult pentru tinerele întreprinzătoare atrase de înfăţişarea şi de personalitatea lui la fel de mult ca de averea pe care o deţinea.

Thomas scoase un oftat.

— Bănuiesc că trebuie să aleg la un moment dat, dar încă sper să găsesc pe cineva ca Andrea.

Cineva care să-i trezească interesul şi să-i atragă atenţia. Cineva cu care să aibă o relaţie adevărată.

— Ah, ei bine… Continuând să zâmbească, Humphrey îl bătu uşor pe umăr pe Thomas. Nu se poate să avem cu toţii norocul zeilor.

Thomas râse. Aruncă o privire spre hârtiile din mâinile lui Humphrey, iar bărbatul le flutură numaidecât.

— Cei de la Rosewood s-au îndreptat spre Bristol. O notă de entuziasm îi răsună în voce. Cred că pot să-i conving că Glasgow este o destinaţie mai bună.

— O să fie un plus bine-venit la mahonul pe care urmează să-l primim. Thomas încuviinţă din cap. Să-mi dai de veste dacă reuşeşti.

— Oh, o să afli! Cu siguranţă, o să afli.

Fluturând din nou hârtiile, Humphrey porni pe coridor, fără îndoială, ca să se consulte cu unul dintre comisionarii lor pentru a găsi cea mai bună modalitate prin care să preia – ca să nu spunem să fure – afacerea de la negustorii din Bristol.

Thomas intră în încăpere. Îşi scoase mantia şi o agăţă în cuierul din spatele uşii, pe care o închise, şi se îndreptă spre birou. Nu îl ocoli şi nu se aşeză imediat pe scaun, ci se opri în faţa lui. Bătând uşor cu degetele pe suprafaţa netedă, se uită afară pe fereastra din colţ.

Strada principală plină de viaţă din Trongate se dezvăluia înaintea lui, împânzită de trăsuri şi de trecători care îşi vedeau, fiecare în parte, de treburile lor; strigătele vizitiilor şi ecoul bicelor şfichiuitoare se auzeau vag prin ferestre. Din stânga, îi atrase atenţia o rază de soare efemeră ce pătrundea printr-un spaţiu îngust dintre două clădiri şi se reflecta în apele de cositor ale fluviului Clyde.

Biroul acela, locul acela… Thomas le alesese ca să le transforme în centrul vieţii lui. Avea de gând să-şi construiască o viaţă captivantă în jurul poziţiei lui de proprietar a jumătate din Carrick Enterprises, iar următorul pas spre acea ţintă era să-şi aleagă o soţie potrivită. Genul de soţie indicată pentru un gentleman, aşa cum avea de gând să devină – stâlpul unei comunităţi de afaceri

prospere, cu o soţie care îl susţinea, cu copii care mergeau la şcolile potrivite şi o casă în cel mai bun cartier. Poate şi o cabană de vânătoare în munţi. Totul îi era destul de clar în minte.

Cu excepţia unui singur lucru. Primul dintre acestea.

Indiferent câte tinere din familii bune, mai mult sau mai puţin frumoase şi cu referinţe sociale impecabile, îi flutura mătuşă lui prin faţă, pur şi simplu el nu reuşea, nu putea să şi-o închipuie pe niciuna ca fiind a lui.

Nu atâta vreme cât Lucilla Cynster rămânea aşa de vibrantă şi de reală în mintea lui.

În mod voit nu o văzuse de mai bine de doi ani; sperase că fascinaţia inexplicabilă pe care ea părea să o exercite asupra lui avea să dispară dacă nu era alimentată, dacă nu o vedea şi nu îi auzea vocea, dacă atenţia nu îi era încordată, sfârtecată şi afectată de apropierea ei. Şi totuşi, nu dispăruse.

Nici măcar nu trebuia să închidă ochii ca să şi-o închipuie cu ochii ei de un verde smarald, uşor arcuiţi spre margini, pe un chip cu trăsături frumoase, încadrat de aureola părului roşu ca focul; culoarea ochilor ei, buzele catifelate şi rozalii şi buclele acelea aprinse deveneau cu atât mai răscolitoare graţie fildeşului imaculat al pielii ei de alabastru.

Oricare altă tânără pe care o vedea părea să pălească în comparaţie cu ea. Erau insipide. Lipsite de culoare.

Şi nu doar ca înfăţişare; vitalitatea Lucillei se simţea şi în sufletul ei, era ceva care, pentru Thomas, o făcea unică.

Minunată. Ademenitoare.

Îl atrăgea, îi trezea şi îi domina simţurile la un nivel aflat undeva dincolo de capacitatea de înţelegere. Cel puţin capacitatea lui de înţelegere.

Era un fel de vrăjitoare; şi nu era greu să-ţi dai seama de ce.

De exemplu, iată-l acolo, stând în picioare şi gândindu-se la ea, când cu siguranţă acela era ultimul lucru pe care şi-l dorea şi mai ales pe care trebuia să-l facă.

Clătină brusc din cap, alungând din minte toate

gândurile şi imaginile cu Lucilla, apoi ocoli biroul şi se aşeză în fotoliul comod din piele din spatele lui. Dacă îi era imposibil să se concentreze pentru a se hotărî care tânără i se potrivea ca soţie, măcar putea să se ocupe de afaceri – unul dintre aspectele din viaţa lui în care gândurile legate de Lucilla interveneau rareori.

Îşi petrecu următoarele ore verificând tranzacţiile comerciale ale companiei din ultima lună. Totul mergea extraordinar de bine – activitatea comercială din port era în plină expansiune, iar compania era pe cale să culeagă roadele muncii începute de tatăl lui şi de Quentin cu mult timp în urmă. Deşi Quentin încă era foarte activ, Thomas şi Humphrey considerau că ei trebuiau să dezvolte compania în viitor, lucru pe care Quentin îl încuraja cu inima deschisă.

Afacerile mergeau bine. Îl acaparau.

Un ciocănit în uşă îl făcu să ridice privirea.

— Intră!

Uşa se deschise şi intră Dobson, cu un teanc mic de scrisori în mână.

— Corespondenţa, domnule. Doar ce a sosit.

— Mulţumesc, Dobson.

Thomas puse peniţa deoparte, se lăsă pe spate şi îşi întinse braţele deasupra capului.

Dobson aşeză scrisorile în tăviţa din colţul biroului şi, cu o încuviinţare scurtă din cap, se retrase, închizând uşa în urma lui.

Thomas coborî braţele, se relaxă pentru o clipă, apoi se ridică şi se întinse după scrisori. Erau cinci. Când le sortă, găsi trei înştiinţări de la bancă, în care erau detaliate plăţile făcute. Un plic gros era de la un căpitan de corabie care îi trimitea din când în când un raport legat de posibilii cumpărători pe care îi întâlnea prin porturi îndepărtate şi cu care Carrick Enterprises ar fi fost interesată să încheie afaceri. Cu aceea misivă în mană, Thomas se întinse după cuţitul de scrisori, când privirea i se opri pe ultima din teanc.

Acel plic simplu îi era adresat domnului Thomas Carrick, numele fiind subliniat apăsat. Pe colţul opus

timbrului, pe plic era mâzgălit *Bradshaw, Carrick.*

Lăsând deoparte scrisoarea de la căpitan, o ridică pe cea de la Bradshaw şi se uită lung la timbru.

„Casphairn”.

Încruntându-se, luă cuţitul de scrisori şi deschise plicul. Înăuntru erau două foi. Le scoase, netezi paginile, apoi se lăsă pe spate în fotoliu şi citi.

Şi deveni tot mai nedumerit.

Într-adevăr, scrisoarea era de la Bradshaw, un fermier de pe moşia Carrick. Unchiul lui din partea tatălui era Manachan Carrick – *acel* Carrick, moşierul clanului. Thomas se născuse la conacul Carrick, pe moşie, deşi fusese un fel de întâmplare, o întorsătură a sorţii. Îşi petrecuse multe veri acolo împreună cu părinţii lui, pe vremea când aceştia trăiau; după moartea lor, când el avea doar zece ani, Thomas stătuse un an întreg la conac, fiind îngrijit şi susţinut de clan. Le datora foarte mult lui Manachan şi clanului pentru anul acela, dar, pe măsură ce trecuse timpul, iar el se vindecase şi revenise la viaţa de băiat obişnuit, Manachan şi Quentin, tutorii lui, hotărâseră că i-ar fi fost mai bine să plece la şcoală în Glasgow şi să trăiască alături de Quentin, Winifred şi copiii lor. Şi aşa făcuse.

Thomas continuase să viziteze familia Carrick în fiecare vară, petrecând câteva săptămâni sau chiar luni întregi cu cei patru copii ai moşierului şi cu ceilalţi copii din clan şi chiar mai mult cu însuşi Manachan.

Thomas fusese şi încă era mai apropiat de Manachan decât de Quentin, pe care îl vedea în fiecare zi. Chiar dacă pe vremea aceea era doar un copil, îşi dăduse seama că între Manachan şi Niall exista o legătură mai strânsă. Tocmai de aceea, după moartea părinţilor lui Thomas, moşierul se apropiase de el fiindcă era singurul fiu al lui Niall.

Quentin, Winifred şi Humphrey erau familia lui din Glasgow, însă Manachan era familia cea mai apropiată de inima lui. Thomas îl înţelegea pe moşier, iar unchiul lui îl înţelegea pe el, iar acea solicitudine izvora din adâncul lor.

Dar tocmai acea solicitudine făcea ca scrisoarea lui

Bradshaw să fie greu de înţeles.

Nu detaliile – acelea erau destul de clare. Bradshaw – Thomas şi-l închipuia cu uşurinţă pe bărbatul acela solid, pe care îl întâlnise adesea de-a lungul anilor – îi scria că, în ciuda sezonului atât de avansat, referindu-se la perioada de semănat, fermierii de pe moşie încă nu primiseră stocul de seminţe.

Cu o încruntare adâncă, Thomas privi în gol prin încăpere, nu se mai gândi la durata transportului maritim şi la influenţa anotimpurilor asupra transportului şi încercă să îşi amintească ce efect avea trecerea anotimpurilor asupra pământului. Moşia Carrick se afla în câmpiile din vest, în Galloway şi Dumfries. Sigur era deja târziu pentru semănat?

Concentrându-se din nou asupra scrisorii, Thomas reciti rugămintea lui Bradshaw – îi cerea să intervină pe lângă Manachan pentru a rezolva problema stocului de seminţe.

„De ce nu poate Bradshaw să vorbească direct cu Manachan?”

Asta nu putea să înţeleagă Thomas. Dacă exista o problemă la conac, atunci Manachan, moşierul clanului, era persoana indicată să o rezolve. Fusese dintotdeauna, iar Thomas nu auzise niciodată ca vreo persoană din clan să fi avut vreo reţinere când trebuia să îl abordeze pe unchiul lui. Cu toată reputaţia de temut în afara clanului, în familie moşierul se bucura de respect şi, fireşte, de afecţiune. Poate că era un bătrân afurisit şi arţăgos din când în când, dar era al lor, iar din câte ştia Thomas, omul întotdeauna îi slujise cu loialitate şi nu îi dezamăgise absolut niciodată.

Manachan s-ar fi luptat pentru clan până la ultima suflare.

Acela era rolul moşierului, unul pentru care Manachan se născuse; fusese principiul după care trăise toată viaţa.

Desigur, Manachan era întrucâtva suferind, iar în ultimul an îl lăsase pe fiul lui, Nigel, să se ocupe de o parte din sarcinile de zi cu zi de pe moşie. Dar Thomas nu putea să-şi închipuie că Manachan *nu* mai ţinea frâiele, cu atât mai puţin să *nu* fie la curent cu tot ceea ce se întâmpla în

familie.

Thomas aflase de schimbările intervenite în administrarea moşiei din scrisori, cele mai multe venite de la Manachan, chiar dacă, acum că se gândea, niciuna dintre ele nu sosise în ultimele luni. O scurtă misivă fusese trimisă de avocatul moşiei, iar alta venise chiar de la Nigel. Mai primise un bilet de la Nolan, al doilea fiu al lui Manachan, şi unul de la Niniver, singura fiică a lui Manachan, care îl întreba pe Thomas când urma să vină în vizită. Niciuna dintre acele scrisori nu menţionase clar schimbările, ci mai degrabă toate le evitaseră.

Thomas nu mai fusese la conacul Carrick în ultimii doi ani – perioadă în care încercase, dar nu reuşise să-şi vadă de viaţă – pentru simplul motiv că Lucilla Cynster locuia la conacul Casphairn, în Valea Casphairn, care se afla la sud de moşia Carrick.

Încă de la aniversarea celor 15 ani, de fiecare dată când fusese în vizită, o întâlnise, într-un fel sau altul, pe Lucilla. Uneori doar o văzuse, alteori interacţionase cu ea. Nu avea să uite niciodată seara de ajun pe care o petrecuseră blocaţi de viscol în casa unui arendaş.

Ultima dată când fusese la conacul Carrick, se întâlniseră la Balul Vânătorii, vorbiseră şi valsaseră… Şi părea că nu avea să uite vreodată nici acea experienţă.

Ca să-şi urmărească drumul clar definit în viaţă, căutase să şteargă amintirile cu Lucilla pur şi simplu ocolind-o, ceea ce însemnase să evite moşia Carrick.

Scrisoarea lui Bradshaw sugera că situaţia de la moşie nu era chiar aşa cum crezuse Thomas. Dar se întâmpla într-adevăr ceva sau aşa credea Bradshaw? Ori asta înţelegea Thomas din ce credea Bradshaw?

Thomas făcu o grimasă. Mai studie o dată scrisoarea, apoi aruncă hârtiile pe coala de sugativă. Se uită lung la ele, conştient de existenţa acelei scrisori groase de la căpitanul de corabie, care aştepta ca el să o deschidă şi să afle ce oportunităţi interesante putea să ofere Lumea Nouă pentru Carrick Enterprises.

Dintr-odată, se depărtă de birou şi se ridică.

Când se ajungea într-un moment crucial, clanul trebuia pus înaintea companiei.

Îşi luă mantia, apoi aruncă o privire pe fereastră. Vântul se înteţise; îşi ridică pălăria pe care o lăsase în cuier cu o săptămână înainte şi ieşi din birou.

Doamna Manning nu era la biroul din foaier; cu siguranţă, primea ordine de la Quentin sau de la Humphrey. Dobson stătea la masa lui. Când se uită la el, Thomas îi întâlni privirea.

— Mă duc să fac o plimbare. Se uită la ceasul frumos de pe peretele de deasupra coliviilor de porumbei şi văzu că se apropia ora prânzului. Probabil o să iau masa cât sunt plecat. Te rog să-i spui doamnei Manning că o să mă întorc cu destul timp înainte ca să mă pregătesc pentru întâlnirea cu familia Collier.

Dobson încuviinţă din cap.

— Da, domnule.

Thomas ieşi pe uşă, coborî scările în grabă, apoi păşi în agitaţia de pe Trongate. Se duse unde îl purtară picioarele – ştia oraşul atât de bine, încât nu fu nevoit să se gândească unde mergea, ci doar la ce avea nevoie.

În clipa aceea, avea nevoie de spaţiu, de aer, de linişte, ca să se gândească la soluţii şi să cântărească opţiunile. În jos pe râu, pe Low Green, pe malul de deasupra râului Clyde, părea un loc potrivit pentru acea parte din creierul lui care îi dirija picioarele. Traversă Trongate, coti la dreapta spre Saltmarket, apoi urmă pavajul spre sud, până la balustrada de oţel a râului.

Mintea îi jongla deja cu posibilele implicaţii ale afirmaţiilor lui Bradshaw – care nu fuseseră tocmai exacte –, fiind vag conştient de cei care treceau pe lângă el în timp traversa strada.

Dar o voce îl distrase brusc şi îl trezi la realitate.

— Nu ştiu. La urma urmei, este maro. De ce sunt toate maro anul ăsta?

Thomas se opri atât de brusc încât bărbatul din spatele lui intră în el.

Băiatul sări înapoi, se aplecă şi murmură nişte scuze

înainte să o ia pe lângă el şi să-şi vadă de drum.

Thomas abia dacă îl observă, având privirea aţintită spre doi bărbaţi care stăteau în faţa vitrinei unui magazin de haine pentru gentlemeni; discutau despre pălăriile aliniate în spatele geamului.

Thomas clipi, apoi zâmbi.

— Nigel, Nolan!

Cei doi se întoarseră, cu o expresie uluită pe chip.

Thomas traversă şi întinse mâna spre ei.

— Bun găsit amândurora! Ce vă aduce în Glasgow?

Nu că i-ar fi păsat; indiferent ce îi aducea în oraş, cei doi erau răspunsul la rugăciunea lui nerostită. Putea să afle de la ei ce se afla în spatele scrisorii lui Bradshaw, fără a fi nevoit să călătorească până la conacul Carrick.

Nigel – cel mai în vârstă, puţin mai înalt decât Nolan, dar mai mic cu câţiva centimetri decât Thomas – se albi la faţă pentru o fracţiune de secundă, apoi zâmbi.

— Thomas! Apucă strâns mâna întinsă a lui Thomas. Îmi pare bine să te văd!

— Chiar aşa! Nolan – blond, în timp ce Nigel era şaten, cu ochi albaştri, în vreme ce ai lui Nigel erau căprui – îi strânse mâna lui Thomas de îndată ce Nigel îi dădu drumul. N-am vrut să te deranjăm la serviciu. În plus, sunt atâtea de făcut aici! Nolan făcu un semn larg în jurul lor. Mereu ai ceva cu care să-ţi umpli timpul.

— De câtă vreme sunteţi aici? întrebă Thomas.

— De o zi, cam aşa ceva, răspunse Nolan.

Thomas voia să discute despre scrisoarea lui Bradshaw, dar nu era chiar locul potrivit în plină stradă. Băgându-şi mâinile în buzunarele de la haină, întrebă:

— Aţi mâncat?

Nigel clătină din cap.

— N-am ajuns chiar aşa de departe.

Nolan scoase un ceas de buzunar – o piesă frumoasă, pe care Thomas nu o mai văzuse înainte. Nolan se uită la cadran.

— Este deja 12, nu mi-am dat seama.

— Dacă nu aveţi alte planuri, continuă Thomas, vă

invit la prânz la clubul meu. Făcu un semn din cap spre drumul pe care venise: Prescott, de pe Princes Street – nu este departe.

Fraţii schimbară o privire între ei, apoi se întoarseră spre Thomas cu zâmbete asemănătoare pe chip.

— Excelentă idee! spuse Nigel.

Nolan încuviinţă din cap.

— O să avem ocazia să aflăm cum îţi mai merge. *Papa* mereu întreabă, i-ar plăcea să ştie.

*

„O să avem ocazia să aflăm cum îţi mai merge”.

Prescott era principalul club pentru gentlemeni din Glasgow, rafinat şi suficient de elegant. În următoarele două ore petrecute în incinta grandioasă, în maiestuosul salon de luat masa şi apoi într-un colţ în camera de fumat, Thomas descoperise că spusele lui Nolan fuseseră mai degrabă un răspuns politicos decât o intenţie reală.

Când veneau în oraş, cei doi erau foarte puţin interesaţi de altceva decât de ei înşişi, iar totul se învârtea în jurul posibilelor distracţii disponibile, care puteau să încânte sufletele lor hedoniste.

Thomas uitase de ce, dintre cei patru copii ai lui Manachan, cei doi îl călcau atât de tare pe nervi, deşi erau bărbaţi şi apropiaţi de el ca vârstă.

Nigel şi Nolan îi amintiră numaidecât.

Chiar dacă între Thomas şi Nigel era o diferenţă de numai treisprezece luni şi alte treisprezece între Nigel şi Nolan, cei doi îl făcuseră întotdeauna să se simtă dacă nu tatăl lor, cel puţin un unchi. Păreau cu vreo zece ani mai mici decât el; atenţia acordată cailor, tuturor tipurilor de curse de cai şi femeilor uşoare era mai potrivită tinerilor de douăzeci de ani decât unor gentlemeni bine-crescuţi, care se apropiau de treizeci de ani.

Thomas trebuia să admită că diferenţa era dată de rangul social. Cei mai mulţi dintre prietenii lui apreciau caii frumoşi, dar subiectul nu le domina conversaţia.

Majoritatea gentlemenilor de vârsta lor arătau un interes crescut faţă de sportul regilor, dar puţini erau adepţii pistei, cu atât mai puţin ai localurilor dubioase cu care Nigel şi Nolan păreau foarte familiarizaţi. Cât despre femei, diferenţa dintre întâlnirile acceptabile din punct de vedere social ale lui Thomas cu matroanele plictisite ale înaltei societăţi şi incursiunile lui Nigel şi ale lui Nolan prin bordelurile locale nici că se putea să fie mai evidentă.

Bucuros că, fiind ora prânzului într-o zi din timpul săptămânii, în club erau puţini clienţi, Thomas aşteptă ca verii lui să-şi încheie discursul incoerent, pe alocuri lăudăros, şi găsi, în cele din urmă, momentul potrivit pentru a spune:

— Din scrisori, am înţeles că tu – se uită la Nigel – ai preluat întrucâtva frâiele moşiei.

Nigel încuviinţă din cap.

— Bătrânul e tot mai slăbit... Prea slăbit ca să mai bată moşia în lung şi-n lat.

— Nu e vorba de vreo boală, interveni Nolan. Băgând în gură încă o nucă zaharisită, el ridică din umeri. E doar bătrâneţea.

— Exact. Nigel coborî privirea spre masa dintre ei. Era prea mult pentru el, aşa că m-a rugat să-l ajut şi să mă ocup de partea de organizare. Să mă ocup de fermieri, lucruri de genul ăsta. Şi asta am făcut.

Şi umblând haihui, după cum se părea. Thomas îşi înghiţi cuvintele şi spuse mai blând:

— Am auzit că anul ăsta au fost ceva probleme cu aprovizionarea cu seminţe şi încă nu s-au semănat.

Nigel scoase un sunet zeflemitor şi ignoră comentariul.

— Totul e sub control. Avem alte metode. La final, o să fie mai bine pentru toţi din familie. Doar că ei încă nu-şi dau seama de asta.

Thomas se întrebă cum se putea ca lipsa însămânţărilor pământului să ducă la culturi mai bune.

Înainte să insiste în acea privinţă, Nolan se agită.

— De ce întrebi? Când Thomas întâlni ochii albaştri ai

lui Nolan, acesta îşi arcui sprâncenele blonde. Nu ştiam că eşti la curent cu treburile moşiei, vere!

Thomas cântări iute opţiunile, apoi se gândi că nu avea rost să ocolească adevărul şi că era mai bine ca Nigel să afle că fermierii erau neliniştiţi, toţi făcând parte din familie. Thomas înclină capul spre Nolan ca să confirme.

— Nici nu fac asta. El se uită la Nigel. Unul dintre fermieri mi-a scris şi a menţionat că lucrul ăsta ar fi o problemă.

Thomas nu vru să dezvăluie numele lui Bradshaw sau că omul îi ceruse să discute direct cu Manachan.

Acum, că aflase despre isprăvile recente ale verilor lui şi înţelese măsura interesului lor pentru moşie, se întrebă dacă Nigel chiar se descurca atât de bine pe cât îi plăcea să creadă. Domeniile lui Manachan erau vaste… foarte vaste.

Gânditor, Nigel tăcu la auzul cuvintelor lui Thomas, de parcă ar fi primit veşti neplăcute, dar, în cele din urmă, încuviinţă încet din cap.

— Nu mi-am dat seama că sunt îngrijoraţi. Lasă treaba asta în seama mea, o să mă ocup eu de ea.

Thomas şovăi, apoi insistă:

— Poate că singurul lucru de care este nevoie e o explicaţie pentru noua strategie.

Indiferent care era aceea.

— Într-adevăr. Nigel încuviinţă din cap mai hotărât. O să mă ocup eu de asta.

— Ne întoarcem în seara asta. Nolan îşi goli paharul, îl puse deoparte şi se ridică încet de pe scaun. Peste masa joasă, surprinse privirea lui Nigel. Am face bine să pornim la drum. Nolan se uită la Thomas şi zâmbi. Şi să te lăsăm să te întorci la birou, vere!

Nigel râse şi îşi termină băutura. Thomas făcu acelaşi lucru şi se ridică odată cu verii lui.

Ieşiră toţi trei din club. Se opriră pe treptele de la intrare ca să-şi strângă mâinile şi, cu o vagă expresie de bunăvoinţă pe chip, îşi luară rămas-bun.

Apoi Nigel şi Nolan se îndreptară spre grajdurile unde îşi lăsaseră brişca, iar Thomas se întoarse în agitaţia din

Trongate.

*

Thomas se cufundă în fotoliul din spatele biroului. Cele două pagini ale scrisorii lui Bradshaw încă se aflau pe coala de sugativă. Le privi pentru o clipă, apoi le luă, le îndoi şi le aşeză în sertarul din stânga jos, unde păstra toată corespondenţa care avea legătură cu moşia.

În timp ce închise sertarul, se întrebă din nou ce făceau verii lui în Glasgow. El îi întrebase, dar ei nu îi dăduseră un răspuns clar. În cele din urmă, îi povestiseră despre toate chefurile lor, reale sau poate chiar închipuite, dar nu atinseseră motivul care îi adusese acolo. Thomas ştia că finanţele clanului nu şi-ar fi permis niciodată să acopere stilul de viaţă risipitor descris de verii lui. Le ascultase poveştile cu mare circumspecţie. Ori exageraseră, ori le născociseră. Poate ambele.

Totuşi, un motiv trebuia să-i fi adus la Glasgow. Altfel, de ce să fi venit?

După o clipă, ridică din umeri.

— Poate că au venit cu treburi legate de moşie. În fond, moşia şi treburile ei nu erau responsabilitatea lui. Şi, slavă Cerului, eu nu sunt paznicul lor!

Cu acea afirmaţie sinceră, ridică primul dosar din teancul de pe birou; îl deschise şi începu să verifice tranzacţia cu Colliers, o companie maritimă ce opera în Manchester şi cu care aveau o serie de înţelegeri profitabile. Cei de la Colliers voiau să-şi extindă afacerile în Glasgow şi sperau ca în noul lor proiect să se implice şi Carrick Enterprises.

Douăzeci de minute mai târziu, o bătaie în uşă îl anunţă pe Quentin. Unchiul lui rămase în pragul uşii şi îl privi, apoi zâmbi şi făcu un semn din cap spre dosarul din mâinile lui Thomas.

— Colliers?

Thomas lăsă dosarul deoparte.

— O să ajungă aici la ora 4.

— Ei bine, după ce termini cu ei, nu uita că astă-seară eşti aşteptat la cină pe Stirling Street. Când Thomas strâmbă din nas, Quentin rânji. Mătuşa ta ţi-a trimis un mesaj, ca nu cumva să uiţi.

Thomas oftă şi îşi lăsă capul pe spătarul înalt al fotoliului.

— Mai multe tinere doamne.

— Fără îndoială. Quentin afişă o expresie amuzată. Cum nici tu, nici ea nu aveţi de gând să cedaţi, o să fii nevoit să ţii piept furtunii.

Îşi dori să fi fost sigur că exista un premiu care chiar merita să fie câştigat la final îşi înălţă capul şi încuviinţă.

— O să fiu acolo.

Tonul lui sumbru îl făcu pe Quentin să chicotească, în timp ce se retrase spre coridor.

Întreruperea îl distrase pe Thomas; eliberate, gândurile lui se întoarseră la întrebarea legată de ce anume îi adusese pe verii lui în Glasgow…

Alungă acel gând şi îşi concentră din nou atenţia asupra dosarului Colliers.

— Indiferent ce i-a adus, datorită faptului că ei sunt aici nu e nevoie să mă duc la moşie. Iar pentru asta trebuie să fiu recunoscător.

Şi, pentru că nu era nevoie să facă o călătorie la ţară, putea să se concentreze pe următorul pas esenţial pentru a-şi construi viaţa pe care şi-o dorea.

Tot ce trebuia să facă era să-şi găsească o tânără doamnă destul de puternică, energică, plină de viaţă şi suficient de ademenitoare încât să o scoată complet pe Lucilla Cynster din mintea lui.

*

Două dimineţi mai târziu, Thomas intră în biroul de la Carrick Enterprises şi îl găsi pe Dobson stând în picioare în faţa biroului doamnei Manning. Ca de obicei, femeia era aşezată la masa ei de lucru. Atât ea, cât şi Dobson se uitau lung la o scrisoare aşezată vizibil pe coala de sugativa. În

aer plutea un fel de încordare amestecată cu nerăbdare.

Dobson şi doamna Manning aruncară o privire spre Thomas, apoi bărbatul se întinse spre scrisoare, dar femeia o smulse şi o ridică.

— Bună dimineaţa, domnule Carrick. Tocmai aţi primit asta prin curier.

— Înţeleg. Înaintând agale, Thomas luă plicul. Mulţumesc.

Dobson pufni.

— Sunt surprins că băiatul n-a dat peste dumneavoastră.

Thomas zărise curierul ieşind valvârtej din clădire chiar înainte ca el să ajungă acolo, dar era ceva obişnuit să vezi curieri în zona aceea a oraşului. Se întrebă de ce acea livrare iscase o asemenea îngrijorare chiar când doamna Manning adăugă respectuos:

— Este de la Casphairn, domnule.

Thomas fu cuprins de un val de uimire.

— Ah!

De la Manachan? Sau de la altcineva? Studie plicul – nu era trimis de unchiul lui. Oare erau veşti bune sau rele?

— O să fiu în biroul meu.

Fără să se grăbească şi fără să se mai uite la plic, traversă încăperea, apoi intră în birou şi se opri lângă masa de scris. Rămânând în picioare, luă cuţitul de scrisori, tăie plicul şi scoase o singură coală de hârtie, împăturită de două ori. Cu chipul împietrit şi cu emoţiile ţinute în frâu, despături hârtia şi citi.

Toată familia Bradshaw, compusă din şapte membri – domnul, doamna, doi fii şi trei fiice –, se îmbolnăvise groaznic cu o zi înainte. Familia aceluiaşi Bradshaw care îi scrisese anterior lui Thomas.

Hârtia pe care o ţinea în mână fusese scrisă de un vecin, Forrester. Acesta îi confirma că, aşa cum îi spusese Bradshaw lui Thomas, stocul de seminţe pentru fermieri nu fusese livrat şi, din ce se ştia, nici măcar nu fusese comandat, iar nimeni nu ştia ce să facă. Forrester îi explică faptul că el şi familia lui se duseseră în vizită la cei din

familia Bradshaw, care le erau rude, şi descoperiseră că toţi erau bolnavi şi chinuiţi de dureri. Forrester mai scrisese că trimiseseră după vindecătoarea clanului, care locuia la conac, iar Bradshaw îl rugase să-i scrie lui Thomas şi să-i dea de veste numaidecât, fiind de părere că probabil o anumită persoană nu fusese prea încântată de faptul că îl informase despre problema aprovizionării cu seminţe.

Punând scrisoarea pe masă, Thomas privi absent spre Trongate.

— Dumnezeule!

În mod normal, nu exista niciun motiv să facă vreo legătură între boala bruscă a familiei Bradshaw şi faptul că Bradshaw îi scrisese despre aprovizionarea cu seminţe. Totuşi, în situaţia dată, nu putea să jure că nu exista nicio legătură. El le povestise lui Nigel şi lui Nolan şi, chiar dacă nu-şi putea închipui că verii lui ar fi făcut ceva atât de groaznic – poate doar ceva stupid, dar să otrăvească cu sânge rece o întreagă familie era cu totul altceva –, nu avea de unde să ştie cui transmiseseră aceştia informaţia.

Nu exista nicio cale de a afla ce se întâmpla pe moşia Carrick.

Nicio cale de a-şi da seama dacă exista vreo persoană care voia ca fermierii lor să nu fie aprovizionaţi cu seminţe.

Familiile se îmbolnăveau din tot felul de motive. Trimiseseră după vindecătoare, slavă Cerului, şi dacă familia încă era în viaţă…

— Mă rog la Dumnezeu să-i scape cu viaţă!

Thomas cunoştea vindecătoarea, o anume Joy Burns, o femeie dedicată harului ei. Ea avea să-şi dea toată silinţa, nu încăpea îndoiala.

În ciuda insinuării din scrisoare, la prima vedere, nu părea să existe niciun motiv pentru a presupune că existau o cauză şi un efect. Totuşi, deşi nu menţionase numele lui Bradshaw, pentru oricine era familiarizat cu oamenii de pe moşie, nu ar fi fost atât de greu de ghicit că acesta, un om direct şi deseori răzvrătit, fusese cel care se plânsese. Şi apoi, familia Bradshaw se îmbolnăvise chiar a doua zi după ce Nigel şi Nolan reveniseră la conacul Carrick.

Thomas îşi dădu seama că nu era vorba pur şi simplu de trei fapte eventual legate între ele – Bradshaw îi scrisese, el menţionase detaliul în faţa verilor lui, iar familia Bradshaw se îmbolnăvise –, ci de sincronizarea celor trei. Mai mult ca orice altceva, sincronizarea era lucrul care îl înfurie peste măsură.

Îşi croise drum prin lumea afacerilor vreme de aproape un deceniu. Dacă ar fi întâlnit o asemenea situaţie în afaceri, nu s-ar fi gândit nici măcar o secunda că era o coincidenţă.

Rămase în picioare în faţa biroului, privind pe fereastră, în timp ce se străduia să înţeleagă mai mult din puţina informaţie pe care o avea.

Pe scurt, *ceva* se petrecea pe moşia Carrick, iar el habar nu avea despre ce era vorba.

După câteva momente îndelungate în care analiză opţiunile, se răsuci pe călcâie, ieşi pe coridor şi se îndreptă spre biroul lui Quentin, aflat în colţul opus.

Când era nevoie, clanul devenea mai important decât orice altceva.

Devenea mai important chiar decât orice alte considerente personale.

Nu putea să nu se ducă la moşie ca să afle ce se întâmpla. Le era dator clanului, familiilor Bradshaw şi Forrester şi, chiar mai mult de atât, lui Manachan.

Poate că intervenţia lui era nedorită, chiar inutilă. Spera să fie mai curând vorba despre a doua variantă, dar, în orice caz, nu putea să ignore ajutorul cerut în scrisoarea lui Forrester.

Trebuia să se întoarcă şi să facă tot ce îi stătea în putere. Era singura soluţie.

Capitolul 2

Era după-amiază când Thomas intră călare în curtea grajdurilor din spatele conacului Carrick. Zgomotul

potcoavelor armăsarului lui cenuşiu pe pavaj scoase din grajd mai întâi unul, apoi doi, apoi trei dintre oamenii clanului.

Sean ajunse primul la Thomas. Voinicul rândaş îl apucă de căpăstru pe Phantom; în vreme ce armăsarul se liniştea, Sean ridică privirea spre Thomas, cu o expresie de uşurare pe chip.

— Eşti o bucurie pentru ochii noştri, băiete!

Mitch şi Fred veniră în grabă, cu zâmbet pe chip şi căldură în privire.

— Bun venit, domnule Thomas! strigă Fred.

— Da. Mitch înălţă capul ca să întâlnească privirea lui Thomas. Este un lucru bun.

Thomas le întoarse zâmbetele.

— Este bine să fiu din nou aici. Răspunsul veni de la sine şi totuşi, în timp ce descălecă, îşi dădu seama că era adevărat. Un sentiment de fericire sinceră şi nerăbdarea de a se reîntâlni cu vechii prieteni şi familia la care ţinea se strecurară înăuntrul lui în clipa în care coti pe drumul principal şi o luă spre conac.

Întinzându-i frâiele lui Mitch, el le spuse celor trei bărbaţi, dar şi pentru sine:

— Nu trebuia să lipsesc atât de mult.

Cu o mină serioasă, el aruncă o privire spre Sean, cel mai în vârstă dintre cei trei şi, oficial, şeful rândaşilor.

— Forrester mi-a dat de veste despre familia Bradshaw.

Indiferent ce se întâmpla, cei trei nu erau implicaţi. Thomas ştia cui erau loiali – lui Manachan şi clanului –, şi nicio putere de pe pământ nu avea cum să schimbe asta. În plus, cei trei erau, asemenea lui, orfanii clanului, pe care Manachan îi luase sub aripa lui şi de care avusese grijă.

— Da. Zâmbetul dispăru şi de pe chipul lui Sean. Veşti proaste.

— Acţiuni proaste, dacă mă întrebi pe mine, mormăi Mitch.

Sean aruncă o privire spre subordonatul lui, dar, observă Thomas, nu respinse sugestia lui Mitch legată de

un joc murdar.

Thomas şovăi.

— O să văd ce are de zis moşierul.

— Da. Fred încuviinţă din cap. Aşa să faci. Ar fi bine să ştie.

Pe punctul de a se întoarce spre casă, Thomas se opri cu privirea aţintită spre chipul prietenos al lui Fred. Apoi se uită la Mitch şi, în cele din urmă, la Sean; cei trei nu îi întâlniră privirea, ci se uitară unul la celălalt.

— Lui Manachan i s-a spus despre familia Bradshaw, nu-i aşa?

Cei trei schimbară din nou priviri între ei, apoi Sean, fără să se uite în ochii lui Thomas – ceea ce lui i se păru ciudat –, ridică din umeri.

— Nu avem de unde să ştim, nu? Ce ştim este că tuturor din casă li s-a poruncit să nu-i spună nimic care ar putea să-l supere.

— Au fost ameninţaţi că, dacă o fac, vor fi daţi afară, mormăi Mitch.

Era limpede că lucrurile nu mai erau ca pe vremuri – nu aşa cum presupusese el că erau. Thomas încuviinţă scurt din cap.

— O să vorbesc cu el.

În clipa în care se întoarse, Sean îl întrebă:

— Rămâi?

Îndreptându-se cu paşi mari spre casă, Thomas aruncă o privire înapoi.

— Probabil o să mă duc călare până la familia Bradshaw. El făcu semn cu capul spre Phantom. Deocamdată, plimbaţi-l.

Sean ridică un deget în semn de salut.

Privind drept înainte şi cu mâinile în buzunare, Thomas îşi continuă drumul spre casă, urcă treptele din faţă şi traversă veranda până la uşa principală. Deloc surprins să o găsească descuiată – erau la ţară, chiar într-unul dintre cele mai izolate colţuri –, el deschise uşa şi intră în hol.

Într-o învălmăşeală familială.

Patru persoane stăteau în mijlocul holului, vorbind pe un ton liniştit, dar ferm, toate părând speriate. Ferguson, majordomul, se încrunta îngrijorat, în vreme ce menajera, doamna Kennedy, era mai tulburată decât o văzuse vreodată Thomas. Iar cei doi lachei din apropiere erau de-a dreptul neliniştiţi.

Toţi patru îl priviră în clipa în care se opri chiar în pragul uşii. Pentru o secundă, părură absolut indiferenţi; Thomas îşi dădu seama că, din cauza luminii ce bătea din spatele lui, nu putură să îşi dea seama imediat cine era. Se întoarse şi închise uşa, apoi făcu un pas în faţă. Când îl recunoscură, o senzaţie de uşurare le traversă chipurile.

Lui Thomas i se strânse inima în piept.

— Am auzit de familia Bradshaw. Am venit să-l văd pe moşier.

— Slavă Cerului! şopti Ferguson. Apoi spuse mai tare: Bine aţi revenit, domnule Thomas!

Doamna Kennedy făcu o reverenţă, părând a avea acelaşi sentiment ca majordomul. Lacheii, pe care îi ştia din anii trecuţi, încuviinţară din cap în semn de salut.

Cu siguranţă, toţii erau bucuroşi să-l vadă, ceea ce era frumos, dar în acelaşi timp îngrijorător.

Ferguson aruncă o privire spre unul dintre lachei.

— Grant, poţi să-i arăţi tu…

Thomas se încruntă şi îl întrerupse:

— Unde este moşierul?

Ferguson şi doamna Kennedy schimbară o privire, apoi femeia răspunse cu prudenţă:

— În camera lui, domnule. În ultima vreme, coboară rar.

Thomas se abţinu să nu blesteme. Ultima dată când fusese acolo, Manachan umbla peste tot şi era sănătos tun.

— Cunosc drumul, mă duc singur. Dar care este problema voastră?

Mai schimbară o privire, dar de astă dată fu una de uşurare – toţi erau bucuroşi că îi întrebase.

— Este vorba despre Faith Burns, domnule. Doamna Kennedy îşi frânse mâinile. Este camerista principală.

Thomas încuviinţă din cap.

— Îmi amintesc de ea.

— Da, ei bine... Ferguson îşi trecu o mână prin păr, gest pe care Thomas nu-l văzuse niciodată la bărbatul acela imperturbabil. Faith a dispărut. Era aici azi-noapte. Toate erau bune şi frumoase. Dar de dimineaţă n-a mai coborât sau, în orice caz, niciunul dintre noi nu a văzut-o.

— Are patul făcut, interveni doamna Kennedy. Dar nu ne dăm seama dacă a dormit sau nu acolo.

— Iar sora ei – vindecătoarea noastră, Joy – a plecat azi-noapte la familia Bradshaw, îi explică Ferguson, aşa că nu putem să o întrebăm dacă ştie unde s-a dus Faith.

Doamna Kennedy îşi încrucişă braţele la piept şi îşi cuprinse coatele în palme.

— Lui Faith nu îi stă în fire să se facă nevăzută pur şi simplu.

— Are alte rude? întrebă Thomas.

Ferguson clătină din cap.

— Sunt ultimele din familia Burns, şi niciuna nu este măritată.

Thomas se gândi, apoi făcu o grimasă.

— Nu văd ce altceva puteţi face decât să căutaţi în continuare. Puneţi-i pe Sean şi pe ceilalţi să întrebe prin împrejurimi dacă Faith a avut vreun motiv să plece azi-noapte.

Ferguson încuviinţă din cap.

— O să-l pun pe Sean să se ocupe de asta.

Doamna Kennedy păru abătută.

— Pur şi simplu nu mi-o imaginez pe Faith să plece fără să dea de veste. Cei din familia Watts îi sunt veri de gradul al doilea. Sean ar putea să-i întrebe de ea.

Dintr-odată, Thomas îşi dădu seama ce sau mai degrabă cine lipsea.

— Unde este Nigel?

Ferguson fu cât pe ce să pufnească.

— S-au dus la Ayr cu domnul Nolan. Au plecat ieri-dimineaţă, în zorii zilei.

Se întorseseră din Glasgow doar ca să plece a doua

zi? Thomas se străduia să nu-şi trădeze reacţia pe chip; ce joc făceau cei doi? Dacă Manachan era prea bolnav ca să conducă clanul, Nigel era cel care îi succeda.

Thomas îşi mută privirea de la doamna Kennedy la Ferguson.

— Edgar este cu moşierul?

Edgar era valetul lui Manachan, un bărbat tăcut şi extraordinar de loial.

Ferguson încuviinţă din cap.

— Edgar stă cu moşierul cât de mult poate. Dacă nu se ocupă de altceva, atunci este la datorie.

Thomas se chinui să nu-şi arate încruntarea pe chip. Vorbeau despre Manachan de parcă ar fi fost un invalid. Îşi scoase mantia şi i-o întinse lui Ferguson.

— O să urc. O să fiu cu moşierul dacă aveţi nevoie de mine.

Trecând pe lângă ei, Thomas traversă coridorul pe sub arcadă spre holul alăturat, care pornea de la baza scărilor principale. Urcă treptele două câte două.

Coridorul era exact aşa cum şi-l amintea; foarte puţine păreau să se fi schimbat.

Cu excepţia faptului că Manachan stătea în camera lui.

Thomas ştia care era camera acestuia, dar rareori fusese înăuntru. Unchiul lui nu era tânăr, dar, de când îl ştia, fusese sănătos tun.

Thomas se opri în faţa uşii de stejar închis la culoare a dormitorului principal, să îşi facă destul curaj pentru ceea ce putea să găsească înăuntru. Aflase că Manachan era bolnav, dar, în mintea lui, un Manachan bolnav nu era acelaşi lucru cu un bărbat ţinut în camera lui. Cu siguranţă, apariţia bolii nu însemnase, cel puţin nu pentru el, că Manachan avea să se izoleze de oamenii lui şi să renunţe la rolul de moşier.

Nu era Manachan pe care îl cunoştea el.

Ridică o mână şi bătu uşor în uşă, apoi aşteptă.

Aproape că se aşteptă să audă vocea unchiului strigând supărat: „Intră!” în schimb, paşi uşori se apropiară

de uşă, apoi aceasta se întredeschise.

Edgar privi afară; în spatele lui, coridorul îngust dintre dormitorul lui Manachan şi salon era cufundat în semiîntuneric. Înalt şi slab, Edgar era palid, iar părul închis la culoare îi cădea pe frunte. Clipi, iar când văzu îngrijorarea de pe chipul lui Thomas, răsuflă uşurat.

— Domnule Thomas! Ce bucurie să vă văd!

În mintea lui Thomas nu era nici urmă de îndoială că tonul sincer al lui Edgar era oglindirea perfectă a sentimentelor bărbatului. La naiba! Ce se întâmpla?

Înainte să apuce să întrebe dacă putea să îl vadă pe Manachan, Edgar se întoarse. Lăsând uşa deschisă, ca o invitaţie nerostită, bărbatul se mişcă spre stânga lui Thomas, spre dormitor.

— Domnule, priviţi cine a venit!

Thomas intră în foaier. Se opri o clipă, ca ochii să i se obişnuiască puţin cu lumina difuză, apoi închise uşa şi se îndreptă spre dormitor.

Manachan stătea întins pe pat, între aşternuturi şi cu capul sprijinit pe un munte de perne. Un şal îi acoperea picioarele, dar era îmbrăcat în cămaşă şi pantaloni, purta lavalieră şi avea un sacou lung de catifea pe deasupra.

Chiar dacă era palid şi slăbise foarte mult de când Thomas îl văzuse ultima oară, Manachan încă era un bărbat masiv. Deşi nu mai părea aşa de robust, silueta lui solidă încă avea muşchi şi oase puternice.

Totuşi, efortul de a-şi întoarce capul spre uşă îi trădă slăbiciunea. Oboseala. Apatia adâncă a bolnavilor cronici. Ochii care se ridicară spre chipul lui aveau acelaşi albastru blând pe care şi-l amintea Thomas, iar duritatea şi agerimea încă nu dispăruseră, dar erau şterse şi neclare.

Părea că Manachan privea acum lumea de la distanţă, printr-un văl.

Privirea bărbatului hoinări peste trăsăturile lui Thomas, apoi faţa i se îmblânzi şi buzele i se arcuiră într-un zâmbet. Cu greutate, ridică o mână.

— Thomas, băiete, ce frumos că ai venit în vizită!

Înaintă spre Manachan şi îi luă mâna într-a lui; cu

cealaltă trase un scaun cu spătarul drept, îl aşeză lângă pat şi se aşeză. Continuând să-i ţină strâns mâna, Thomas studie faţa unchiului său şi încercă să-şi ascundă uluirea.

Poate că Manachan slăbise, însă nu îşi pierduse luciditatea. Dintr-odată, se crispă.

— Nu, nu sunt pe moarte. Sunt slăbit. Nu îmi merge rău, deşi nu ştiu sigur dacă este o binecuvântare sau un blestem.

Edgar scoase un sunet discret pentru a-l face să tacă.

Thomas surprinse privirea lui Manachan.

— De cât timp? De cât timp eşti aşa, închis în camera ta?

Manachan îşi arcui sprâncenele de parcă încerca să-şi amintească, apoi se uită la Edgar.

— Prima criză a fost în august, zise încet Edgar. De atunci, a tot avut suişuri şi coborâşuri, dar nu şi-a mai revenit la vechea formă.

Manachan pufni.

— Din păcate, sunt departe de vechea mea formă. Se pare că vechea mea formă a dispărut, iar ce vezi acum este tot ce a lăsat bun în urmă. Privirea lui Manachan se ascuţi. Deja nu mai e de folos nimănui, dar, din fericire, Nigel este aici ca să preia totul.

— Sunteţi în continuare moşierul, spuse Edgar, înainte ca Thomas să poată spune ceva, pe un ton plin de hotărâre şi înverşunare defensivă.

Manachan pufni dispreţuitor.

— Mare moşier! Nu pot să ies şi să mă ocup de tot ce trebuie.

Când Manachan se uită la el, Thomas îi întâlni privirea.

— Apropo de tot ce trebuie, de ce nu mi-ai scris şi nu mi-ai povestit?

Manachan ridică scurt din umerii greoi.

— Ce este de povestit? Sunt bătrân, băiete. Păcatele din trecut mă prind din urmă şi pur şi simplu trebuie să îndur. Cu toţii îmbătrânim.

Thomas îi aruncă lui Edgar o privire plină de reproş.

Bărbatul subţiratic răspunse:

— Ni s-a comunicat să nu vă deranjăm în legătură cu… boala stăpânului.

Thomas îşi întoarse privirea spre Manachan, iar acesta îi strânse mâna.

— Am şi eu demnitatea mea, băiete. Nimeni nu trebuie să vadă cât am decăzut.

Deşi nu îi era uşor, Thomas se chinui să înghită spusele unchiului, copleşit de sentimentul de vinovăţie pentru că nu mai venise de mult la moşie, iar în ultimii doi ani rămăsese departe, pur şi simplu urmărindu-şi propriile interese, din dorinţa laşă de a o evita pe Lucilla Cynster.

Trase adânc aer în piept şi răspunse:

— Foarte bine, înţeleg, dar asta nu înseamnă că sunt de acord.

Erau atât de multe lucruri legate de situaţia în care se afla Manachan cu care nu era de acord încât nu ştia de unde să înceapă, dar în ziua aceea erau treburi mai urgente de care să se ocupe.

Concentrându-se asupra celor mai stringente probleme cu care se confruntau clanul şi moşia, reîntâlni privirea lui Manachan.

— Am primit o scrisoare de la Bradshaw şi una de la Forrester, în care îmi spuneau că sunt probleme cu furnizarea stocului de seminţe pentru plantaţiile de sezon. Voiau să vorbesc cu tine despre asta.

Manachan se încruntă, nedumerirea citindu-i-se mai întâi în ochi, apoi cuprinzându-i tot chipul.

— Stocul de seminţe? Dar… Manachan se uită spre Edgar. Ce dată este?

Întrebarea fu apăsată – cu un glas slăbit, dar pe un ton asemănător lui Manachan pe care îl cunoştea Thomas. Evident, bărbatul acela încă se afla undeva în interiorul lui.

— 20 aprilie, răspunse iute Edgar.

Privirea lui Manachan se îndreptă din nou spre Thomas.

— Culturile ar fi trebuit să fie deja plantate, nu? Sau măcar începute, aşa-i?

Thomas încuviinţă din cap.

— Dar n-au fost furnizate seminţe, cel puţin fermierilor din nord şi, bănuiesc, nici unuia din clan.

În continuare uluit, Manachan deveni gânditor.

— Trebuie să fie vorba de vreo întârziere. Întorcându-se spre Thomas, spuse: întreabă-l pe Nigel, el ştie.

— Nigel şi Nolan sunt plecaţi în Ayr de câteva zile. Iar înainte au fost în Glasgow… Nu ştiu pentru cât timp.

Era limpede că Manachan nu ştia. Încruntarea îi reveni pe chip, mai întunecată şi mai adâncă.

— Iar acum, zise Thomas şi îi eliberă mâna, apoi se ridică, s-a îmbolnăvit familia Bradshaw. Chiar grav. Toată familia.

— Poftim? Bărbatul se uită lung la el, apoi privi întrebător – chiar acuzator – spre Edgar.

Acesta îşi împreună mâinile şi zise pe un ton pios:

— Ni s-a poruncit să nu vă deranjăm cu veştile astea supărătoare.

— Ei, pe dracu’! Tonul lui Manachan nu prevestea nimic bun pentru cel care poruncise aşa ceva. Nu spuse nimic câteva clipe îndelungate, apoi se uită la Thomas. Unde te duci?

— La ferma familiei Bradshaw.

— Bine. Du-te şi află ce Dumnezeu se întâmplă! Ia-o cu tine pe Joy, vindecătoarea noastră.

— Este deja acolo. A chemat-o familia Forrester, iar ultima dată când a fost văzută a fost azi-noapte.

— Măcar cineva gândeşte, mormăi Manachan. După o clipă, ridică privirea spre Thomas, pe sub sprâncenele stufoase. Du-te şi fii ochii şi urechile mele, băiete! Vezi ce poţi să afli nu doar despre ce a lovit familia Bradshaw, ci şi despre povestea cu stocul de seminţe. Cum Nigel nu este aici ca să fie întrebat, nu are de ce să fie surprins dacă le cerem informaţii altora.

Thomas încuviinţă din cap, dar vorbele acelea îl tulburară, sugerând că, în mintea lui Manachan, toată responsabilitatea moşiei îi revenea lui Nigel. Una era ca vărul lui să acţioneze în numele lui Manachan, dar cu totul

altceva era ca bătrânul să renunţe la rolul lui şi să fie atent să nu îl calce pe bătături pe Nigel.

Dar Thomas nu ştiuse cât de slăbit era Manachan. Poate că schimbarea aceea fusese necesară.

Se îndepărtă de pat.

— O să vin să-ţi povestesc ce am aflat de îndată ce mă întorc.

Aşteptă ca Manachan să încuviinţeze din cap, apoi se întoarse şi se îndreptă spre uşă. O închise cu grijă în urma lui, se opri, uluit de acele schimbări, se mai întrebă o dată ce se întâmpla, apoi alungă acele gânduri şi coborî scările.

După ce îşi luă mantia de la Ferguson, care îi confirmă că încă nu dăduseră de Faith Burns, ieşi din casă şi se opri în curtea grajdului.

Mitch îl lăsase pe Phantom să aştepte pe culoarul din grajd.

— M-am gândit că i-ar fi mai bine la căldură.

El îi zâmbi în semn de mulţumire.

Când Thomas încălecă, Mitch adăugă:

— Sean s-a dus la cei din familia Watts ca să vadă dacă ştiu ceva despre Faith. Ciudat... Nu este genul de fată care să umble brambura. Şi, oricum, unde să umbli brambura pe aici?

Thomas făcu o grimasă şi încuviinţă din cap; era un punct de vedere pertinent. Dar cum se putea ca o slujitoare să dispară pur şi simplu?

— Dacă întreabă cineva, sunt la familia Bradshaw, cu consimţământul moşierului.

Mitch încuviinţă din cap.

— Foarte bine. Sper că Joy i-a făcut bine. O să aşteptăm veşti.

Thomas îl mână pe Phantom în curte. Soarele apusese în spatele munţilor Kells, iar lumina începea deja să scadă.

— Mă îndoiesc că mă întorc înainte de lăsarea nopţii.

— Da, dar oricum o să stăm cu ochii în patru.

Thomas înclină capul, apoi îl mână uşor pe Phantom. Armăsarul o luă încet la trap, apoi la galop. Odată ajunşi în curtea grajdurilor, Thomas îşi întoarse calul spre nord şi

slăbi frâiele.

*

Ferma lui Bradshaw se întindea de-a lungul graniţei de nord a moşiei Carrick, unde relieful era mai puţin deluros, iar câmpiile mai întinse. În timp ce se îndrepta în direcţia aceea, Thomas observă că multe câmpuri erau necultivate; unele erau parţial arate, dar niciunul nu avea rânduri întregi plantate. Pe moşie se creşteau în primul rând oi, o turmă mică de vite şi două turme mici de capre; doar o mână de fermieri aveau câmpuri bune pentru cereale, majoritatea folosind nevoilor clanului de-a lungul anului.

Cum câmpurile încă nu fuseseră plantate, lui Thomas i se păru justificată îngrijorarea fermierilor că era posibil să nu aibă o recoltă îndestulătoare şi că avea să fie o singură cultură anul acela, nu două, ca de obicei. Din câte îşi amintea el, de la an la an, cea mai mare parte a cerealelor folosite de clan fuseseră produse pe moşie.

Se lăsase întunericul când urcă dealul ce ducea spre casa din piatră a familiei Bradshaw. Cum temperatura începuse să scadă, fu surprins să vadă uşa din faţă lăsată larg deschisă.

O scurtă privire îi confirmă că nicio dâră de fum nu se ridica din hornuri, ceea ce părea foarte ciudat. Era sfârşitul lunii aprilie şi, chiar dacă iarna nu mai era nicicum atât de aprigă, zilele fiind mai calde, serile erau destul de răcoroase.

Descălecă şi legă căpăstrul lui Phantom de unul dintre inelele înfipte într-o parte a uşii, apoi se îndreptă spre prag şi se uită înăuntru. Lumina care se întrezărea pe lângă uşa deschisă era foarte slabă, ferestrele erau complet acoperite de perdele şi nicio lampă nu fusese aprinsă; nu reuşi să vadă prea mult în umbrele din încăperea lungă, dar nu zări nicio persoană şi nimeni nu dădu semne de viaţă. Şi nu auzi nimic – casa era cufundată într-o linişte netulburată.

Ridică o mână şi ciocăni în tocul uşii din lemn.

— Bună seara! Bradshaw?

În liniştea stranie, auzi un scârţâit, urmat de un strigăt slab venit din adâncurile casei.

Thomas păşi peste prag. Lăsând uşa deschisă, traversă încăperea principală, trecu pe sub o arcadă şi ajunse într-un coridor lung, de unde se auzise strigătul.

Prima uşă la care ajunse era deschisă. O împinse şi se trezi în dormitorul lui Bradshaw. Soţia bărbatului stătea ghemuită şi aplecată într-un fotoliu de lângă şemineul fără foc. Arăta îngrozitor cu faţa palidă ca moartea şi cu părul cărunt asudat şi răvăşit. Era complet îmbrăcată, dar nu făcu nicio mişcare la apariţia lui Thomas. Respira pe gură, cu răsuflarea întretăiată şi slăbită. O baltă de vomă pe jumătate uscată se întindea lângă fotoliu.

Privirea lui Thomas se îndreptă spre pat, unde se prăbuşise Bradshaw. Şi el era complet îmbrăcat, dar, asemenea soţiei lui, se făcuse ghem şi părea tras la faţă şi sleit de puteri. Şi bărbatul îşi golise stomacul, aparent violent, lângă pat, iar pielea îi era la fel de palidă ca a femeii.

Spre deosebire de ea, Bradshaw era aproape treaz; când îl privi, bărbatul încercă să ridice o mână în semn de salut sau de rugăminte, dar nu reuşi.

Gestul şi neputinţa din privirea nefericită a omului îl tulburară profund pe Thomas.

— Stai! Gândindu-se iute ce avea nevoie să afle, îl întrebă: Unde este vindecătoarea? A ajuns aici?

Bradshaw reuşi să încuviinţeze scurt din cap.

Thomas se încruntă şi privi pe coridor. Gata să îşi continue căutările, aruncă o privire spre Bradshaw şi văzu cum îşi umezea buzele crăpate.

— A venit… azi-noapte. Cuvintele bărbatului abia dacă se auziră. Cei din familia Forrester au fost aici… şi au adus-o.

Îndepărtându-se de pragul uşii, Thomas se apropie de pat. Se uită în grabă spre noptieră şi spre măsuţa de toaletă, dar nu văzu nicăieri o cană cu apă ca să-i dea să bea lui Bradshaw. Aplecându-se, fără să ia în seamă mirosul

urât, se concentră asupra buzelor bărbatului.

Acesta păru uşurat de apropierea lui. Se chinui din răsputeri şi spuse slăbit:

— Joy a venit şi ne-a văzut, apoi s-a uitat la copii. A spus că o să ne facă ceva… Am auzit-o când s-a dus la bucătărie… ca să vorbească cu Forrester.

Bradshaw închise ochii. Buzele şi trăsăturile i se încordară. Scăpa un geamăt uşor, în vreme ce durerea părea să-i zguduie tot corpul.

Thomas îl privi neputincios.

După ce se linişti, Bradshaw trase tremurător aer în piept şi şopti:

— Joy nu s-a mai întors.

Thomas nu era un vindecător, acţiona numai de instinct. Puse o mână pe umărul masiv al lui Bradshaw şi strânse.

— Odihneşte-te! Mă duc după ajutor. Când se îndreptă de spate, murmură: Ţine-te tare!

— Copiii… gemu Bradshaw.

— O să mă duc să-i văd şi pe ei.

Thomas se întoarse şi se duse să facă întocmai, fără să ştie peste ce avea să dea.

Spre uşurarea lui, chiar dacă toţi cei cinci copii se aflau într-o condiţie asemănătoare cu cea a părinţilor lor, toţii erau în viaţă.

Se vedea că suferiseră de pe urma unor dureri violente de stomac; toţi cei cinci copii stăteau apatici, aproape în comă, în paturile lor. La fel ca părinţii, erau îmbrăcaţi.

Cei din familia Forrester îi găsiseră bolnavi şi trimiseseră după vindecătoare. Thomas nu putea să-şi închipuie că şi-ar fi lăsat rudele de izbelişte, asta dacă nu cumva vindecătoarea sosise şi îi asigurase că putea să se ocupe singură de ei. Probabil Joy Burns crezuse că era în stare să se îngrijească de familia Bradshaw. Astfel că ajunsese târziu în noapte, îi verificase pe toţi, înţelesese ce anume îi îmbolnăvise şi îi trimisese acasă pe cei din familia Forrester. Totul trebuia să se fi întâmplat în timpul nopţii.

Iar de atunci Bradshaw nu o mai văzuse şi nu mai auzise de ea.

Acum era a doua zi, noaptea târziu.

Aşadar, unde era Joy?

Părăsind încăperea în care se aflau cei doi fii ai lui Bradshaw, Thomas se opri în uşa de la camera bărbatului şi spuse:

— O s-o găsesc pe Joy şi o să-mi dau seama ce se întâmplă. O să aduc ajutoare cât mai repede cu putinţă.

Bradshaw reuşi să schiţeze o încuviinţare abia perceptibilă din cap şi închise din nou ochii.

Thomas se întoarse în camera principală a casei, deopotrivă salon de zi, sală de mese şi bucătărie, chiar dacă bucătăria era parţial despărţită de salonul de luat masa printr-un perete. Printr-o arcadă, se vedea şemineul uriaş folosit pentru gătit, care ocupa centrul peretelui opus din bucătărie, dar nu exista niciun semn de foc în vatră sau în şemineul mai apropiat din salonul de zi. Se făcuse focul acolo, dar se stinsese de multă vreme.

O privire aruncată pe uşa deschisă îi dădu de înţeles că amurgul se lăsa încet-încet. Nu avea niciun rost să tragă perdelele. Deja obişnuit cu întunericul dinăuntru, Thomas se uită în jur şi zări o lampă aşezată pe masă. Ocolind canapeaua şi fotoliile, se îndreptă spre masa, ridică lampa şi îşi dădu seama că era goală. După cum arăta fitilul, arsese până când rămăsese fără gaz.

Puse lampa la loc şi intră în bucătărie. Trebuiau să existe chibrituri şi, cu siguranţă, altă lampă.

Joy Burns stătea întinsă pe podeaua de piatră.

Arăta chiar mai rău decât pacienţii ei.

Thomas înjură. Pentru un moment, pur şi simplu nu mai putu să gândească, apoi mintea lui începu să funcţioneze din nou. Se apropie şi se aplecă lângă ea.

— Joy?

Îi ridică o mână. Era moale, fără viaţă.

Îi atinse faţa; pielea îi era teribil de rece. O bătu uşor pe obraz, apoi mai hotărât, dar genele nu i se mişcară. Trăsăturile nu i se schimbară.

Respira, dar atât de superficial, încât abia reuşi să o audă. Nu văzu semne că ar fi vărsat, dar felul în care era întinsă – cu mâinile şi picioarele încovoiate strâns şi fustele strânse sub ea – sugera că avusese dureri îngrozitoare. Îi verifică pulsul la gât, dar simţi doar un tremur slab.

Poate că familia Bradshaw dormea din pricina epuizării, dar niciunul dintre ei, nici măcar copiii, nu fusese inconştient.

Însă Joy vindecătoarea era.

Situaţia era ciudată.

Şi peste măsură de serioasă. Opt vieţi – şapte membri ai familiei Bradshaw plus Joy – atârnau de un fir de păr, iar dintre toţi, Joy părea să aibă cea mai slabă şansa la viaţă.

Lui Thomas nu îi era cu putinţă să-l ajute pe niciunul dintre ei – nu imediat.

Înjurând încet, îşi trecu mâinile pe sub Joy, rugându-se ca, deşi era inconştientă, să nu îi provoace mai multă durere. Îndreptându-se de spate, o ridică. Era o femeie înaltă, bine făcută, acum şi mai grea când era pe jumătate moartă, dar reuşi să o treacă pe sub arcada din bucătărie şi pe lângă masă.

Cu blândeţe, o aşeză pe canapeaua din faţa vetrei neîncălzite.

Făcu un pas înapoi, aruncă o privire spre grătar şi se întrebă dacă avea rost să piardă timpul pentru a face focul. Decise că nu.

Oamenii lui aveau nevoie disperată de ajutor şi, din moment ce vindecătoarea era printre cei afectaţi, cunoştea un singur loc în care putea să obţină ajutorul necesar.

*

Goni ca un nebun spre Vale, îndreptându-se spre est ca să ajungă la drumul din apropierea satului Casphairn, apoi coborî vijelios spre sud, înainte să o ia pe drumul lung care ducea la conacul Casphairn.

Trecuseră mai bine de zece ani de când nu mai gonise aşa. Atunci mersese la trap, ţinând în şa doi pui de ogar

scoţian. Căţeluşi – Artemis şi Apollo – îi oferise Lucillei şi fratelui ei geamăn, Marcus. Pe măsură ce conacul se dezvăluia în faţa lui, se întrebă dacă acei câini mai trăiau.

Se opri brusc în faţa treptelor de la intrare şi descăleca. Slăbi frâiele lui Phantom, ştiind că armăsarul nu avea să se îndepărteze, apoi urcă treptele şi apucă lanţul de fier legat de un clopoţel aflat undeva înăuntru; trase de lanţ şi auzi un zăngănit îndepărtat.

În mai puţin de un minut, se auziră paşii apropiindu-se, într-un ritm măsurat, apoi uşa se deschise şi apăru majordomul, acelaşi pe care Thomas şi-l amintea de la ultima lui vizită.

Majordomul se uită la el şi, spre surprinderea lui, zâmbi când îl recunoscu.

— Domnul Carrick, nu-i aşa?

Incapabil să-şi ascundă grimasa de pe chip, Thomas încuviinţă din cap.

— Eu… familia mea… avem nevoie de ajutor! Vin de la ferma Bradshaw, din nord. Toată familia – bărbatul, soţia şi cei cinci copii ai lor – sunt grav bolnavi şi au dureri groaznice. Thomas fu nevoit să se oprească pentru a-şi recăpăta suflul, chiar dacă simţea că i se strângea inima în piept. Se află şi vindecătoarea noastră acolo, dar cred că este pe moarte. E inconştientă şi n-am putut să o trezesc.

— Dumnezeule! Majordomul era la fel de şocat şi de îngrijorat pe cât şi-ar fi dorit Thomas să fie. O să aveţi nevoie de domnişoara Lucilla.

Thomas reuşi să nu se încrunte.

— Speram să vină Algaria sau, dacă nu poate, atunci să vină Lady Cynster.

Expresia de pe chipul majordomului căpătă un aer trist.

— Mă tem, domnule, că Algaria a trecut în nefiinţă acum câţiva ani, iar Lady Cynster îşi petrece vacanta cu Lord Richard pe continent. Domnişoara Lucilla este cea care, ca să zic aşa, a preluat atribuţiile de vindecătoare. Dar sunt sigur că o să vă ajute, bineînţeles că o să vă ajute.

Thomas ştia că avea să îi ajute, dar… Strângând din

dinţi, se chinui să încuviinţeze din cap.

Clanul trebuia pus înaintea chestiunilor personale.

— Foarte bine. As putea să vorbesc cu ea?

— Ah! Majordomul făcu o grimasă. În clipa asta este în crâng, dar trebuie să se întoarcă foarte curând.

După ce acceptase să apeleze la Lucilla – să se întâlnească cu ea, să se uite în ochii ei şi să îi audă din nou vocea –, Thomas nu avea de gând să tărăgăneze lucrurile.

— În crâng?

— Crângul sfânt. Majordomul făcu semn spre nord. Unde se roagă la Fecioară. Domnul Marcus este cu ea.

Privind în direcţia arătată de majordom – drumul care ducea înapoi spre moşia Carrick, încotro zburau ciorile Thomas făcu ochii mici.

— Unde este mai exact crângul ăsta?

Capitolul 3

Lucilla îşi terminase rugăciunile.

Copacii bătrâni din crâng – un amestec dens de fagi, molizi, brazi şi mesteceni – înconjurau mica poiană, închizând-o într-o cochilie vie şi verde. Ramurile se întindeau deasupra capului, iar vârfurile li se împleteau într-o boltă arcuită, ocrotind totul de bătaia vântului, de lume.

Deschizând ochii, Lucilla expiră uşor. Rugăciunea, meditaţia, simpla comunicare cu pământul din jur – şi cu divinitatea care o revendica –, momentele liniştite, ca întotdeauna, o făceau să se simtă încrezătoare, mai sigură. Mai conectată la fluxul vieţii şi la propriul destin, la firul vieţii ei din întreaga încrengătură a lumii.

Mişcându-se încet, ca într-un ritual, se ridică de pe piatra dreptunghiulară a altarului rustic în faţa căruia îngenunchease; la început dură, apoi netezită de trecerea secolelor, piatra aceea simplă era mai mult un simbol şi un sprijin practic.

Se ridică, simţind că fustele costumului de călărie i se lipesc de picioare, şi se opri. Trecând uşor vârfurile degetelor peste piatra netedă pentru încă o clipă, se opuse tumultului lumii care trăia dincolo de crâng; ştia ce frustrare o aştepta acolo, şi totuşi nu era ceva ce putea să evite.

Evitarea vieţii nu se afla în vocabularul ei, cu atât mai puţin în stelele ei.

Capitulând în faţa inevitabilului, ieşi din starea de meditaţie pe care şi-o impusese şi îşi permise să se întoarcă – nu la îndatoririle ei din Vale, la rolul pe care îl avea, la sarcinile pe care le îndeplinea cu încredere şi cu pricepere, ci la obsesia ei constantă. Să reflecteze la destinul ei şi la momentul în care soarta avea să o revendice.

Aşteptase în ultimii zece ani.

Împreună cu verişoara ei, Prudence, şi cu cea mai bună prietenă a lor, Antonia Rawlings, fusese prezentată lumii bune cu nouă ani în urmă. După cum se aşteptase, niciun gentleman, eligibil sau altfel, nu îi atrăsese atenţia. Dar ştia deja că viitorul ei nu se afla la sud de graniţă, ci acolo, în ţinuturile Fecioarei.

Iar bărbatul căruia îi era menită să-i devină soţie era şi el acolo din când în când. Bănuise că, în timp, el avea să afle calea care să îl aducă alături de ea. În ultimii zece ani, se întâlniseră de mai multe ori, iar de fiecare dată, conexiunea aceea reală, intensă şi incontestabilă se aprinsese, devenind mai puternică şi mai convingătoare. El ştia asta; era la fel de sensibil în faţa acelei forţe irezistibile, la fel de dominat ca ea.

Lucilla învăţase să aibă răbdare, chiar dacă răbdarea nu era una dintre virtuţile ei principale.

Şi aşteptase.

Nerăbdarea era primejdioasă; hrănea o parte nesăbuită şi îndărătnică dinăuntrul ei, pe care învăţase să o ţină în frâu cu mult timp în urmă.

Continuase să aştepte.

De curând, începuse să se întrebe dacă aşteptarea

era drumul cel bun pentru ea sau dacă trebuia să acţioneze, să facă totuşi ceva pentru a iniţia uniunea aceea inevitabilă. Cu siguranţă, să acţioneze s-ar fi potrivit mai mult cu temperamentul ei decât să aştepte pasivă, dar de fiecare dată când întrebase universul – Fecioara –, răspunsul era un răsunător „nu”.

Să aştepte. Trebuia să aştepte ca el să vină la ea.

Dacă el nu se grăbea, ea nu avea să mai fie într-o dispoziţie bună când, în cele din urmă, avea să se hotărască să se apropie de ea.

Ultima dată se întâlniseră la Balul Vânătorii, cu doi ani în urmă. Vorbiseră şi dansaseră un vals, iar inima ei explodase de fericire. Valsul acela. Momentele acelea irezistibile şi implicarea lor fuseseră imposibil de confundat, de interpretat greşit. De ignorat.

După noaptea aceea, aşteptase ca el să vină în vizită. O lună după aceea, trăise într-o stare de nerăbdare euforică.

Dar el nu venise.

Ba, mai mult, de atunci nu mai pusese piciorul în ţinuturile Fecioarei.

Un sunet ajunse până la ea – o piatră care se mişcă pe drumul ce ducea în crâng.

Simţurile ei se treziră numaidecât. Chiar dacă mintea îi spunea că era, fără îndoială, vreun animal sau o pasăre, simţurile ei căutară, aflară şi ştiură.

Încet, se întoarse.

De parcă în sfârşit gândurile ei îl chemaseră, el stătea la vreo trei metri distanţă, unde cărarea anevoioasă ce ducea în crâng se deschidea spre poiană. Tradiţia spunea că numai reprezentantele Fecioarei şi consorţii lor de viaţă puteau să pătrundă în crâng. Totuşi, cum el urma să fie consortul ei…

Arăta chiar mai puternic decât şi-l amintea. O întruchipare perfectă a dorinţei ei. Părul negru, un castaniu atât de întunecat încât părea negru în lumină, cobora în valuri elegante în jurul formei frumoase a capului. Sprâncenele arcuite şi întunecate încadrau ochii cu o

nuanţă curioasă şi fascinantă de chihlimbar auriu, un amestec fermecător de căprui-deschis şi auriu. Pometii ascuţiţi subliniau obrajii aspri, completaţi de o barbă pătrată şi buze fin definite.

Nu îi uitase înălţimea – semnificativ mai mare decât a ei – sau fizicul lui, o combinaţie captivantă de muşchi care se sculptau pe oasele lungi şi grele; îşi închipuia că silueta lui fusese creată de mâna vreunui zeu după propria imagine.

Era un bărbat extraordinar de chipeş, dar ceea ce atrăgea cel mai mult atenţia oricărei femei era puterea pe care o emana. Care definea chiar atmosfera din jurul lui.

Ea nu era mai puţin sensibilă decât altă femeie, dar avea propria putere.

Observând că, în mod ciudat, el era îmbrăcat în haine mai potrivite pentru oraş, cu o mantie pe deasupra, îşi împreună mâinile, trase aer în piept, ridică bărbia şi îl privi direct în ochi.

— Thomas Carrick.

Nu mai spuse nimic. Ce mai era de zis? Nu mai avea să cadă în aceeaşi capcană ca în urmă cu doi ani şi să creadă că prezenţa lui însemna ceva.

Thomas susţinu privirea de smarald a Lucillei. *Acela* era motivul pentru care o evitase – privirea aceea, provocarea aceea nerostită.

Era ca şi cum ea, femeia din ea, avea o legătură directă cu tot ceea ce era bărbat în el – trebuia doar să-i întâlnească privirea şi să se simtă de parcă i-ar fi înfipt ghearele în minte şi l-ar fi smucit.

Ea poseda, ba chiar întruchipa o anumită trufie, o mândrie, o încredere imperioasă de femeie, care îl fascina şi îl atrăgea.

Nu era nimic atât de lumesc precum atracţia. Era ceva care lovea mult mai adânc, cu mai multă putere, cu mai multă fascinaţie.

Şi se adăuga la toate celelalte, la tot ceea ce crea farmecul ei incontestabil.

Nu îi ajungea nici măcar la umăr; era minionă,

delicată, dar cu forme unduitoare şi feminine. De un roşu bogat, părul ei minunat era prins într-un coc la ceafă, lăsând ca valuri moi şi fine să-i încadreze chipul în formă de inimă. Tenul de alabastru era pânza perfectă pentru ochii ei surprinzători, mai strălucitori şi mai intenşi decât verdele pădurilor, iar buzele ei luxuriante şi trandafirii păreau pictate de mâna unui înger.

Pentru o clipă, pur şi simplu se uită la ea – întâlni privirea aceea verde, simţind legătura viscerală şi atât de reală –, apoi se chinui să tragă aer în piept şi îşi înclină uşor capul.

— Domnişoară Cynster.

La auzul salutului formal, una dintre sprâncenele ei maronii se arcui.

El profită de moment.

— Am sosit la conacul Carrick ca răspuns la o chemare şi ulterior m-am dus la ferma familiei Bradshaw, la graniţa de nord a moşiei.

Cu o nedumerire uşoară în ochi, ea încuviinţă din cap.

— O ştiu, dar nu foarte bine. Am cunoscut familia Bradshaw.

Detaliul uşură lucrurile.

— Sunt bolnavi, foarte bolnavi. Orice ar fi dat peste ei, cred că s-a întâmplat azi-noapte. Alte persoane i-au găsit ieri şi au chemat-o pe vindecătoarea clanului. Din câte îmi dau seama, vindecătoarea a ajuns târziu în noapte, iar ceilalţi i-au lăsat pe cei din familia Bradshaw în grija ei. El se opri, apoi spuse pur şi simplu: Am ajuns la fermă acum mai puţin de o oră. Cred că vindecătoarea – Joy Burns – a avut un fel de criză. Probabil este pe moarte, cu siguranţă se simte foarte rău. Nu cred că a avut timp să-i trateze pe cei din familia Bradshaw, fiindcă sunt încă foarte bolnavi.

Lucilla clipi.

— Dar sunt în viaţă?

Cu buzele strânse, el încuviinţă din cap.

— Pentru moment.

— O să vin. Cuvintele zburară de pe buzele Lucillei înainte ca ea să mai apuce să se gândească. Nu că trebuia

să se gândească, nu în cazul acela. O chemare precum cea a lui Thomas era însăşi raţiunea ei de a fi, măcar pentru că era reprezentanta Fecioarei în acele ţinuturi.

El răsuflă uşurat.

— Mulţumesc. Clanul nu are alt vindecător, cel puţin din câte ştiu eu.

Ea clătină din cap.

— Nu. Ea se uită în jur după mănuşi şi le zări pe o piatră acoperită de muşchi, lângă altar. Se aplecă, apoi le luă. Joy pregătea o femeie mai tânără, dar acum câteva luni, şi mi-a spus că Alice, aşa cred că se numea fata, încă nu era pregătită să se descurce singură.

Îşi puse mănuşile şi se îndreptă spre Thomas, dar mintea începuse deja să se gândească la toate detaliile.

— Joy ar fi luat cu ea tot ce avea nevoie, iar eu, oriunde m-aş duce, am mereu cu mine strictul necesar, deci n-am de ce să mă întorc la conac ca să iau altceva.

Se opri lângă Thomas şi, surprinsă, îşi reveni în fire.

Brusc, se uită la el.

— Ce ai făcut cu Marcus?

Thomas făcu o grimasă şi o apucă de cot.

Ea se strădui să-şi înăbuşe reacţia trezită de atingerea lui. Deşi temperată de catifeaua jachetei de călărie, o arse.

Fratele ei geamăn era acolo unde îl lăsase, la intrarea pe cărare, doar că nu era conştient.

Thomas se întoarse pentru a reveni pe cărarea care ieşea din crâng, dar ea rămase pe loc. Şi aşteptă.

Datorită lui, devenise răbdătoare şi putea aştepta.

El strânse din buze, dar, precaut, nu încercă să o grăbească.

— Oamenii din clanul meu au nevoie urgentă de ajutorul tău. Cynster – fratele tău – s-ar fi împotrivit. Să-l conving să te lase să vii cu mine spre nord, chiar dacă venea şi el, mi-ar fi luat timp. Îi întâlni privirea. Timp pe care Joy Burns şi familia Bradshaw ar putea să nu-l mai aibă.

Ea îi susţinu privirea.

— Aşa că…?

— I-am dat una în cap. Nu foarte tare, dar a leşinat.

Ea trase adânc aer în piept, îi căută privirea, apoi clătină din cap, îşi eliberă cotul din strânsoarea lui şi o luă din loc.

— Îţi dai seama că nu o să te ierte niciodată pentru asta?

Şi, cum Marcus avea să fie, în cele din urmă, cumnatul lui, „niciodată” avea să însemne un timp foarte îndelungat.

Ajungând să meargă în pas cu ea, Thomas ridică din umeri.

— Dacă asta înseamnă că te duc la timp la familia Bradshaw ca să-i salvezi, o să trăiesc cu antipatia lui.

Imaginea lui Joy Burns întinsă pe podeaua din bucătărie, la fel de nemişcată şi de rece ca moartea, şi mai ales cea a copiilor familiei Bradshaw, răvăşiţi şi slăbiţi în paturile lor, îi invadaseră mintea în timp ce se îndepărtase de conacul Casphairn. Dându-şi seama că Marcus, fiind cu sora lui, cel mai probabil stătea de pază, de veghe peste Vale, Thomas prevăzuse cearta şi întârzierea şi acţionase astfel încât să le evite pe amândouă.

Ocolise şi ajunsese la crâng dinspre o zonă mai înaltă. Îl lăsase pe Phantom nu foarte departe de locul în care zărise calul lui Marcus şi pe cel al Lucillei, apoi, iute, dar cu prudenţa unui pădurar, îşi croise drum spre locul în care ghicise că trebuia să fie crângul.

Nu departe de intrarea în cărarea ce ducea spre crâng, Marcus stătea pe o stâncă, privind spre Vale; păruse atât de adânc cufundat în gânduri, încât lui Thomas nu îi fusese deloc greu să ajungă în spatele lui fără ca acesta să-şi dea seama.

Fusese nevoie doar de o lovitură rapidă. Îl prinsese pe Marcus înainte să se prăbuşească şi îl întinsese cu grijă pe pământ.

Marcus încă era acolo, exact aşa cum îl lăsase, când ieşi alături de Lucilla de pe cărarea ascunsă.

Lucilla se opri şi se uită la fratele ei geamăn, apoi se aplecă şi îi atinse obrazul şi gâtul. Aparent mulţumită, băgă

mâna în buzunarul hainei lui Marcus şi scoase un carneţel şi un creion. Deschise carneţelul, căută o pagină goală şi începu să scrie.

Thomas se foi, nerăbdător să îşi vadă de drum. Problema urgentă care îl făcuse să plece valvârtej în Vale devenea tot mai presantă cu fiecare minut care trecea.

— Ai încredere în mine! Cuvintele Lucillei răsunară ferm. Nici tu, nici eu nu vrem să-l lăsăm aici fără vreo explicaţie.

Amintindu-şi de privirea directă, de avertizare pe care i-o aruncase Marcus ultima dată când li se încrucişaseră drumurile, la Balul Vânătorii, Thomas trebuia să accepte că ea ştia despre ce vorbea. Se ştia că familia Cynster nu era înţelegătoare în privinţa încălcării teritoriului lor, iar faptul că îl lovise pe Marcus şi o răpise pe sora lui geamănă nu avea să îl facă să intre în graţiile lui Marcus.

Thomas se încruntă.

— Părinţii tăi sunt plecaţi, aşa că el se ocupă de Vale.

Lucilla încuviinţă din cap. Ridică privirea spre cer, care rămăsese limpede, şi aşeză carneţelul deschis în mâna fratelui ei geamăn. Apoi se ridică.

— Atât timp cât ştie de la mine unde m-am dus, nu o să mă urmeze. Numai dacă trimit eu după el.

Thomas recunoscu în sinea lui că a-l vedea pe Marcus apărând neanunţat era o întâlnire pe care nu şi-o dorea. Se întinse spre braţul Lucillei.

— Trebuie să plecăm!

Lucilla îi permise să o ţină uşor de braţ, în timp ce înaintau pe pământul tare spre locul în care ea îşi lăsase calul. Un cal nărăvaş, dar foarte rapid. Iapa ciuli urechile când se apropiară. Lucilla îi desfăcu frâiele.

— Care este drumul cel mai rapid de aici?

Ea îi puse întrebarea aceea ca să-i distragă atenţia lui Thomas – dar şi pe a ei – când trase iapa. Trebuia să-l lase să o ridice în şa, nu exista altă opţiune.

Întărindu-se ca să facă faţă atingerii lui, rămase lângă iapă şi aşteptă.

Spre surprinderea ei, Thomas strânse din buze şi păru

încruntat, de parcă îşi făcea curaj, asemenea ei.

— Spre nord, răspunse el, apoi o cuprinse de talie şi o ridică în şa.

Îi dădu drumul în clipa în care se aşeză bine, dar cele câteva secunde de atingere şi senzaţia de a fi pe deplin sub stăpânirea lui fuseseră la fel de fascinante şi de tulburătoare pe cât se aşteptase.

La fel de incitante şi de pătrunzătoare.

Pretinzând că îşi aşeza cizmele mai bine în scăriţă, de sub genele coborâte, îl privi cum se îndrepta spre murgul mare şi cenuşiu care păscuse din smocurile de iarbă, la mică distanţă. Îl privi cum apucă frâiele calului, apoi cum se ridică fără efort în şa, cu o mişcare plină de putere şi de gratie masculină, trădând un anumit sentiment de agresivitate stăpânită.

Dându-şi seama că uitase să mai respire, iar momentul acela nu făcuse decât să accentueze nevoia care, avându-l din nou aproape, creştea înăuntrul ei, trase încordată aer în piept, îşi înălţă capul, prinse frâiele, îşi îndemnă iapa să o ia din loc şi înaintă la trap ca să i se alăture.

Poate că nu avea să fie uniunea la care sperase, dar, date fiind condiţiile, era dispusă să accepte orice situaţie îi oferea Fecioara. Şi, de îndată ce îşi făcea datoria faţă de aceia pe care Fecioara îi încredinţase în grija ei, avea să se folosească de ocazie ca să-şi atingă scopul, să-şi împlinească propria nevoie foarte reală.

Thomas aştepta la fel de nerăbdător ca ea. Fără alte cuvinte, o porniră la drum, călărind cât se putea de repede spre ferma familiei Bradshaw.

*

Ajunseră la ferma familiei Bradshaw chiar când ultima licărire de lumină dispărea dinspre apus.

Lucilla se opri în faţa uşii fermei, se eliberă din şa şi alunecă la pământ; în clipa aceea, nu avea nevoie să fie distrată de senzaţia mâinilor lui Thomas pe talia ei.

Dezlegându-şi sacul, îi aruncă o privire.

El descălecase deja şi se întinse după frâiele iepei.

— O să duc caii în grajd. Joy este pe canapeaua din camera principală.

Lucilla încuviinţă din cap. Cu sacul în mână, se îndreptă spre uşa din faţă. O deschise, apoi se opri, aşteptă o clipă pentru a se obişnui cu întunericul şi intră.

Vindecătoarea familiei Carrick încă era întinsă pe canapea. În casă nu erau nici foc, nici lumină, nici căldură. După ce îşi aşeză sacul pe masă, Lucilla se duse în bucătărie, dar lampa pe care o găsi era goală. Soba era rece, iar focul din vatra de la bucătărie se stinsese de multă vreme. Nu se vedeau lumânări pe nicăieri. Revenind în camera principală, scrută mobila şi poliţa şi văzu o lumânare într-un suport care se afla lângă o cutie de chibrituri.

Aprinse în grabă lumânarea, apoi o aduse lângă canapea.

Două minute îi fură de ajuns ca să îşi dea seama că Joy Burns nu mai putea fi ajutată. Vindecătoarea încă era în viaţă, dar nu avea să mai rămână mult timp pe acea lume.

Lucilla se îndreptă de spate şi se ridică atunci când intră Thomas şi închise uşa.

— Cum se simte? El se apropie de canapea şi se uită la Joy. Chipul i se înăspri. Nu s-a mişcat de când am aşezat-o acolo.

Lucilla detestă să rostească acele vorbe, dar o făcuse de destule ori încât să-şi dea seama de importanţa de a le spune pur şi simplu.

— Ai crezut că moare şi ai avut dreptate. Nu pot să fac nimic ca s-o ajut. Îmi pare rău. După o clipă, adăugă: Din moment ce nu s-a mişcat, nu cred că ai fi putut să faci ceva pentru ea, chiar şi atunci când ai găsit-o prima dată.

Chipul lui se încordă în linii aspre şi neînduplecate; pentru un moment, nu spuse nimic, apoi ridică privirea şi o întâlni pe a ei. Încuviinţă scurt din cap.

— Familia Bradshaw?

— Să ne rugăm să fie într-o situaţie mai bună. Ea

ridică sfeşnicul de pe măsuţa de lângă canapea şi se îndreptă spre arcada despre care bănuia că ducea spre dormitoare. O s-o verific pe cea mai mică, e fetiţă, nu-i aşa? În ce cameră e?

El ocoli canapeaua şi arătă spre o uşă deschisă din dreapta coridorului.

— Cele trei fete împart camera aceea. Cei doi băieţi sunt în dormitorul din capăt, iar domnul şi doamna Bradshaw sunt în camera din stânga.

— O să-i examinez pe toţi – copiii, apoi părinţii.

Ea păşi în coridor.

În urma ei, el spuse:

— Lămpile s-au stins. O să văd dacă pot găsi nişte ulei de lampă.

Fără să se uite înapoi, ea încuviinţă din cap.

— Dacă nu găseşti, vezi dacă poţi să strângi mai multe lumânări. Eu… noi avem nevoie de lumină mai bună.

Deschise uşa ce dădea în camera fetelor şi intră.

Spre uşurarea ei, cea mai mică dintre fete, care avea vreo şapte ani, părea să-şi revină; se trezi din ceea ce părea să fi fost un somn normal când Lucilla îi puse mâna pe frunte.

Linişti iute copila, apoi le verifică pe cele mari, de 13 şi 14 ani. Şi acestea se treziră, dar erau mai slăbite şi mai ameţite decât sora lor mai mică.

Dar aveau să trăiască toate, Lucilla era sigură de asta.

Părea ciudat că fata cea mai mică şi cea mai firavă îşi revenea atât de repede, dar, presupunând că la fel avea să se întâmple cu toţi ceilalţi, Lucilla se întoarse la fetiţă şi o îndemnă să spună ce se întâmplase şi ce simţise. Povestea copilei fu destul de clară: toată familia începuse să se simtă rău începând de la prânz, cu o zi înainte. Unul câte unul, începuseră să verse, apoi se duseseră în pat, dar crampele nu încetaseră. Fetiţa se plânse că stomacul – Lucilla îşi dădu seama că era vorba de muşchii abdominali – încă o durea foarte tare.

Când cei din familia Forrester ajunseseră târziu în după-amiaza aceea, toţi se simţeau rău. Le spuseseră că

aveau să aducă vindecătoarea, dar fata nu mai ştia ce se întâmplase fiindcă adormise.

Se trezise în dimineaţa aceea, dar nu se simţise atât de bine şi continuase să stea în pat, tot adormind şi trezindu-se.

Copila avea ochii înfundaţi în cap. Lucilla observă că fetiţa îşi tot umezise buzele cât timp vorbise; privi în jur, dar urciorul de apă de pe măsuţa de toaletă era gol, la fel paharele pe care fiecare fată le avea pe noptieră.

Apoi copila ridică buimăcită privirea spre ea şi, cu voce slăbită, îi ceru apă.

Lucilla o lovi uşor pe mână şi se ridică.

— O să-ţi aduc nişte apă. Închide ochii şi odihneşte-te! O să-ţi aduc în curând puţină apă şi poate altceva de băut. Dar mai întâi vreau să văd cum se simt fraţii şi părinţii tăi.

Deja închizând ochii, fetiţa încuviinţă din cap.

În camera băieţilor, Lucilla găsi cam aceeaşi situaţie – băiatul de 10 ani îşi revenea mai repede decât cel de 16 ani. La fel ca în camera fetelor, fiecare avea o găleată lângă pat şi, chiar dacă mirosul era îngrozitor, se părea că orice mâncaseră de la micul dejun din ziua precedentă fusese eliminat, ceea ce explica slăbiciunea accentuată.

Îi linişti pe băieţi şi se îndreptă spre camera părinţilor.

Acolo, găsi o confirmare în plus a faptului că tot ce îi făcea să sufere pe membrii familiei Bradshaw erau lipsa de hrană şi de apă, dar şi epuizarea generală provocată de spasmele violente avute.

Dar spasmele în sine păreau să fi trecut.

Doamna Bradshaw era cea mai slăbită. Lucilla bănuia că, în calitate de soţie muncitoare a unui fermier cu o familie mare, dintre toţi membrii familiei, probabil femeia fusese cea mai afectată.

Lucilla fu nevoită să urce în pat ca să-l examineze pe Bradshaw, un bărbat mare cât un urs. Acesta se trezi când ea se aplecă spre el. Ochii i se întredeschiseră, apoi se făcură mari.

După ce bărbatul îi spuse că semăna cu ceea ce unii oameni îşi închipuiau că era un înger, ea se grăbi să-l

liniştească.

— Domnul Thomas m-a adus aici ca să te ajut.

Bradshaw o cunoştea din vedere, şi menţionarea numelui lui Thomas îl ajută să o recunoască.

Bărbatul se chinui să se ridice, dar ea îl împinse înapoi.

— Nu, odihneşte-te! Eşti prea slăbit ca să ne poţi ajuta. În plus, trebuie să te faci bine dacă ai de gând să-ţi ajuţi familia – îşi revin cu toţii. Ridicându-se din pat, se uită prin încăpere şi văzu că nici acolo nu era apă. Aşteaptă, îţi aduc ceva de băut! Soţia ta încă doarme profund şi nu trebuie să o deranjăm. În clipa asta, este mai bine să doarmă.

Lucilla părăsi dormitorul şi reveni în camera principală. O privire aruncată iute spre canapea îi arătă că Joy nu se mişcase. Verifică pulsul vindecătoarei – abia dacă se mai simţea şi, încet-încet, se pierdea. În bucătărie se reflecta strălucirea unei lumânări. Se îndreptă într-acolo ţinând în mână altă lumânare.

Thomas era la masa din bucătărie, umplând a doua lampă. Ridică privirea când ea îşi făcu apariţia.

Lucilla răspunse la întrebarea din ochii lui.

— Familia Bradshaw îşi revine. Indiferent ce a fost, au vărsat tot şi o să-şi revină destul de bine.

— Deci a fost ceva ce au mâncat?

— Aşa se pare. Ceva care a provocat o reacţie violentă în stomac. O otravă care nu se digeră şi care, de îndată ce este eliminată, nu îi mai afectează. Mai au dureri, dar sunt din cauza muşchilor încordaţi de vărsăturile prelungite, nu din pricina bolii. O să fac un ceai care o să le calmeze durerea, dar mai întâi au nevoie de apă.

Căută prin jur să îşi dea seama cu ce aducea familia Bradshaw apă, dar nu zări nimic.

Thomas făcu un semn, iar ea se întoarse şi văzu un urcior mare din metal cufundat în întuneric, lângă uşa din spate.

— A căzut şi s-a vărsat toată apa. Am pus puţinul rămas în paharul de pe dulap. Probabil Joy îl ţinea în mână

când a avut criza.

Lucilla se opri, apoi, fără să se uite din nou la Thomas, se îndreptă spre uşa din spate şi ridică urciorul.

— Ce este?

Întrebarea – care fu mai mult o cerinţă nepotrivit formulată – o făcu să se uite spre el. Ea şovăi, dar se gândi că probabil era persoana potrivită căreia să-i spună.

— Ai întrebat despre otravă. Nu ştiu ce au mâncat membrii familiei, deşi bănuiesc că a fost ceva la micul dejun de ieri. Dar Joy a fost otrăvită cu ceva cu totul diferit. Ceva ce a mâncat cel mai probabil când era aici sau cu puţin timp înainte să vină. Ea se opri, calculând, apoi clătină din cap. Nu cred că putea să mănânce înainte de a pleca de la conac. Nu ar mai fi ajuns până aici şi nici nu ar fi fost în stare să-i liniştească pe cei din familia Forrester ca să-i lase pe cei bolnavi în grija ei.

Mâinile lui Thomas încremeniseră, cu lampa pe jumătate umplută. El îi studie chipul, apoi spuse:

— Vindecătoarea noastră a fost otrăvită?

Ea făcu o grimasă.

— Ştiu că pare puţin probabil, dar sunt gata să jur că Joy este pe moarte din cauză otrăvii, una dintre cele mai puternice. Dar cum a ajuns să o ia – îşi ridică mâna rămasă liberă, cu palma în sus – este imposibil de spus. Putea să mănânce o ciupercă pe care o credea în regulă, dar care era de fapt altă specie. Chiar dacă sună exagerat, li se întâmplă destul de des chiar şi celor care cred că ştiu ce fac.

El îi susţinu privirea, apoi spuse liniştit:

— Deci membrii familiei Bradshaw sunt foarte bolnavi din cauza unui fel de otravă, iar vindecătoarea noastră trimisă să-i ajute moare din cauza altei otrăvi.

Ea oftă.

— Da, ştiu. Asta are vreo importanţă? Dar ştiu sigur că Joy moare otrăvită. Nicio criză, niciun atac de inimă sau altă cauză a morţii n-ar arăta la fel. Ea ridică urciorul. Mă duc să umplu ăsta.

Se întoarse şi deschise uşa.

— Fântâna este în dreapta, spre hambar.

Ea ieşi, închizând uşa în urma ei. Întunericul se adâncea şi se făcea frig, dar nu avea de gând să rămână afară mult timp. Curtea din spate era pavată, iar fântâna se ridica mândră în mijloc; era destulă lumină încât să vadă cum să ajungă acolo.

Fântâna de piatră era deschisă, dar umbrită de un acoperiş mic şi înclinat. Găleata fusese lăsată jos şi era deja plină. Se aplecă pentru a o ridica. Legănând găleata plină ochi ca s-o aşeze pe marginea fântânii, ea o apucă de toartă. Fixând urciorul între picioare, era gata să ridice găleata de lângă peretele fântânii şi să toarne apa când trei pisici şi cinci pisoi ieşiră din hambar, mieunând jalnic.

Pisicile se duseră direct la un castron din smalţ gri aşezat jos, lângă fântână. Bolul era gol.

Pisicile se foiră în jurul bolului şi fustelor Lucillei.

— Bietele de voi!

Ea se aplecă şi ridică bolul, înclină găleata atât cât să toarne apă în el, apoi îl aşeză cu grijă lângă fântână.

Pisicile se retraseră. Ea făcu un pas înapoi şi privi cum cele trei pisici mai mari înaintară uşor. Întinzând botul cu mustăţile tremurânde, se apropiară de apă.

Ajunseră la câţiva centimetri, apoi îşi arcuiră spinarea şi, cu gurile deschise, se retraseră.

Doi pisoi se avântară iute spre castron. Una dintre pisicile mai mari şuieră şi le dădu la o parte.

Aruncând ceva ce putea fi descris doar ca priviri întunecate spre castronul cenuşiu cu apă – dar şi spre ea pisicile miorlăiră şi se retraseră înapoi spre hambar.

Lucilla se uită la găleata cu apă şi simţi un fior rece pe şira spinării.

Al doilea gând fu de ajuns pentru a transforma suspiciunea în certitudine.

Cu dinţii încleştaţi, apucă găleata şi aruncă apa înapoi în fântână. Lăsă găleata goală lângă fântână, apoi aruncă apa din castronul cenuşiu, ridică urciorul gol şi îşi aminti de paharul cu apă de pe dulap şi de cineva căruia ar fi putut să-i fie sete.

Năvăli în bucătărie chiar când Thomas ridică paharul de pe dulap.

— Nu! Îşi flutură mâna liberă. Nu bea din asta!

Thomas se uită de la ea la pahar, apoi înapoi la ea şi la urciorul fluturând, evident gol, din cealaltă mână.

— *Apa?* întrebă el pe un ton îngrozit, dar şi neîncrezător.

Se sprijini cu spatele de uşă şi încuviinţă din cap.

— Este otrăvită. Chiar dacă sunt disperate, pisicile din hambar nu se ating de ea.

Cu răsuflarea întretăiată, ea se dezlipi de uşă, se duse spre masă şi aşeză urciorul gol. Îl studie pentru o clipă, apoi spuse încet:

— Ceva, cumva a fost aruncat în fântână acum două nopţi. Familia Bradshaw a scos apă de dimineaţă şi a băut la micul dejun.

— Şi s-au îmbolnăvit toţi.

Ea încuviinţă din cap.

— Dar, desigur, când oamenii sunt aşa de bolnavi, primul lucru pe care îl face cineva este să le dea apă. Multă apă.

— Iar boala – vărsăturile şi durerea – nu dispare.

Ridicând capul, întâlni privirea Thomas.

— Oricine a făcut lucrul acesta – şi nu mă pot gândi decât la cineva care să fi pus ceva în fântână – a fost diabolic. Copiii… Ea se opri brusc. Luptându-se să-şi înăbuşe tremurul, îşi înfăşură braţele la piept. Dacă ar fi continuat aşa, în cele din urmă ar fi murit toţi. Ar fi avut dureri neîncetate.

Thomas înjură în şoaptă. Se uită la paharul din mână, apoi se îndreptă spre uşă, o deschise şi aruncă apa afară.

Lucilla continuă să privească lung urciorul de pe masă. În cele din urmă, spuse:

— Ce răsturnare de situaţie! Familia Bradshaw îşi revine pentru că n-a mai avut apă în ultima zi. Dacă Joy nu s-ar fi îmbolnăvit…

— Ar fi continuat să le dea apa, fără să-şi dea seama că îi otrăveşte. Thomas strânse din dinţi. Era furios. Dar nu

exista nimeni pe care să-şi verse furia şi să-şi răzbune oamenii din clan. Nu încă. Se strădui să tragă adânc aer în piept şi să se concentreze asupra a ceea ce era important în clipa aceea. Familia Bradshaw are nevoie de apă – o apă pe care să o bea în siguranţă.

Pe Lucilla o trecu un fior, de parcă se eliberă de gânduri asemănătoare de răzbunare.

— Da. Şi au nevoie urgentă de apă. Nu pot să le dau niciun fel de ceai care să le uşureze durerea, nu fără apă ca să fierb ierburile.

Se uită la el. Ce fermă este cea mai apropiată?

— Ferma familiei Forrester. O să mă duc acolo, o să mă ajute.

Ea încuviinţă din cap.

— Dacă fierb apa, o pot folosi ca să spăl şi să curăţ. Măcar pe cei doi mai mici pot să-i fac să se simtă mai bine.

El şovăi.

— Trebuie să împrumut căruţa familiei Forrester ca să aduc o cantitate suficientă de apă. O să-mi ia o oră, poate două. O să te descurci singură aici?

Se uită la el de parcă vorbea altă limbă, apoi îi făcu semn să plece.

— Du-te! O să mă descurc.

El plecă.

Lucilla termină de umplut cea de-a doua lampă. Aprinse fitilul, îl lăsă să ardă la foc mic, apoi puse lampa pe masa de lângă canapea. După ce o verifică pe Joy Burns şi observă prea puţine schimbări, luă cealaltă lampă şi exploră micile încăperi de lângă bucătărie şi spălătorie. După ce hotărî ce putea să folosească pentru fiecare sarcină în parte, se pregăti să aducă apă din fântână, să umple ceaunul, apoi să facă focul sub el. De îndată ce apa fierse timp de zece minute, stinse focul, turnă apă într-o găleată, apoi puse capacul peste ceaun şi se apucă de treabă.

Spălă podelele şi înlocui găleţile folosite. În ciuda aerului rece al nopţii, întredeschise câteva ferestre, lăsând ca adierea să alunge duhoarea de boală din casă.

După aceea, aduse mai multă apă fiartă şi folosi cârpe umede ca să spele mâinile şi feţele pacienţilor ei, fiind atentă să nu permită nici unui strop de apă, fiartă sau nu, să atingă buzele cuiva.

Fetiţa şi băieţelul mai mici se treziră şi rămaseră treji, dar toţi ceilalţi încă pluteau între somn şi stare de veghe. Amintindu-şi de mica ploscă pe care o avea atârnată de şa Lucilla îşi acoperi capul şi umerii cu un sal tricotat pe care îl găsise în camera familiei Bradshaw şi se duse în hambar ca să o găsească.

Fu încântată să descopere că plosca era plină cu apă proaspătă şi bună din fântâna de la conacul Casphairn. Luă o gură, apoi se întoarse în casă şi turnă cantităţi mici de apă în două pahare pe care le luase de pe un raft din spate. Dădu paharele fetiţei şi băiatului, apoi a mai găsit unul pe care îl consideră suficient de sigur şi duse puţină apă cuplului Bradshaw.

Bărbatul se trezi doar cât să bea, apoi se lăsă numaidecât pe spate, pur şi simplu epuizat de acel simplu efort. Lucilla privi cum se cufundă din nou în somn. O verifică pe soţia lui, apoi îi lăsă pe amândoi să doarmă.

Întorcându-se în camera principală, îşi trase un scaun aproape de canapea, se aşeză şi, luând mâna lui Joy Burns în mâna ei, stătu de veghe.

O făcuse şi înainte, cu Algaria şi cu alţii, şi ştia că avea să o mai facă de multe ori în viaţă – să ţină mâna celor aflaţi pe moarte, în vreme ce se apropiau de ultima suflare.

Momentele treceau, apoi îşi coborî capul şi se rugă.

Ceasul mic de pe poliţă bătu de douăsprezece ori înainte ca ea să audă huruitul îndepărtat al unei căruţe care se apropia.

Ieşi din casă şi descoperi că Thomas adusese două butoaie pline cu apă.

Trase cu spatele căruţei cât putu de aproape de uşa bucătăriei. Coborî, apoi făcu un semn din cap spre butoaie.

— Familia Forrester o să fie aici cât se poate repede. Până atunci, trebuie să ne descurcăm cu butoaiele lăsate

acolo unde sunt, fiindcă nu pot să le ridic singur.

— Nu contează, spuse ea. Este apă curată şi doar asta e important.

În următoarele ore fură ocupaţi. Thomas deshămă calul familiei Forrester şi îl duse în grajd, în timp ce ea puse la fiert două ceaiuri diferite. Le strecură, le răci, apoi clăti şi uscă paharele şi bolurile, folosind cu cumpătare nepreţuita apă nealterată. Nu ştia ce fusese pus în fântâna lui familiei Bradshaw, dar prin fierbere nu putea să-i anuleze efectul, aşa că nu era dispusă să rişte în niciun fel.

Thomas se întoarse şi verifică starea familiei Bradshaw. Stătea tăcut lângă Joy când Lucilla aduse o tavă plină cu pahare de ceai în camera principală.

El se ridică şi se duse să ia tava. Împreună, intrară în fiecare cameră şi îi treziră pe toţi pe rând. El îi ajută să se ridice, în timp ce Lucilla le dădea să bea. Thomas se simţi uşurat când văzu că starea copiilor mai mici se îmbunătăţise; începuse să le revină culoarea în obraji şi se mişcau singuri, chiar dacă încet.

— Ar trebui ca până dimineaţă să fie cu toţii aşa, îi spuse Lucilla.

Toţi membrii familiei Bradshaw se treziră suficient cât să-i recunoască atât pe el, cât şi pe ea – alt lucru liniştitor. Când doamna Bradshaw, cea mai slăbită şi încă cea mai afectată, se chinui să le mulţumească, el o linişti.

— Doar odihniţi-vă şi faceţi-vă bine, este cea mai bună recompensă pe care ne-o puteţi oferi.

Buzele Lucillei se arcuiră cu blândeţe. Schiţă spre el un semn de aprobare din cap, apoi ridică tava cu paharele goale şi ieşi din cameră.

Thomas ridică lampa şi o urmă. Oprindu-se în uşă, aruncă o privire înapoi, se uită lung la podeaua curăţată, la găleţile curate şi nefolosite lăsate în caz de nevoie şi la restul lucrurilor care arătau că era ordine.

După ce închise uşa, o urmă pe Lucilla de-a lungul coridorului. Nu se aşteptase ca ea – nepoata unei ducese – să frece podelele murdare dintr-o fermă. Şi totuşi, podelele fuseseră curăţate şi spălate, iar ea fusese singura în stare

să facă asta. O mai văzuse cum se descurcase când fuseseră blocaţi în căbănuţa unui fermier, cu zece ani în urmă, când ajutase la venirea pe lume a copilului unui fermier. Poate că era nepoata unei ducese, dar nu şovăia niciodată când trebuia să-i ajute pe cei care aveau nevoie şi care îi cereau ajutorul.

Aplecându-se când trecu pe sub arcada joasă, păşi în lumina difuză din camera principală. În licărirea pe care o reflecta lampa aşezată lângă canapea, o văzu ţinând tava în mână şi uitându-se la ceasul mic de pe poliţă.

— Trebuie să le dăm din nou ceai la ora 4.

El şovăi, apoi întrebă:

— Ce anume le dai?

Ea aruncă o privire spre el, parcă surprinsă de interesul lui, dar răspunse:

— Le-am dat este un amestec de plante care o să le aline durerea şi o să le liniştească stomacul. La ora 4, o să le dăm o jumătate de doză din acelaşi ceai, alături de jumătate de doză de licoare. Mai târziu, când o să fie în stare să se ridice în picioare, trebuie să primească mai multă licoare. Ea porni spre bucătărie. Pot să bea din licoare pe tot parcursul zilei, cât au nevoie. O să le fac o cantitate mai mare pe care să le-o las. M-ar surprinde dacă până seara nu se simt cu toţii mult mai bine, deşi o să mai dureze o zi ca să-şi revină complet. Oprindu-se în uşa bucătăriei, ea aruncă o privire înapoi. Cel mai important lucru este să ne asigurăm că nu mai beau din apa contaminată.

El încuviinţă din cap; când ea îşi văzu de drum spre bucătărie, el o urmă şi puse lampa pe masă.

— Cei din familia Forrester sunt destul de aproape ca să le aducă apă. Deja s-au oferit. O să pun să se testeze fântâna, dar asta o să dureze câteva luni.

— Efectul ar putea să treacă. Pot să folosească pisicile ca să verifice dacă apa este încă otrăvită. Ea se opri şi apoi adăugă: Apropo!

Punând tava pe masă, ridică lampa, se îndreptă spre uşa bucătăriei, o deschise şi ieşi. Curios, Thomas o urmă

până la uşă. Îşi sprijini un umăr de tocul uşii şi o privi cum se duce la fântână, se apleacă şi ridică un bol, apoi se întoarce la butoaiele de apă şi umple bolul.

Ea îi aruncă o privire.

— Cum pisicile din hambar au fost atât de importante în aflarea motivului bolii, ar trebui să ne ocupăm şi de ele.

El nu se împotrivi, ci doar se uită când ea se întoarse la fântână, puse bolul jos, apoi se îndreptă de spate şi strigă:

— Pis, pis, pis!

Una după alta, pisicile ieşiră. În curând, bolul fu înconjurat de căpşoare blănoase, toate lipăind însetate.

Cât timp pisicile îşi potoliră setea şi se aşezară să se spele, Lucilla veni cu bolul ca să-l umple din nou. Din pragul uşii, el întrebă:

— Artemis şi Apollo mai sunt prin preajmă?

Voia să afle dacă mai trăiau – cei doi ar fi avut puţin peste zece ani, o vârstă venerabilă pentru un ogar scoţian.

Ea încuviinţă din cap.

— De ani întregi, merg peste tot cu noi – cu mine şi cu Marcus – oriunde li se permite. Obişnuiau să vină mereu la crâng cu noi, dar acum picioarele lor nu mai fac faţă unei asemenea călătorii. Buzele ei se arcuiră delicat. De obicei, lâncezesc prin conac, acolo unde găsesc cel mai mult soare. Ori se întind în faţa şemineului care are cel mai bun foc – se mută de pe un covor pe altul, în funcţie de puterea focului.

El râse. O privi cum duce bolul înapoi la fântână şi rămase în prag. Când ea se întoarse, se opri în faţa uşii şi îşi arcui imperios o sprânceană, el îi întâlni privirea şi spuse pur şi simplu:

— Mulţumesc că ai venit şi ai ajutat familia Bradshaw.

Ea ridică uşor din umeri şi îi făcu semn să se dea la o parte.

Îndreptându-se încet de spate, el făcu un pas înapoi, iar ea trecu pe lângă el, aproape atingându-l. Totuşi, îi trezi simţurile – o reacţie pe care nu o anticipase şi, prin urmare, îl prinse cu garda jos. Îşi ţinu în frâu reacţia instinctivă.

Aparent nepăsătoare, ea îşi continuă drumul spre bucătărie.

— Este datoria mea să ajut. Ea îi aruncă o privire peste umăr. Aşa cum am făcut şi cu fermierii – familia Field – cu ani în urmă.

Închizând uşa, el se încruntă.

— Credeam că îndatoririle tale se limitează la Vale.

— Fecioara consideră că aceste ţinuturi – toată moşia Carrick, se pare – face parte din domeniul ei. Prin urmare, toţi oamenii de pe moşia asta sunt în grija ei, aşa că, dacă au nevoie de genul de ajutor pe care pot să-l ofer, eu sunt aici, zise ea şi îşi întinse mâinile.

Oprindu-se la capătul mesei din bucătărie, o privi cum sortează ierburile pe care le scosese din sac. După câteva clipe, el zise:

— Mă duc să văd ce fac membrii Bradshaw.

Ea încuviinţă din cap fără să ridice privirea.

După ce se asigură că totul era în ordine prin dormitoare, se cufundă în fotoliul de lângă canapea. Cu coatele sprijinite pe coapse, împreunându-şi mâinile şi sprijinindu-şi bărbia în ele, se uită la Joy Burns. Îşi dori ca aceasta să se trezească doar ca să-i spună ce se întâmplase, dacă faptul că era otrăvită fusese un accident teribil sau…

Mintea lui nu continuă acel gând. Cine i-ar face rău cu bună ştiinţă unei vindecătoare şi de ce?

Şi totuşi, era o coincidenţă. Prea multe coincidenţe îl aduseră acolo. Şi iată încă una!

După o vreme, Lucilla i se alătură. Lăsase lampa din bucătărie să ardă cu flacără mică; lumina era difuză, aruncând umbre în noapte când se aplecă peste Joy şi îi verifică pulsul. Apoi murmură uşor:

— Se duce. Nu o să mai dureze mult.

El se ridică şi mai trase un fotoliu aproape. Lucilla se aşeză, iar el se întoarse la locul lui.

Rămaseră împreună şi o priviră pe Joy Burns murind.

Mai târziu, el purtă corpul lui Joy în spălătorie. Lucilla întinse un cearşaf pe bancă, şi el o puse jos. Ea îndreptă

membrele şi hainele lui Joy, apoi trase alt cearşaf peste trupul neînsufleţit.

Rămaseră unul lângă celălalt pentru o clipă, apoi plecară, închizând uşa şi întorcându-se în casă pentru a se îngriji de cei vii.

La ora 4, îi treziră pe toţi din familia Bradshaw şi le dădură dozele de leacuri combinate ale Lucillei.

Când terminară de aranjat lucrurile şi se apucară de făcut micul dejun, iar Lucilla pregăti licoarea pentru mai târziu, soarele deja se întrezărea la orizont.

Thomas găsi o rezervă de ceai, iar Lucilla pregăti câte o ceaşcă pentru fiecare. El luă cana şi traversă camera principală până la uşa din faţă. O deschise şi se uită afară, apoi ieşi, închise uşa în urma lui şi se aşeză pe pridvorul de piatră. Ţinând cana între mâini, sorbi din ceaiul tare şi se uită lung la ţinuturile Carrick, spre locul în care soarele zugrăvea cerul în nuanţe de cenuşiu-deschis, rozaliu aprins şi portocaliu delicat.

La un moment dat, uşa se deschise şi ieşi Lucilla. Asemenea lui, ea îşi adusese cana. Se aşeză lângă el; pridvorul de piatră nu era atât de lat, iar şoldurile şi umerii le erau despărţiţi doar de un centimetru.

Fără să rostească vreun cuvânt, ea sorbi din ceai şi privi răsăritul, în vreme ce soarele se înălţa peste un peisaj care le era familiar amândurora.

Minutele se scurseră, apoi, fără să întoarcă privirea dinspre splendoarea naturii, el întrebă:

— Otrava din fântână… Ai idee ce ar putea fi?

Ea coborî privirea şi se încruntă spre cana pe care o ţinea între mâini.

— Nu, nu chiar. Ar putea să fie ceva organic, ca o ciupercă sau vreun mucegai sau ceva pe bază de minerale. Se opri şi adăugă: Dacă ar fi să pariez, mi-aş pune banii pe ultima variantă.

El sorbi din ceai, apoi coborî cana.

— De ce?

Cu colţul ochiului, o văzu cum îşi înalţă capul.

— Pentru că o ciupercă sau un mucegai ar fi avut

nevoie de timp – săptămâni sau luni – ca să crească până în punctul în care să otrăvească fântâna. Orice boală ar fi apărut treptat, într-o perioadă lungă, nu aşa cum se pare că a fost în cazul ăsta, într-o singură dimineaţă. Cu privirea aţintită spre orizont, ea sorbi din ceai, apoi adăugă: Un fel de săruri. Asta aş spune eu.

El se gândi puţin, apoi întrebă:

— Cred că suntem de acord că, deşi Joy ar fi putut, dintr-un motiv oarecare, să mănânce o ciupercă sau altă plantă otrăvitoare în drumul ei până aici, este foarte ciudat ca o vindecătoare cu experienţa ei, cineva care s-a născut şi a trăit toată viaţa prin aceste părţi, să fi făcut o asemenea greşeală, nu?

Întrebarea lui fu mai degrabă afirmaţie clară.

Lucilla se încruntă.

— Da. Pe lângă faptul că e ciudat, e chiar de neînţeles. Ea aşteptă şi sorbi din ceai. Cum Thomas nu spuse nimic, ci se uită pur şi simplu lung spre câmpuri, Lucilla hotărî că era rândul ei să pună întrebări. Ce te-a adus înapoi la moşie?

El se mişcă pe piatra de lângă ea, apoi se linişti din nou.

— Am primit o scrisoare… două scrisori. Prima de la Bradshaw, în care îmi spunea că era o problemă cu aprovizionarea cu seminţe pentru culturile de sezon. M-am întâlnit din întâmplare cu Nigel şi Nolan în oraş şi m-au asigurat că era vorba despre… o schimbare. Ieri, Forrester a trimis un curier cu o misivă prin care îmi spunea că el şi soţia lui i-au găsit pe membrii familiei Bradshaw foarte bolnavi. Forrester mi-a confirmat existenta problemelor legate de aprovizionarea cu seminţe. Thomas se opri, cu mâinile încleştate pe cană, apoi adăugă: Am decis că trebuia să vin şi să văd cu ochii mei ce se întâmplă.

Lucilla păstrase o urmă de speranţă că se număra şi ea printre motivele pentru care el se întorsese. Dar, indiferent de motiv, în sfârşit era acolo. Sorbi din ceai, gândindu-se la cuvintele lui. Uimită, spuse:

— Fermierii noştri au plantat deja sau sunt pe punctul

de a planta. Ea îl privi. N-am auzit de nicio metodă nouă sau de vreo penurie de seminţe, dar, dacă ar fi existat o problemă legată de aprovizionare, Marcus ar fi ştiut.

El îi întâlni privirea pentru o secundă.

— Sunt sigur că situaţia o să se rezolve de la sine.

Thomas îşi îndreptă din nou privirea în faţă.

Ea făcu acelaşi lucru, simţind cum o cuprinde căldura ceaiului.

Tăcerea îi învălui pe amândoi, dar era confortabilă, destinsă şi relaxantă.

Apoi el murmură:

— Majordomul tău mi-a spus că Algaria a murit… Nu ştiam. Mi-a zis că părinţii tăi călătoresc în Europa. M-am gândit că, în calitate de Doamnă a Văii, mama ta nu ar părăsi niciodată zona.

Thomas îşi înălţă cana şi bău, în vreme ce îşi blestemă în gând curiozitatea; era conştient de ce o parte din el îşi dorea să ştie dacă o Doamnă a Văii putea să trăiască în altă parte.

— Mama putea să plece în orice clipă, nu suntem legaţi de Vale în niciun fel. Dar îndatoririle noastre… Lucilla se opri, apoi continuă: Este alegerea noastră dacă ne legăm de îndatoririle noastre. Mama nu a mai plecat niciodată din ţară, dar a fost destul de des la Londra, Edinburgh şi prin alte părţi. Dar a plecat din Vale doar când Algaria era acolo ca să rămână în locul ei. Acum, că pot să fac şi eu aceleaşi lucruri ca ea, *papa* a convins-o să meargă şi să viziteze toate locurile pe care şi-a dorit dintotdeauna să le vadă. Ea se opri, sorbi din ceai, apoi continuă: Nici mama, nici eu n-am lăsa vreodată ţinutul nepăzit, fără vreuna dintre doamnele alese de Fecioară care să aibă grijă de oamenii ei.

El îşi închipuise că lucrurile stăteau aşa, motiv pentru care decisese cu mult timp în urmă că ea nu avea să fie niciodată – nu putea să fie niciodată – o lady potrivită pentru el.

Ea continuă:

— Nu este vorba doar despre rolul nostru de

vindecătoare, ci şi de conducătoare. Simpla noastră prezenţă le oferă oamenilor o figură centrală, care îi aduce împreună, le oferă speranţă, îi susţine în vremuri grele şi păstrează comunitatea unită.

El ştia că aşa era, o înţelegea suficient de bine încât să nu aibă ambiţia de a o fura de acolo. Ea era întruchiparea viitorului pentru oamenii din Vale, iar ei erau oameni buni. Lucilla era a lor.

Astfel că nu putea fi niciodată a lui.

Părţii rătăcitoare din el care, în ciuda tuturor lucrurilor, o dorea nu-i plăcea acel adevăr dar nu putea să se împotrivească, nu putea să lupte.

Legănând cana goală în mână, se uită lung la câmpuri, în timp ce răsăritul îi scălda într-o glorie aurie. Amândoi erau obosiţi, dar nu epuizaţi. Munciseră toată noaptea, şi totuşi îi încercă o senzaţie de calm şi euforie. Familia Bradshaw se simţea mult mai bine, toţii dormeau liniştiţi… Până şi el putea să-şi dea seama de acest lucru.

Dintr-odată, ea se aplecă, lipindu-şi umărul de braţul lui şi sprijinindu-şi capul pe umărul lui Thomas. Oftă somnoroasă, apoi murmură:

— Nu te superi, nu-i aşa?

El coborî privirea spre ea, spre părul de un roşu aprins – câteva şuviţe i se desprinseră din coc şi pluteau în valuri, strălucind când soarele le atingea.

— Nu.

Ştia să mintă. Cum o făcuse deja, hotărî că putea la fel de bine să îmbrace peste firea de lup straiele de miel. Ridică braţul, o lăsă să se aşeze mai comod, apoi îşi trecu braţul pe după umerii ei. Poate că avea o constituţie foarte delicată, dar era foarte reală. Şi pe deplin feminină.

Simţind cum căldura ei subtilă i se strecura în muşchi, trase atent aer în piept. Se strădui să se uite spre câmpuri şi să spună ceea ce ştia că trebuia să se întâmple.

— De îndată ce suntem siguri că familia Bradshaw este mai bine, iar familia Forrester soseşte ca să ne înlocuiască, te conduc acasă.

Era cel mai bine să sublinieze limita legăturii lor –

pentru sine chiar mai mult decât pentru ea.

Capitolul 4

Familia Forrester ajunse într-o brişcă la ora zece, în dimineaţa aceea.

Până atunci, Lucilla pregătise micul dejun pentru familia Bradshaw, pentru Thomas şi pentru ea. După ce îl trimisese pe Thomas să mulgă vaca până atunci înfometată, căutase şi găsise ovăz şi nişte orz. Făcuse o oală mare de terci gros, adăugând lapte proaspăt ca să-l facă mai cremos. Cei doi Bradshaw mai mici veniseră la masă, dar ceilalţi mâncaseră în pat. Viteza cu care se golise terciul din bolurile aburinde, amestecat cu miere din belşug, o liniştise.

Era limpede că familia Bradshaw se afla pe drumul cel bun şi se recupera.

Când domnul şi doamna Forrester intrară în casă, Lucilla pregătise deja o doză mare de licoare, suficient ca întreaga familie să se însănătoşească.

După ce trecu prin dormitoare împreună cu familia Forrester, spunându-le că lucrurile aveau să se îmbunătăţească în următoarele zile, o conduse pe doamna Forrester în bucătărie, lăsându-l pe soţul femeii să discute cu Thomas în camera principală.

Cuplul Forrester fu de-a dreptul şocat să audă de moartea lui Joy Burns, dar acceptă situaţia cu stoicism, considerând misterul „doar unul dintre acele lucruri”. Nici ea, nici Thomas nu spuseră că aveau suspiciuni serioase; nu avea niciun sens să răspândească zvonuri despre ceva ce nu puteau dovedi niciodată.

După ce o instrui pe doamna Forrester asupra dozei corecte de licoare pe care să o administreze fiecăruia dintre membrii familiei Bradshaw şi o asigură că nu exista niciun pericol dacă vreunul dintre ei ar fi băut prea mult, Lucilla ajută la despachetarea coşurilor cu mâncare şi a proviziilor

pe care le adusese familia Forrester.

După ce fură puse la punct toate detaliile pentru îngrijirea ulterioară a familiei Bradshaw, ea se gândi la cel mai apăsător lucru pe care îl avea în minte: cum să-l ţină pe Thomas lângă ea sau, ca alternativă, cum să rămână ea lângă el.

Indiferent care era motivul întoarcerii lui, el se afla acolo. În absenţa lui îndelungată, ea se întrebase dacă trebuia să acţioneze şi să îl aducă înapoi, dar întotdeauna simţise că nu trebuia să facă asta; motivul era, probabil, situaţia actuală. El fusese chemat de alte persoane şi venise, dar acum, că se afla acolo, pentru a-l determina să nu mai plece suficient de mult timp pentru ca amândoi să facă următorul pas pe calea lor predestinată – şi anume să se căsătorească –, trebuia să facă neapărat ceva.

Chiar ea trebuia să facă asta.

Dar cum avea să procedeze?

El îi spusese că urma să o însoţească înapoi la Vale, dar când aveau să ajungă acolo, cum îl putea face să rămână?

Familia Forrester adusese mai multă apă. Thomas şi domnul Forrester intrară în bucătărie, se îndreptară spre uşa din spate, o deschiseră şi ieşiră afară. Se întoarseră la un minut după aceea, cărând unul dintre butoaiele cu apă.

Lucilla se grăbi să elibereze tejgheaua lipită de peretele din spate. Bărbaţii lăsară butoiul jos, se asigurară că era aşezat bine, apoi ieşiră ca să-l aducă pe următorul.

Îndepărtând vasele de pe tejghea ca să facă mai mult loc, Lucilla îl auzi pe Thomas, afară lângă căruţă, spunând:

— Deci nici tu, nici alt fermier n-aţi primit vreo explicaţie pentru întârzierea aprovizionării cu seminţe?

— Nu, răspunse Forrester. Când am întrebat, ni s-a spus că o să le primim când o să sosească şi cu asta, basta. Când unii dintre noi au întrebat – aşa cum a făcut Bradshaw – de ce întârzie seminţele, ni s-a spus că nu este treaba noastră. Mânia lui Forrester era limpede, îţi închipui? Să ni se spună nouă, celor care îngrijesc culturile şi pun seminţele în pământ, că nu este treaba noastră când

primim seminţele? N-are nicio noimă!

Lucilla se trase înapoi, în timp ce bărbaţii aduseră următorul butoi, al doilea din cele trei.

Când reveniră la căruţă, ea se prefăcu a aranja nişte tigăi ca să rămână destul de aproape de uşă şi să audă discuţia lor.

— Înţeleg, spuse Thomas, că niciunul dintre voi n-a vorbit direct cu moşierul.

— Nu, deşi am fi făcut-o dacă am fi putut. Ni s-a spus că trebuie să discutăm cu domnul Nigel. Nu că asta ne-ar fi oprit, dar niciunul dintre noi nu l-a văzut pe moşier în ultimele luni. Se pare că nu s-a simţit bine şi a rămas în camera lui.

— Aşa am înţeles, comentă Thomas.

Manachan era bolnav? Era prima dată când Lucilla auzea aşa ceva. Chiar dacă proprietăţile Vale şi Carrick se învecinau, oamenii de pe cele două moşii aveau doar câteva legături familiale, astfel încât bârfele – de la soră la cumnată sau de la vâr la văr – nu prea circulau.

Încruntându-se, lăsă tigăile şi înaintă spre bucătărie. Ca să-şi ţină mâinile ocupate, se apucă să-şi strângă sacul, în timp ce analiză iute tot ceea ce ştia.

Era limpede că se întâmpla ceva pe moşia Carrick. Boala ciudată a lui Manachan şi seminţele care nu fuseseră furnizate pentru plantare erau un indiciu. Îmbolnăvirea bruscă a familiei Bradshaw şi moartea lui Joy Burns încâlceau şi mai mult situaţia.

Thomas fusese chemat şi nu avu de ales decât să vină la moşie şi să vadă ce se întâmpla – alt lucru foarte clar.

Iar el făcuse un lucru înţelept şi îi ceruse ajutorul.

Acum era şi ea implicată, dar oamenii de pe moşia Carrick se aflau sub protecţia Fecioarei, ceea ce era un lucru convenabil.

Prin urmare, trebuia să se implice în continuare, până când ea şi Thomas ajungeau să desluşească tot ce se întâmpla şi puteau rezolva lucrurile.

Ea ridică privirea când Thomas şi Forrester aduseră ultimul butoi şi îl aşezară alături de celelalte.

Da, voia să rămână aproape de Thomas, dar să rezolve problemele pentru oamenii Fecioarei era ceea ce trebuia să facă. Acesta era rolul ei, era principiul după care trăia.

Ropotul copitelor şi huruitul greoi al roţilor pe pietrişul de afară îi făcură pe toţi cei prezenţi în bucătărie să se uite spre partea din faţă a fermei.

Thomas se încruntă şi se îndreptă spre uşa din faţă. Forrester îl urmă. Lucilla lăsă deoparte pachetelele de ierburi şi se grăbi să îi urmeze pe cei doi bărbaţi. Ştergându-şi mâinile pe şorţ, doamna Forrester apăru din spate.

Thomas deschide uşa de la intrare, privi afară şi blestemă în sinea lui. Lăsând uşa deschisă, coborî scările spre brişca greoaie şi veche care se opri brusc, clătinându-se în faţa fermei.

Cu frâiele în mâini, Sean întâlni privirea ameninţătoare a lui Thomas.

Lângă Sean, acoperit cu o pătură peste mantia groasă, stătea Manachan. Indiferent cât era de masiv, pe lângă silueta robustă şi sănătoasă a lui Sean, Manachan părea plăpând. Paloarea îi era mai pronunţată în lumina limpede a dimineţii, iar lipsa de energie se văzu clar în efortul pe care trebui să-l facă pentru a ridica mâna în semn de salut.

Thomas ocoli calul şi se duse spre partea lui Manachan. Apucă mana pe care acesta o ridicase.

— Domnule… nu te aşteptam.

Manachan încuviinţă slab din cap, însă în acel gest se simţea irascibilitatea lui obişnuită.

— Familia Bradshaw! aproape că şuieră el. Cum se simte?

Sprijinindu-se de Thomas ca să se ridice, dădu să coboare singur din trăsură.

Pentru o clipă, Thomas se concentră în încercarea de a echilibra greutatea unchiului lui; ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca moşierul să cadă.

Lucilla examinase dintr-o privire rapidă starea lui

Manachan; nu avu nevoie să vadă mai multe ca să ştie că bătrânul era grav bolnav. Ce Dumnezeu i se întâmplase? Dar continua să fie *acel* Carrick, moşierul şi, în ciuda faptului că bătuse drumul până acolo, se comporta exact cum trebuia să facă un moşier.

Uitându-se la Forrester, observă că era la fel de şocat ca ea de starea lui Manachan, dar nu îşi ascundea mirarea la fel de bine. Trecând pe lângă el, ieşi din casă şi ocoli calul spre locul în care Thomas se străduia să-l ţină pe Manachan în picioare.

— Starea familiei s-a îmbunătăţit mult, spuse ea.

Manachan privea în jos şi nu o văzu apropiindu-se. La auzul cuvintelor ei, ridică privirea de sub sprâncenele stufoase şi o recunoscu numaidecât, ceea ce îi dădu Lucillei speranţe în privinţa stării lui de sănătate.

— Tu, domnişoară? Am auzit că mama ta este plecată de acasă.

— Aşa este. Păşind de cealaltă parte a lui Manachan, îşi trecu calmă braţul pe după al lui. Thomas a venit după mine şi i-am tratat pe membrii familiei Bradshaw, pe toţi. Aruncă o privire spre cuplul care stătea în pragul uşii. Iar acum a venit familia Forrester ca să-i vegheze. Ar trebui să-şi revină complet în câteva zile.

Ea şi Thomas reuşiră să-l îndrume şi să-l susţină pe Manachan până în casă. Îl ajutară să se aşeze pe canapeaua din faţa şemineului. Rămase pe jumătate prăbuşit, chinuindu-se din răsputeri să-şi recapete suflul. Forrester aţâţă focul slab din vatră. La sugestia Lucillei, doamna Forrester se dusese degrabă să facă nişte ceai.

Lăsându-i pe Thomas şi pe Forrester să îi explice moşierului ce se întâmplase, Lucilla o urmă pe doamna Forrester în bucătărie şi începu să caute biscuiţi.

Găsi un bol plin cu biscuiţi de toate felurile şi îi scoase pe cei cu unt, mai moi şi mai potriviţi pentru un bărbat aflat în starea lui Manachan.

Prin arcada deschisă, doamna Forrester aruncă o privire spre bărbaţi, apoi îi aduse Lucillei o farfurie goală. Rămânând lângă ea, în timp ce aranjă biscuiţii pe farfurie,

doamna Forrester şopti:

— Habar n-am avut că bietul moşier e atât de slăbit. Sunt sigură că Forrester nu avea nici cea mai vagă idee.

— Nici eu. Lucilla aruncă o privire spre doamna Forrester. Nimeni din Vale nu a auzit că Manachan ar fi bolnav.

Doamna Forrester ridică din umeri.

— Noi ştiam că este suferind, dar sunt boli şi *boli,* după cum prea bine ştii. Ea clătină din cap. El a fost dintotdeauna... ei bine, un bărbat *viguros.* Este trist să-l văd aşa de slăbit.

— Într-adevăr.

Lucilla se gândea deja ce să facă în această privinţă. Acum văzuse cât de bolnav era bărbatul şi nu mai încăpea nicio îndoială care era datoria ei. Manachan era *acel* Carrick, moşierul, iar el trăia sub protecţia Fecioarei, indiferent dacă el o accepta sau nu.

Ridică farfuria pe care aranjase biscuiţii cu unt şi se întoarse în camera principală chiar când Thomas, aşezat într-un fotoliu, se apleacă spre Manachan şi îl întreabă încet:

— Te simţi bine?

Îngrijorarea din glasul lui şi neliniştea de pe chip arătau clar cât de îngrijorat era pentru unchiul lui. Ea veni mai aproape şi îi întinse lui Manachan farfuria.

— Ceaiul o să fie gata într-o clipă.

Moşierul încuviinţă din cap şi luă un biscuit cu unt de pe farfurie. Se mişcă încet, având nevoie de voinţă şi de concentrare chiar şi pentru cel mai simplu gest.

Lucilla se uită la Thomas, dar privirea lui era aţintită spre Manachan. Întorcând privirea spre moşier, ea întrebă:

— V-a spus Thomas despre Joy Burns?

Thomas murmura:

— I-am spus.

— Afacere necurată, murmură bărbatul în timp ce muşcă din biscuit. Privirea îi era aţintită spre flăcările din vatră. După o clipă, înghiţi, apoi vorbi, deşi cuvintele lui nu răsunară foarte clar: Făcea parte din clan... a fost cu noi

toată viaţa.

Lucilla se întoarse când doamna Forrester veni iute cu tava de ceai. Când femeia îi aruncă o privire întrebătoare, îi făcu semn din cap să toarne ceaiul. Îşi luară ceştile, iar Lucilla se aşeză pe celălalt fotoliu. Domnul şi doamna Forrester se retraseră în bucătărie, simţindu-se stânjeniţi în compania celor pe care îi considerau superiori lor, cel puţin când venea vorba de băutul ceaiului.

Atenţia lui Thomas era concentrată asupra lui Manachan, care ducea cu greu ceaşca de pe farfurioară la buze. Lucilla aşteptă până când moşierul luă o înghiţitură lungă, apoi întrebă încet:

— Ştiu că Joy avea o ucenică. Ştii dacă este gata să îi ia locul?

Manachan nu îşi mişcă deloc capul, dar îi aruncă o privire scrutătoare. Trecu un minut lung. Ea aşteptă răbdătoare, cu privirea aţintita spre a lui.

Apoi el pufni.

— După cum ai spus, Joy instruia pe cineva, pe Alice Watts.

Lucilla cunoştea familia.

— Fiica moaşei.

— Da. El încuviinţă slab din cap. Exact. O mână de femeie liniştită, dar, după părerea lui Joy, destul de isteaţă şi dispusă să fie vindecătoare şi să înveţe. El se opri, apoi oftă apăsat. Însă nu ştiu dacă Alice poate să îşi asume rolul de vindecătoare… Mă îndoiesc să fi ajuns atât de departe.

Manachan se uită pieziş la Lucilla. În ciuda fragilităţii lui, privirea încă îi era vicleană, iar mintea îi rămase ascuţită, chiar dacă era ascunsă de trăsăturile obosite.

— Nu-mi place să întreb…

El îşi lăsă cuvintele să plutească în aer.

— Nu trebuie să întrebi. Cu calm, ea îşi aşeză ceaşca pe farfurioară cu ambele mâini. Evitând privirea lui Thomas, ea se uită la Manachan. Sunt obligată de poziţia mea să îi ajut atât pe oamenii voştri, cât şi pe cei din Vale. Ar trebui să verific dacă Alice e pregătită, să mă asigur că are cunoştinţele necesare pentru a se îngriji de clanul vostru şi

că primeşte tot sprijinul de care e nevoie.

Manachan clipi uimit.

— Misiunea ta… se extinde şi asupra familiei Carrick?

Ea încuviinţă.

— Da.

De-a lungul anilor, ea se convinsese că protecţia Fecioarei ajungea destul de departe spre nord ca să cuprindă ţinuturile Carrick. Chiar şi acolo, la cea mai îndepărtată graniţă la nord de Vale, ea putea să simtă prezenţa Fecioarei.

Dezvăluirea ei îi dădu de gândit lui Manachan. Expresia din ochii lui albaştri spunea că se întreba dacă influenţa Fecioarei reprezenta o provocare pentru el. Dar nu mai conta, fiindcă Lucilla nu avea de gând să se întoarcă în Vale şi să aştepte pur şi simplu ca el să o cheme. Dacă Joy Burns nu ştiuse cum să-l trateze, atunci era puţin probabil ca ucenica ei să fie în stare să o facă.

Manachan o studie pentru câteva clipe fără să clipească, apoi trăsăturile lui se îmblânziră şi, cu un gest graţios, el îşi înclină capul.

— Dacă ai timp să treci pe la conacul Carrick, eu şi clanul meu o să apreciem sfaturile tale. Privirea lui Manachan se întoarse spre Thomas. Primul nostru gând trebuie să se îndrepte către clan, să ne asigurăm că oamenii şi copiii sunt în siguranţă, iar asta înseamnă să avem o vindecătoare eficientă.

Thomas citi mesajul din ochii moşierului. Unchiul lui credea că făcuse bine să o încurajeze pe Lucilla să-i ajute. Dar el putea să-şi parieze toţi banii pe faptul că Lucilla hotărâse să meargă la conacul Carrick chiar în clipa în care îl văzuse pe Manachan. Poate că nu o cunoştea foarte bine, dar ştia cum acţiona Lucilla când considera că trebuia să facă un anumit lucru – dacă oamenii aveau nevoie de ajutorul ei, îl primeau negreşit.

În plus, el credea cu tărie că Manachan avea să se bucure de ajutorul ei indiferent dacă unchiul lui şi-l dorea sau nu.

Ceea ce îl punea pe Thomas într-o poziţie dificilă.

Îşi dorea ca Lucilla să-l ajute şi să-l trateze pe bătrân dacă reuşea să-l convingă. Dacă exista cineva care putea să îl ajute pe unchiul lui să-şi recapete măcar puţin sănătatea, ea era aceea. În plus, să se asigure că familia avea o vindecătoare eficientă era o altă chestiune esenţială pe care numai ea putea să o rezolve.

Pe de altă parte, nu îşi dorea să petreacă mai mult timp în apropierea ei. Să-i fie în preajmă nu îl ajuta deloc, fiindcă se părea că efectul pe care îl avusese dintotdeauna asupra lui doar se intensificase în ultimii doi ani. Era mai rău decât o simplă distragere a atenţiei, Lucilla era o fiinţă fascinantă, care îl atrăgea ca un magnet.

Se chinui să soarbă din ceai, în timp ce înăuntrul lui se dezlănţuia războiul între ceea ce îşi dorea pentru Manachan şi clan şi ceea ce îşi dorea pentru sine.

Lucilla îl îndemnă pe moşier să mai ia un biscuit, ceea ce el făcu.

Momentul de intimitate familială părea ciudat şi totuşi liniştitor.

După o clipă, bătrânul întrebă despre familia Bradshaw, iar Thomas ascultă cu o jumătate de ureche ce îi spuse Lucilla despre simptome şi cauza suspectată.

Privirea lui Manachan se îndreptă spre el.

— Apa din fântână este otrăvită?

Thomas întâlni privirea Lucillei, apoi spuse:

— O să trimit apă la Glasgow. El se uită la Manachan. O să dureze ceva timp, dar o să aflăm ce se ascunde în spatele acestei poveşti. Între timp, familia Forrester o să le aducă celor de aici apă din fântâna lor.

— Forrester a fost de acord?

— Da.

Manachan se gândi câteva minute, apoi puse ceaşca goală pe farfurioară. Lucilla o luă, se ridică şi duse ceştile în bucătărie.

Moşierul aşteptă până când ea se îndepărtă şi se aplecă spre Thomas.

— Familia Bradshaw… Crezi că ar trebui să mă duc să văd ce fac?

Thomas se gândi o clipă, apoi clătină din cap.

— Bradshaw şi soţia lui au fost cei mai afectaţi. Acum dorm. Dacă te duci să-i vezi, o să fie stânjeniţi că nu te pot întâmpina cum se cuvine.

Manachan făcu o grimasă; nu se împotrivi, însă era limpede după expresia lui că îşi dorea ca familia Bradshaw să ştie că el venise acolo să-i sprijine.

— Am putea, sugeră Thomas, să îi aducem pe cei mici să vorbească cu tine. Şi-au revenit suficient ca să te salute şi să le spună părinţilor că ai trecut pe aici.

Manachan se lumină la faţă.

— Foarte bine.

Lucilla se întoarse. Thomas îi explică ce voia să facă şi, spre surprinderea lui, după o privire scrutătoare aruncată spre Manachan, ea acceptă fără alte comentarii. Cei mici erau pregătiţi – cum luaseră micul dejun, erau deja spălaţi şi îmbrăcaţi. După ce li se pieptănă iute părul şi li se aranjară în grabă hainele, copiii fură gata să-şi întâmpine moşierul.

Thomas rămase într-o parte a vetrei şi îl urmări pe bătrân cum vorbea cu cei doi. Lucilla se apropie de el. După un moment, el murmură:

— Am uitat cât de bine se descurcă cu copiii.

Unchiul lui era adesea ţâfnos, uneori războinic, mereu calculat, dar când venea vorba de copii, întotdeauna părea că ştia ce să spună.

Lucilla privi grupul aşezat pe canapea. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet de apreciere.

— Unchiul tău e un suflet viclean cu o inimă mare.

Familia Forrester se afla în bucătărie, pregătind un prânz zdravăn pentru familia Bradshaw. Manachan şi copiii erau absorbiţi de discuţia lor.

Thomas profită de moment şi spuse încet:

— În ce priveşte venirea ta la conacul Carrick, nu putem să-ţi cerem să-i laşi pe cei din Vale fără serviciile tale, mai ales acum, când lipseşte mama ta. Mă gândeam că ar trebui să te însoţesc înapoi, iar mâine te-ai putea întoarce.

„Şi să-l aduci pe Marcus cu tine”. Thomas era sigur că fratele ei geamăn avea să se împotrivească oricărui contact între ei. Mai ales că trebuia să se îngrijească de durerile de cap.

Lucilla îşi întoarse privirea de la Manachan şi copii şi se uită la el. Ochii ei de smarald se făcură mici pentru o fracţiune de secundă, apoi bărbia i se încordă.

— Nu o să fie nevoie. Conacul Casphairn este la doar o oră distanţă de Carrick. Dacă trebuie să rămân câteva nopţi, o să-i trimit vorbă lui Marcus. Dacă cineva din Vale are nevoie de mine, el o să mă cheme, dar acum nu avem niciun caz de boală. Întoarse privirea spre moşier, apoi se uită din nou la Thomas. Aşa cum i-am spus unchiului tău, am o datorie faţă de cei de pe moşia voastră, aşa că în clipa asta drumul meu este clar şi duce la conacul Carrick.

El nu putea să se împotrivească spuselor ei şi, având în vedere atenţia pe care i-o acorda lui Manachan – în ciuda neliniştii învolburate pe care o trezea în venele lui prin simpla apropiere, prin simpla ei *prezenţă* –, îşi dorea ca Lucilla să îl ajute pe unchiul lui.

Clanul trebuia pus înaintea dorinţelor personale.

Repetă acele cuvinte în gând ca pe o rugăciune, iar după ce discuţia lui Manachan cu copiii se încheie, el şi Lucilla, cu ajutorul lui Sean, îl ajutară pe moşier să urce în brişcă. Forrester şi Sean înveliră corpul lui Joy Burns într-o pânză şi aşezară corpul neînsufleţit în spate.

Thomas pregăti caii – al lui, al lui Joy şi al Lucillei. Cu sacul ei şi al lui Joy în braţe, Lucilla aştepta brişcă atunci când el aduse caii în faţa fermei. Apropiindu-se, Thomas îşi adună tot curajul când se gândi că avea să o atingă pentru a o ridica în şa. Apoi văzu cum privirea ei devine distantă şi îşi dădu seama că şi ea făcea acelaşi lucru.

Asta însă nu îl ajută cu nimic.

El eliberă frâiele lui Phantom şi legă calul lui Joy de brişcă. Luând sacul lui Joy de la Lucilla, îl fixă în şa, în timp ea ce făcu acelaşi lucru cu propriul sac, în vreme ce iapa începu să fornăie. Thomas se întoarse şi linişti iapa cea neagra, apoi se îndreptă spre locul în care Lucilla aştepta.

Şi îşi ţinu respiraţia.

O apucă de mijloc şi o ridică. Simţi din nou supleţea trupului ei subţire între mâini. O aşeză în şa, apoi îşi obligă degetele să elibereze prinsoarea şi să îi dea drumul.

Blestemând în gând, se răsuci pe călcâie, îl apucă de frâie pe Phantom şi încălecă iute.

Sean deja întorcea brişca. Îndemnându-l pe Phantom să urmeze brişcă, Thomas porni în pas cu Lucilla.

Tot drumul de întoarcere până la conacul Carrick.

O parte din el – partea raţională, care ştia că a-şi petrece timpul cu ea era ceva împotriva propriei dorinţe – se întrebă cum ajunsese într-o asemenea situaţie.

Iar altă parte din el – una pe care, de obicei, o ţinea foarte atent sub control – îi spunea că nu-i păsa. Nici măcar un pic.

*

Până în clipa în care micul grup intră în curtea grajdului de la conac, Thomas reuşise să-şi ţină în frâu mintea răzvrătită. Totuşi, se simţi uşurat când Lucilla descălecă fără ajutor; se descurca excelent şi călărea cu o graţie delicată, pe care simţurile lui o sesizară, chiar dacă se străduise să-şi ţină ochii departe de silueta ei zveltă.

Avea întrebări la care căuta răspunsuri; cu lista întrebărilor întipărită în minte, îi întinse lui Mitch frâiele lui Phantom şi se duse la Sean să îl ajute amândoi pe Manachan să coboare din brişcă.

Între timp, Lucilla discută încet cu Fred, făcându-i semn spre corpul învelit în pânză din spate. Şocul de pe faţa lui Fred fu acelaşi de pe chipul lui Mitch, care, după ce legă caii, se întoarse ca să-i ajute, iar când văzu trupul, şi îşi dădu seama despre ce era vorba.

Sean se ţinu tare, dar, de îndată ce Manachan coborî, iar Lucilla veni să li se alăture, salută şi făcu un pas înapoi.

— O să mă duc să-i ajut pe ceilalţi.

Manachan întâlni în treacăt privirea lui Sean, apoi încuviinţă din cap. Cu o mână strânsă pe braţul lui Thomas,

moşierul se întinse spre braţul Lucillei; ea îl prinse iute de mână, venind mai aproape ca să-l ajute să-şi recapete echilibrul.

În timp ce se îndreptau încet spre uşa laterală a casei, Thomas se gândi că, deşi Manachan era mult mai masiv şi mai greu decât Lucilla, cu coloana ei de oţel, părea să nu îi fie greu să-l sprijine.

Intrară în casă şi înaintară încet pe coridorul slab luminat până spre foaierul din faţă.

Sean, Mitch şi Fred hotărâseră să aducă trupul lui Joy pe uşa din faţă. Când Thomas, Manachan şi Lucilla ajunseră în foaier, fură martorii şocului şi consternării când Ferguson, doamna Kennedy şi câţiva lachei şi slujnice – care, dintr-un motiv oarecare, se adunaseră deja acolo – aflară de moartea lui Joy Burns.

— Nu!

Doamna Kennedy, o femeie voinică şi care făcuse faţă unor situaţii grave fără să clipească, păru că avea să leşine.

Cea mai tânără dintre slujnice scoase un ţipăt scurt, apoi izbucni în plâns. Cele două slujnice mai în vârstă o bătură uşor pe umăr, dar şi ele păreau afectate şi uimite.

Lacheii erau albi ca varul. Chiar şi Ferguson părea de-a dreptul zguduit.

Toţi se uitau lung, din ce în ce mai palizi şi cu ochi mari, la trupul lui Joy Burns. Nimeni nu îi observase încă pe Thomas, Manachan şi Lucilla venind de pe coridorul lateral.

Thomas se încruntă. Înainte să apuce să întrebe, Manachan înălţă capul şi mormăi:

— Ce se întâmplă?

Tot personalul se întoarse.

Cu toţii clipiră, apoi toţi ceilalţi se uitară la Ferguson.

Majordomul îşi drese glasul, dar încă era tulburat.

— Moşierule Carrick… Domnule, eu… noi… Ferguson închise ochii şi trase aer în piept, apoi deschise ochii şi spuse: Este vorba despre *Faith* Burns, domnule. Am găsit-o acum nici cinci minute. Căzuse pe scările din vechea aripă a casei. A murit, domnule.

Ferguson aruncă o privire spre trupul cărat pe braţe

de Sean, Mitch şi Fred.

— Iar acum a murit şi Joy. Ferguson se uită la Manachan, apoi ridică privirea spre chipul lui Thomas. Ce se întâmplă, domnule?

Şi Thomas îşi dorea să ştie.

Manachan mormăi ceva şi făcu semn spre un scaun de lângă perete. Thomas şi Lucilla îl ajutară să ajungă la acolo. De îndată ce se aşeză, cu Thomas într-o parte şi cu Lucilla în cealaltă, bătrânul ceru să i se spună totul.

Cu restul slujitorilor în spatele lor, Ferguson şi doamna Kennedy rămaseră în faţa moşierului şi povestiră cum căutaseră prin fiecare cotlon din vechea casă şi îi trimiseseră pe Sean şi pe ceilalţi la fermele din apropiere. Numai după ce căutaseră peste tot, unul dintre lachei se gândise să intre în aripa părăsită.

Acea aripă specială era numită astfel dintr-un anumit motiv. Thomas nu-şi amintea când fusese deschisă şi cu atât mai puţin folosită ultima dată una din camerele de acolo.

— Am găsit-o întinsă acolo, spuse Ferguson. Întinsă în capătul scărilor, cu gâtul rupt. Se pare că a murit în noaptea în care am văzut-o ultima oară. Ferguson se opri şi se gândi o clipă. De fapt, în urmă cu două nopţi.

Doamna Kennedy, încă palidă, dar recăpătându-şi calmul, încuviinţă din cap.

— Sărmana Faith! Trebuie să se fi împiedicat… Doamna Kennedy se opri şi se încruntă. Am crezut că a fost un accident.

Tonul ei sugera că nu mai era atât de sigură.

Manachan se foi în scaun, apoi vorbi pe un ton mai apăsat:

— Unde este Nigel?

Ferguson schimbă o privire cu doamna Kennedy.

— Tânărul stăpân e la Ayr, domnule. El şi domnul Nolan au plecat acum trei dimineţi şi n-au mai fost văzuţi de atunci.

Paşii care se auziră în spatele foaierului îi făcură pe toţi să privească în direcţia aceea. Lucilla văzu o tânără

firavă şi un tânăr înalt şi deşirat trecând pe sub o arcadă aflată în colţul din spate.

Amândoi se opriră brusc, evident surprinşi să găsească o asemenea adunare.

Lucilla o recunoscu pe Niniver Carrick, cel de-al treilea copil şi singura fiică a lui Manachan. Subţire şi cu părul blond-deschis, ea clipi spre cei adunaţi în foaier. Lucilla presupuse că tânărul cu părul negru care se opri lângă Niniver era Norris, băiatul cel mic al moşierului; asemănarea nu era izbitoare, dar exista. Norris şi Niniver erau îmbrăcaţi în haine potrivite pentru a petrece o dimineaţă în casă.

Niniver îşi reveni prima. Îşi îndreptă atenţia asupra tatălui ei.

— *Papa,* ce mă bucur să văd că ai coborât! Am venit să întrebăm ce se întâmplă cu prânzul. Nu a sunat clopoţelul.

Manachan pufni. Se uită la doamna Kennedy şi la Ferguson.

— Prânzul a fost amânat cu vreo oră.

Norris se încruntă.

— De ce? Privirea lui se îndreptă spre corpul înfăşurat care se odihnea acum pe dale, iar tânărul păli. Ce se întâmplă?

— Nu contează. Manachan îşi flutură teatral mâna. Ai auzit să fi intrat cineva în aripa părăsită?

Norris se relaxă.

— Aripa părăsită? Când moşierul încuviinţă din cap, Norris răspunse: Din câte ştiu eu, nimeni nu mai a fost pe acolo de ani întregi.

Niniver încuviinţă din cap, apoi fu rândul ei să întrebe:

— De ce?

Manachan oftă şi, în câteva cuvinte, le povesti totul.

Surprinderea lor fu extrem de sinceră. Lucilla se îndoia că cei doi ştiau ceva despre vreunul dintre decese. Dar ceea ce o îngrijora din ce în ce mai mult era puterea tot mai slabă a lui Manachan. Putea auzi cât efort depunea la fiecare răsuflare. Se consumase ca să se ducă la familia

Bradshaw, iar acum obosea foarte repede.

Ea surprinse privirea lui Thomas. Când şi lăsă ochii să alunece spre Manachan, fu uşurată că el strânse din buze şi încuviinţă din cap.

Când prinse momentul, Thomas intră în discuţie şi spuse:

— Domnule, sugerez să-i lăsăm pe Ferguson şi pe doamna Kennedy să se ocupe de această situaţie şi să pregătească prânzul. Între timp, ar trebui să te ducem sus.

Manachan aruncă o privire spre Thomas, apoi mormăi încet şi se încordă să se ridice. După felul în care buzele lui Thomas se subţiară şi după atitudinea uşor îndurerată a personalului, care urmări cum moşierul fu ridicat în picioare, Lucilla bănui că, în realitate, acceptul lui Manachan era văzut de toţi ca un semn care arăta că era foarte slăbit.

Odată ridicat în picioare, ea îi făcu semn unuia dintre lacheii voinici ca să-i ia locul; nu era sigură că putea să-l sprijine pe scări. Eliberată de efort, ea se opri lângă Thomas şi, cu glas scăzut, zise:

— O să mă ocup eu de ambele corpuri.

Manachan îi întâlni privirea, apoi coborî capul.

— Mulţumesc, draga mea.

Făcând un pas înapoi, Lucilla privi cum cei trei trec pe sub arcada dinspre care veniseră Niniver şi Norris; dincolo se afla o mică sală spre care dădeau scările principale. Cei trei bărbaţi cotiră cu greu la dreapta şi începură să urce treptele.

Lucilla se întoarse şi privi personalul. Se uită la corpul lui Joy Burns, iar Sean, Mitch şi Fred se aplecară ca să-l ridice din nou. Îi privi pe Ferguson şi doamna Kennedy.

— Faith Burns… Bănuiesc că ea şi Joy erau rude, nu?

Doamna Kennedy încuviinţă din cap.

— Surori. Ultimele din familia Burns de prin aceste locuri.

— Înţeleg. Cu siguranţă, asta explica acea consternare de mai devreme. Lucilla avea să se gândească la asta mai târziu. Ce aţi făcut cu corpul lui Faith?

*

Dacă Thomas fusese tulburat de moartea lui Joy Burns, ei bine, acum era de-a dreptul îngrijorat.

La fel era Manachan. De îndată ce Thomas, cu ajutorul lui Edgar, îl aşează pe moşier în pat, acesta îl apucă de mânecă.

— Se întâmplă ceva. Trebuie să aflu ce!

Incapabil să-şi ascundă grimasa pe chip, Thomas încuviinţă din cap.

— O să-i dăm de cap. Indiferent despre *ce* ar fi vorba.

Ochii lui Manachan îi cercetară pe ai lui; îl strânse şi mai tare de mânecă.

— O să rămâi până se rezolvă problema asta?

Thomas nu îşi amintea ca Manachan să-i fi cerut vreodată ajutorul; un moşier nu cerea ajutor, un moşier oferea ajutor.

— Da, bineînţeles.

Puse palma pe mâna bătrânului şi o strânse scurt.

— Bun. Excelent. Relaxându-se pe perne, Manachan îi dădu drumul. Să vii să-mi spui ce ai aflat.

Era un ordin.

— Aşa o să fac. Ridicând privirea de pe chipul din ce în ce mai palid al moşierului, Thomas se uită cu înţeles la Edgar. Între timp, odihneşte-te.

După ce plecă din camera lui Manachan, Thomas se opri pe coridor, apoi se duse să o caute pe Lucilla.

În cele din urmă, o găsi în bibliotecă. Era aşezată la biroul uriaş al lui Manachan şi scria o scrisoare.

Thomas oftă şi închise uşa. Ea ridică privirea când auzi uşa, apoi continuă să scrie.

El traversă încăperea.

— Era cu totul altceva să rămâi în casa asta când singurul corp neînsufleţit era al unei femei care a murit la o fermă aflată la kilometri depărtare.

Ea nici măcar nu ridică privirea.

— Nu plec. Unchiul tău are nevoie de ajutor, la fel

clanul tău.

— Ai tăi vor cere capul lui Manachan ca nişte îngeri răzbunători dacă ţi se întâmplă ceva câtă vreme te afli în grija noastră. Cuvintele lui răsunară tăios. Se opri în faţa biroului. Asta are de-a face şi cu Manachan, şi tu clanul.

Ea făcu un semn spre scrisoare.

— Îi explic situaţia lui Marcus. O să înţeleagă nevoia mea de a rămâne aici. Mai scrise un rând. Îl rog să-mi trimită nişte haine pentru o şedere de câteva zile.

Thomas se sprijini în pumni pe marginea biroului.

Ea ridică întreacă privirea spre el, dar continuă să scrie cu calm.

— Te asigur că Marcus nu o să se împotrivească.

Thomas nu avea nicio îndoială că fratele geamăn fusese obligat de la o vârstă fragedă să se ţină departe de treburile surorii lui.

— Lucilla! Cu ochii aţintiţi spre chipul ei, Thomas aşteptă până ce ea ridică privirea spre el. Este prea periculos pentru tine să rămâi.

Îşi dădu seama că ea semnase deja scrisoarea. Se uită la el şi, fără să mai întoarcă privirea, lăsă peniţa jos şi luă sugativa. Ochii de smarald, de un verde intens – o nuanţă vibrantă subliniată de fărâmiţe aurii – nu şovăiră nicio clipă.

— Thomas, rămân!

„Iar tu nu ai nici dreptul, nici puterea de a-mi nega asta”.

Lucilla îşi înăbuşi acele cuvinte, dar era pregătită să le rostească dacă el o determina să o facă. Ochii lui de chihlimbar se îngustară; îi căutară pe ai ei. Ca şi cum ar fi putut să citească fraza aceea nerostită în privirea ei.

El strânse din buze şi mai tare; cu colţul ochiului, ea zări cum îi zvâcniră muşchii sub haină.

Faţă în faţă, privindu-se în ochi, ea aşteptă. Se întrebă cât de mult avea să reziste fără să respire.

Chiar când ea începea să simtă o uşoară senzaţie de ameţeală, tensiunea dinăuntrul lui slăbi. Muşchii i se relaxară, apoi se îndreptă de spate.

— Foarte bine.

Îi răspunse pe un ton tăios. Poate că ea reuşise să câştige de data asta, dar el nu era mulţumit de rezultat şi nu avea să îi facă jocul.

Privirea lui coborî spre scrisoare. Încuviinţă scurt din cap.

— Dă-mi mie scrisoarea şi o să-l pun pe Fred să o ducă.

Cu sugativa în mână, ea coborî privirea spre misivă. Nu mai era nevoie să-i spună nimic fratelui ei geamăn. Marcus ştia să citească printre rânduri. Apoi îşi aminti ceva, se uită la Thomas şi arcui o sprânceană

— Ai vrea să-l întreb pe Marcus despre aprovizionarea cu seminţe?

Thomas rămase pe gânduri, iar ea putu să-şi dea seama că el cântărea argumentele pro şi contra. În cele din urmă, clătină din cap.

— Nu. El îi întâlni privirea. Se presupune că Nigel administrează proprietatea. Ar trebui să-l întreb mai întâi pe el. Sprâncenele lui se arcuiră cinic când adăugă: Din nou.

Ea începea să descifreze sensul ascuns al vorbelor lui.

— Deci, nu vrei să-l calci pe bătături?

El strânse din buze, dar încuviinţă din cap.

— Exact.

Când el nu mai spuse nimic, ea apăsă sugativa peste scrisoare, o împături şi scrise numele lui Marcus pe ea. Nu avea niciun motiv să o sigileze.

Ridicându-se, îi întinse hârtia împăturită.

Thomas strânse hârtia între degete chiar în clipa în care sunetul lung al clopoţelului care anunţa prânzul răsună în toată casa.

Pentru o secundă, el susţinu privirea verde a Lucillei, apoi ea dădu drumul scrisorii. Strecurând-o în buzunar, el făcu un semn spre uşă.

— Din moment ce eşti hotărâtă să rămâi, o să-ţi arăt drumul spre salonul de luat masa. O să trimit scrisoarea înainte să mă alătur.

Afişând un zâmbet plin de satisfacţie şi de aprobare, ea dădu să iasă din încăpere.

Fireşte, era încântată că îşi atinsese scopul.

Clătinând din cap – gândindu-se la ea, la el însuşi şi la situaţia aceea neaşteptată –, el o urmă spre uşă.

*

Prânzul fu servit în salonul de luat masa pentru ceremonii, chiar dacă foloseau doar un capăt al unei mese lungi. Sala era căptuşită cu lambriuri din lemn până la nivelul capului, iar partea de sus a pereţilor era tencuită, vopsită şi împodobită de tablouri cu peisaje şi cu capete de cerb şi de mistreţ. Ferestrele erau mici şi pătrate; chiar dacă perdelele de un maroniu-închis erau trase, lumina din încăpere era difuză, de parcă umbrele pluteau pe margini.

Fuseseră aranjate patru locuri, două pe fiecare parte a mesei, spre capătul cel mai apropiat de uşă. Norris şi Niniver erau deja aşezaţi faţă în faţă. Lucilla se aşeză pe locul de lângă Norris, care se ridică şi îi trase scaunul.

În timp ce se aşeză şi îşi aranja fustele grele ale hainelor de călărie, aruncă o privire peste masă şi o zări pe Niniver studiind-o. Tânăra îşi muşcă buza de jos. Expresia din ochii ei albaştri precum albăstrelele era nesigură.

Norris se aşeză la loc.

Simţindu-i nerăbdarea, Lucilla spuse:

— Thomas o să vină în curând.

Norris îi întâlni privirea, o studie pentru o clipă, apoi încuviinţă din cap.

Imediat după aceea, apăru Thomas. Ferguson venea în urma lui, cu o supieră în mână.

De îndată ce el se aşeză pe scaunul din faţa Lucillei, fură serviţi şi începură să mănânce, Norris aruncă o privire spre Thomas.

— Nu ştiam că o să vii.

Răspunzând la întrebarea nerostită a lui Norris, Thomas le spuse despre scrisoarea lui Bradshaw, întâlnirea cu Nigel şi Nolan şi scrisoarea trimisă de Forrester, care îl

adusese înapoi la moşie.

Lucilla îşi mâncă supa în linişte şi îl ascultă pe Thomas povestind cum îi găsise pe cei din familia Bradshaw şi cum plecase în Vale ca să-i ceară ajutorul. Ea nu simţi nicio urmă de duşmănie între Thomas, Niniver şi Norris, ci dimpotrivă, atât Niniver, cât şi Norris păreau să privească sosirea lui Thomas cu uşurare, dar şi cu îngrijorare. Lucilla simţi însă legătura strânsă dintre Niniver şi Norris, cei mai mici dintre copii. Relaţia lor cu Thomas era mult mai rece, fără îndoială din cauza absenţei lui din ultima vreme, precum şi a diferenţei de vârstă.

— Familia Bradshaw este bine?

Lucilla ridică privirea la întrebarea lui Niniver şi îşi dădu seama că îi era adresată.

— Da. Am descoperit că fântâna lor era otrăvită. Thomas a adus apă proaspătă de la familia Forrester şi am tratat familia Bradshaw. Când am plecat de acolo, toţi erau pe cale să-şi revină.

— Familia Forrester este acolo, are grijă de ei.

Thomas lăsă jos lingura de supă.

Un lacheu le luă farfuriile, în timp ce Ferguson le puse în faţă nişte platouri cu mâncare rece, din care îşi luă fiecare în parte. Când începură să mănânce, Norris spuse:

— Deci acum le avem pe ambele surori Burns moarte pe neaşteptate şi, dacă am înţeles bine, decedate în aceeaşi noapte.

Thomas îl studie pe Norris.

— Ştii ceva despre moartea vreuneia din ele?

Norris clătină din cap.

— Nu… nimic. Nu le-am cunoscut bine. Nu ca oameni.

Lucilla bănui că Norris avea în jur de 20 de ani. Îi amintea de mulţi dintre verii ei mai mici – era la fel de neinspirat când voia să exprime ceva în cuvinte. În ciuda felului în care sunase ultima lui afirmaţie, era convinsă că intenţionase să fie mai degrabă o simplă declaraţie decât o observaţie legată de tânărul stăpân al casei şi de servitori.

Confirmându-i impresia despre Norris, Thomas îi acceptă comentariul cu un mormăit neutru.

Un moment mai târziu, Norris se aventură şi spuse:

— Singurul lucru pe care nu-l înţeleg este motivul pentru care Faith s-a dus în aripa părăsită. Nimeni nu a fost acolo de ani întregi.

Lucilla aruncă o privire spre Thomas, apoi spre Niniver, dar părea că uluirea lui Norris era împărtăşită de toţi.

Când nimeni nu spuse nimic, ea îşi întoarse privirea spre Niniver.

— Cât timp a fost Joy Burns vindecătoarea clanului? Ea îşi arcui sprâncenele. Ştii?

Niniver făcu o grimasă.

— Îmi amintesc de vindecătoarea dinaintea ei, doamna Edge. Niniver aruncă o privire spre Thomas. Şi tu trebuie să-ţi aminteşti de ea. Revenind cu privirea spre Lucilla, continuă: Doamna Edge s-a retras, iar Joy a preluat rolul de vindecătoare principală acum vreo cincisprezece ani.

— Joy a fost ucenica doamnei Edge? întrebă Lucilla.

Niniver ridică uşor din umeri.

— Se prea poate, dar Joy nu era ucenică din câte îmi amintesc.

Mestecând, Thomas încuviinţă din cap. El înghiţi în sec, apoi spuse:

— Joy a fost o vindecătoare recunoscută cu mult înainte ca doamna Edge să plece. Se încruntă, de parcă ar fi încercat să îşi amintească ceva, apoi clătină din cap. Când s-a născut Norris, iar mătuşa mea a avut probleme, îmi amintesc că Joy a fost chemată să o ajute pe doamna Edge, aşa că era o vindecătoare recunoscută încă de atunci.

Aşadar, de cel puţin douăzeci de ani.

— Era dintr-o familie de prin împrejurimi? întrebă Lucilla.

Niniver răspunse:

— Familia Burns locuieşte pe moşie, ca parte a clanului, de generaţii întregi, dar numai cele două, Faith şi Joy, au rămas. Expresia lui Niniver deveni sobră. Iar acum,

s-au dus cu totul.

Lucilla se concentră asupra lui Thomas. Acceptând faptul că nici Niniver, nici Norris nu erau implicaţi în vreun fel în ceea ce se întâmpla, ea declară:

— Singurul lucru pe care nu pot să-l accept cu uşurinţă este că Joy Burns a fost o vindecătoare competentă şi experimentată, care a crescut şi a trăit toată viaţa pe moşie, dar singura noastră explicaţie pentru moartea ei, cel puţin până în clipa asta, este că a confundat nişte ciuperci sau nişte plante şi a mâncat ceva care a ucis-o.

Thomas făcu o grimasă.

— Sunt de acord că nu este o teorie foarte probabilă. Întâlni privirea de smarald a Lucillei. Dar până când o să avem o explicaţie plauzibilă, asta este singura variantă.

„Ceea ce dovedeşte că trebuie să cercetăm în continuare”.

Aproape că reuşi să-i audă cuvintele, chiar dacă nici el, nici Lucilla nu le spuseră cu voce tare. Hotărârea ei de a desluşi ce anume, cum şi de ce o ucisese pe Joy Burns era mai mult decât palpabilă. Nu avea de gând să lase lucrurile aşa; dincolo de orice altceva, Joy Burns fusese un fel de nobilă.

Platourile goale fură înlocuite cu un castron de trufe.

În timp ce toţi mâncară din desert, Thomas se gândi la vorbele Lucillei. Chiar dacă nu voia să o implice în investigarea recentelor decese, se văzu nevoit să recunoască faptul că, dacă ar fi fost în locul ei, ar fi făcut exact ceea ce bănuia că avea ea de gând să facă.

Şi nu putea să se împotrivească pentru că, atunci când venea vorba de investigarea unei morţi misterioase prin otrăvire a unei vindecătoare, Lucilla era mai pricepută decât el.

La sfârşitul mesei, când se ridicară, era cumva împăcat. Ieşind în urma ei din salonul de luat masa, întrebă:

— Ce ai de gând să faci în continuare?

Se uită la el, cercetându-i în treacăt privirea, de parcă i-ar fi simţit capitularea.

— O să vorbesc cu menajera şi cu bucătăreasa.

Ajunseră în foaierul din faţă, iar ea se opri şi se uită în jur.

— Vin cu tine şi te prezint, spuse Niniver, care îi urmase din salonul de luat masa. Dacă vrei, adăugă ea.

Observând sfiala verişoarei lui, Thomas reuşi cu greu să nu spună nimic.

— Mulţumesc, zise Lucilla şi îi zâmbi lui Niniver.

Norris, care îi condusese din salonul de luat masa, trecu pe lângă ei, se îndreptă spre scările principale şi urcă în grabă.

Lucilla arătă în aceeaşi direcţie.

— Pe acolo?

Niniver încuviinţă din cap, iar cele două femei se îndreptară spre scările şi coridorul care duceau spre bucătărie.

— O cunoşti pe Alice Watts, ucenica lui Joy? întrebă Lucilla.

— Nu chiar, răspunse Niniver. Noi n-am fost niciodată încurajaţi să comunicăm cu personalul. Ea şovăi, apoi adăugă: Sau, cel puţin în cazul meu, cu clanul.

Thomas rămase în urmă şi se uită la cele două femei, în vreme ce vocile lor se estompau. Cuvintele lui Niniver îi răsunară în minte, amintindu-i de ce în special Norris nu dădea dovadă de interes faţă de clan, oameni sau moşie. Revenind la conac după o absenţă de doi ani, vedea totul cu alţi ochi, mult mai clar.

Se încruntă uşor, se gândi, apoi o luă spre capătul scărilor, pe urmele celor două femei. Dar acolo se opri. Lucilla avea să fie în siguranţă cu menajera şi cu bucătăreasa, ceea ce îi permitea să-şi urmărească propriul fir de investigaţie.

Când ea şi Niniver dispărură din raza lui vizuală, el se întoarse şi urcă scările.

Capitolul 5

Lucilla se aşeză la masa bine curăţată din sala slujitorilor, cu o cană de ceai în mână. După cum presupusese, acalmia de după prânz era momentul perfect ca să discute cu doamna Kennedy şi cu bucătăreasa, o femeie surprinzător de subţire, pe nume Gwen. Chiar dacă mai multe slujnice tot sporovăiau în bucătărie, spălând şi ştergând vesela de la prânz, ceilalţi membri ai personalului erau afară şi se ocupau de îndatoririle lor prin alte părţi; sala slujitorilor, în afara bucătăriei, era călduroasă, comodă şi oarecum intimă, locul potrivit pentru a încuraja confidenţele.

Niniver o prezentase pe Lucilla celor două femei şi le rugase să-i răspundă sincer la orice întrebare. Pentru o clipă, Niniver şovăise, foindu-se, dar apoi se retrăsese. Lucru pentru care Lucilla îi rămase recunoscătoare, fiindcă atât doamna Kennedy, cât şi Gwen se relaxaseră şi se dovediseră dispuse să-i povestească tot ce ştiau despre familia Burns şi despre Faith şi Joy.

Ambele femei ştiau cine era Lucilla, dar nu li se părea ciudat să o vadă stând cu ele la o ceaşcă de ceai. Erau aşezate în faţa ei, cu cănile în mână şi cu gândul la cele două femei moarte.

— Tot nu-mi vine să cred. Ochii doamnei Kennedy erau roşii. S-au dus amândouă aşa, dintr-odată. În aceeaşi noapte. Şi erau ultimele din familia Burns.

Gwen pufni uşor.

— Nu este drept. Se uită la Lucilla. Ei bine, sunteţi o vindecătoare puternică, aşa că ar trebui să ştiţi. Totuşi, cum putea Joy să aleagă greşit şi să mănânce ceva care să o otrăvească?

— Exact. Doamna Kennedy îşi ţuguie buzele. Cât despre Faith, care s-a dus în aripa nefolosită şi a căzut pe scări… De ce ar fi făcut aşa ceva? Ea lucra în casa asta de când era tânără, cunoştea fiecare loc, chiar şi ceea ce se află acum în aripa nefolosită. Putea să umble peste tot legată la ochi. Să cadă pe scări? Doamna Kennedy scoase un sunet dezaprobator. Prostii!

— Da… Şi amândouă erau sănătoase tun când s-au aşezat să ia cina cu noi în seara aia, spuse Gwen.

— Într-adevăr, erau, zise doamna Kennedy. Şi apoi… au murit.

Ambele femei păreau tulburate, de parcă încă le era greu să creadă că totul era adevărat.

Lucilla aşteptă o clipă, apoi întrebă:

— Să înţeleg că nu ştiţi pe nimeni care le-ar fi dorit răul surorilor sau familiei, nu?

Ambele femei o priviră, apoi clătinară încet din cap.

— Ei bine, erau… ele două, răspunse Gwen.

Recapitulând în gând tot ce ştia şi ce nu, Lucilla întrebă:

— În acea ultimă noapte, au fost aici. Ce credeţi că a făcut fiecare în parte după ce v-aţi dus la culcare?

— Ei bine, Faith a rămas trează o vreme. Gwen arătă spre un vechi set de cusut de pe un bufet. Obişnuia să croşeteze în fiecare seară, în timp ce aştepta să sune clopoţelul ca să facă ceaiul moşierului şi să i-l ducă.

— De regulă, asta se întâmplă foarte târziu, spuse doamna Kennedy. Pentru că are nişte ore ciudate de somn.

Gwen încuviinţă din cap.

— Uneori, era miezul nopţii sau mai târziu când suna Edgar, valetul stăpânului.

— Deci Faith i-a dus moşierului în seara aceea cana de ceai? întrebă Lucilla.

Doamna Kennedy schimbă o privire cu Gwen.

— Da. Trebuie să o fi dus.

— Altfel, am fi auzit despre asta, fără îndoială, comentă Gwen. Şi acum, că mă gândesc la asta, Edgar a adus tava cu ceainicul şi ceaşca goale în dimineaţa următoare, aşa cum face întotdeauna. Nu ştia că Faith lipsea, tocmai ne dăduserăm seama şi noi.

— Deci, continuă Lucilla, Faith a făcut un ceainic de ceai şi a dus tava în camera moşierului. Bănuiesc că dormitorul se află la primul etaj, nu?

— Da, răspunse doamna Kennedy. Acolo este. Nu departe de capătul scărilor principale.

— Pe ce scări urca Faith? întrebă Lucilla.

— Scările personalului care duc spre scările principale, răspunse doamna Kennedy.

Lucilla încuviinţă din cap.

— În regulă. Deci ştim că Faith a făcut ceaiul şi s-a dus sus cu tava, probabil pe traseul obişnuit. Ea se opri o clipă, apoi întrebă: în mod normal, ce ar fi făcut după aceea? S-ar fi întors înapoi?

Ambele femei clătinară din cap.

— S-ar fi dus direct la culcare, răspunse doamna Kennedy. Cu toţii avem camere la mansardă, la etajul trei. Ar fi urcat pe aceleaşi scări ca să meargă la culcare.

— Tocmai de aceea Edgar păstra tava şi o aducea în dimineaţa următoare, explică Gwen. Ca Faith să se ducă direct la culcare şi să nu mai piardă timpul pentru a aduce tava jos.

Lucilla hotărî că trebuia să studieze locul unde fusese găsit corpul lui Faith.

— În regulă, asta a fost povestea cu Faith. S-a purtat normal până când s-a despărţit de Edgar, la uşa moşierului. Ar fi trebuit să urce în camera ei, dar, dintr-un motiv oarecare, s-a dus în aripa nefolosită şi a ajuns să cadă pe scări. Să ne întoarcem la Joy. Ea locuia aici, în conac, nu-i aşa?

Ambele femei încuviinţară din cap.

— Camera ei era chiar lângă cea a lui Faith, răspunse Gwen.

— Foarte bine. Spuneţi-mi ce ştiţi că a făcut Joy în seara aceea. Când a fost chemată să se ducă să ajute familia Bradshaw?

— Cu toţii eram deja în pat. Doamna Kennedy aruncă o privire afectuoasă spre Gwen. Unii dintre noi, cel puţin personalul de la bucătărie, probabil că dormeau adânc de ceva vreme.

Gwen făcu o grimasă, dar încuviinţă din cap.

— Eu… nu-mi amintesc prea multe. Doar că a sunat foarte tare clopoţelul de la uşă, iar Ferguson a coborât.

Doamna Kennedy îşi sprijini coatele pe masă, cu cana

de ceai în mână.

— Ferguson s-a întors după vreun un minut şi a bătut la uşa lui Joy. M-am trezit ca să văd ce se întâmplă. Ferguson i-a spus lui Joy că familia Bradshaw are nevoie urgentă de ajutorul ei, iar ea a spus că o să se ducă. A zis că era suficientă lumina lunii ca să găsească drumul. Doamna Kennedy întâlni privirea Lucillei. La fel ca Faith, Joy s-a născut pe moşie, cunoştea atât de bine zona, încât nu a avut niciodată vreo problemă când a ieşit în toiul nopţii.

Lucilla încuviinţă tăcută. Punând cap la cap evenimentele, întrebă:

— Pe la ce oră a coborât Joy?

— Trebuia să fie cam zece şi jumătate, poate puţin mai târziu. Doamna Kennedy se opri, apoi continuă fără să mai stea pe gânduri: Joy ar fi coborât direct în sala asta. Am mai văzut-o când se pregătea să iasă şi întotdeauna făcea lucrurile în aceeaşi ordine.

Lucilla nu era surprinsă; şi ea făcea la fel

— Şi-ar fi coborât sacul, continuă doamna Kennedy. Atât ea, cât şi Gwen ridicară privirea dincolo de Lucilla. Doamna Kennedy încuviinţă din cap, arătând spre locul cu pricina. Îl ţinea deasupra bufetului, unde avea şi Faith setul de croşetat.

— Da, confirmă încet Gwen. Dar acum nu mai este acolo, probabil l-a luat cu ea.

— Probabil a umplut bidonul cu apă şi a luat mâncare pentru drum, deşi mă îndoiesc să fi luat ceva din cămară în noaptea aceea. Nu era nevoie, iar ea se grăbea. Ar fi lăsat sacul şi bidonul aici, pe masă. Doamna Kennedy lovi uşor locul de pe masă din faţa ei. Apoi s-ar fi dus în cămară ca să-şi ia ierburi şi ce mai avea nevoie. S-ar fi întors, ar fi pus totul pe masă, apoi ar fi împachetat totul în sacul ei. Doamna Kennedy se opri, apoi ridică privirea spre Lucilla. Am văzut-o pe Joy făcând întocmai de atâtea ori, încât aproape pot să văd asta chiar acum.

Lucilla încuviinţă din cap; o amintire puternică, exactă, care se imprimase în mintea doamnei Kennedy. Iar gesturile lui Joy aveau logică pentru Lucilla – când era

chemată să ajute pe cineva, ea făcea la fel.

— Aşa că Joy a terminat de împachetat, a luat sacul şi a ieşit din casă.

Gwen încuviinţă din cap.

— Sean îi pregătise deja calul şi aştepta. Îl auzise pe tânărul Forrester venind călare, deci ştia că Joy fusese chemată. Sean a spus că Joy se purta normal când a venit să-şi ia calul. S-a urcat în şa şi a plecat, ca de obicei.

Gwen se opri, apoi îşi goli cana de ceai.

Lucilla puse cap la cap informaţiile aflate, apoi se gândi la ce aflase.

— Din tot ce mi-aţi spus, când Joy a coborât ca să-şi adune lucrurile şi să le bage în sac ca să plece la familia Bradshaw, Faith era aici şi tricota.

Ambele femei clipiră, apoi Gwen încuviinţă din cap.

— Da, aşa e. Cele două trebuie să fi vorbit.

— Se înţelegeau bine? întrebă Lucilla.

— Oh, da! Gândeau la fel în anumite privinţe, spuse Gwen. Nu vreau să spun că erau întotdeauna de acord, dar nu exista motiv de zâzanie între ele. Erau apropiate.

— Aşa că putem presupune că au vorbit între ele… Despre ce, nu ştim. Ceea ce, se gândi Lucilla, putea să aibă o anumită importanţă. Miji ochii şi îşi imagină acea scenă. Deci Joy şi-a aranjat sacul şi bidonul de apă, apoi s-a dus în cămară ca să-şi ia ierburile şi a lăsat-o pe Faith aici.

Lucilla era obişnuită să aibă scurte momente de revelaţie, dar acela îi dădu fiori. Precaută, întrebă:

— Ştim la ce oră a sunat Edgar pentru ceaiul de seară al moşierului?

Gwen clătină din cap. Doamna Kennedy dădu să facă acelaşi lucru, dar apoi expresia de pe chipul ei se schimbă.

— Că tot veni vorba, pot să ghicesc. A durat ceva până să coboare Joy. Am auzit cum a închis uşa de la dormitor, apoi paşii ei când s-a îndreptat spre scări. S-a întâmplat… poate zece minute mai târziu. Eram pe cale să adorm din nou când am auzit cum sună clopoţelul în camera lui Ferguson. Doamna Kennedy făcu semn cu capul spre panoul cu clopoţei de deasupra uşii slujitorilor.

Clopoţei la fel ca aceştia se află şi pe peretele dintre camera lui Ferguson şi a mea. De obicei, nu îi aud dacă dorm, dar în noaptea aceea încă nu adormisem când s-a întâmplat.

Gwen studie chipul Lucillei.

— Dacă este important, aţi putea să-l întrebaţi pe Edgar... El obişnuieşte să reţină cât de mult doarme moşierul.

Lucilla încuviinţă din cap, dar îşi dăduse seama cum putuse cineva să o otrăvească pe Joy Burns. Putea chiar să ghicească în ce mod. Dar unde stătuse persoana în cauză câtă vreme Joy şi Faith vorbiseră?

Bucătăria era separată de sala slujitorilor printr-un perete lung; două arcade largi, câte una la fiecare capăt al peretelui, făceau legătura între încăperi. Spălătoria şi alte camere se aflau dincolo de bucătărie. Uşa care dădea în sala slujitorilor se afla chiar în spatele Lucillei; întorcându-se ca să studieze acel perete, văzu două uşi înguste încastrate, de o parte şi de alta a uşii principale. Arată spre una dintre ele.

— Acolo este o cămară?

— Da, răspunse Gwen. Avem două. Una pentru produse uscate, cealaltă pentru carnea gătită şi altele asemenea. Amândouă sunt mari.

Lucilla se ridică şi trecu peste banca pe care stătea. Traversă încăperea spre una dintre uşi, o deschise şi se uită înăuntru. Rafturile se aliniau de-a lungul a trei pereţi, fiind pline cu pungi şi pachete de făină, fasole uscată, zahăr şi alte produse comestibile; era destul loc ca să încapă un om.

— Aveţi probleme cu şoarecii? întrebă ea. Ştiu că la noi acasă bucătăreasa se plânge tot timpul de asta.

— Aveam, răspunse Gwen. Dar avem o otravă nouă de care a făcut rost Ferguson. Face minuni. Acolo înăuntru este un pachet. Uită-te sub ultimul raft din stânga uşii!

Lucilla se uită şi văzu punga cu otravă colorată în albastru, roşu şi alb. Era deschisă. Nu se întinse spre pungă, nu era nevoie. Fiorul care o trecu era ascuţit şi puternic.

Se îndreptă din spate, închise uşa de la cămară şi se întoarse cu faţa spre încăpere. Se gândi la fiecare detaliu. Un singur lucru încă nu se potrivea. Îndreptându-şi atenţia asupra doamnei Kennedy şi a lui Gwen, întrebă:

— Unde stătea Faith când tricota? Ştiţi?

Doamna Kennedy îşi întoarse capul spre bucătărie.

— Obişnuia să stea în faţa focului. Este singurul pe care îl ţineam mereu aprins, iar ea avea nevoie de foc ca să pregătească iute ceaiul moşierului. El insistă să fie făcut cum trebuie, cu apă proaspăt fiartă.

Lucilla avea acum toate detaliile care îi trebuiau; chiar ştia unde să caute dovada că Joy Burns fusese otrăvită. Nu că ar fi fost de prea mare ajutor. Încuviinţă din cap spre doamna Kennedy şi Gwen.

— Mulţumesc.

Trebuia să-l găsească pe Thomas şi să-i spună ce aflase şi ce credea că se întâmplase, dar mai erau câteva lucruri pe care trebuia să le afle. Se întoarse şi se aşeză din nou pe bancă.

— Înţeleg că Joy avea o ucenică, iar aceasta o să preia rolul de vindecătoare. Alice Watts. Puteţi să-mi spuneţi cât de pregătită este?

Doamna Kennedy schimbă o privire cu Gwen.

— Din ce spunea Joy, Alice era pregătită aproape complet.

Gwen încuviinţă din cap.

— Aproape, nu a terminat complet pregătirea.

— A fost chemată să îi ia locul lui Joy. Doamna Kennedy făcu o grimasă. O să fie foarte afectată de moartea lui Joy, dar familia Watts a trimis veste că o să vină de îndată ce îşi face bagajul.

— Ştie că trebuie să vină şi să locuiască aici, adăugă Gwen. Mâine ar trebui să fie aici.

Lucilla repetă în gând întrebările pe care voia să le mai pună, apoi încuviinţă din cap.

— Cred că este de ajuns pentru moment. Dacă mi-aţi putea arăta unde este cămara, nu o să vă mai răpesc din timp.

Ambele femei se foiră pe loc, dar nu se mişcară. Mai schimbară o privire, apoi Gwen îi făcu doamnei Kennedy semn să continue. Menajera strânse din buze, apoi trase aer în piept şi se uită la Lucilla.

— Nu ştim dacă se cuvine să vă rugăm asta, domnişoară, milady… Dar, noi, tot personalul, ne întrebam dacă aţi putea să-l convingeţi pe moşier să ia ceva. Chiar dacă este foarte slăbit, rămâne un om puternic. Pot să pun pe cineva pe picioare hrănindu-l, continuă Gwen, dar se pare că asta nu mai are efect. Joy îi dădea ceva care să-l ajute, dar nu credea că se cuvenea să insiste, mai ales că el e moşierul ei, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Lucilla ştia. Se îndoia serios că ar fi avut prea mulţi oameni curajul să-l convingă pe Manachan să facă un anumit lucru, cu atât mai puţin dacă îi leza mândria.

Doamna Kennedy se aplecă în faţă.

— Dacă aţi putea să faceţi ceva în privinţa asta, milady, ar însemna foarte mult pentru noi.

Lucilla ridică o mână, semn că nu mai era nevoie de rugăminţi.

— Am decis deja că moşierul are nevoie de ajutorul meu, tipul de ajutor pe care pot eu să-l ofer. În parte, este motivul pentru care mă aflu aici. Se opri, apoi adăugă: Nimeni din Vale nu avea nici cea mai mică idee că se simte atât de rău, altfel eu sau mama am fi venit aici mai devreme.

Uşurarea care apăru pe feţele celor două femei era evidentă.

— Deci o să vorbiţi cu el? întrebă doamna Kennedy.

Lucilla nu putea să mintă.

— O să-l ajut. Cum anume o să fac asta încă nu pot să spun. Nu este omul cel mai uşor de convins să accepte un lucru pe care nu prea vrea să-l facă.

— Indiferent cum reuşiţi să faceţi asta, spuse doamna Kennedy, o să aveţi recunoştinţa întregului clan.

Ridicându-se, Lucilla zâmbi şi nu comentă, dar se îndoia că era aşa. Ceva foarte grav se petrecea la conacul Carrick şi pe moşie, iar indiferent cine se afla în spatele

acelor lucruri, aproape sigur era vorba de un membru al clanului.

Păşi peste băncuţa pe care stătuse.

— Aţi putea să-mi arătaţi cămara?

— Bineînţeles. Doamna Kennedy se ridică şi făcu un semn spre uşă. Vă duc eu acolo. Se află în spatele coridorului, la câteva trepte spre stânga.

*

Lucilla nu rămase prea mult timp în cămară. Nu se aşteptase să găsească vreun indiciu lăsat de Joy Burns după ce părăsise camera ca să-şi afle sfârşitul. După câteva minute petrecute căutând prin cameră, observând şi aprobând tot ce făcuse Joy şi găsind tot ce se aşteptase, etichetat şi depozitat în ordine, Lucilla ieşi, închise uşa în urma ei şi se întoarse în labirintul de coridoare. Urmând indicaţiile pe care i le dăduse doamna Kennedy, îşi croi drum spre aripa nefolosită.

Punctul de la baza scărilor principale ale aripii în care ajunsese corpul lui Faith Burns fu uşor de găsit; chiar şi în lumina slabă ce se strecura prin draperiile trase şi care pătrundea dinspre ferestrele fără perdele de la primul etaj, Lucilla văzu că pardoselile întunecate erau acoperite de un strat de praf, exceptând zona de la baza scărilor, care fusese curăţată.

Văzuse corpul lui Faith Burns când îndrumase personalul să le aranjeze cum se cuvenea pe surori în gheţărie. Faith fusese mai înaltă şi mai bine clădită decât Joy. În plus, căzuse aşa de rău, încât se izbise de peretele aflat în cealaltă parte a coridorului şi îşi rupsese gâtul.

Având în vedere bănuielile legate de moartea lui Joy Burns, ceea ce bănuia că se întâmplase cu Faith şi modul în care cele două morţi puteau fi legate una de cealaltă, Lucilla rămase pe coridor, privind, în gol spre treptele de la baza scărilor, în timp ce se întreba dacă trebuia să insiste să fie chemat magistratul.

Dar nu putea să dovedească nimic. Cel mai important

era că nu avea nicio idee despre ce bănuiseră şi despre ce vorbiseră Joy şi Faith câtă vreme se aflaseră în sala slujitorilor şi în bucătărie. Era convinsă că avusese loc o discuţie care dusese la moartea ambelor surori. Aceea era teoria ei, dar numai atât avea – o speculaţie, o serie de bănuieli.

O persoană naivă ar fi crezut că Joy murise pentru că mâncase din greşeală ceva otrăvit în aceeaşi noapte în care sora ei murise căzând din întâmplare pe scări.

— Este absurd, murmură Lucilla.

Dar cum să dovedească un asemenea lucru?

Un pas uşor, înăbuşit de covor, o făcu să ridice privirea până în capătul scărilor destul de abrupte.

Thomas se uită spre Lucilla, care stătea la baza scărilor, cu capul ridicat şi chipul luminat de razele delicate ale soarelui, care se strecurau prin ferestrele de lângă el.

Văzu cum sprâncenele frumoase şi castanii se arcuiră încet. Privirea pe care o îndreptă spre el era clar întrebătoare.

El oftă în sinea lui.

— Încercam să aflu de ce ar fi venit Faith aici. Nu este un drum mai scurt spre bucătărie.

Lucilla se îndreptă spre balustradă şi începu să urce scările.

— Potrivit lui Gwen, bucătăreasa, şi doamnei Kennedy, Faith nu s-ar fi întors în bucătărie. Nu avea niciun motiv să facă asta.

El se încruntă, conştient că atenţia îi fu distrasă de discuţia lor dinainte, iar simţurile i se concentrară asupra ei.

— Dar cum rămâne cu tava pe care a dus-o în camera lui Manachan?

— I-a lăsat-o lui Edgar, cum făcea de obicei.

El încercă să se dea înapoi, pentru a se îndepărta când Lucilla ajunse în capătul scărilor.

Ea păşi pe coridorul de sus, se opri şi îi întâlni privirea.

— Dacă Faith ar fi făcut acelaşi lucru ca de obicei, ar fi urcat scările personalului până în mansardă, spre camera ei. Ea se aplecă într-o parte ca să se uite dincolo de el, spre

coridorului de la primul etaj. Ce se află acolo şi are legătură cu zona în care trebuia să fie Faith?

El îşi mai înăbuşi un suspin; deja ea aflase mai multe decât el.

Menţinând o distanţă decentă între ei, Thomas se întoarse şi făcu un semn spre coridor.

— Puţin mai încolo, există o uşă care dă spre o galerie. Acolo e o intrare spre scările personalului, care se află în aripa principală şi pe care Faith obişnuia să le urce ca să se ducă spre bucătărie şi probabil, mai târziu, ca să ajungă în mansardă. El întâlni privirea Lucillei. De ce a luat-o Faith pe aici?

— Pentru că a auzit ceva. Lucilla aruncă o privire spre ferestre; trei dintre cele aflate de-a lungul coridorului aveau draperiile trase. Ea făcu un semn cu capul spre ele. Draperiile erau trase?

— Nu. Le-am tras eu ca să văd mai bine. El aruncă o privire în jos. Există doar o urmă. Arătă spre un semn proaspăt în straturile de ceară veche aflate în capul scărilor, într-o parte a covorului uzat. E genul de urmă la care te-ai aştepta dacă ea s-ar fi împiedicat, ar fi alunecat şi apoi ar fi căzut. În afară de asta, balustrada este netedă şi totul pare în ordine.

Lucilla aruncă o privire spre podeaua din spatele scărilor.

— Dar în ce s-a împiedicat?

„În propriile picioare?”

El nu rosti acele cuvinte, dar era singura explicaţie pe care o găsise. Nu era sigur dacă îi plăcea sau aproba implicarea Lucillei, dar, aşa cum se întâmplase în cabana fermierului cu zece ani în urmă, avea o senzaţie de apropiere faţă de ea, o afinitate care nu avea legătură cu apropierea fizică, ci era mai degrabă instinctul de a interacţiona cu ea, avea senzaţia că împreună erau mai eficienţi decât dacă încercau să desluşească lucrurile pe cont propriu.

Ea era singura persoană cu care simţise vreodată o asemenea legătură – un alt lucru legat de ea pe care

Thomas nu îşi dorea să-l exploreze.

Continuând să privească în jur, ea se încruntă.

— Unde a căzut lumânarea lui Faith?

El clipi.

— Nu ştiu. Dar, dacă s-a împiedicat, trebuia să cadă odată cu ea.

Se uitară în josul scărilor, dar balustrada şi lemnul întunecat nu arătau nicio urmă de ceară căzută.

— Hm… Personalul trebuie să o fi luat. Lucilla se uită lung la scări. Probabil au îndreptat şi balustrada. Doar s-a strâmbat când Faith s-a împiedicat şi a căzut, nu-i aşa?

Amândoi examinară cu atenţie balustrada, care era netedă şi bine prinsă.

Studiind urma clară lăsată în stratul de praf de pe podeaua de dedesubt, el făcu o grimasă.

— Trebuie să se fi prăbuşit destul de rău în faţă dacă a aterizat tocmai acolo lângă perete.

Lucilla scoase un „hm”, apoi se întoarse dinspre scări.

— Edgar şi Manachan ştiu ceva?

— Nu. Presupunând că s-a întâmplat la scurt timp după ce Faith i-a dus cana de ceai lui Manachan, atât el, cât şi Edgar erau treji, dar n-au auzit nimic. El îi surprinse privirea. Ce ai mai aflat de la personal?

Îi povesti repede ce bănuia şi tot ce aflase. La final, ea se opri, apoi spuse:

— Ştiu că moartea ambelor surori *poate* fi un accident, dar faptul că s-a întâmplat în acelaşi timp este ceea ce mi se pare tulburător. Ea trase aer în piept, apoi se uită de-a lungul coridorului. Mi-e greu să cred că Joy şi Faith au vorbit în bucătărie… Cum Faith era în bucătărie, iar Joy se afla în sala slujitorilor, ar fi trebuit să vorbească tare. Şi apoi Joy moare otrăvită, iar Faith cade pe scări. Ea se uită înapoi şi îi întâlni privirea. Mai ales că acum pot să-mi dau seama că o persoană care se afla în casă în clipa aceea şi care era destul de aproape de sala slujitorilor ca să audă discuţia dintre Joy şi Faith, putea să o otrăvească pe Joy şi apoi să o împingă pe Faith pe scări.

El îi susţinu privirea preţ de câteva secunde, apoi

întrebă:

— Cum?

Ea îi spuse ce bănuia, apoi zise:

— Cred că trebuie să găsim bidonul de apă al lui Joy şi să vedem ce conţinea.

— Era prins de şaua ei. O să-l pun pe Sean să-l găsească.

— Să-l avertizezi să nu bea din el! Ea se opri, apoi continuă: Nu sunt sigură că o să pot să îmi dau seama după miros. Dar putem să verificăm asta, nu-i aşa?

Simţindu-se tot mai întristat, el încuviinţă din cap.

— O să trimit mostre de apă odată cu cele din fântâna familiei Bradshaw. După câteva clipe, adăugă: Dar o să treacă probabil săptămâni întregi până să primim rezultatele.

Ea ridică uşor din umeri.

— Ambele femei sunt deja moarte... Oh, înţeleg! Îi întâlni privirea. Ucigaşul nostru ipotetic a auzit ce au discutat şi le-a omorât pentru a nu afla ce ştiau ele. S-ar putea ca ameninţarea încă să existe.

— Într-adevăr.

Cu maxilarul încordat, el dădu să o apuce de cot. Ignorând efectul pe care simpla ei atingere o avea asupra lui, Thomas o apucă şi o întoarse spre coridor.

— Dă-mi voie să-ţi arăt ce uşă duce spre aripa principală, ca să ştii ce uşă nu trebuie să foloseşti când o să fii în galerie.

Gândul că o persoană din casă – sau care putea intra în casă – avea vreo intenţie ascunsă şi criminală era suficient de tulburătoare; faptul că ea se afla acolo, sub acelaşi acoperiş, înrăutăţea şi mai tare situaţia.

Se trezi înăuntrul lui o emoţie pe care nu o recunoştea. Îl ameninţa.

Oarecum spre surprinderea lui, ea nu se opuse în niciun fel faptului că el preluă controlul; în schimb, merse alături de el mai degrabă din cauza coridorului îngust, fusta ei de catifea atingând materialul pantalonilor lui. De îndată ce fu sigur că ea chiar acceptă să părăsească acel loc, îşi

slăbi strânsoarea, apoi o eliberă cu totul.

Ar fi mărit distanţa dintre ei, dar nu era suficient spaţiu.

Lucilla se simţi tulburată. Într-o oarecare măsură, era tot mai preocupată de moartea surorilor Burns şi conştientă de datoria pe care o avea în acea privinţă, însă atenţia ei senzuală se bucura de apropierea lui Thomas.

De atingerea lui, indiferent cât de scurtă fusese.

Izbi în ceva cu vârful cizmei de călărie, se lovi şi se împiedică.

— Oh! zise ea şi se aplecă în faţă.

Thomas o prinse să nu cadă şi o trase spre el.

Lucilla ajunse în braţele lui. Lipită de el, cu palmele sprijinite pe pieptul lui.

Primul lucru pe care îl simţi fu căldura lui, care străpungea straturile de haine şi se strecura înăuntrul ei.

În carnea ei, hrănindu-i simţurile.

Simţuri care se treziră la viaţă într-un iureş ameţitor de aşteptare.

Îşi ridică privirea spre ochii lui. În aceeaşi clipă, simţi încordarea bruscă ce pusese stăpânire pe el şi care îi transformase fiecare muşchi în oţel. Braţele care o ţineau atât de sigure păreau mai puţin maleabile decât fierul.

Dar ochii lui erau cei care îl trădau – chihlimbarul auriu ardea.

Ea continuă să se gândească. Să se întrebe.

Să-i dea timp lui Thomas să-şi ridice din nou scuturile de apărare.

Poate că Fecioara o ajuta şi îi dădea o şansă, iar ea trebuia să profite de ocazie.

Întinzându-se pe vârfuri, abia reuşi să-i şoptească „Mulţumesc!” înainte să-şi apese buzele pe ale lui.

Pentru o clipă, şovăi. Dacă el nu răspundea?

Apoi îi simţi respiraţie întretăiată, ca un impuls incontrolabil.

Ea avusese acea reacţie înăuntrul ei, iar acum o recunoştea înăuntrul lui.

Toată îndoiala se risipi. Toată prudenţa se frânse.

Ea îl sărută apăsat, ferm.

Păşind cutezătoare spre el, îşi alunecă mâinile peste pieptul lui şi peste umeri, bucurându-se de căldura şi de puterea de sub palmele ei, apoi şi le apropie mai mult de ceafa lui şi îşi strecură degetele în şuviţele groase şi grele.

Acea atingere delicată o calmă.

Cu toate simţurile trezite la viaţă, trecu de la cucerire la convingere.

Coborând o mână din mătasea părului lui, îşi aşeză palma pe obrazul lui fin şi se abandonă pe deplin sărutului.

Thomas era pierdut, ancora lui dispăruse, măturată de un val de dorinţă feroce. A lui, dar şi a ei. Dorinţa ei se revărsase înăuntrul lui, trezind o reacţie pe care nu mai avea nicio speranţă să o stăpânească. Să o îmblânzească. Să o ţină sub control.

O dorea; o dorise dintotdeauna.

Dar parte dinăuntrul lui care o dorea, mai presus de toate, era cea pe care o ţinea de obicei în frâu, controlată. Ascunsă.

Nu fusese sărutul ei – apăsarea ascuţită şi şocantă a buzelor ei pe ale lui – cel care îi frânsese lanţurile, care spărsese lacătul şi deschisese larg uşile închisorii lui interioare.

Nu fusese căldura sfârâitoare a atingerii ei când îşi strecurase mâinile peste pieptul şi umerii lui, un gest provocator, ispititor, care se simţise totuşi curios de nevinovat.

Nici degetele ei înfipte în parul lui – era suficient de experimentat ca să alunge toate acele ispite.

Ci faptul că îi simţi palma, degetele călătorind uşor peste obrazul lui…

Se simţea de parcă atingerea aceea îl îmblânzise. Ucisese toată rezistenţa şi revendica bărbatul care se ascundea înăuntrul lui.

Ştiuse dintotdeauna că ea era periculoasă. Că ea şi numai ea putea să-l stăpânească.

Nu îşi dorise asta. Încă nu îşi dorea asta. Încă…

Buzele ei aveau gustul unui amestec impetuos de

trandafir şi nectar. Iar el nu putu să reziste tentaţiei de a bea.

Doar puţin. Un pic.

Încet şi fără milă, muşchii braţelor lui se încordară şi o aduseră mai aproape de el. Cu capul aplecat – Thomas nu ştia dacă era din voinţa lui sau a ei –, dar cu o pricepere de netăgăduit, el preluă controlul asupra sărutului, până atunci o simplă umbră a ceea ce putea fi un sărut.

El îi arătă acea realitate. Cu o candoare brutală, îi dezvălui posibilităţile; cum ea începuse totul, el era mai mult decât dispus să termine, să o tachineze la fel de mult cum îl tachinase sărutul ei nevinovat. Despărţindu-i buzele, le revendică, apoi, înclinându-şi capul într-o parte, cuceri fiecare centimetru din gura ei, din limba ei cu a lui. Revendică toată blândeţea ademenitoare şi gustă din pasiunea ei înfloritoare.

În loc să se retragă, aşa cum crezuse Thomas, din calea revendicării deliberate şi ostentative, din calea unui schimb care, între o bătaie de inimă şi următoarea, depăşise toate limitele imaginabilului, fiind înlocuit de o nevoie lacomă, plină de febrilitate, în loc să fie şocată şi să se retragă, ea se apăsă mai tare, iar sânii ei se lipiră de pieptul lui, simţindu-i pe sub haine sfârcurile devenite două perle tari.

Durerea grea din vintrele lui se intensifică.

Nevoia convulsivă pe care o simţise întotdeauna în prezenţa ei îl cuprinse, îl luă cu asalt şi puse o stăpânire pe el.

Indiferent cât era de zveltă şi de suplă, toată numai oase delicate şi membre de mătase, *focul* dinăuntrul ei – încă o flacără dogoritoare, formată din pasiune şi din dorinţă primară – era ispita în persoană pentru bărbatul adevărat din el.

Euforic, nesăbuit, mistuitor şi în întregime scăpat de sub control, sărutul răbufni, izbucni nu ca un război, ci precum o ciocnire a dorinţelor. A nevoilor, a pasiunilor.

Nu opunându-se, ci amestecându-se. Plutind împreună, împletindu-se, înteţindu-se.

Ale ei erau absolut intenţionate – Thomas nu avea nici cea mai mică îndoială; ale lui erau de netăgăduit – imposibil de negat, indiferent de dorinţele lui.

El ştia că trebuiau să se oprească, să înceteze şi să renunţe înainte ca el să-şi piardă orice speranţă de a se mai îndepărta vreodată de ea. De a-i mai da vreodată drumul.

Dar mâna ei rămase pe obrazul lui, atingerea ei arzându-l într-un fel care nu avea nimic de-a face cu căldura, ţinându-l captiv fără nici cel mai mic efort. Stăpânindu-i simţurile, înăbuşindu-le într-o mare de dorinţe din care el nu se putea elibera.

Simţurile şi mintea lui erau pur şi simplu zdruncinate.

Ea părea să ştie, să-şi dea seama.

Dar, în loc să înţeleagă pericolul, să se retragă şi să-i dea drumul, ea se apropie cu buzele, cu corpul ei, cu apăsarea blândă a mâinii pe obrazul lui.

Un ropot brusc de copite pe pietrele de pe caldarâm îi despărţi; gâfâind amândoi, ambii se retraseră din sărut.

Ropotul fu urmat de strigăte şi de chemări.

Pentru o clipă, rămăseseră îmbrăţişaţi, privindu-se unul pe celălalt. Amândoi răsuflau întretăiat. Lui Thomas îi vuia pulsul în urechi.

Apoi, strigătele de jos îi aduseră pe amândoi cu picioarele pe pământ.

Se despărţiră. Unul lângă altul, se îndreptară spre fereastră.

Acel capăt din aripa nefolosită dădea spre curtea grajdului. Jos, îi văzură pe Nigel şi pe Nolan călare, murgii lor fornăind, stăpâniţi de spiritele evident exuberante ale celor doi fraţi.

Nigel îi chemase pe rândaşi – acelea fuseseră strigătele auzite de Thomas şi de Lucilla, dar Sean, Mitch şi Fred nu se grăbeau.

Thomas privi cum rândaşii traversară încet curtea şi, fără tragere de inimă, apucară calul lui Nigel şi pe cel al lui Nolan. Aparent indiferenţi la dezaprobarea aproape ursuză a rândaşilor, fraţii continuară să vorbească între ei în timp ce descălecară, apoi aruncară la întâmplare frâiele spre

rândaşi şi o luară spre casă.

Nu se schimbară saluturi între rândaşi şi tinerii stăpâni ai casei. Din câte văzuse Thomas, nu exista nici măcar un sentiment de acceptare între ei – un contrast evident faţă de momentul în care venise el.

Încruntându-se, se retrase de la fereastră. Îl străfulgeră un gând şi fu nevoie de mai puţin de o secundă ca să-şi dea seama că trebuia să-l informeze pe Nigel cât mai repede de prezenţa lui acolo, pentru binele tuturor şi mai ales al lui Manachan.

Se uită la Lucilla. Ea continua să privească spre curtea grajdului, unde rândaşii duceau caii înăuntru. Chiar dacă nu putea să-i vadă, după expresia gânditoare de pe chipul ei, era limpede că observase încordarea dintre cele două grupuri de bărbaţi şi, asemenea lui, i se părea un lucru curios.

— Ar trebui să mă duc şi să-i dau de veste lui Nigel. El făcu un pas înapoi. Când ea se întoarse să se uite la el, Thomas arătă peste umăr spre uşa care se afla chiar pe coridor. Asta este uşa care dă spre galeria din aripa principală. El îi întâlni privirea preţ de câteva secunde. Ne vedem mai târziu.

Nu aşteptă să-i răspundă; se întoarse pe călcâie, se îndreptă spre uşă şi plecă.

Lucilla îl urmări îndepărtându-se. Lăsă uşa deschisă; indiferent dacă avusese sau nu de gând, era o invitaţie de a-l urma. Pe care ea intenţiona să o accepte.

Sărutul fusese tot ceea ce îşi dorise. Chiar mai mult decât visase. Dar acum că Nigel şi Nolan sosiseră, deocamdată treburile personale trebuiau lăsate deoparte. Până mai târziu.

Cu imaginea lucrurilor ce aveau să se petreacă mai târziu în minte, Lucilla păşi înainte, dar simţi cum i se prinde tocul cizmei în ceva, aproape împiedicându-se din nou.

Se opri, făcu un pas într-o parte şi coborî privirea. Văzu o denivelare în podea, aproape de fereastră. Încruntându-se, aruncă o privire înapoi pe scări.

— Se poate ca Faith să se fi împiedicat aici?

Dar scările erau prea departe. Nici măcar cea mai împiedicată persoană nu putea să se prăbuşească acolo, apoi să se rostogolească destul de mult ca să cadă pe scări.

Lucilla pufni. Precaută, ea încercă să îndrepte podeaua cu vârful cizmei şi îşi dădu seama că se afla ceva dedesubt. Ceva solid.

Aplecându-se, ridică marginea covorului şi descoperi o bucată de lumânare.

— Aici era. Ridică bucata de lumânare – vârful unei lumânări mai lungi – şi aranjă la loc covorul. Era pe punctul de a se ridica, dar i se păru curios că găsise o bucată de lumânare fără niciun sfeşnic. Este evident că personalul nu a ajuns până aici când a făcut curat, zise ea.

Aruncă o privire în stânga şi în dreapta. Două mese de scris joase erau lipite de perete, între ferestre; picioarele lor, care semănau cu nişte mânere, le susţineau la şapte centimetri deasupra podelei.

Ea oftă, îngenunche, apoi se aplecă aproape de podeaua prăfuită şi se uită sub mesele de lucru.

Sfeşnicul, unul simplu din cositor, se afla sub biroul din stânga ei. Suflecându-şi mâneca jachetei, se întinse şi luă suportul; încă avea restul de lumânare.

Ridicându-se din nou în picioare, cu sfeşnicul într-o mână şi bucata de lumânare ruptă în cealaltă, le studie pe amândouă, apoi privi spre coridor. Capătul scărilor se afla la vreo şase metri depărtare.

Uimită, puse sfeşnicul şi lumânarea pe masa de scris. Pentru un moment, se uită lung la ele. Apoi, cu răsuflarea întretăiată, murmură:

— Pot să mă gândesc la o singură cale prin care să fi ajuns aici, în timp ce Faith s-a prăbuşit pe scări până acolo.

Teoria ei începea să semene din ce în ce mai mult cu realitatea – o realitate care nu îi plăcea deloc.

Un vacarm îndepărtat de voci îi aminti că avea o întâlnire la care voia să fie prezentă.

Se întoarse şi se îndreptă spre uşa care ducea spre galerie.

Capitolul 6

Covorul gros de pe scările principale înăbuşi paşii Lucillei, în timp ce se grăbi să coboare la parter.

Thomas ajunsese deja în foaierul din faţă. Zarva de voci bărbăteşti pe care o auzise venise de la Nigel şi Nolan când deschiseră uşa de la intrare, dar se opriseră pe verandă, râzând la vreo glumă. Când ea ajunse la baza scărilor, cei doi deschiseră uşa din faţă şi intrară în casă.

Foarte curioasă, se furişă spre baza scărilor, astfel încât arcada dinspre foaierul din faţă să o ferească de privirile celor trei bărbaţi.

Oprindu-se la adăpostul arcadei, riscă să arunce o privire rapidă. Thomas se oprise la doar câţiva paşi, pe coridor; stătea cu spatele la ea, aşteptându-şi verii. Îi zărise doar în treacăt pe Nigel şi pe Nolan înainte ca vederea să-i fie obstrucţionată de umerii lui Thomas, dar i se părură surprinşi să-l găsească pe Thomas acolo. Râsul lor încetă brusc, iar tăcerea care urmă dură destul de mult încât să se simtă încordată.

Îi văzuse pe Nigel şi pe Nolan de-a lungul anilor. Nigel era cu câţiva centimetri mai scund decât Thomas, dar cu o statură mai solidă – un Manachan mai tânăr. Avea părul castaniu-roşiatic, mai deschis decât al lui Thomas, iar tenul îi era mai rumen şi trăsăturile mai puţin rafinate. Unele doamne îl puteau considera de o frumuseţe aspră, dar dură.

Nolan era cam la fel de înalt, dar mai subţire, cu un păr deschis la culoare, care îi cobora în valuri peste frunte. Cu o structură mai fină, părea să trăiască în umbra lui Nigel – un om mai slab nu numai fizic, ci şi ca personalitate. Nolan privi în timp ce Nigel vorbi:

Înclinându-şi capul, ea aşteptă să audă unde avea să ducă întâlnirea.

— Vere, spuse Nigel, ce faci aici?

Nicio vorbă care să exprime bucuria revederii sau vreun salut – de fapt, niciun fel de salut. Ea încercă să şi-i închipuie pe verii ei salutându-se astfel şi pur şi simplu nu reuşi.

Thomas răspunse pe un ton neutru:

— Am fost chemat.

Chiar când cuvintele îi părăsiră buzele, el îşi dădu seama ce anume îl deranjase în toată situaţia aceea de la bun început. De ce Dumnezeu Bradshaw, ca să nu mai vorbim de Forrester, îi scrisese *lui* – aflat la depărtare, în Glasgow – şi nu lui Nigel, înlocuitorul moşierului? Indiferent ce se întâmpla, era responsabilitatea lui Nigel, fapt confirmat de Manachan. Ceea ce însemna că membrii clanului apelaseră la Thomas deliberat, din cauza lipsei lor de încredere în autoritatea lui Nigel.

Scena din curtea grajdului părea să confirme acea concluzie – clanul nu era de acord cu Nigel.

Thomas deja ştia asta după felul în care reacţiona vărul lui. Acel „Oh!” pe care îl rostise era încărcat de o agresivitate crescândă.

Thomas nu avea timp de scenele verilor lui.

— Familia Bradshaw s-a îmbolnăvit grav – toţi, inclusiv copiii. De ce alţii au insistat să trimită după mine n-am nici cea mai vagă idee, deşi bănuiesc că are legătură cu motivul pentru care Bradshaw mi-a scris despre situaţia aprovizionării cu seminţe. El se opri, cu privirea aţintită spre Nigel. Îţi aminteşti că am menţionat asta când ne-am întâlnit în Glasgow. Cum voi aţi fost în Ayr, să înţeleg că aţi rezolvat problema?

Nigel păru să nu se simtă în largul lui, dar căută iute un refugiu într-o încruntare.

— Mă ocup de asta, după cum ţi-am spus.

O indiferenţă defensivă se simţi în tonul lui.

Thomas nu avea chef de certuri. În ciuda faptului că era moştenitorul titlului de moşier, Nigel dispreţuise dintotdeauna relaţia oarecum diferită pe care vărul lui o avea cu Manachan. Iar Thomas ştia că, găsindu-l la conac, Nigel avea să creadă că îi invada teritoriul. Cât despre

Nolan, care stătea deoparte şi urmărea schimbul de replici, Thomas nu avea nicio îndoială despre loialitatea lui – îl susţinuse dintotdeauna cu înverşunare pe Nigel şi îi protejase demnitatea.

— În cazul ăsta, continuă Thomas, acum te-ai întors şi poţi să-ţi reiei îndatoririle de moşier, dar trebuie să ştii… Le povesti pe scurt despre moartea lui Joy Burns şi a surorii ei în aceeaşi noapte. Le spuse apoi despre refacerea familiei Bradshaw graţie intervenţiei Lucillei şi încheie cu invitaţia pe care Manachan i-o făcuse Lucillei de a rămâne la conacul Carrick până când ucenica lui Joy îşi prelua îndatoririle de vindecătoare.

Nigel clipi. Nolan se încruntă. Ambii părură surprinşi când auziră de moartea lui Joy şi a lui Faith, dar Thomas nu observă nicio urmă de îngrijorare reală, cu atât mai puţin de durere, chiar dacă cei doi le ştiau pe surorile Burns de o viaţă.

După un moment, încă încruntat, Nolan aruncă o privire spre Nigel, apoi spuse:

— Încă nu înţeleg, vere, de ce n-ai trimis un simplu mesaj. Nigel putea să se ocupe de familia Bradshaw.

Thomas îşi ţinu furia în frâu.

— După tot ce s-a întâmplat, am fost nevoit să vorbesc cu Manachan şi sunt şocat că s-a permis ca moşierul să ajungă în starea în care se află acum. Dar în ceea ce priveşte familia Bradshaw, în cazul în care ai uitat deja, Nigel nu era aici. Amândoi eraţi plecaţi în Ayr şi nu puteaţi fi consultaţi.

Trebuia să se întrebe ce făceau cei doi în oraşul de la malul mării, dar încă nu era momentul.

Nolan ridică nepăsător din umeri.

— Nu ştiu de ce crezi că trebuie să-ţi faci griji pentru *papa,* chiar nu trebuie. Iar problema familiei Bradshaw nu putea să fie atât de urgentă. Puteau să aştepte.

— De fapt, nu puteau.

Lucilla alese special momentul acela ca să iasă din coridorul de la baza scărilor.

Thomas bănuia că se ascunsese acolo de ceva timp;

din momentul în care Nigel şi Nolan intraseră în foaierul din faţă, fu la fel de tulburat ca de fiecare dată când ea era în apropiere.

Efectul apariţiei ei asupra verilor lui fu asemenea unui şoc – nici dacă le-ar fi dat o palmă nu ar fi putut să-i uimească mai tare.

— Bună ziua, Nigel.

Lucilla se opri lângă Thomas şi făcu un semn din cap mai întâi spre Nigel, apoi spre Nolan. Nu vedea niciun motiv pentru care să le întindă mâna; după ce auzise ce spuseseră, nu îşi dorea să-i încurajeze.

Amândoi se uitară lung la ea. Expresiile lor sugerau mai degrabă un amestec de emoţii suprimate în mare măsură.

Se uită şi ea lung la ei, apoi, ridicând uşor bărbia, permise ca aroganţa pe care o învăţase de la bunica ei să i se strecoare în ochi.

Nigel îşi aminti cu întârziere de bunele maniere. Făcu o plecăciune destul de rigidă.

— Domnişoară Cynster.

Nolan îşi înclină capul şi repetă cuvintele fratelui lui.

— Cu privire la familia Bradshaw… Ea se opri ca să se asigure că se bucura de toată atenţia celor doi. Dacă vărul vostru nu s-ar fi dus la fermă, n-ar fi găsit-o pe Joy Burns moartă şi nu m-ar fi chemat imediat. Dacă n-am fi descoperit că fântâna era otrăvită şi n-ar fi adus apă bună, familia Bradshaw aproape sigur ar fi murit, iar oricine ar fi venit să-i ajute şi ar fi băut apa s-ar fi îmbolnăvit grav.

Ea surprinse şi susţinu privirea lui Nigel. Continuă să o facă fără milă.

— Tu nu erai aici ca să acţionezi pentru clanul tău. Thomas a fost şi a acţionat. În calitate de moşier, îi datorezi mulţumiri, chiar dacă tatăl tău i le-a oferit deja.

Strângând din buze, ea aşteptă, lăsând tăcerea să vorbească pentru ea şi să atragă căinţa lui Nigel şi a fratelui lui.

Cei doi păliră, dar Lucilla se îndoia că era din cauza şocului, ci mai degrabă din pricina mâniei înăbuşite. Avea

impresia că prea puţini oameni din viaţa lor izolată le vorbeau atât de direct.

Desigur, se părea că ea şi adresarea ei directă erau ceva la care habar nu aveau cum să răspundă.

— Ah! Dacă Nigel ar fi ţinut o pălărie în mână, ar fi făcut-o praf. Eu… bănuiesc că ai ajutat-o pe noua vindecătoare. În numele clanului, îţi mulţumim.

Lucilla reuşi să nu mijească ochii.

— Mă tem că recunoştinţa ta este prematură. O s-o supraveghez pe ucenica lui Joy Burns până când intră în rolul de vindecătoare, dar trebuie să aşteptăm până când soseşte. Ea îşi arcui o sprânceană într-o expresie trufaşă. Îmi închipui că trebuie să parcurgă ceva distanţă ca să ajungă aici.

Chiar dacă nu ştia cât de departe se afla ferma familia Watts, se întrebă dacă Nigel – noul moşier – avea idee cine era ucenica vindecătoarei clanului.

— Ah… Nigel aruncă o privire spre Nolan, dar nu găsi niciun ajutor, fratele lui părând la fel de uluit. Întorcând privirea înapoi la ea, încercă să schiţeze un zâmbet. Mă gândesc că o să fie aici cât de repede poate. Dar mă tem că trebuie să te las cu Thomas. El făcu semn spre praful care îi acoperea cizmele înalte. Ar trebui să mă schimb înainte de cină. Îi aruncă o privire lui Nolan, apoi se uită din nou la ea şi zâmbi. Scuzaţi-ne!

Ea nu îi zâmbi înapoi, dar îşi înclină capul.

— Desigur.

Fata lui Nigel se înăspri când se uită la Thomas.

— Vere… pe mai târziu.

Cei doi trecură pe lângă Thomas şi Lucilla şi se îndreptară spre scări.

Thomas nu se întoarse să-i urmărească plecând, în schimb, întâlni privirea Lucillei. Tocmai îl apărase inutil, dar nu ştia cum să reacţioneze sau dacă trebuia măcar să o facă.

Verii lui se opriră la baza scărilor. Atât el, cât şi Lucilla auziră o întrebare şoptită, tonul fiind prea scăzut ca să le desluşească vorbele.

Se întoarseră chiar când Nigel reapăru sub arcadă.

— Ah, ne întrebam – privirea lui se opri asupra amândurora – dacă rămâneţi la cină.

Thomas răspunse scurt:

— Da.

Lângă el, Lucilla îşi înclină capul cu o eleganţă regească.

— Eu o să rămân până când o să fiu mulţumită de felul în care Alice Watts îşi ia în primire noul rol de vindecătoare a clanului. Probabil o să dureze câteva zile.

Zâmbetul lui Nigel se desenă forţat.

— În cazul ăsta, spuse el, ne vedem mai târziu.

Cu un salut vag, se întoarse spre scări.

Thomas rămase alături de Lucilla şi ascultă cum cizmele lui Nigel şi ale lui Nolan răsunară pe scări şi se întrebă, încă o dată, ce anume se petrecea.

*

Lucilla îl binecuvântă pe Marcus. Fratele ei geamăn îl trimise pe Fred cu tot ce îi ceruse – haine, pantofi, perii de păr. Camerista ei, Jenna, se gândise chiar să împacheteze bijuteriile pe care Lucillei îi plăcea să le poarte cu fiecare dintre cele trei rochii de seară simple pe care le ceruse.

La sunetul clopoţelului care anunţa cina, înveşmântată în mătase verde de culoarea frunzelor de primăvară, cu un colier de peridot şi o brăţară care se asorta în jurul încheieturii, ieşi din camera care îi fusese oferită în aripa considerată a vizitatorilor şi coborî.

O privire aruncată în salonul de zi îi confirmă că familia nu se deranjă să se adune acolo; îşi continuă drumul spre salonul de luat masa. Paşi iuţi şi uşori răsunară pe coridorul din spatele ei. Lucilla se opri în faţa uşii salonului de luat masa şi zâmbi când Niniver i se alătură.

Întorcându-i sfioasă zâmbetul, Niniver murmură:

— Bună seara. Nu ştiam că o să rămâi.

Îi făcu semn Lucillei să o urmeze.

— Cred că o să rămân câteva zile. Am fost de acord

să o ajut pe Alice Watts să-şi intre în rolul de vindecătoare a clanului.

Intrând în încăpere, Lucilla văzu că Manachan era deja acolo, aşezat în capul mesei. Un bărbat înalt, subţire, cu o atitudine sobră se afla în spatele scaunului lui. Probabil era Edgar, valetul lui Manachan.

Şi Thomas era acolo, aşezat în dreapta moşierului, la două locuri distanţă; se ridică atunci când ea şi Niniver intrară.

Manachan ridică privirea spre ea pe sub sprâncenele stufoase.

— O să mă ierţi că nu mă ridic, Lucilla… Pot să-ţi spun aşa?

Cu un zâmbet, ea încuviinţă din cap.

— Bineînţeles.

Manachan făcu un semn cu mâna spre locul din dreapta lui, iar Thomas trase scaunul. Lucilla se duse să se aşeze, observând că Niniver – după o încuviinţare scurtă spre tatăl ei, care păru că abia o observă – ocupă scaunul din faţa lui Thomas, dar cu un loc mai departe.

Un lacheu ţinu scaunul pentru Niniver. Ea se aşeză, apoi privi spre capul mesei.

— Mă bucur să te văd aici, *papa.*

Manachan îi aruncă o privire; expresia de pe chipul lui sugera că nehotărârea dacă trebuia să se arate enervat de vorbele ei ori să fie mulţumit. Decise să scoată un pufnit neutru.

Lucilla se abţinu să-şi arcuiască sprâncenele. Provenind dintr-o familie importantă, era întotdeauna curioasă să vadă cum se purtau alte familii, mai ales între ei.

Sosi Norris. Clipi spre moşier, apoi încuviinţă din cap.

— Domnule.

Fără să mai aştepte vreo aprobare, el ocoli masa şi se aşeză pe scaunul aflat în partea cealaltă a lui Thomas.

Apoi intrară Nigel şi Nolan. Îl văzură pe Manachan şi se opriră ca arşi. Expresia de pe ambele chipuri trăda mai degrabă şoc decât uimire. Nigel îşi reveni primul.

— *Papa!* Privirea lui alunecă spre Lucilla, apoi se întoarse spre moşier chiar când acesta se uită la el. Ar trebui să fii aici jos?

Manachan nu fu mulţumit. Permise ca tăcerea să se aştearnă pentru mai multe secunde înainte să spună:

— Sunt aici, ăsta e singurul lucru care trebuie să te preocupe.

Nigel înghiţi în sec.

— Da, desigur. Suntem încântaţi că ai fost în stare…

— Doar am fost surprinşi să te vedem. Nolan se duse spre scaunul din faţa lui Thomas. Îi aruncă o privire aspră vărului său. Nu ne-am dat seama că ţi-ai revenit aşa de mult.

— Ei bine, mi-am revenit. După ce se aşează fratele lui, Nigel ocupă scaunul rămas liber în stânga moşierului, din faţa Lucillei, apoi Manachan îi făcu un semn cu mâna lui Ferguson, care stătea în picioare lângă uşă, că putea să servească.

Dat fiind startul cinei, Lucilla nu fu surprinsă de faptul că discuţia din timpul mesei se dovedi oarecum unilaterală. Manachan o întrebă despre călătoriile părinţilor ei, iar ea i le descrise cum se cuvine. Apoi moşierul îl întrebă pe Thomas despre o firmă numită Carrick Enterprises, la care, aflase ea, Thomas era în parte proprietar. Ascultă interesată când el vorbi despre importul de tutun, zahăr şi cherestea exotică, dar şi despre exportul de lână, piele şi whisky. El menţionă mai mulţi oameni – Quentin, Humphrey şi Winifred – despre care, după dorinţa lui Manachan de a le fi amintit, presupuse că erau un fel de familie.

Felurile de mâncare veneau şi plecau – hrană bună, mai degrabă potrivită pentru gusturile bărbăteşti şi pentru familia aceea predominant masculină. Servitorii erau tăcuţi şi discreţi. Lucilla luă doar o gură mică din vinul roşu şi tare şi în rest bău apă proaspătă de munte. Mâncă, ascultă şi observă.

Manachan şi Thomas vorbiră despre vreme, pescuit şi vânătoare în general, atingând, în cele din urmă, chestiuni legate de politica din ţinut. Nigel şi Nolan oferiră din când în

când câte un comentariu, al cărui ton doar sublinie diferenţa dintre ei şi Thomas, care, la rândul său, evidenţie atitudinea lui Manachan faţă de cei trei. Bătrânul îl trata ca pe un seamăn mai tânăr, cineva ale cărui opinii le aprecia şi le respecta, în timp ce continua să-şi vadă fiii ca pe nişte copii impertinenţi, mai mult de privit decât de auzit.

Lucilla se gândi că, una peste alta, Manachan era un excelent judecător de caractere.

În faţa lui Thomas, Norris mâncă doar cu ochii în farfurie şi cu atenţia undeva departe; fratele Lucillei Carter, un artist, purta adesea aceeaşi expresie detaşată în timpul mesei. Norris abia observă schimbarea felurilor de mâncare, cu atât mai puţin a temelor de discuţie, dar, spre deosebire de atitudinea neintenţionată a lui Carter, ea simţi ceva voit în comportamentul lui Norris, de parcă tăcerea lui era răspunsul pentru familia pe care o avea, o metodă prin care o ignora.

Ea se simţi întrucâtva şocată de acea constatare, deşi părea foarte adevărată.

În schimb, în timp ce Niniver îşi ţinu privirea în jos şi nu interveni deloc în discuţii, din când în când, îşi ridica ochii albaştri şi îi pironea asupra celui care vorbea înainte de a coborî din nou privirea. Poate că Niniver tăcea, dar ea asculta şi observa cu aceeaşi atenţie ca Lucilla; cât despre atitudinea faţă de familie, ea era implicată, vigilentă şi îngrijorată.

Lucillei nu îi luă prea mult ca să-i observe acea ultimă emoţie.

Când felul principal fu luat de pe masă, Manachan se întoarse spre Nigel şi Nolan.

— Şi cum stă treaba cu voi? Ce aţi mai făcut între timp?

Lucilla îşi îndreptă atenţia spre cei doi. Până în clipa aceea, îi părură greu de citit. Ascunşi. Alunecoşi.

Dar Nigel păru să înflorească sub privirea tatălui, se relaxă şi zâmbi.

— Am făcut o călătorie rapidă până în Glasgow, dar nu a fost prea interesant. El îşi îndreptă capul spre Thomas.

Ne-am întâlnit cu Thomas la prânz, apoi ne-am întors, iar a doua zi am plecat la Ayr. Am petrecut câteva zile acolo, ca de obicei. Nigel ridică nonşalant din umeri. Cursele erau în toi. Între timp, am aruncat o privire la câţiva căluţi… Chestii de genul ăsta. Tocmai ne-am întors în după-amiaza asta.

Urmă o pauză, în timp ce le fu servit desertul – cremă de Chantilly şi o şarlotă groasă.

După ce începură cu toţii să mănânce, iar lacheii plecară, Manachan îndreptă o privire scrutătoare spre moştenitorul lui.

— Bănuiesc că ai auzit deja că familia Bradshaw s-a îmbolnăvit şi că Joy Burns a murit în timp ce se afla acolo ca să-i ajute. Cum nu erai aici ca să te ocupi de situaţie, m-am dus la familia Bradshaw ca să văd ce se putea face.

Mâinile lui Nigel şi ale lui Nolan încremeniră. Capetele lor rămaseră coborâte în jos, cu privirea aţintită în farfurii. Niciunul dintre ei nu ştiuse că tatăl lor părăsise casa. Thomas nu le menţionase acel detaliu şi, în mod evident, nimeni altcineva nu o făcuse.

Cu o vocea pătrunzătoare, care nu îi trădă în niciun fel emoţiile, bătrânul continuă:

— În afară de boala familiei Bradshaw, am aflat că nicio sămânţă nu a fost încă furnizată fermierilor noştri, celor care ne cultivă terenurile. Nici măcar unuia dintre ei. Dacă nu s-a schimbat nimic între timp, au întârziat deja cu plantatul primei recolte.

Nolan se foi uşor. Lucilla putea să jure că îl înghiontise pe Nigel pe sub masă.

Trecu o secundă, apoi Nigel îşi înălţă capul. Lucilla nu putu să-şi dea seama dacă tenul palid al bărbatului se înroşise de stânjeneală, frustrare sau furie.

— Am introdus o nouă metodă care, per total, o să aducă mulţi bani în contul clanului. Fonduri pe care, de altfel, nu le are. Aşa cum am fost fericit să le explic tuturor celor care m-au întrebat, noua metodă funcţionează pe un orar uşor diferit. Seminţele sunt pe drum şi o să fie aici când trebuie, adică foarte curând. Nu este nevoie ca fermierii să le primească mai devreme – acesta era un lucru

ineficient în vechea metodă.

Nigel vorbi cu o certitudine teribil de arogantă.

Manachan se încruntă. După o clipă, întrebă:

— Aşadar, nu există nicio problemă legată de aprovizionarea cu seminţe?

— Nu! Nigel ridică mâinile în aer şi, de această dată, frustrarea lui fu mai mult decât evidentă. Habar n-am de ce ar crede cineva că ar fi altfel. Asta, numai dacă refuză să asculte ce spun eu.

Bătrânul se uită la masă pentru o clipă, apoi privirea i se îndreptă spre Thomas.

Privirea lui Nigel o urmări pe cea a tatălui lui, iar ochii lui căprui căpătară nuanţa unei agate dure.

— Şi nu pot să-mi dau seama, continuă Nigel cu vocea scăzută, plină de ranchiună, de ce ar putea să creadă cineva că Thomas, care nu locuieşte aici şi nu a mai fost la moşie în ultimii doi ani, ar şti mai multe decât mine despre gestionarea moşiei.

Thomas citi în privirea lui Nigel dezaprobarea, provocarea abia ţinută în frâu şi îşi înclină capul.

— Şi eu trebuie să mă întreb de ce, din moment ce nu mai trec atât de des pe aici, iar tu eşti moşierul acum, cineva de pe moşie ar face apel la mine pentru asemenea chestiuni.

Nu fu pe deplin surprins când, după un moment în care se gândi la cele spuse, Nigel îşi înclină capul şi coborî privirea. Vărul lui îi înţelese comentariul ca pe o aprobare, nu ca pe o critică. De ce doi dintre fermierii de rang înalt îl contactaseră pe Thomas ca să-i ceară ajutorul?

Manachan se încruntă. Spre deosebire de Nigel, bătrânul înţelesese aluzia.

Thomas se uită la Lucilla. Ochii ei verzi erau aţintiţi spre Nigel. Expresia de pe chipul ei era neutră, dar Thomas bănuia că şi ea auzise adevărata întrebare, cea care rămase fără răspuns.

În situaţia în care Manachan, imaginea unei căpetenii foarte îndrăgite de întregul clan, efectiv îi înmânase frâiele moşiei lui Nigel, problema neîncrederii faţă de Nigel era una

sensibilă – pentru Nigel, pentru Manachan şi chiar pentru Nolan, Niniver şi Norris. Şi pentru Thomas. În timp ce în cele mai multe familii titlul de moşier era transmis din tată în fiu – sau chiar fiică –, familia care deţinea conducerea moşiei era aleasă de clan. Un moşier care nu reuşea să păstreze încrederea clanului putea fi înlocuit, prin alegeri organizate de clan, fie cu alt membru din propria familie, fie cu o persoană din altă familie din clan.

Thomas bănuia că, deşi frâiele moşiei fuseseră trecute în mâinile lui Nigel, Manachan – tiranul blând pe care îl cunoştea de-o viaţă – încă influenţa deciziile, fiind prezent şi îndrumând lucrurile din umbră.

Dar bătrânul era mult prea slăbit ca să se mai ocupe de asta.

Nigel administra proprietatea pe cont propriu.

Thomas îşi îndreptă atenţia spre savurarea şarlotei. Promisiunea pe care i-o făcuse lui Manachan, de a rămâne până când desluşeau ce se întâmpla, îi răsuna în minte. Încă nu era sigur cum avea să afle ceea ce trebuia, cel mai probabil fără ajutorul direct al lui Manachan, dar măcar acum accepta că erau nevoiţi să ajungă la miezul problemei. Thomas ştia cui îi era loial. Lui Manachan, desigur, dar fiind un Carrick, fiul tatălui lui, clanul şi oamenii lui erau preocuparea lui principală.

Lucilla puse lingura deoparte şi se uită la Manachan.

— Surorile Burns. Personalul le-a dus în gheţărie. Cum nu le-a mai rămas niciun membru de familie, trebuie luată o decizie cu privire la înmormântarea lor.

Manachan, Thomas şi Lucilla se uitară la Nigel, dar acesta avea capul înclinat în jos, mâncându-şi desertul, şi nu observă că aşteptau.

Bătrânul făcu o grimasă. Cu privirea îndreptată spre Lucilla, el spuse:

— Regula noastră este înmormântarea la patru zile după moarte.

Ea încuviinţă din cap.

— Deci peste două zile începând de astăzi.

— Da, de dimineaţă, la biserica din Casphairn. Există

un lot al familiei Burns în cimitir. Thomas, zise Manachan uitându-se spre el, o să-i spună lui Ferguson. El ştie ce aranjamente trebuie făcute. Privirea lui se întoarse spre Lucilla. Moşierul se opri, apoi spuse: Dacă poţi… Cred că lui Joy şi lui Faith le-ar fi plăcut să fii prezentă. Ca să reprezinţi lumea de dincolo, ca să spun aşa. Ambele erau adepte ale vechilor căi – credeau în Fecioară.

Ea încuviinţă din cap.

— Nu eram sigură, dar da, o să fiu prezentă.

Moşierul strânse din buze.

— Una dintre îndatoririle tale?

— Da.

Când ea nu mai spuse nimic, Manachan deveni gânditor.

— Îmi dau seama că este o obligaţie, dar cum Alice Watts încă nu este pe deplin instruită, aş aprecia părerea ta cu privire la ce se găseşte în cămară şi la celelalte chestiuni legate de îndatoririle de vindecătoare. Cum a lăsat Joy lucrurile, mai ales că nu se aştepta să plece?

— Am aruncat deja o privire prin cămară. Din câte mi-am dat seama, Joy avea totul sub control. Toate elementele de bază erau acoperite şi începuse să pregătească licorile de vară. Lucilla profită de moment ca să întrebe: Ar fi un lucru… Ce licori ţi-a prescris Joy? Alice o să aibă nevoie să ştie ca să mai facă.

Manachan îşi flutură dispreţuitor mâna.

— Nu-ţi face griji pentru mine, eu sunt bătrân. Ocupă-te mai întâi de băieţi. Asigură-te că Alice ştie tot ce are nevoie ca să vindece oasele rupte, arsuri şi tăieturi, dar şi afecţiuni specifice copilăriei.

Dacă bătrânul nu ar fi fost însuşi moşierul şi dacă nu ar fi stat la masă înconjurat de copiii lui, Lucilla ar fi insistat, dar ceva din tonul lui Manachan o avertiză să abandoneze subiectul legat de licori. Aşa că ea încuviinţă drept o acceptare politicoasă.

Pentru moment.

Şarlota şi crema dispăruseră. Lacheii strânseră masa.

Lucilla îl văzu pe Ferguson intrând cu o tavă cu

pahare de cristal şi trei sticle. Se uită la Niniver, dar fata stătea cu mâinile în poală şi privirea aţintită spre masă. Lucilla examină iute opţiunile, apoi, uitându-se la fată, împinse scaunul înapoi şi vru să se ridice.

— Niniver, cred că este timpul să ne retragem în salon.

Bărbaţii se ridicară în grabă, cu excepţia lui Manachan. Se ridică şi fata, dar mai încet. Se uită la Lucilla, apoi aruncă o privire spre tatăl ei.

Manachan încuviinţă din cap.

Niniver îşi reveni repede şi se uită la Lucilla.

— Da, desigur.

Aşezându-şi şervetul lângă farfurie, aşteptă ca lacheul să-i tragă scaunul.

Thomas făcu acelaşi lucru pentru Lucilla.

Cu un zâmbet, ea îi mulţumi încet, apoi, alungând din minte lipsa comportamentului adecvat în societate afişat de membrii familiei Carrick, o urmă pe Niniver pe coridor.

*

— Îmi pare rău. Niniver se prăbuşi într-un colţ al canapelei din salon. Trebuia să-mi amintesc, dar sunt obişnuită să nu mai fie altă doamnă la masă.

Lucilla îşi strânse fustele şi se aşeză într-un fotoliu aflat în faţa canapelei.

— Nu m-am gândit la asta înainte, dar locuieşti aici fără nicio altă femeie?

Niniver făcu o uşoară grimasă.

— Fosta mea guvernantă, Hattie, trăieşte aici, deci teoretic vorbind, am o doamnă de companie. Dar Hattie nu îi aprobă nici pe tata, nici pe fraţii mei, refuză să suporte ceea ce numeşte „josnicia lor”. Rămâne în apartamentele ei de la etaj dacă nu am nevoie să mă însoţească la vreun eveniment. Nu ni se alătură niciodată la masă.

— Ca să vezi! Lucilla se aşeză mai comod. Îmi amintesc că te-am văzut la Balul Vânătorii. Trebuie să recunosc că, în afară de aceste baluri, nu prea ies în

societate.

— Nici eu. Niniver îşi muşcă buza de jos, apoi adăugă: Dacă nu ar insista *papa,* nu m-aş duce nici la ele. Strâmbă din nas. Toate astea – balurile, mesele şi petrecerile – mi se par atât de… ei bine, restrictive. Şi inutile. Tinerii domni se plâng întotdeauna că trebuie să se poarte cu mănuşi cu noi, doamnele. Totuşi, se pare că nu se gândesc niciodată că unele dintre noi cred că e la fel de chinuitor să fim politicoase şi să pretindem că suntem interesate de ei şi de isprăvile lor.

Lucilla râse.

— Să înţeleg că nu visezi să intri în lumea bună sau chiar să te alături societăţii din Edinburgh sau Glasgow.

— Doamne sfinte!

Niniver clătină din cap. După o clipă, o privi pe Lucilla.

Cumva spre surprinderea ei, în spatele albastrului frumos al ochilor lui Niniver, Lucilla văzu o minte mult mai subtilă, mai iute şi mai calculată decât se aşteptase.

— Probabil că tu înţelegi mai bine decât majoritatea, zise Niniver, fiind atât de implicată în clanul tău – voi, oamenii din Vale, nu îi spuneţi clan, nu-i aşa? Când Lucilla încuviinţă din cap, Niniver continuă: Eu m-am născut aici, în casa asta, pe pământul ăsta. Am trăit aici toată viaţa şi, deşi lumea presupune că, la un moment dat, o să mă mărit şi o să mă mut, eu nu cred că vreau să fac asta. De fapt, *ştiu* deja că nu vreau să fac asta. Cu ochii ei albaştri şi sinceri, Niniver susţinu privirea Lucillei. Asta este casa mea, îmi pasă de acest loc şi de oameni. Rădăcinile mele sunt aici, asta e important pentru mine.

Lucilla zări puterea în maxilarul delicat al lui Niniver, citi hotărârea din privirea ei, simţi fermitatea pe care o ascundeau silueta ei minionă şi trăsăturile de zână. Încuviinţă din cap.

— Da. Înţeleg.

Ea recunoştea devotamentul atunci când îl vedea.

Trăsăturile lui Niniver se relaxară. După o clipă, îşi arcui o sprânceană.

— Să cer să ni se aducă nişte ceai?

Lucilla clătină din cap.

— Nu încă. Să le mai dăm câteva minute.

Niniver aruncă o privire spre pianul aşezat într-un colţ.

— Eu nu cânt sau, cel puţin, nu cânt bine, aşa că nu te pot distra cu muzică.

Lucilla zâmbi larg.

— Eu cânt, dar nu mă simt în stare să o fac. Ea şovăi, dar să afle că Niniver era un suflet asemănător cu al ei era o ocazie prea bună ca să o rateze. Ai putea să mă distrezi povestindu-mi despre un subiect despre care aş vrea să ştiu mai multe.

Privirea albastră a lui Niniver se fixă spre ea.

— Thomas?

Cu capacitatea de observaţie a lui Niniver confirmată, Lucilla încuviinţă din cap.

— Mi-am dat seama că ştiu puţine despre trecutul lui şi sunt curioasă. Mai ales în privinţa legăturii lui cu Fecioara, dar Lucilla nu voia să dezvăluie acest lucru. Relaţia lui cu Manachan şi cu fraţii tăi nu este chiar aşa cum mă aşteptam, din moment ce Thomas şi Nigel trebuie să fie cam de-o seamă.

— Thomas este mai mare cu treisprezece luni. Niniver se lăsă pe spate, făcându-se mai comodă. Şi mai sunt treisprezece luni între Nigel şi Nolan.

— Am crezut dintotdeauna că Thomas s-a născut aici.

Niniver încuviinţă din cap.

— Aşa este. Cu toate astea, nu a crescut aici. Părinţii lui, unchiul Niall şi mătuşa Katherine, trăiau în Glasgow. Mi s-a spus că obişnuiau să vină aici pentru toate sărbătorile, aşa că Thomas cunoştea clanul, iar clanul îl cunoştea pe el. Cred că unchiul Niall – îmi amintesc vag de el – era foarte plăcut de toată lumea. El şi *papa* se înţelegeau foarte bine. Încă îmi amintesc cum râdeau şi cum se întorceau de la vânătoare împreună. Erau apropiaţi, până când unchiul Niall şi mătuşa Katherine au murit într-un accident de trăsură. Eu eram foarte mică pe atunci, iar Norris era bebeluş. Mama noastră a murit la scurt timp după naşterea lui Norris. Şi apoi au murit unchiul Niall şi mătuşa Katherine,

iar Thomas a venit să locuiască aici, cu noi.

— Câţi ani avea el atunci?

Niniver se adânci în gânduri.

— Zece… trebuie să fii. Avut zece ani. A rămas aici cam un an, apoi a plecat în Glasgow, ca să meargă la şcoală şi să locuiască împreună cu fratele mătuşii Katherine, Quentin Hemmings, soţia lui, Winifred, şi fiul lor, Humphrey, care este de aceeaşi vârstă cu Thomas. Din câte înţeleg, *papa* şi Quentin, care erau tutorii lui Thomas, credeau că, din moment ce Thomas avea să moştenească jumătate din Carrick Enterprises, trebuia să înveţe despre afaceri şi Glasgow. Niniver ridică din umeri. Iar cum Nigel trebuia să preia moşia de la *papa,* nu a existat niciun motiv pentru care Thomas să înveţe prea multe despre proprietatea de aici.

Lucilla nu îşi arătă nedumerirea. Trebuia să existe mai multe detalii.

— Cât timp şi-a petrecut Thomas aici după ce s-a dus să locuiască în Glasgow?

— Nu atât de mult. Venea în vacanţe, iar uneori rămânea în jur de o lună vara. Niniver se foi pe canapea. Pe vremea aceea, era mai apropiat de Nigel şi de Nolan, dar cu cât au crescut, cu atât au devenit mai diferiţi. Niniver se încruntă. Când a împlinit 20 de ani, Thomas părea mult mai în vârstă, mai matur şi mai de încredere decât Nigel şi Nolan. Niniver se uită spre ea şi îi întâlni privirea. Mult mai adult.

Nu era nicio îndoială, dar care era legătură lui Thomas cu pământul? Cum evoluase aceasta şi când? Deşi se născuse cu o legătură cu Fecioara, în general, era nevoie de timp ca o asemenea legătură să se dezvolte, să se întărească şi să se maturizeze.

Lucilla aruncă o privire spre ceasul de pe poliţă.

— Probabil ar trebui să sunăm după ceai.

În timp ce Niniver se ridică şi se duse să tragă de clopoţel, Lucilla se încrunta gândindu-se la ceea ce aflase până acum despre trecutul lui Thomas.

Bănuise că el se născuse pe ţinuturile Fecioarei, sub

protecţia ei, şi chiar aşa era.

El *era* binecuvântat de Fecioară; nu încăpea nicio îndoială. Lucilla ştia asta, la fel şi Marcus.

Dar, cum Thomas petrecuse atât de puţin timp în ţinuturile Fecioarei, fie în copilărie, fie ca adult, el ştia oare că era binecuvântat de Fecioară? Înţelegea ce însemna?

Dar, cel mai important, ştia că era perechea predestinată de Fecioară pentru Lucilla?

Cu siguranţă, trebuia să ştie.

Dar dacă nu înţelegea legătura cu Fecioara…

Când Thomas intră în salon înaintea să se servească ceaiul, Lucilla îi întâlni privirea.

El văzu şi îşi arcui o sprânceană.

— Ceilalţi s-au retras.

El veni mai aproape şi se aşeză în celălalt fotoliu, cu umerii laţi lipiţi de spătarul căptuşit şi cu picioarele lungi întinse.

În ciuda întrebării care îi răsuna în minte, Lucilla se delectă cu puterea bărbătească inerentă care i se dezvăluia; pentru un bărbat masiv, avea o anumită graţie care amintea mai degrabă de flexibilitatea oţelului decât de rigiditatea fierului.

— Să torn ceaiul?

Întrebarea lui Niniver frânse vraja. Lucilla se uită la ea. Ferguson aşezase tava cu ceai între canapea şi fotoliu. Lucilla zâmbi.

— Te rog.

Niniver făcu onorurile, iar Thomas îi întinse o ceaşcă Lucillei, apoi o acceptă pe a lui. Ridicându-şi propria ceaşcă şi farfurioara, Niniver se lăsă pe spate.

Lucilla bău din ceai. Voia să-l întrebe pe Thomas despre felul în care o înţelegea pe Fecioară, dar nu se putea gândi la nicio modalitate subtilă de a deschide subiectul.

Niniver se uită la ea în vreme ce sorbi din ceai, apoi îşi lăsă ceaşca jos şi îl privi pe Thomas.

— Ce fac unchiul şi mătuşa ta? Şi Humphrey?

În alt context, Lucilla ar fi ascultat, dornică să afle mai

multe despre viaţa lui Thomas. În schimb, se simţea mistuită de o nevoie urgentă de a i se confirma că el ştia, că înţelegea şi recunoştea ce însemna el pentru ea şi, invers, ce însemna ea pentru el.

Nu ştia cât timp rămase acolo, cu gândurile prinse într-un iureş, dar ceaşca îi era goală când Niniver scoase un căscat delicat, apoi, pe neaşteptate, se ridică.

— Eu mă duc la culcare. Ne vedem la micul dejun.

Punându-şi ceaşca şi farfurioara pe tavă, Niniver ieşi din încăpere, lăsând-o pe Lucilla să clipească nedumerită în urma ei. Ea aruncă o privire spre Thomas şi îi zări zâmbetul înţelegător.

— Puteam la fel de bine să spunem că suntem în Londra. Sau chiar în Glasgow.

Îşi puse ceaşca şi farfurioara pe tavă, apoi se întinse să le ia şi pe ale ei.

Lucilla i le dădu. Şi îşi impuse să-şi vină în fire. Niniver îi oferise o ocazie, una de care trebuia să profite.

— Eu… Ea se prefăcu a face o grimasă. Nu dorm prea bine când sunt departe de Vale. Mi-ar plăcea să fac o plimbare scurtă la aer proaspăt înainte să încerc să dorm, dar nu ştiu unde ar fi potrivit să fac asta. Ea întâlni privirea lui Thomas şi se asigură că ochii ei erau limpezi, lipsiţi de orice intenţie. Te plimbi cu mine? Aş prefera să nu merg singură.

Thomas îi studie ochii verzi. Nu văzu nimic calculat în ei, şi totuşi era sigur că exista o ameninţare subtilă în ultimele ei vorbe. Avea să se plimbe singură chiar dacă el nu o însoţea, iar el nu îşi dorea ca ea să se plimbe singură, nu când plutea în aer posibilitatea de a avea un ucigaş pândind prin preajmă.

Avea deplină încredere în ea, dar nu era sigur că avea deplină încredere în sine. Că îşi permitea să aibă încredere în sine. Îşi amintea prea bine – într-adevăr, cu o claritate chinuitoare a simţurilor – ce anume se întâmplase când se plimbaseră ultima oară. Da, ea se împiedicase. Da, el o prinsese. Dar sărutul acela… Ea iniţiase totul.

Iar ea profitase din plin. Îl scosese din starea lui atent

controlată şi îi arătase ce anume reprezenta ea.

Ceva elementar. Ceva atât de visceral, de puternic şi de energic încât, dacă el se preda, avea să-l înghită cu totul.

Nu trebuia să meargă cu ea.

Totuşi, instinctul, fiecare fibră a fiinţei lui nu îi permiteau să accepte nici cel mai mic risc de a o lăsa să se plimbe singură noaptea.

Nu permise nici unuia dintre acele gânduri să iasă la suprafaţă. În schimb, încuviinţă din cap.

— Da. Bineînţeles.

Şi se ridică.

Capitolul 7

Terasa laterală se întindea pe toată lungimea aripii nefolosite. Înspre acea parte de casă nu erau tufişuri, iar terasa era scăldată în lumină palidă a lunii, lipsită de umbre şi de plante care să aglomereze balustrada pe întreaga ei lungime.

Era locul perfect pentru plimbare, ştiind că niciun pericol nu putea rămâne neobservat.

Desigur, pentru Thomas, cel mai mare pericol mergea în rând cu el.

Lucilla chiar se gândea cum să găsească portiţa de care avea nevoie ca să pătrundă în mintea lui. Acum că întrebarea despre ce înţelegea el despre Fecioară, despre ei căpătase contur, ea nu se putea concentra pe nimic altceva. Se îndoia că vreo conversaţie avea să ducă undeva sau cel puţin să-i ofere răspunsurile pe care şi le dorea; trebuia să schimbe interacţiunea dintre ei într-un alt sens, unul mai personal.

Dar cum? El se plimba lângă ea, încetinind pasul ca să şi-l potrivească cu al ei. Totuşi, simţi că era atent.

Dat fiind sărutul împărtăşit în după-amiază aceea – o apropiere intimă satisfăcătoare –, nu ştia la ce se aştepta

Thomas. O repetare a momentului?

Gândul acela o încânta.

În vreme ce capătul îndepărtat al terasei dădea spre partea de drum ce ducea spre curtea grajdului, zonele cele mai apropiate erau mărginite de întinderi goale de peluză, iar încăperile alăturate şi cele de deasupra erau nelocuite; intimitatea lor părea asigurată. Dar cum să profite cel mai bine de ea?

Cum să se folosească de ocazie ca să câştige *tot* ceea ce îşi dorea?

Brusc, ea se opri; nu se atingeau, aşa că lui îi luă o secundă ca să-şi dea seama că ea se oprise.

Lucilla aşteptă până când el se opri şi se întoarse spre ea.

Înainte ca ochii lui să-i găsească chipul, ea făcu un pas în faţă, îşi puse o palmă peste ceafa lui, se întinse şi îl sărută.

Din nou.

Şi, din nou, simţi reacţia lui instantanee.

Liniştită, ea făcu un pas spre el, în braţele lui, când acestea se ridicară şi se înfăşurară în jurul ei.

În sărut, în vreme ce se dezlănţuia într-o izbucnire glorioasă de pasiune.

Înclinându-i faţa pentru ca buzele ei să se unească mai bine cu ale lui, ridicată pe vârfuri, ea se apropie mai mult. Bucurându-se de zidul cald şi solid al pieptului lui, al trupului atât de înfierbântat lipit de al ei, ea îşi înfăşură braţele pe după gâtul lui, se agăţă de el şi se lăsă cuprinsă de încântare.

Şi simţi cum prinsoarea lui se strânge în jurul ei.

Ea îşi întredeschise buzele ca o invitaţie; în timp ce el se aventură adânc, revendică şi posedă, ea se bucură.

Aceea era realitatea pe care îşi dorea să o atingă, direcţia în care îşi dorise să meargă.

Cea care se baza, se construia pe acea înţelegere necesară.

Cufundat într-un iureş de pasiune şi de dorinţă, Thomas se pierdu, la fel cum i se întâmplase în după-

amiaza aceea, exact aşa cum, îşi dădu el seama, se pierduse dintotdeauna lângă ea. Lucilla în braţe lui, buzele ei pe ale lui, corpul ei apăsat îmbietor pe al lui, aceasta era definiţia raiului pentru simţurile lui.

Un rai interzis, plin de ispite prea ademenitoare pentru a le putea rezista.

Nu putea să-şi împiedice braţele să o ţină, să se strângă în jurul ei, parcă pentru a o acapara şi a o lipi de el pentru totdeauna.

Nu putea să-şi oprească simţurile să nu se răzvrătească, să nu se adape din comoara pe care ea o oferea; dulceaţa gurii şi a limbii ei era un nectar ameţitor.

Apăsarea sânilor ei pe pieptul lui, coapsele întinse şi subţiri prinse între ale lui, apăsarea moale a pântecului ei pe erecţia lui, toate interpretau un cântec de sirenă în mintea lui învolburată.

Captivantă. Era captivantă şi mai mult de atât; buzele ei, corpul suplu şi focul vibrant, de netăgăduit, care ardea înăuntrul ei o făceau să devină ispitirea fundamentală pentru el.

Senzaţia de a cădea – de a se prăbuşi pur şi simplu, fără a-şi mai face griji, de a renunţa la control fără să se mai gândească – îl atrase înapoi de pe marginea invizibilă. Şi permise raţiunii să revină suficient de mult ca să recunoască faptul că pericolul de care avusese de gând să se protejeze se materializase şi îl orbise.

Îl surprinsese. Îl prinsese.

Îşi reveni în fire şi se retrase din sărut.

Nu-şi putea permite să o lase să-l influenţeze, cu atât mai puţin să-i schimbe calea.

Hotărârea îl îndârji.

Dar, când îşi înălţă capul şi se uită în ochii ei, smaraldul atât de întunecat în noapte, şi zări îmbujorarea discretă de plăcere care îi colora obrajii de alabastru şi pasiunea care licărea în adâncimile acelor ochi fascinanţi, adevărul îl lovi.

Ea îl dorea. Până în clipa aceea, nu se gândise la ea în toată povestea aceea, ci numai la sine. Nu se gândise la

ceea ce spunea despre ea dorinţa de a-l săruta, de a lansa o astfel de invitaţie nu o dată, ci de două ori…

Dar el nu putea – pur şi simplu nu putea – să fie bărbatul pe care îl vedea reflectat în ochii aceia. Bărbatul pe care ea şi-l dorea.

Îşi drese glasul. Cu ochii aţintiţi spre ea, el spuse încet:

— Toate astea… nu sunt înţelepte.

Lucilla clipi, apoi îl studie – îi cercetă ochii, chipul. Poate că el întrerupse sărutul, dar încă nu o îndepărtase de el. Era limpede că avea să o facă în orice clipă, dar, pentru moment ea era destul de aproape ca să-l simtă. Nu văzu nicio urmă de respingere adevărată, de negare a ceea ce se petrecea între ei, înăuntrul lui.

Lucilla nu înţelegea de ce rostise el acele cuvinte, dar avea probleme mai importante de care să se ocupe.

— Ce ştii despre Fecioară?

Mai mult decât orice altceva, avea nevoie să ştie asta.

Cu grijă, o îndepărtă de el încet, de parcă trebuia să se concentreze ca să-şi facă braţele să reacţioneze aşa cum îşi dorea.

Se simţi încurajată de reacţia lui. Când ea nu se retrase, o făcu el.

Încruntarea i se citea mai mult în ochi decât pe chip.

— Fecioara?

Thomas habar nu avea de ce ea îşi dorea să ştie aşa ceva, ce anume o determinase să pună tocmai întrebare aceea dintre toate întrebările posibile, date fiind împrejurările. Se gândi o clipă, dar subiectul părea suficient de sigur, mult mai sigur decât ceea ce se petrecuse înainte. Aşa că ridică din umeri şi răspunse sincer.

— Este zeitatea locală de prin aceste părţi… în Vale, dar şi pentru unii de aici.

Faptul că răspunsul lui era, dintr-un motiv oarecare, important pentru ea se citi limpede în felul în care Lucilla îi studie chipul.

El miji ochii.

— De ce întrebi?

Ea clipi din nou. Trecură câteva secunde înainte ca ea să răspundă:

— Din întâmplare, Niniver mi-a spus că nu ai trăit prea mult timp pe aici. Am crezut că ai petrecut mai mult. Ea ridică din umeri. Aşa că am întrebat.

Spre surprinderea lui, ea se întoarse şi continuă să se plimbe, chiar dacă mai încet. Cu palmele lipite de talie, expresia de pe chipul ei sugerând că era jenată, dar şi teribil de gânditoare.

Thomas continuă să meargă alături de ea.

Lucilla întoarse privirea spre el.

— Dar te-ai născut aici.

Cuvintele ei sunară ca o acuzaţie, dar el răspunse de parcă îi pusese o întrebare.

— Da, din întâmplare.

— Din întâmplare?

Tonul ei trăda acum o… nelinişte latentă? Nu putea să fie în regulă. Cu o atingere pe braţ, el o îndrumă spre o uşă laterală şi intrară în casă, înapoi la adăpostul intimităţii incerte.

— Părinţii mei voiau ca eu să mă fi născut la Glasgow, dar au sosit aici pentru scurtă vreme, iar eu am venit pe lume cu câteva săptămâni mai devreme.

— Ah!

El habar nu avea de ce toate acele detalii ar fi trebuit să o calmeze, dar în acea simplă silabă răsună un sentiment de uşurare.

Umbrele de pe coridor îl împiedicară să îi citească privirea. Nu avea nici cea mai vagă idee ce se petrecea în mintea ei, dar ştia, fără îndoială, că menţinerea distanţei dintre ei era acum necesară. Lucilla trebuia să înţeleagă şi să accepte că el nu era pentru ea, indiferent ce se întâmpla când se sărutau.

Ajunseră în dreptul scărilor. El se opri.

— Ştii să ajungi în camera ta?

Lucilla încuviinţă din cap înainte să se gândească. „La naiba!” Îl privi cum se întoarce.

— Trebuie să vorbesc cu Ferguson. Ne vedem mâine.

El şovăi o clipă, cu privirea aţintită spre ea, apoi încuviinţă din capul. Noapte bună!

Ea profită de un ultim moment ca să-i studieze trăsăturile, ca să înţeleagă la ce se gândea, dar nu reuşi. Neavând de ales, încuviinţă din cap.

— Noapte bună!

Ultima imagine a trăsăturilor lui, în timp ce ea se întoarse, îşi ridică fustele şi porni pe scări, sugeră un aer de uşurare ascunsă.

De ce?

Ce Dumnezeu se întâmpla între ei? În loc să aleagă calea simplă, directă şi evidentă, cu scopuri şi dorinţe asemănătoare, aşa cum îşi imaginase dintotdeauna că avea să fie, drumul lor spre altar seamănă din ce în ce mai mult cu un labirint, cel puţin cu privire la intenţiile lui. La scopurile şi dorinţele lui.

Rareori era nesigură, dar acum se simţea confuză, plină de îndoieli, şi tocmai în privinţa *aceea,* dintre toate problemele, singura şi cea mai critică problemă a viitorului ei. Ba, mai mult, viitorul *lor* – atât al ei, cât şi al lui.

Trecu orbeşte de scări, prin galerie şi de-a lungul coridorului. Lampa de deasupra scărilor făcea suficientă lumină ca să vadă pe unde mergea, nu că s-ar fi uitat. Ajunse la uşa camerei care îi fusese oferită, o deschise, intră şi închise uşa… încă împleticindu-se.

În timp ce se dezbrăca şi îşi punea cămaşa de noapte, îşi lăsă mintea să colinde în voie, la toate momentele pe care le împărtăşise cu Thomas. Rememoră acele momente, fiecare interacţiune, analizând critic fiecare cuvânt, fiece privire.

Ea crezuse că el ştiuse, că înţelesese, aşa cum făcuse ea, că erau sortiţi să fie împreună. Iubiţi. Soţi. Soţ şi soţie. Chiar din clipa în care ea *înţelesese* asta, mai presus de orice îndoială – în seara aceea de Crăciun, pe care ea, el şi câteva dintre rudele ei o petrecuseră în cabana fermierului cu zece ani în urmă –, iar după reacţiile lui, presupusese că şi el ştia şi înţelegea.

El era binecuvântat de Fecioară, la fel ca ea. El trăia

sub îndrumarea Fecioarei, sau aşa crezuse ea. Bănuise că Thomas ştia…

Dar, dacă nu ştia şi nici nu înţelegea, de ce se purtase astfel?

Se urcă în patul mare cu baldachin, se lăsă pe spate şi îşi trase aşternuturile până sub bărbie. Privind în gol, căutând un răspuns.

Amintirea fiecărei întâlniri dintre ei era vie; revăzu în minte tot ce se întâmplase, retrăi fiecare moment…

Nu. Nu îşi închipuise nimic. Intensitatea atracţiei care se aprindea de fiecare dată când se întâlneau şi care se accentuase cu anii fusese şi continua să fie de netăgăduit.

Fusese neîncetat acolo, în ochii lui, în felul în care îşi încleşta maxilarul, în atingerea lui.

Amintirea ultimei dăţi când valsaseră, la Balul Vânătorii din urmă cu doi ani, încă o făcea să se înfioare.

Era imposibil să nege o asemenea atracţie. Iar dacă era să fie dreaptă, nu credea că el încercase să o facă.

În schimb, aşa cum făcuse în seara aceea, Thomas pur şi simplu se întorsese şi se îndepărtase de ceea ce simţea.

Pleca de lângă ea.

Ceea ce, trebuia să recunoască, o deruta.

Ştia cum erau bărbaţii foarte pasionali, fiecare bărbat din familia ei era construit aşa. Se familiarizase cu ciudăţeniile lor mai mult decât ar fi vrut.

Asta însemna că trebuia să îl înţeleagă şi pe Thomas. Că acţiunile lui trebuiau să aibă un sens pentru ea, într-un fel sau altul.

Totuşi, în clipa aceea, nu ştia ce se întâmpla – ce probleme, ce motive îl făceau pe Thomas să se retragă din faţa unei atracţii care ar fi trebuit să-l determine să se lupte pentru a o păstra în braţele lui.

În schimb, el îi dăduse drumul şi plecase.

Nu ştia dacă se simţea insultată, supărată sau pur şi simplu confuză.

Cum începu încet-încet să se liniştească, închise ochii şi o chemă pe Fecioară… îi simţi prezenţa liniştitoare, o

emoţie care se strecură delicat pe sub vălul nopţii.

Treptat, încrengătura confuză a gândurilor ei se cufundă tot mai adânc, descoperind stâncile de care putea – trebuia – să se agaţe.

El o dorea la fel de mult cum ea îl dorea pe el. Dorinţa lor se contura cu putere, o frânghie care îi lega indiferent ce îşi doreau sau nu. Fecioara rânduise lucrurile întocmai, şi nici ea, nici el nu aveau puterea de a birui sau a-i respinge porunca.

Fecioara rânduise ca ei doi să se căsătorească, el – binecuvântat de Fecioară şi, prin urmare, un protector al oamenilor lui, indiferent dacă el înţelegea sau nu asta – să fie consortul ei. Nici el, nici ea nu puteau să se îndepărteze de destinul acela fără să sufere consecinţe dramatice; vieţile lor nu aveau să mai meargă niciodată bine sau fără piedici, ci aveau să fie cutremurate de nenorociri.

Dar, indiferent ce poruncea Fecioara, oamenii, chiar şi cei binecuvântaţi de ea, aveau puterea de a alege.

Dacă Thomas alegea să plece, putea să o facă.

În ultimul an, Lucilla se întrebase dacă trebuia să acţioneze în vreun fel ca să determine căsătoria binecuvântată de Fecioară. Să acţioneze ar fi fost în firea ei – natura ei, modul obişnuit în care înfrunta şi răspundea provocărilor vieţii.

Ea pusese totul sub semnul întrebării, dar, în cele din urmă, acceptase şi aşteptase…

Poate că, în sfârşit, venise timpul de a acţiona.

În timp ce se lăsa cuprinsă în mrejele somnului, părea tot mai sigură că trebuia să-l convingă pe Thomas că nu se putea îndepărta de ea şi de viitorul lui binecuvântat de Fecioară. Aceasta era sarcina ei.

*

Thomas se trezi agitat şi oarecum nemulţumit. Nevoind să se gândească la ceea ce trupul lui părea să creadă că îi lipsea, îşi îmbracă în grabă hainele şi se îndreptă spre grajd ca să vadă ce făceau Phantom şi iapa

Lucillei.

Chiar dacă era devreme, evită salonul de luat micul dejun. Nu avea nevoie să ştie dacă Lucilla obişnuia să se trezească devreme… Probabil că da.

Ieşi pe uşa din faţă şi ocoli casa. Alice Watts urma să ajungă în acea dimineaţă. După ce Lucilla avea să o instruiască pe Alice, el urma să însoţească înapoi la Vale, la Marcus, care, fără îndoială, avea să fie pregătit să-şi ia sora înapoi şi să-l trimită pe Thomas pe drumul lui.

Faptul că începea să se simtă bucuros pentru că fusese nevoit să-l lovească pe Marcus Cynster până la inconştienţă spunea multe despre starea lui de spirit.

Când ajunse la grajd, intră. Aruncă o scurtă privire în jur, dar nu dădu de Sean, de Mitch sau de Fred, ceea ce îl surprinse. Nu se aşteptase să-l vadă treaz pe vreunul dintre verii lui la ora aceea, dar rândaşii erau de obicei la lucru.

Cu o zi înainte, îşi făcuse timp să discute cu Sean să găsească bidonul lui Joy Burns şi să ia apă din fântâna familiei Bradshaw pentru a trimite mostre la Glasgow. Pe lângă celelalte îndatoriri, Sean se ocupa şi de diferitele teste legate de sol şi de apă, pe care le făcea la moşia, în efortul continuu de a obţine cele mai bune recolte. Thomas voia să verifice dacă Sean găsise bidonul lui Joy şi când credea că aveau să primească rezultatele testelor.

Dar trebuia să verifice mai târziu, pentru că Sean nu era de găsit pe nicăieri.

Ridică din umeri, apoi o luă pe culoarul din grajd. Îşi petrecu următoarele cincisprezece minute ţesălându-l pe Phantom, apoi intră în boxa următoare şi începu să ţesale părul lucios al iepei negre. Iapa se foi fiindcă nu era obişnuită cu el. Phantom îşi ţinu capul deasupra peretelui dintre boxe, de parcă era intrigat de fornăitul iepei. Calul se linişti în cele din urmă, lăsându-l pe Thomas să îl ţesale.

Când ambii cai străluceau, închise boxele. Puse la loc periile pe peretele din capătul grajdului, când, în depărtare, auzi un cal nechezând.

Zgomotul venise de afară, de dincolo de colţul opus al grajdului. Dar nu auzise pe nimeni venind călare, iar în

direcţia aceea nu existau boxe pentru cai.

Uimit, ieşi din grajd. Un alt nechezat purtat de vânt îi atrase atenţia spre vechiul hambar.

Din câte ştia el, era folosit pentru trăsurile şi căruţele care nu se mai foloseau şi pentru unelte vechi pe care nimeni nu era pregătit să le arunce, în cazul în care mai era nevoie de ele. Niciun cal nu mai fusese adăpostit acolo de ani întregi.

Se îndreptă spre hambar. Cu cât se apropia mai mult, cu atât auzea mai multe sunete – bubuitul agitat al copitelor pe pământul presărat cu paie şi zornăitul peretelui unui boxe, în vreme ce un cal se izbea în el.

Şi voci.

Intră pe uşa deschisă a hambarului şi descoperi că Sean, Mitch şi Fred chiar erau la lucru. Curăţau boxele, hrăneau şi ţesălau – Thomas numără de-a lungul boxelor – opt cai.

Opt exemplare extraordinare, cu păr lucios şi picioare puternice. Patru dintre ei aveau pieptul adânc al cailor de transport, doi aveau constituţia mai subţire a unui pursânge, în vreme ce ultimii doi erau grei şi puternici.

El rămase cu privirea pierdută o vreme, apoi Sean, ieşind dintr-o boxă din apropiere cu o perie în mână, îl salută.

— Bună dimineaţa!

Înaintând încet, Thomas îi întoarse salutul. Apoi întrebă:

— De unde au apărut caii ăştia? Se întoarse spre Sean. Cui îi aparţin?

Sean îl privi în ochi, apoi aruncă o privire spre Mitch şi Fred înainte să se uite din nou la Thomas.

— Eu nu prea am de unde ştiu, nu-i aşa? Ai face bine să-l întrebi pe stăpânul Nigel.

Thomas se uită în ochii lui Sean.

— Nigel i-a adus aici?

— El şi stăpânul Nolan. Mitch veni să li se alăture.

— Ei doi au adus animalele. Cu un semn din bărbie, Mitch îl invită pe Thomas să privească spre culoarul care

ducea pană în capătul hambarului. Şi alea.

Thomas se strădui să vadă în umbrele din spatele hambarului şi zări conturul a trei trăsuri.

— Nu că n-am avea destule de făcut, mormăi Fred dintr-o boxă aflată în apropiere.

— Da. Sean se întoarse la ţesălat. Iar sezonul de reproducere deja bate la uşă. Nu că ăştia doi ar părea îngrijoraţi.

Thomas îi simţi nemulţumirea; clanul economisise dintotdeauna bani prin împerecherea propriilor cai şi măgari pe care îi folosea pe fermele moşiei. În orice sezon decent, existau, de obicei, câţiva în plus pe care să îi vândă, mărind fondurile.

Prin întrebarea pe care o pusese mai devreme de fapt voia să afle ce Dumnezeu puneau la cale Nigel şi Nolan.

Dar, pe măsură ce se adâncea în hambar, Thomas îşi dădu seama că acea problemă, pe lângă cea legată de aprovizionarea cu seminţe, cădea, fără îndoială, pe umerii verilor lui, iar niciunul din incidentele mai grave nu le putea fi atribuit. Ei fuseseră plecaţi la Ayr când surorile Burns muriseră, iar familia Bradshaw se îmbolnăvise.

Ajunse în capătul hambarului, unde o zonă larg deschisă adăpostise mai înainte o grămadă de căruţe vechi, platforme şi trăsuri.

Toate fuseseră mutate şi înghesuite oarecum la întâmplare, pentru a găzdui trei trăsuri noi. Trăsuri noi-nouţe, abia folosite. Una era un faeton lucios, elegant şi înalt, alta era o cabrioletă de curse bine întreţinută, în timp ce a treia era o trăsură de nobili cu un design deosebit de modern. Thomas deschise o portieră şi se uită înăuntru. Privirea lui întâlni piele fină, stejar lustruit şi ornamente aurite.

Închise portiera şi, pentru o clipă, rămase cu privirea pironită în podeaua hambarului.

Nu era familiarizat cu finanţele clanului şi cu profiturile proprietăţii. Nu căutase niciodată asemenea informaţii; clanul nu fusese niciodată moştenirea lui, nu avusese nevoie să cunoască asemenea detalii.

Totuşi, era un om de afaceri, considerat unul dintre cei mai abili din Glasgow. Chiar fără să cunoască detaliile, ştia fără doar şi poate că veniturile clanului nu puteau să acopere achiziţia unor asemenea trăsuri, mai cu seamă a acelor cai pursânge care se aflau în clipa aceea în hambar.

Toate acelea, bănuia el, făceau parte din răspunsul la întrebarea lui legată de ce anume se petrecea acolo. Se adună şi porni înapoi pe culoar. Ajungând în dreptul lui Sean, întâlni ochii şefului rândaşilor şi încuviinţă din cap.

— O să-ţi ascult sfatul şi o să-l întreb pe Nigel.

Cu maxilarul încordat, Sean încuviinţă drept răspuns.

Thomas făcu o pauză destul de lungă, apoi întrebă despre mostrele care urmau să fie trimise pentru testare în cât timp aveau să primească rezultatul. Iar Sean îi răspunse:

— O lună sau mai mult, în funcţie de câte mai au de testat de la alţii.

În timp ce se întoarse spre casă, Thomas îşi aminti de scena la care fusese martor cu o zi înainte, când Nigel şi Nolan intraseră călare în curtea grajdului.

Nu înţelesese primirea ursuză pe care o avuseseră.

Lăsând la o parte părţi ale enigmei, care încă nu puteau fi puse cap la cap, acum era aproape sigur că înţelegea.

*

Stătea singur în salonul de luat micul dejun când intră Lucilla. Purta o rochie de zi într-o nuanţă de verde-bronz care, împreună cu roşul părul ei, îl făcu să se gândească la toamnă.

De asemenea, materialul fin al rochiei scotea la iveală mult mai mult din silueta ei decât catifeaua hainelor de călărie sau mătasea rochiei de seară, ceea ce nu îl ajută să se simtă mai în largul lui.

Desigur, după ce îi zâmbi în semn de bună dimineaţa şi îşi umplu farfuria, ea veni să se aşeze pe locul de lângă el. Thomas se ridică, îi trase scaunul, îl ţinu, în timp ce ea

se aşează şi se aranjă, apoi reveni la locul lui.

Cu siguranţă, nu avea să se simtă în largul lui prea curând.

Din fericire, sosi Norris, urmat îndeaproape de Niniver. Cei doi se serviră şi ocupară locurile de lângă el şi Lucilla. Între muşcături de pâine prăjită şi gem, Lucilla îi întrebă pe Niniver şi pe Norris despre Alice, iar discuţia se îndreptă spre terenuri mai sigure.

Dar simplul fapt de a o avea aproape pe Lucilla îl tulbura. Când era vorba de distragerea atenţiei, era la fel de pricepută, cel puţin pentru el. Dacă fusese mai puţin *agitat* până în clipa aceea, să o aibă aproape îi intensifica acel sentiment.

Continua să fie nedumerit de întrebarea ei legată despre ce ştia el despre Fecioară. De ce să întrebe aşa ceva? Implicaţia şi reacţia ei la răspunsul lui sugeraseră că Lucilla crezuse că el ştia mai multe. Dar, din nou, de ce? Ce se aştepta ca el să ştie?

În ciuda faptului că se îndepărtase de ea în seara de dinainte – destul de evident, se gândi el – şi îi dăduse de înţeles că nu voia să continue pe calea pe care ea părea hotărâtă să se grăbească, atitudinea ei faţă de el în dimineaţa aceea putea fi descrisă, în cel mai bun caz, drept ponderată.

Thomas nu avea nici cea mai vagă idee de ce putea să-i simtă atât de clar starea de spirit. Şi totuşi, putea. Era calmă, liniştită… şi concentrată.

Nu era sigur pe ce anume.

Înainte să decidă dacă trebuia să rămână în gardă în preajma ei, intrară Nigel şi Nolan. Cei doi îi salutară pe Lucilla, pe fraţii lor şi pe Thomas cu un aer aproape identic, arogant şi nepăsător. Neimpresionat, el aşteptă până ce se serviră şi se aşezară, Nigel în capul mesei, Nolan în stânga lui, lângă Niniver. Aşteptă până ce începură să mănânce din şunca şi ouăle din farfurie, apoi Nigel se opri şi se întinse după cana de cafea pe care şi-o turnase.

— În hambarul vechi, zise Thomas cu un ton neutru şi neafectat, cât putu de calm, sunt opt exemplare excelente

de cai şi trei trăsuri noi.

Nigel încremeni, cu cana de cafea la jumătatea drumului spre gură. Trecu o fracţiune de secundă, apoi privirea lui se ridică iute spre Thomas.

El îşi arcui sprâncenele.

— Cui îi aparţin?

Privirea lui Nigel se îndreptă spre Nolan. Netulburat, acesta se uită la fratele lui. Apoi Nigel se întoarse spre Thomas şi zâmbi.

— Cai frumoşi, nu-i aşa? Bidivii cu un pas foarte elegant.

— Aşa se pare.

Thomas aşteptă cu privirea aţintită spre Nigel.

Nolan se aplecă înainte, întinzându-se după borcanul cu gem. Ridicându-l, el zâmbi spre Thomas.

— Nu este niciun mister, vere. Avem grijă de ei pentru un prieten. A fost obligat să vândă ce avea – probleme cu creditorii, ştii cum e. Caii şi trăsurile din vechiul hambar sunt ceea ce vrea să păstreze, dar a crezut că este înţelept să-i ascundă pentru moment de privirile indiscrete.

Nigel încuviinţă din cap.

— Avea nevoie să-i ţină undeva, iar noi aveam loc. Nu ne încurcă dacă îi adăpostim aici.

Thomas se gândi la câtă hrană era nevoie pentru cei opt cai, ca să nu mai vorbim de timpul necesar pentru îngrijirea lor. Pe un ton neutru, se aventură să spună:

— Rândaşii nu mi s-au părut atât de încântaţi că s-a dublat numărul cailor de care trebuie să se ocupe.

Nigel râse batjocoritor.

— Se dovedesc a fi nişte oameni foarte posaci, chiar dacă ne sunt veri îndepărtaţi.

Aşezată mai aproape de Nigel şi de Nolan decât Thomas, Lucilla reuşi să simtă duşmănia înăbuşită pe care amândoi o simţeau faţă de el, mai ales Nigel. Din moment ce văzuse şi mai înainte resentimentele nu foarte logice ale lui Nigel faţă de vărul lui, nu fu surprinsă când Thomas ridică din umeri şi lăsă baltă subiectul.

Observase că Niniver urmărise schimbul de replici,

privindu-şi fraţii liniştită, dar cu un aer de suspiciune. Dacă Thomas avea îndoieli în privinţa poveştii cailor – iar Lucilla era conştientă că aşa era –, avea şi Niniver.

Dar când Niniver îi observă privirea, tânăra zâmbi şi întrebă:

— Ce ai de gând să faci azi?

Întrebarea atrase atenţia tuturor celor de la masă, cu excepţia lui Norris, care rămăsese cu gândurile lui.

Lucilla nu vedea niciun motiv pentru care să nu răspundă.

— De îndată ce ajunge Alice, îmi închipui că în curând, o să revăd cămara alături de ea. Trebuie să verific toate proviziile lăsate de Joy şi să mă asigur că Alice poate să se descurce singură. De asemenea, vreau să mă duc cu ea în grădina cu plante medicinale şi să văd dacă există toate ierburile de care ar putea avea nevoie. Dacă lipseşte ceva, pot să-i aduc eu de la Vale ca să nu îşi piardă timpul, fiind nevoită să se aprovizioneze cu ierburi necunoscute câtă vreme se acomodează.

Nolan, cu braţele încrucişate pe masă, îşi înălţă capul.

— Deci, de îndată ce ai făcut toate astea, o să te întorci la Vale?

Întrebarea fu pusă pe un ton neutru, însă ea simţi că atât Nolan, cât şi Nigel – dar şi Thomas – erau foarte interesaţi de răspunsul ei. Calmă, ea răspunse:

— Asta depinde de ceea ce găsesc.

Nigel îşi flutură furculiţa în aer.

— Cum aşa?

Ea îl studie pentru o secundă, apoi zise:

— De exemplu, multe depind de proviziile de ierburi speciale pe care le-a pus Joy deoparte. De îndată ce verific ce licori şi medicamente făcea, în general, şi îmi dau seama dacă Alice ştie cum să le înlocuiască, o să am o idee mai clară despre cât timp trebuie să rămân. Ar putea să dureze o zi sau două ca să mă asigur că Alice are suficiente provizii pentru a continua să le dea medicamente tuturor celor pe care îi trata Joy.

Nigel se încruntă, de parcă încerca să-şi amintească

un anumit lucru.

— Chiar nu cred că sărmana Joy dădea cuiva ceva vital.

Lucilla îşi arcui sprâncenele. Ştia răspunsul, dar totuşi spuse:

— Cu siguranţă, îl trata pe tatăl tău, dacă nu pe altcineva.

Nigel strânse din buze şi clătină din cap.

— Trebuie să verific cu Edgar, dar sunt foarte sigur că Joy nu făcea nicio poţiune pentru *papa.*

— De ce nu?

Orice detaliu pe care îl afla putea să o ajute să-l convingă pe Manachan să accepte ajutorul pe care era hotărâtă să i-l ofere.

Nigel zâmbi, cu un aer de superioritate.

— Chiar nu mai este nimic de făcut. Ridică din umeri. Bătrânul pur şi simplu îmbătrâneşte. Dacă nu cumva ai vreo poţiune din Fântâna Tinereţii, nu mai sunt multe de făcut în privinţa asta, nu-i aşa?

Îi stătea pe limbă să îl contrazică, dar îşi ţinu gura închisă, nedorind să răspundă la replica aceea deloc subtilă. Ar fi putut să-l informeze pe Nigel că, după părerea ei experimentată, putea să facă o grămadă de lucruri pentru a întrema sănătatea tatălui lui, dar, decât să se certe, hotărî că prefera să treacă la fapte.

Liniştită, ea îşi înclină capul, apoi se îndepărtă de masă. Se uită la Thomas.

— Alice ar trebui să fie aici dintr-o clipă în alta. O s-o aştept în cămară.

Ridicându-se şi trăgându-i scaunul, Thomas încuviinţă pur şi simplu din cap, apoi, după ce ea făcu un semn spre Niniver şi fraţii ei, o urmă afară din salon.

*

Lucilla se lăsă cuprinsă de atmosfera familiară din cămară. Thomas o urmase pe trepte şi de-a lungul coridoarelor întortocheate spre încăperea care se afla în

aripa principală a conacului; rămase în pragul uşii, cu un umăr sprijinit în cadrul de piatră, cu mâinile în buzunare şi privind-o în timp ce ea îl ignora.

Nu îşi dorea să-l ignore, dar descoperea că gândurile legate de el şi de ce urma să facă îi ocupau prea mult mintea, iar ea trebuia să i se dedice lui Alice de îndată ce sosea, dar lucrurilor pe care trebuia să le facă.

Se uită prin încăpere, ocoli masa mare din mijloc, verificând şi observând borcanele de pe rafturile care se aliniau deasupra banchetei lipite de pereţi.

După câteva minute lungi, Thomas se foi. Îndreptându-se de spate, el murmură:

— O să rămâi aici?

Fără să se uite la el, ea încuviinţă din cap.

— N-am de gând să plec până ce nu ajunge Alice. Chiar şi atunci o să mă duc doar până în grădina cu plante împreună cu ea.

Era interesant, presupunea ea, faptul că putea să-i accepte dorinţa de a o proteja – sau ce se ascundea în spatele prezenţei lui – fără să se supere. Numai de la Marcus ar fi acceptat o astfel de întrebare cu un asemenea calm. Chiar dacă ar fi fost vorba despre vărul ei.

Sebastian, viitorul cap al familiei lor, care o exprimase ca atare, ea ar fi ripostat cu hotărâre.

Dar exista cineva cu o intenţie criminală şi care stătea la pândă, poate nu în casă, dar cel puţin undeva pe moşie. Era un motiv suficient pentru a trezi dorinţa de a proteja într-un bărbat adevărat, cu atât mai mult înăuntrul lui, cel destinat să-i fie soţ.

El o mai studie o clipă, de parcă dezbătea ceva în sinea lui, apoi nişte zgomote plutiră spre ei de la parter; coridorul care ducea din curtea grajdului spre foaierul din faţă era chiar deasupra lor. El îşi scoase mâinile din buzunare.

— Se pare că a sosit Alice. Mă duc să o aduc.

Lucilla nu se deranjă să sublinieze că Alice trebuia să ştie drumul spre cămară – doar era ucenica vindecătoarei de cel puţin doi ani.

În schimb, folosi momentul de pace – atât din jur, cât şi din mintea ei – ca să stabilească un program pentru ziua aceea.

Când Thomas o invită pe Alice – o femeie subţirică, palidă, la vreo 30 de ani, cu părul blond lung şi ochi albaştri blânzi – să intre, fata făcu o reverenţă, Lucilla zâmbi şi îi făcu semn să se ridice.

— Nu este nevoie de asta, suntem amândouă vindecătoare şi trebuie să lucrăm împreună. Reverenţele, o să descoperi, nu o să facă decât să ne stea amândurora în cale.

Buzele lui Alice se arcuiră într-un zâmbet; se chinui să înăbuşe un râset, dar nu reuşi pe deplin.

Lucilla îşi permise să zâmbească larg.

— Excelent. Acum, ia loc. Împinse unul din cele două scaune înalte spre Alice şi ea se aşeză pe celălalt. Povesteşte-mi cât de departe ai ajuns cu studiile tale.

Înainte ca Alice să poată vorbi, Thomas spuse:

— Vă las. Când Lucilla se uită la el, îi întâlni privirea. Mă duc să dau o raită călare pe moşie. Aruncă o privire spre Alice. Ca să văd ce s-a mai schimbat de la ultima mea vizită.

„Ca să văd dacă se mai întâmplă şi alte lucruri ciudate”.

Lucilla auzi cuvintele pe care el nu le rostise. Ea încuviinţă din cap, apoi îl privi cum se întoarce şi se îndepărtează.

De îndată ce plecă, ea se uită la Alice.

— Ţi-a cerut să rămâi cu mine tot timpul?

Alice clipi, apoi o privi de parcă ar fi fost o clarvăzătoare.

— Da.

Lucilla zâmbi.

— Nu-ţi face griji. Se întâmplă să cred că este o idee foarte bună.

Familia Carrick pierduse o vindecătoare; nu vedea niciun motiv pentru care să mai rişte pierderea încă uneia.

În timp ce ea putea fi mai în siguranţă cu Alice, fata

era mai în siguranţă cu ea.

— Acum, spuse ea, povesteşte-mi cât de departe ai ajuns cu Joy. Te-a pus să faci vreunul dintre licorile complexe?

Capitolul 8

Acceptase să fie ochii şi urechile lui Manachan, iar singurul mod de a avea o imagine decentă asupra proprietăţii era de pe spatele unui cal. Bătrânul îşi străbătuse întotdeauna moşia călare, ieşind de obicei de trei ori pe săptămână sau chiar mai des, indiferent de vreme. Păstrase o legătură strânsă cu toate familiile clanului, ştiind cum se descurca fiecare fermă în orice clipă. Chiar şi când Thomas vizitase conacul pentru ultima dată, cu doi ani înainte, Manachan continuase să iasă călare frecvent. Lui Thomas nu-i plăcea să se gândească cât de mult şi în tăcere se consuma unchiul lui pentru incapacitatea de a cutreiera pământurile.

Un sentiment sâcâitor de nelinişte îl făcuse să se asigure că Lucilla avea să se afle întotdeauna în preajma cuiva, dar acum că avusese grijă de ea, era chemat de datoria faţă de clan.

Îi trimisese lui Sean veste că avea de gând să iasă călare. Phantom era înşeuat şi aştepta în curte. Luând frâiele de la Mitch, care îl aştepta cu armăsarul, Thomas observă un cal mai mic – un armăsar îngrijit – înşeuat şi aşteptând. Avea o şa laterală.

Vru să încalece tocmai când Niniver ieşi valvârtej din casă.

Într-o rochie de călărie din catifea neagră, cu o bonetă pe capul ei blond, înaintă cu un pas surprinzător de hotărât.

— Thomas, te duci pur şi simplu să călăreşti sau vrei să vizitezi fermele?

El se opri, apoi recunoscu:

— Ultima.

Niniver se opri la câţiva paşi distanţă şi îi întâlni privirea.

— Eu trec deseori pe la ferme… Te superi dacă vin cu tine?

Dacă se supăra? Dintre cei patru copii ai lui Manachan, Thomas o cunoştea cel mai puţin pe Niniver. Iar moşierul o ignora… Dar, oricum, el îi ignora în mare măsură pe Norris şi chiar pe Nolan. Când venea vorba de urmaşii lui, Manachan avea o perspectivă extrem de limitată, iar aceea era concentrată asupra lui Nigel. Desigur, unii ar fi putut spune că, în calitate de moşier, avusese dintotdeauna atât de multe de făcut ca părinte al întregului clan, încât nu îi rămăsese timp decât pentru un copil şi, fireşte, acela trebuia să fie moştenitorul lui.

Dar dacă Niniver cunoştea fermele şi familiile…

El încuviinţă din cap.

— Aş aprecia compania ta.

Niniver zâmbi – un gest sfios şi efemer – şi se întoarse spre calul ei. Mitch ţinu armăsarul pe loc, în timp ce ea urcă pe scăriţă, apoi se aşeză în şa.

Thomas încălecă; liniştindu-l pe Phantom, aşteptă. Când Niniver înaintă la trap ca să i se alăture, el îl îndemnă pe Phantom la drum.

— Încotro ar trebui să o luăm?

Niniver îi aruncă o privire atentă.

— Vrei să faci un tur al tuturor fermelor?

— Asta era intenţia mea.

Cu privirea aţintită înainte, ea îşi ridică bărbia.

— În cazul ăsta, cel mai bine ar fi să o luăm mai întâi spre est, apoi să continuăm spre sud. Aşa, o să încheiem cu familia Forrester şi lăsăm familia Bradshaw la urmă.

Thomas îşi aminti vag de fermele de est. Încuviinţă din cap.

— Ia-o înainte! Eu vin în urma ta.

Cu o încuviinţare scurtă din cap, Niniver îşi îndemnă calul la galop. Thomas ţinu pasul şi plecară călare în aerul dimineţii.

O oră mai târziu, în timp ce se îndreptau spre fermele

din vest, acel „la-o tu înainte! Eu vin în urma ta” răsună din nou în mintea lui. Cine ar fi ghicit că Niniver era... o manipulatoare la fel de abilă ca tatăl ei?

Thomas era foarte sigur că de la el moştenise îndemânarea; ba, mai mult, ar fi spus că felul subtil şi liniştit în care dădea indicaţii era chiar mai eficient decât manevrele adesea brutale şi categorice ale lui Manachan. Dar, cum ordinele ei erau în interesul lui Thomas, departe de a-i displăcea amestecul ei, era bucuros că o făcuse. Ea îi arătă ce să observe şi îi uşură misiunea, învăţându-l toate lucrurile pe care el căuta să le afle.

La fiecare fermă, era întâmpinată cu zâmbete sincere şi cu căldură; chiar şi muncitorii cu care se întâlniră pe câmpuri fură bucuroşi să o vadă şi erau gata să se oprească din activităţile lor ca să discute cu ea şi să spună – ei şi lui Thomas – cum avansau în munca lor şi cum vedea fiecare în parte propriul colţ de moşie.

Chiar dacă nu îl mai văzuseră de doi ani, fermierii încă îl recunoşteau şi îl socoteau ca făcând parte din familia moşierului. El venise să le ceară părerea, cu Niniver alături, astfel că discutară în voie. Dacă apărea vreo remarcă înţepătoare, aceasta era îndreptată spre Nigel – „tânărul stăpân”, cum îl numeau ei nu spre Thomas sau spre altcineva. În timp ce nimeni nu pomenea de plecările lui Nigel de pe moşie – nu le stătea în fire toate comentariile se limitau la ceea ce nu mergea bine în lumea lor.

Cu cât înaintau mai mult şi se opreau la mai multe ferme şi proprietăţi, cu atât se înmulţeau problemele. Niciuna nu era destul de mare ca să fie considerată urgentă; lipsa seminţelor de plantat era, fără îndoială, cea mai îngrijorătoare. Majoritatea nemulţumirilor erau minore, dar, dacă nu se rezolvau, riscau să se agraveze şi să se înmulţească.

Cele mai multe dintre fermele aflate în apropierea conacului creşteau mici turme de oi, în timp ce proprietăţile aflate mai la sud şi la vest se ocupau de prelucrarea lemnului şi exploatarea forestieră. Două ferme creşteau bovine; trei aveau capre. Neîncetat, Thomas auzi aceleaşi

comentarii legate de lipsa de interes şi de sprijin din partea conacului. Astfel, problema apărută se repeta – Nigel insista ca fermierii să-şi sacrifice animalele ori să le vândă şi să obţină cel mai bun preţ, dar fără ajutorul pe care conacul îl oferise în trecut, adesea ca intermediar şi oferind ajutor pentru transport.

Un fermier afirmă cu asprime:

— El vrea să facem noi totul, dar să trimitem aceeaşi arendă la conac. Ba, mai mult, dacă preţurile noastre scad, el vrea aceeaşi sumă. Deci noi facem toată treaba, iar el ajunge să stea ca un stăpân pe cuferele conacului.

Altul explică:

— Ştim că este vorba despre banii clanului, nu doar despre cei ai moşierul, dar nu este corect.

Iar altul declară:

— Nu era aşa pe vremea moşierului bătrân.

Din clipa aceea, Thomas îi ascultă cu şi mai multă atenţie, iar ceea ce observă doar îi spori îngrijorarea. Copii purtând haine care le rămăseseră mici. Femei în rochii decolorate şi peticite. Mame care lui i se păreau prea slabe, cu siguranţă nu atât de rumene cum şi le amintea. Chiar şi unii bărbaţi dădeau semne că pierduseră în greutate.

Proprietatea Carrick nu fusese niciodată bogată; fermele nu se bucuraseră niciodată de prosperitatea celor din sud, din Vale. Dar Vale era administrat după reguli diferite, mai stricte. Ceea ce nu s-ar fi potrivit clanului Carrick, unde familiile erau mai mândre şi independente, dar se descurcaseră dintotdeauna. Manachan se asigurase mereu de asta.

Dar, cu Manachan bolnav şi incapabil să mai gestioneze moşia, era evident că lucrurile se duceau de râpă.

Chiar dacă Thomas nu auzise nici măcar un cuvânt bun despre Nigel, nici măcar un comentariu neutru, clanul încă îl respecta pe Manachan şi, într-o mare măsură, acel respect îl proteja pe Nigel de plângeri şi de o rezistenţă făţişă.

Pentru familiile din clan, bătrânul încă deţinea

controlul, iar Nigel era pur şi simplu înlocuitorul lui temporar şi mai puţin capabil; chiar dacă nimeni nu o spusese întocmai, era limpede că toate familiile credeau că situaţia actuală avea să treacă odată, iar Manachan avea să îndrepte toate lucrurile care merseseră prost.

Împreună cu Niniver, Thomas vizită familiile Forrester şi Bradshaw. Forrester, care locuia în pădurile din nord-vest şi cultiva mai multe câmpuri întinse, confirmă tot ceea ce aflase Thomas de la alţii. Administrarea proprietăţii era, dacă nu încă în derivă, sigur pe cale să se destrame.

Familia Bradshaw se simţea mult mai bine. Thomas se aşeză la masa din salon şi îl lăsă pe Bradshaw să explice toate consecinţele pe care le avea asupra recoltelor moşiei faptul că fermierii nu-şi primiseră încă seminţele.

— Este prea târziu acum ca să obţinem mai mult de o recoltă anul ăsta, când, de obicei, am fi avut două. Bradshaw se opri, apoi spuse cu reţinere: Iar după felul în care s-a transmis de la conac, se pare că o să plătim taxa obişnuită, ca şi cum am fi avut două culturi, nu doar una.

Thomas nu trebuia să întrebe ce presiune avea să pună pe fermieri o asemenea cerere. Încercând să-şi ascundă neliniştea crescândă, el încuviinţă din cap.

— O să mă asigur ca moşierul să afle.

Nu putea să promită că Manachan avea să îndrepte lucrurile şi să reducă taxa impusă fermelor, dar nici nu putea să sugereze că nu avea să o facă. Sau că, la fel de bine, nu putea să o facă.

Cu toate izbucnirile şi caracterul lui războinic, Manachan nu permisese niciodată să se întâmple ceva rău cu clanul, cu atât mai puţin din cauza vreunei acţiuni a conacului. Nu aşa funcţionau clanul şi rolul de moşier.

După ce ceru să îi vadă pe copiii lui Bradshaw, sub pretextul că îi promisese Lucillei să îi aducă veşti despre ei, şi se asigură că toţi cei cinci îşi reveniseră pe deplin, Thomas se pregăti să plece. Niniver îşi luă rămas-bun şi îl urmă afară; după zâmbetele primite chiar şi de la copii, era limpede că Niniver devenise o musafiră preferată la ferma izolată.

Încălecară şi se îndreptară înapoi spre conac.

La jumătatea drumului, se întindea un platou stâncos de pământ, un fel de punct de supraveghere. Niniver se întoarse şi trase frâiele.

Aflat în urmă, Thomas se opri în dreptul ei.

Rămaseră amândoi pe loc şi priviră spre câmpuri. La jumătatea distanţei, conacul se înălţa ca un spiriduş întunecat şi deformat, în mijlocul copacilor, acoperişurile lui de ardezie arătând mai degrabă ca o pălărie. Ceaţa de dimineaţă încă plutea peste câmpurile din vest şi petele de lavandă delicată pe verdele întunecat al pădurilor.

Soarele era sus pe cer. Stomacul lui Thomas îi aminti că era ora prânzului.

Niniver trase aer în piept.

— Deci… Se uită la Thomas, cu privirea ei albastră serioasă şi directă. Ai *văzut?*

O aprecie pentru că nu mai pretindea că nu îl însoţise intenţionat în acea plimbare.

— Da.

El se uită la câmpuri. Nu fusese învăţat să administreze o asemenea moşie, dar, dacă aceea ar fi fost moştenirea lui, ar fi fost peste măsură de îngrijorat.

Dar el chiar era extrem de îngrijorat pentru că oamenii aceia erau clanul lui.

— *Papa* trebuie să ştie.

Thomas se uită la Niniver.

— Tu ştii. Ai ştiut în tot timpul ăsta. De ce nu i-ai spus?

Niniver strânse din buze şi se întoarse. Calul ei se agită, iar ea îl linişti din frâie.

— Pentru că eu sunt fiica, nu sunt moştenitorul lui, rosti ea fără ranchiună. Acum cel responsabil este Nigel.

Trecu o clipă, apoi ea întâlni privirea lui Thomas.

— Tu eşti singura mea speranţă şi a tuturor celorlalţi de a-i spune lui *papa* despre toate problemele pe care le-ai văzut azi. El o să înţeleagă. Nigel… nu vrea să vadă. Nu vrea să înţeleagă.

Thomas se opri, apoi rosti:

— Nu mi-am dat seama, cel puţin până în dimineaţa asta, cât de mult a pierdut Manachan controlul.

Cu o expresie de nepătruns, Niniver îşi întoarse calul pe loc.

— *Papa* a fost prea bolnav ca să facă ceva în ultimul an. Dar, de îndată ce o să înţeleagă ce se întâmplă, o să ştie ce trebuie făcut.

Ea îndemnă uşor iapa cu piciorul şi porni spre conac. Thomas îl întoarse pe Phantom şi o urmă, apoi intră pe drum.

În vreme ce înaintară drept pe câmpuri, el cântări şi analiză, dar toate drumurile duceau la aceeaşi concluzie nedorită.

Se părea că nici Niniver, nici restul clanului nu înţeleseseră pe deplin schimbarea care avusese loc. Nici Thomas, pană când sosise acolo şi îşi dăduse seama cât de bolnav era Manachan… Şi se părea că era aşa de aproape un an. Dacă moşierul nu fusese în stare să acţioneze în numele contului clanului vreme de aproape un an, atunci Nigel era cu adevărat responsabil. El nu acţiona ca înlocuitorul lui Manachan, ca mâna dreaptă a tatălui, ci din proprie iniţiativă.

Din cauza bolii lui, bătrânul fusese forţat să cedeze complet controlul.

Teoretic, ca moşier, putea să ia din nou ceea ce pierduse, dar, realist vorbind, era în stare?

Din moment ce Manachan ajunsese atât de slăbit, răspunsul era nu.

Da, Thomas urma să-i transmită tot ceea ce aflase, tot ceea ce Niniver se asigurase ca el putea să vadă şi să audă. În ciuda oricărei reţineri pe care o avusese de a nu-i provoca neplăceri lui Manachan, acesta ar fi insistat şi, ca moşier, avea dreptul să ştie. Dar în situaţia dată ce putea să facă? Putea să-i sugereze diferite soluţii lui Nigel, dar moşierul nu putea să se asigure că soluţiile acelea se puneau în practică.

Putea Thomas să discute cu vărul lui? Dată fiind antipatia lui Nigel faţă de el, răspunsul la acea întrebare era

un *nu* ferm. Într-adevăr, bănuia că, indiferent ce i-ar fi sugerat, Nigel s-ar fi străduit din răsputeri să nu-i dea ascultare.

Dar cu atât mai îngrijorător, după tot ce văzuse şi auzise, părea faptul că, având puterea moşierului, Nigel hotărâse să trateze restul oamenilor din clan de parcă erau angajaţii lui şi lucrau mai degrabă pentru el decât pentru clan. Nu aşa cum funcţionase dintotdeauna clanul Carrick, ca un întreg, condus de bătrân, supus lui, dar având protecţia şi sprijinul lui.

Acea schimbare în administrare care servise celor din clan generaţii la rând îl tulbura nespus pe Thomas. În timp ce se apropiau de conac, văzu cum enigma se dezvăluie înaintea ochilor lui. Clanul lui avea nevoie de ajutor, avea nevoie ca relaţia dintre moşier şi oameni să se schimbe şi să revină la ceea ce fusese înainte. Dar, cu Manachan atât de bolnav şi cu Nigel moşier, ce putea el, un înstrăinat pe care Nigel îl displăcea atât de mult, să facă pentru a îndrepta lucrurile şi a determina schimbările necesare?

Curtea grajdului se întindea înaintea lor când îi veni o idee care plutise undeva în mintea lui. O întrebă pe Niniver:

— Unde sunt ogarii?

Familia Carrick crescuse ogari generaţii de-a rândul; dintotdeauna existaseră animale în jurul conacului, dar de când sosise, nu văzuse niciunul.

Niniver îi aruncă o privire, gândindu-se dacă trebuia să aibă încredere sau nu în el. În cele din urmă, privind în faţă, ea răspunse pe un ton neutru:

— Nigel i-a vândut.

— *Poftim?* Thomas fu îngrozit. Pe toţi?

— Toţi cei care erau în hambarul de reproducere. A spus că erau o cheltuială inutilă pentru moşie.

Thomas rămase cu ochii la Niniver; în timp ce îşi îndemnară caii să meargă la pas, vru s-o întrebe:

— Dar…

Manachan îşi iubise ogarii. Dacă Thomas îşi aducea bine aminte, la fel şi Niniver.

— Eu, Sean, Mitch şi Fred i-am dus pe unii dintre ei la

ferma bătrânului Egan. Avea un hambar pe care nu-l mai folosea.

Deci ea şi ceilalţi încă aveau o haită de vânătoare.

Întoarseră caii spre drum. Thomas se încruntă.

— Credeam că Nigel obişnuia să vâneze cu câinii.

Niniver încuviinţă din cap.

— Obişnuia să facă asta. Dar, în ultima vreme, el şi Nolan se duc în munţi ca să vâneze. Nigel a spus că nu mai are nevoie de ogari. Ea se opri, apoi adăugă: Ultima căţea a lui *papa* a murit vara trecută, când s-a îmbolnăvit şi el. El n-a mai cerut alta, iar eu nu i-am povestit că s-au dus şi ceilalţi. Trăgând de frâie, ea întâlni privirea lui Thomas. N-am vrut să-l deranjez atunci, iar acum are probleme mai urgente de care să se ocupe.

Thomas nu avea de gând să o contrazică. Se uită la ea şi încuviinţă din cap.

— Într-adevăr.

*

Thomas şi Niniver intrară în foaierul din faţă chiar când Ferguson, la baza scărilor, ridică ciocănelul capitonat şi lovi clopoţelul care anunţa prânzul.

Sunetul adânc răsună prin casă.

Ecourile fură înecate de ţipete.

Sunetele stridente de groază răsunară prin casă, scoase de mai multe voci.

Se auzeau de jos, de sub aripa principală.

Thomas alergă valvârtej spre treptele care duceau în jos. Două etaje; îl coborî pe ultimul, ateriză în coridorul îngust, apoi se grăbi să ajungă în cămară.

Strigătele se opriră.

El coti la ultimul colţ şi o văzu pe Lucilla. Inima lui începu să bată din nou.

Ea şi Alice erau lipite de peretele coridorului, cu privirile aţintite spre uşa de la cămară, care era închisă.

— Lucilla?

El se chinui să încetinească atunci când se apropie de

ea, să nu o ia în braţe, să nu o strângă la piept doar ca să se asigure că era bine.

Când se întoarse spre el, văzu că era palidă, nefiresc de palidă. Ochii ei erau precum nişte globuri uriaşe şi verzi.

Thomas se strădui să-şi stăpânească reacţia; totuşi, ridică o mână ca să-i atingă braţul.

— Ce s-a întâmplat?

Dincolo de Lucilla, Alice începu să răsufle întretăiat, de parcă nu mai putea să respire. Niniver trecu pe lângă Thomas şi se îndreptă spre vindecătoare. Cu un murmur calm, Niniver o luă pe Alice în braţe şi o mângâie pe spate.

Lucilla înghiţi în sec; privirea ei nu rămase aţintită spre chipul lui.

— O viperă! Ea se cutremură, apoi ridică şovăitoare mâna şi arătă spre uşă. Pur şi simplu a apărut dintr-odată în jurul picioarelor noastre.

Ea mai trase o dată aer în piept. Apoi, brusc, îl apucă de haină şi se întoarse în braţele lui. Îşi apăsă fruntea de pieptul lui, iar braţele lui se strânseră din instinct în jurul ei.

„Viperă?” Se chinui să o strângă pur şi simplu în braţe şi să nu o zdrobească. În mintea lui, auzi glasul lui Manachan din urmă cu mult timp, când îl avertizase că viperele erau cele mai letale când ieşeau din hibernare, exact ca în momentul acela din an.

Degetele Lucillei se încleştară în haina lui. El îşi coborî capul şi o auzi şoptind răguşit:

— *Urăsc* şerpii.

Majoritatea oamenilor îi urau. Ţinând-o lipită de el – nu era sigur că putea să-şi forţeze braţele să îi dea drumul –, aruncă o privire spre Ferguson, care coborâse în grabă.

Majordomul auzise; părea gata de luptă.

— Tu şi domnişoara Niniver duceţi-le pe domnişoara Cynster şi pe Alice sus!

Ferguson se întinse pe lângă ei spre mânerul uşii şi se asigură că uşa era închisă bine. Se uită în jos, iar Thomas şi Lucilla îi urmăriră privirea. Era un gol între tocul uşii şi pardoseala din piatră uzată.

Doi lachei sosiră, traversând în grabă coridorul.

— Aţi venit la timp. Ferguson le făcu semn să înainteze. A intrat o viperă în cămară. Vreau să rămâneţi aici şi să vă asiguraţi că arătarea aia alunecoasă nu iese afară.

În cele din urmă, Alice îşi recăpătă suflul.

— Este o viperă foarte mare, spuse ea. Nu cred că poate să se strecoare pe acolo.

Ferguson încuviinţă din cap.

— Să sperăm că nu, dar între timp, zise adresându-se lacheilor, voi doi staţi de veghe cât mă duc eu să îl aduc pe Fred cu cazmaua.

Lacheii nu păreau deloc încântaţi, dar încuviinţară din cap.

După o privire aruncată în treacăt spre Thomas, Ferguson se întoarse şi plecă în grabă.

— Hai! Ţinând o mână în jurul Lucillei, Thomas o îndemnă să o ia pe urmele lui Ferguson. Poate că n-aţi auzit, dar Ferguson a sunat clopoţelul de prânz chiar înainte ca tu şi Alice să ţipaţi.

Mergând încet pe lângă el, Lucilla reuşi să încuviinţeze din cap.

— Am auzit.

După o clipă, ea trase aer în piept şi se uită înapoi, asigurându-se că Alice îi urma împreună cu Niniver, apoi privi înainte şi, îndreptându-se de spate, îşi înălţă capul.

— Că tot veni vorba, mi-ar face foarte bine o ceaşcă de ceai, spuse ea pe tonul ei impetuos, obişnuit.

Interpretându-i tonul ca pe un semn că îşi revenea din şoc, Thomas îi dădu drumul când ajunseră la capătul scărilor. După câţiva paşi, ajunseră în coridorul din foaier. În celălalt capăt, Ferguson, ajutat de doamna Kennedy, îndemna înapoi în salon personalul – o turmă de slujitoare şi lachei, fără îndoială, toţi atraşi de ţipete.

Thomas şi Lucilla se îndreptară în direcţia opusă şi intrară în foaierul principal; în spatele lor, Niniver o strigă pe doamna Kennedy şi o lăsă pe Alice, încă tulburată, în grija menajerei.

Nigel, Nolan şi Norris erau pe coridor.

Nigel se încruntă.

— Despre ce a fost vorba?

Thomas le povesti, adăugând că Ferguson şi personalul aveau să se ocupe de viperă.

Nigel râse zeflemitor şi aruncă o privire spre Nolan, apoi cei doi se întoarseră şi se îndreptară spre salonul de luat masa.

Norris, care nu spusese nimic mai devreme, se încruntă.

— De ce Dumnezeu ar coborî o viperă acolo, unde piatra este rece? Tocmai ce au ieşit din hibernare, ar trebui să se îndrepte spre locuri mai calde.

Iată, recunoscu Thomas, o observaţie foarte pertinentă. În perioada aceea din an, nicio viperă nu s-ar fi strecurat în străfundurile din piatră rece ale conacului. Era pur şi simplu prea greu de acceptat, aşa că…

Lângă el, Lucilla tremură.

— Nu-mi pasă de ce s-a dus acolo atâta vreme cât dispare până la sfârşitul prânzului. Eu şi Alice eram în toiul activităţii noastre şi trebuie să terminăm astăzi.

În ciuda tremurului ei, până ce îşi termină fraza, tonul îi devenise de neclintit.

Thomas îi făcu semn să înainteze.

— În cazul ăsta, hai să mâncăm.

*

După prânz, o masă destul de scurtă şi de liniştită, Thomas o însoţi pe Lucilla înapoi în cămară. Alice era deja acolo, sortând diferite frunze pe masa din mijloc. Un lacheu cu o mătură zdravănă era aşezat pe un scaun în colţul îndepărtat; nu părea plictisit, dar o privea pe Alice.

Oprindu-se în faţa uşii deschise, Thomas spuse calm:

— Am vrut să întreb înainte… tu şi Alice aţi fost în cămară toată dimineaţa?

Lucilla îi întâlni privirea, apoi clătină din cap.

— Am ieşit până în grădina de ierburi. Ea se uită la Alice. Am adunat frunzele acelea ca să pregătim un decoct

pe care trebuie să ştie să-l facă.

— Deci aţi părăsit cămara o vreme.

Lucilla încuviinţă din cap.

Thomas se uită la uşă; avea un lacăt mare.

— Înţeleg că încăperea n-a fost încuiată.

— Nu. Alice a spus că Joy nu o încuia niciodată, aşa că n-am insistat.

— Ştii unde este cheia?

Lucilla îşi umezi buzele cu vârful limbii. Thomas fu nevoit să-şi întoarcă privirea.

— Este o cheie agăţată într-un cui înăuntru… cred că aceea este. Înainte ca el să spună ceva, ea continuă: La Casphairn, noi ţinem mereu cămara încuiată.

El încuviinţă din cap.

— Un obicei sănătos. Cred că este cel mai bine să-l instituim şi aici. O să-i spun lui Manachan. Poate că ar trebui să-i spui lui Alice că schimbăm regulile.

Lucilla îşi coborî privirea.

— Ferguson a zis deja că l-a instruit pe unul dintre dulgheri să fixeze o stinghie în prag.

— Bine. Thomas făcu un pas înapoi; întâlni privirea Lucillei când ea se uită spre el. O să fiu cu Manachan dacă ai nevoie de mine.

Ea se uită în ochii lui, apoi cu un gest regal, îşi coborî capul. Înaintă şi închise uşor uşa de la cămară.

Thomas se întoarse şi plecă. Şi începu să organizeze în minte toate informaţiile pe care trebuia să i le raporteze lui Manachan, care, la urma urmei, încă era moşierul.

*

Se întoarse în cămară după-amiază târziu. În mod evident, Lucilla şi Alice aranjau lucrurile. Oprindu-se în pragul uşii, el surprinse privirea Lucillei.

— Dacă ai terminat aici, aş avea de discutat cu tine câteva chestiuni.

Ea se uită la Alice. Fata zâmbi.

— Pot să termin eu de aranjat.

Lăsând jos pachetele înfăşurate în hârtie pe care le ţinea în braţe, Lucilla încuviinţă din cap.

— Să te asiguri că încui uşa şi iei cheia! Să o ţii la tine, nu o lăsa nicăieri!

Alice afişă o expresie serioasă.

— Nu o s-o las.

Zâmbitoare, Lucilla făcu un semn din cap spre colţul în care lacheul încă era aşezat pe scaun, apoi se duse să i se alăture lui Thomas. Ajungând pe coridor, îi studie chipul.

— Ai aflat ceva cât ai fost plecat de dimineaţă?

El aruncă o privire spre coridor, care rămăsese gol, dar, în loc să răspundă, îi spuse:

— Hai să mergem la o plimbare!

Afară, unde riscul de a fi auziţi era scăzut. Ea încuviinţă din cap.

— După ce mi-am petrecut toată după-amiaza aici, o gură de aer curat ar fi bine-venită.

Thomas făcu semn spre scări, apoi porniră împreună.

Lucilla avea numeroase întrebări în minte.

— Ai fost la familia Bradshaw?

— Da.

Îi descrise cum găsise familia, confirmându-i bănuiala că lucrurile pe care nu voia să le discute pentru a nu fi auziţi de altcineva erau de altă natură.

O informă în continuare în timp ce urcară scările, traversară foaierul principal, apoi ieşiră pe uşa din faţă. Închizând-o în urma lor, el îi făcu semn să continue; ocoliră casa prin terasa îngustă care se întindea de-a lungul pereţilor şi care, în cele din urmă, era legată de terasa oficială, mai largă, care înconjura aripa nefolosită.

De îndată ce ajunseră în partea aceea a casei, el spuse:

— Voiam să te întreb dacă ai găsit ceva în cămară, poate vreun bileţel de la Joy sau ceva ce nu era chiar în regulă, ceva care să sugereze un motiv pentru a fi omorâtă.

Ea îi anticipase întrebarea.

— M-am uitat, dar n-am dat de nimic care să mi se pară, măcar de departe, neobişnuit.

— Joy ţinea o evidenţă a celor pe care îi trata? Poate că ar exista un indiciu acolo, cineva pe care să-l fi tratat de ceva ce nu voia să se afle? L-a tratat vreodată pe Manachan?

Ea ridică o mână ca să pună capăt întrebărilor lui.

— Ca orice vindecătoare bună, Joy ţinea un registru. Le pregătea licori şi ceaiuri mai multor oameni din casă şi de la ferme, dar toate erau pentru bolile obişnuite, nu există niciun motiv de crimă acolo. Sau oriunde altundeva, mă tem. Ea se opri, apoi continuă: Vreau să mă asigur că Alice ştie cum să pregătească toate licorile pe care le făcea Joy şi la ce să fie atentă. Înainte să plec, trebuie să o învăţ mai multe lucruri despre câteva dintre licorile mai puternice. Ea trase aer în piept. Totuşi, ca să răspund la ultima ta întrebare, nu. M-am uitat până în urmă cu trei ani şi nu există nicio menţiune care să dea de înţeles că Joy l-ar fi tratat vreodată pe Manachan. Nicio licoare obişnuit, nici măcar un stimulent.

Oprindu-se, ea întâlni privirea lui Thomas.

— Chiar cred că lui Manachan i-ar fi de folos ceea ce poate să-i ofere o vindecătoare bună. Mi-ar plăcea să văd dacă o să accepte ceva care o să-l ajute să-şi recapete puterea, dar ştiu că bărbaţilor de vârsta şi temperamentul lui nu le place să recunoască faptul că li se şubrezeşte sănătatea. N-am fost chiar atât de surprinsă să aflu că Joy n-a avut niciodată ocazia să-l trateze.

Thomas merse alături de ea o jumătate de minut, înainte să spună:

— Plimbarea mea pe moşie a confirmat că există probleme care iau amploare. Dificultăţi care trebuie rezolvate, dar pe care Nigel preferă să le ignore. Situaţia asta nu mai poate să continue aşa, dar fermierii din clan nu vor să-l deranjeze pe Manachan, considerând că are destule probleme. Dar ei nu-l pot influenţa nici pe Nigel. Şi nici eu nu pot.

Ea încuviinţă din cap.

— Pentru că tu nu eşti moştenitorul şi, prin urmare, nu poţi să treci peste cuvântul lui, iar el te displace deja pentru

că eşti mai apropiat de Manachan, că eşti diferit, mai matur decât este el.

Faptul că ea vedea lucrurile atât de clar – că putea să le afirme atât de clar – era o alinare în sine. El nu întâlnise niciodată altă lady care să înţeleagă relaţiile complexe dintr-un clan.

— Pare, murmură ea, că toate problemele cu care se confruntă moşia pornesc de la boala lui Manachan. Pentru că el s-a îmbolnăvit – şi nu, nu ştiu cum s-a întâmplat, dar e limpede că boala i-a fost provocată de ceva –, sănătatea lui s-a năruit şi puterea i-a scăzut, a fost obligat să-i permită lui Nigel să preia administrarea moşiei… Ea se opri, apoi se încruntă şi continuă: Dacă Manachan şi-ar reveni, ar putea să reia controlul asupra moşiei?

— Aproape sigur, chiar dacă mă îndoiesc că ar face-o… Asta, dacă nu cumva Nigel refuză să se ocupe cum se cuvine de problemele care apar în clan.

— Prin „cum se cuvine”, înţeleg că vrei să spui „după dorinţa lui Manachan”.

El încuviinţă din cap. După o clipă, trase adânc aer în piept şi întrebă:

— Chiar crezi că poţi să-l ajuţi?

— Nu pot să fiu sigură până ce nu-l examinez, dar… Cu privirea aţintită înainte, ea păru că îşi alege cuvintele. A fost dintotdeauna un om atât de puternic şi de viguros! Forţa lui fizică era bine-cunoscută. Din câte am observat şi de când l-am ajutat să urce şi să coboare ieri din brişcă, mi se pare că, deşi şi-a pierdut tonusul muscular, nu a scăzut prea mult în greutate. Ea se încruntă. Problema lui pare să fie lipsa de vitalitate… E mult mai slăbit decât ar trebui, de parcă totul ar necesita mai mult efort, iar el nu are destulă energie.

— Exact. Thomas nu reuşi să-şi înăbuşe înverşunarea din glas. Mi-am petrecut toată după-amiaza cu el şi chiar i-am adus informaţiile pe care le ceruse despre problemele cu care se confruntă fermierii. E atât de slăbit, încât a fost groaznic să văd cum încearcă să se concentreze ca să asimileze totul. Se opri, apoi mărturisi: În cele din urmă,

chiar n-am putut să insist să acţioneze… Părea că singurul lucru pe care mai putea să-l facă era doar să respire.

Mai merseră câţiva paşi înainte ca el să spună:

— Călătoria până la familia Bradshaw şi înapoi l-a sleit de puteri, apoi a insistat să coboare la cină pentru că te aflai sub acelaşi acoperiş… erai oaspete. El făcu o grimasă. Acum doarme, dar numai pentru că Edgar i-a spus că rămâi, aşa că este hotărât să coboare şi la cina din seara asta.

— Hm…

Ajunseră la capătul terasei şi se opriră. Cu capul sus, ea se uită spre ultima parte a drumului şi curtea grajdului. În cele din urmă, spuse:

— Există o limită până la care poţi să te împotriveşti mândriei unui om în vârstă. Totuşi, poate reuşim să folosim cina asta în avantajul nostru.

El se încrunta.

— Cum aşa?

Ea se întoarse, apoi îi întâlni privirea.

— Îmi dă şansa de a-l convinge să mă lase să-l tratez.

El îi susţinu privirea, apoi spuse liniştit:

— Voiam să te rog să pleci… acum, în după-amiaza asta.

Ea se uită netulburată la el.

— Din cauza viperei.

Nu era o întrebare, observa el. Totuşi, Thomas încuviinţă din cap.

— Nu există nicio şansă ca vipera să fi ajuns de una singură în cămară. Cineva a pus-o acolo, în timp ce tu şi Alice eraţi în grădina de ierburi.

Pentru o clipă, privirea ei deveni distantă, apoi se concentră pe chipul lui.

— Grădina cu plante este expusă vederii, oricine din casă sau de altundeva putea să ne vadă acolo, iar uşile nu se încuie niciodată aici, nu-i aşa?

Cu maxilarul încordat, el dădu din cap.

— Casa unui moşier este întotdeauna deschisă pentru clanul lui. Ceea ce mă face să revin la rugămintea mea.

Este posibil să pleci acum? Poate să te întorci mâine ca să o instruieşti în continuare pe Alice?

Ea îl privi suficient ca speranţele lui să crească, apoi făcu o grimasă.

— Nu. Nu chiar. Nu vreau să o las pe Alice până ce nu are încredere că poate să se descurce singură. În vocaţia noastră, încrederea este o piatră de temelie. Fără ea, fără să fii sigur şi convins, este greu să iei decizia de a prescrie leacuri şi a-i trata pe oameni. Dar dincolo de asta, adevărul este că mă îngrijorează mai mult ceea ce văd la Manachan.

Ea îşi puse o mână pe braţul lui. Thomas îi simţi atingerea uşoară prin haină şi cămaşă şi fu nevoit să-şi înăbuşe reacţia bruscă. Se întoarseră pentru a reveni de-a lungul terasei, iar Lucilla îşi retrase mâna şi îşi încleştă degetele în faţă.

Thomas îşi coborî braţul, bucuros să se fi eliberat de atingerea ei tulburătoare, însă dorindu-şi să o simtă din nou. Îşi duse mâinile la spate ca să se asigure că nu o atinge iar.

Ea îi aruncă o privire.

— Manachan n-ar trebui să fie în starea asta, sunt convinsă. Chiar nu există niciun motiv pentru care să fie aşa. Pot să accept că o oarecare boală l-a slăbit, dar trebuia să-şi revină. Ea îi întâlni privirea şi i se încordă bărbia. *Ştiu* că pot, dacă nu să-l vindec de tot, măcar să-l fac să se simtă mult mai bine. Dar, ca să fac asta, trebuie să-l convingem să accepte ajutorul meu, iar cea mai bună şansă pe care o avem o să fie la cina din seara asta.

— Merge cu mare greutate, dar *o să vrea* să fie destul de puternic încât să vină la cină, să interacţioneze şi să intre în rolul de gazdă. Este momentul perfect să-l ademenim cu posibilitatea de a se întrema. O să-şi simtă slăbiciunea şi o să fie frustrat. Dar noi putem să folosim frustrarea asta ca să înclinăm balanţa în favoarea noastră.

Posibilitatea de a se întrema – de a-l vedea pe Manachan recuperat – era prea tentantă, prea de dorit ca să fie de refuzat.

— Dacă el este de acord, poţi să te întorci în Vale

după cină şi să trimiţi orice licoare pe care i-ai prescrie-o mâine…

El se opri pentru că se oprise ea, clătinând din cap. Cu hotărâre. Buzele ei se uniră într-o linie încăpăţânată.

— Nu. În privirea care o întâlni pe a lui era o hotărâre limpede. Asta nu o să funcţioneze. Dacă el este de acord, nu trebuie să renunţăm şi să ratăm ocazia, nu?

Cunoscându-l pe Manachan, Thomas fu nevoit să încuviinţeze din cap.

— Bine atunci, continuă ea. Dacă el este de acord, propun să-l examinez, ceea ce este un lucru relativ simplu, apoi să-i pregătesc imediat o licoare, ceva ce ar putea să ia în seara asta, care o să-l facă să se simtă mult mai bine mâine-dimineaţă. Dacă acceptă, trebuie să-l conving că licoarea chiar poate să-l facă să se simtă mai bine. Apoi, de dimineaţă, de îndată ce-mi dau seama cât de bine a răspuns la licoare, o să-i fac un întăritor pe care să-l ia la fiecare masă ca să-şi recapete energia.

Lucilla surprinse privirea lui Thomas şi spuse cu hotărâre:

— Aşa că o să rămân la cină, iar dacă Manachan acceptă să mă lase să-l tratez, o să mai rămân cel puţin o noapte.

Şi, dacă putea, avea să insiste chiar pentru două nopţi. Cel puţin. Căci, după toate cele întâmplate, nu avusese ocazia să avanseze în planul ei – în planul Fecioarei – cu el. Iar dacă se întorcea supusă în Vale, nu îşi dădea seama cum putea s-o ajute faptul că el rămânea acolo, pentru că era mult prea devreme ca el să se întoarcă în Glasgow.

Aşteptase ani întregi ca el să vină la ea. Acum că venise, nu avea de gând să-l lase să plece.

Să îl lase să o ducă înapoi unde îi era locul, iar el să plece.

Cu privirea aţintită în chihlimbarul auriu al ochilor lui, Lucilla putu să-i simtă împotrivirea ca pe o forţă atotcuprinzătoare. Era vie în ochii lui, în încordarea buzelor lui, în frumuseţea masculină şi aspră a maxilarului lui.

Acea împotrivire nu şovăi, dar apoi se ivi o ocazie. Fără a-şi lua privirea dintr-a lui, Lucilla îşi arcui sprâncenele.

— Dacă am înţeles bine, ca să-ţi ajuţi oamenii din clan să rezolve problemele stranii care au apărut pe moşie, ai nevoie de un Manachan cu o sănătate întremată. Suficient de întremată dacă nu să preia frâiele moşiei, măcar să-şi pună din nou amprenta asupra felului în care este administrată. Vreau să-l ajut pe unchiul tău pentru că asta e datoria mea, aşa cum a-ţi ajuta clanul e datoria ta. Poate că el nu este unul dintre oamenii mei, dar, fără îndoială, trăieşte sub protecţia Fecioarei. Să plec fără să depun toate eforturile pentru a-l ajuta nu este ceva ce o să fac cu dragă inimă. Imprimă suficienta hotărâre în acea ultimă afirmaţie pentru ca el să nu aibă nici cea mai mică îndoială că ea avea să refuze să plece dacă încerca să facă presiuni asupra ei. Nu îi rămase decât să sublinieze: Din câte văd, obiectivul nostru e acelaşi. Amândoi ne dorim acelaşi lucru, ca Manachan să fie bine din nou.

El nu o contrazise, nu avea cum.

Când Thomas capitulă, nu fu o capitulare adevărată.

— Foarte bine, zise el calm, dar încordat. Dar, de îndată ce te ocupi de Manachan, iar Alice este în stare să se descurce singură, o să te conduc înapoi la Vale.

Lucilla nu avu ce să-i răspundă. Încuviinţă elegant din cap şi se întoarse spre uşa de la intrare. În ultimă instanţă, ca el să o însoţească înapoi la Vale nu era în sine o ameninţare. Nu era acelaşi lucru cu eventualitatea plecării lui.

Capitolul 9

Adunarea de la cină era asemănătoare cu cea din seara precedentă. Aceiaşi oameni erau aşezaţi pe aceleaşi locuri. Singura schimbare reală era că Manachan părea, după cum se aşteptaseră Lucilla şi Thomas, şi mai epuizat.

Şi senzaţia Lucillei că Nigel şi Nolan o învinovăţeau pentru încăpăţânarea tatălui lor de a insista să facă un

mare efort şi să coboare la cină din cauza prezenţei ei.

Fraţii ajunseră ultimii la masă. Când intră în salon şi îl descoperi pe Manachan, aşezat deja în capul mesei, Nigel se încruntă.

— Sunt sigur, *papa,* că domnişoara Cynster nu o să fie jignită dacă rămâi în pat. Este un efort prea mare pentru tine.

Manachan îşi întoarse încet capul şi, pe sub sprâncenele stufoase, îl studie pe Nigel. Chiar dacă vocea lui nu reuşise încă să-şi recapete toată puterea după coborârea lentă a scărilor, nu era cu putinţă să nu simţi enervarea din tonul lui când spuse:

— Nu ea ar fi cea jignită de desconsiderarea mea, ci clanul, iar atâta vreme cât am destul suflu şi putere rămase în trupul ăsta îmbătrânit, nu o să mă abat de la ceea ce ştiu că ar trebui să fie.

Nigel strânse din buze. Cu o privire acră aruncată spre Lucilla, se aşeză în stânga lui Manachan.

Nolan îl urmă, se aşeză pe scaunul de lângă el şi, asemenea fratelui lui, îi aruncă o privire plină de antipatie.

Ea îi ignoră, dar profită de ocazia pe care i-o oferiseră. Profitând de momentul când era servită supa, ea se aplecă mai aproape de Manachan şi spuse:

— Problemele cu respiraţie şi o stare generală de neputinţă persistă adesea după o boală, dar, de obicei, sunt destul de uşor de tratat.

Ochii albaştri ai lui Manachan se fixară pe chipul ei. După un moment, el murmură:

— Chiar aşa?

Ea se lăsă pe spate ca să-i permită lui Ferguson să îi pună supa în farfurie. După ce majordomul trecu de ea, Lucilla întâlni privirea lui Manachan, rămasă aţintită spre ea.

— Da. Există mai multe licori eficiente pentru slăbiciunea cauzată de o boală.

Manachan îşi arcui sprâncenele.

— Şi ce zici de slăbiciunea care vine odată cu vârsta? Ai vreo licoare care să dea timpul înapoi?

Nigel, care asculta, desigur, pufni dispreţuitor.

Liniştită, ea răspunse:

— Efectele vârstei nu pot fi alungate, dar sunteţi atât de sigur că doar vârsta este cauza stării pe care o aveţi?

Manachan se opri din sorbit, cu lingura de supă în aer.

Ea nu îi lăsă timp să răspundă, ci continuă:

— Adevărul este că nu puteţi fi sigur, la fel cum nu poate oricine altcineva. Prin urmare, ce poate să se întâmple rău dacă încercaţi o licoare sau două ca să vedeţi dacă apare vreo îmbunătăţire? Ridică din umeri, apoi îşi îndreptă atenţia spre supă. Duse lingura la buze, se opri şi încet, adăugând doar pentru urechile lui Manachan: Ştiu că tot clanul s-ar bucura să vă vadă din nou întremat şi umblând în voie.

Lucilla îşi aţinti privirea în farfurie şi îşi mâncă supa. Chiar dacă simţi privirea lui Manachan şi pe cele ale lui Nigel şi Nolan îndreptate spre ea, Lucilla nu reacţionă, nu le întâlni privirile, dar îi lăsă să se gândească la ceea ce spusese.

Thomas o întrebă pe Niniver despre grădinile care se aflau pe partea cealaltă a casei. Chiar dacă Lucilla se prefăcu a fi interesată de discuţie, rămase atentă la Manachan, aşteptând şi sperând că, din proprie iniţiativă, avea să revină la subiectul legat de starea lui de sănătate.

Primiseră deja felul principal când fu răsplătită cu un pufnit răguşit şi cu o întrebare:

— Chiar crezi că afurisita asta de slăbiciune nu ţine doar de bătrâneţe?

Întorcându-se cu faţa spre el, ea îi întâlni privirea.

— Nu v-am cunoscut niciodată prea bine, dar din câte îmi amintesc – zise ea aruncând în treacăt o privire spre Edgar, care stătea, ca de obicei, în apropiere, gata să-şi ajute stăpânul –, din ce povestesc apropiaţii, aş spune că există şanse considerabile ca mare parte din oboseala care vă ţine la pat să nu aibă nimic de-a face cu vârsta înaintată, ci este consecinţa vreunei boli. Ea se opri, apoi adăugă: Un lucru pe care chiar îl influenţează vârsta este capacitatea organismului de a-şi reveni după boală. Se poate să fi fost

pur şi simplu bolnav şi să nu vă fi tratat niciodată. Iar starea de slăbiciune persistentă poate fi legată de asta.

Manachan se uită lung la ea. Lucilla se uită în ochii lui fără să clipească şi aşteptă.

După momente îndelungate, el se lăsă pe spate în scaun, cu privirea încă pironită pe chipul ei.

— Dacă *eu* aş hotărî că a venit timpul să mă las pe mâinile unei vindecătoare – pentru că, după cum spui tu, nu poate să fie rău dacă încerc o poţiune sau două – şi dacă *tu* ai fi vindecătoarea pe care o provoc să mă pună din nou pe picioare, ce tratament mi-ai recomanda?

Omul era şiret. O provocare? Bătrânul parcă s-ar fi amuzat, încercând pur şi simplu să fie binevoitor cu un oaspete, dar ea îşi dădu seama cum să profite de acea ocazie. Lăsând un zâmbet să-i lumineze trăsăturile, se aplecă spre el şi răspunse:

— Dacă mi s-ar oferi şansa să-mi testez abilităţile pe dumneavoastră, ar trebui să vă examinez rapid, să verific ochii şi pielea, să-mi spuneţi cum vă simţiţi şi dacă vă amintiţi ce boală v-a provocat slăbiciunea. Şi apoi, aş prepara o licoare pentru seara asta. Ea îi susţinu privirea. Aţi şti până dimineaţă dacă are vreun efect, iar dacă are, aş putea să fac un întăritor pe care să-l luaţi în continuare şi care o să vă îmbunătăţească tot mai mult starea.

Manachan o studie vreme îndelungată. Nimeni altcineva în jurul mesei nu mai spunea un cuvânt.

Apoi el făcu o grimasă.

— De ce nu?

Ferguson apăru dintr-odată, aşteptând să-i ia farfuria lui Manachan. Moşierul îl observă şi flutură o mână îi aer; bărbatul îi înlocui farfuria cu una pentru perele în vin şi sirop pe care un lacheu le pusese pe masă.

De îndată ce se aduseră toate felurile de mâncare şi începură toţi să mănânce desertul, Manachan reveni la subiectul care ocupa acum mintea tuturor celor aflaţi în jurul mesei.

— După cum ai spus, nu are ce rău să-mi facă dacă încerc şi, într-adevăr, s-ar putea spune că este datoria mea

faţă de clan, nu?

Ea încuviinţă din cap, chiar dacă bănuia că vorbele fură spuse mai mult pentru liniştea celorlalţi decât pentru a ei. Nigel păru peste măsură de şocat de ideea ca tatăl lui să se lase tratat de ea. Nolan era palid, Niniver arăta plină de speranţă şi chiar şi Norris clipi la spusele tatălui. Cât despre Thomas, aşezat lângă ea, Lucilla nu se întoarse suficient ca să-i vadă chipul, dar putea să-i simtă sentimentul de uşurare pentru că un lucru de care se îndoise, având speranţa că putea, după cum susţinea ea, să îl pună din nou pe Manachan pe picioare.

Când terminară de mâncat, moşierul puse jos şervetul şi îi făcu semn lui Edgar.

— Mi-a ajuns pentru azi, mă duc sus. Se uită la Lucilla, când se ridică de la masă împreună cu Niniver. Fugi şi beaţi ceaiul, o să te chem după ce îmi beau şi eu ceaiul de seară!

Lucilla îi întâlni privirea, zâmbi încrezătoare şi încuviinţă din cap.

— O să aştept să mă chemaţi.

Manachan zâmbi zeflemitor când, sprijinindu-se puternic de braţul lui Edgar, se întoarse.

— Şi apoi o să vedem noi dacă tu şi Fecioara ta puteţi să faceţi faţă provocării de a vindeca un bătrân incorigibil ca mine.

Toată lumea îl auzi mormăind încet când ieşi din încăpere.

Cu ochii mari şi plini atât de speranţă, cât şi de uimire, Niniver i se alătură Lucillei. Îi urmară pe Manachan şi Edgar din salonul de luat masa, apoi se îndreptară spre salonul de zi.

*

Thomas rămase la masă cu Nigel, Nolan şi Norris. Ferguson şi lacheii luară repede platourile şi farfuriile, apoi aşezară cele trei carafe obişnuite pe masă, în faţa lui Nigel, împreună cu setul de pahare din cristal faţetat.

Nigel se întinse spre carafa de whisky, turnă o doză zdravănă într-un pahar, apoi i-o dădu lui Nolan, aşezat în dreapta lui. Acesta făcu la fel, apoi i-o întinse lui Norris, care, oarecum absent, îşi turnă puţin.

Thomas profită de moment ca să-l studieze pe Norris; ca întotdeauna, mintea fiului mai mic al lui Manachan părea să fie departe, în altă lume sau, cel puţin, într-un alt loc. Avea tot mai mult senzaţia că Norris se rupsese de tot ce era în jurul lui. Thomas se întrebă cum îşi petrecea băiatul zilele şi se gândi să o întrebe pe Niniver.

Norris împinse carafa spre Thomas. El se întinse spre ea, scoase dopul şi îşi turnă un deget din licoarea bogată pe care o prefera Manachan. Punând înapoi dopul la sticlă, se gândi la uşurarea şi la mândria ciudată pe care le simţise când Lucilla reuşise să-l convingă pe bătrân să accepte să-l trateze. Se lăsă pe spate, apoi îşi simţi buzele arcuindu-se şi ridică paharul ca să-şi ascundă zâmbetul; de fapt, ea se descurcase cu atât mai bine cu cât îi permisese lui Manachan să-şi dea acordul în urma unei provocări lansate unui oaspete.

Dar nu era de joacă cu sănătatea lui Manachan.

Thomas sorbi şi, prefăcându-se deosebit de interesat de gustul whisky-ului, aşteptă să vadă reacţiile verilor lui.

Brusc, Nigel dădu paharul pe gât şi se întinse din nou după carafă. După ce îşi mai turnă trei degete, se trânti cu spatele de speteaza scaunului şi se uită la Nolan, care bea cu mai multă moderaţie.

— Nu ştiu dacă este înţelept să i se permită să-i dea speranţe.

Cu privirea aţintită spre pahar, spre lumina care se reflecta prin lichidul de chihlimbar, în timp ce roti cristalul între mâini, Nolan ridică din umeri.

— Ştim cu toţii că doar vârsta este cea care l-a adus în starea asta. Ea o să-şi încerce licoarea, nu o să meargă şi cu asta, basta.

Thomas observă că până şi Norris încuviinţa din cap. Era nedumerit.

— De unde ştii? L-a examinat vreun doctor?

Nigel pufni batjocoritor.

— Noi i-am sugerat asta, dar ştii şi tu cum este tata. N-a vrut să accepte, a insistat că e doar indispus şi că o să-şi revină, dar asta s-a întâmplat anul trecut, în septembrie. Nigel aruncă o privire spre paharul pe care îl legăna între degete. Sunt doar surprins că a acceptat să o lase tocmai pe ea, dintre toţi oamenii, să-l trateze.

Nolan sorbi şi mormăi:

— Povestea asta cu vindecătoarea este o aiureală. Dar când nu merge... El ridică din umeri. Dincolo de toate astea, ştie că tot ce i se întâmplă este din pricină că a îmbătrânit şi i se apropie vremea. Cred că a fost de acord pentru că, la urma urmei, ea este un oaspete, iar el a rămas de modă veche în privinţa acestor curtoazii.

Thomas îşi ţinu gura; era mult mai uşor dacă Nigel şi Nolan credeau întocmai. Credinţa aceea avea să îi ţină departe de el, de Lucilla şi de Manachan, în timp ce ea îşi testa licorile. Fiind oarecum surprins că Nigel, Nolan şi chiar Norris – dacă încuviinţările lui ocazionale însemnau ceva – aveau atât de puţin respect faţă de priceperea vindecătoarei, era posibil ca, în afară de bolile copilăriei avute cu mult timp în urmă, ei să nu fi sesizat niciodată diferenţa pe care putea să o facă o bună vindecătoare în viaţa oamenilor.

Dincolo de reputaţia ei, el o văzuse pe Lucilla în acţiune nu o dată, ci de două ori. Exista o tânără, Lucy, care locuia împreună cu părinţii ei, Jeb şi Lottie Fields, într-una din cabanele de păstori mai îndepărtate, care nu ar fi fost în viaţă dacă nu ar fi existat o Lucilla mai tânără. La fel şi familia Bradshaw. El nu s-ar fi gândit niciodată la fântână ca la sursa bolii lor. Ea, da, fusese cea care îi salvase.

— Vezi tu, spuse Nigel, sunt foarte impresionat de curajul ei de a rămâne după ce a dat peste vipera aia. M-aş fi gândit că ar fi alergat urlând din casă şi ar fi zburat la Vale.

Nolan îi aruncă o privire lui Thomas.

— O muşcătură de viperă adultă în perioada asta a anului... Nolan zâmbi zeflemitor, apoi îşi ascunse expresia

în spatele paharului. Sunt surprins, vere, că n-ai insistat s-o duci acasă chiar tu. La urma urmei, tu eşti cel care a adus-o pe pământurile Carrick.

Nigel pufni.

— Gândeşte-te ce s-ar întâmpla dacă i s-ar întâmpla ceva câtă vreme este aici!

Nigel se cutremură teatral, apoi bău din nou paharul până la fund şi din nou se întinse spre carafă.

Legănându-şi între degete propriul pahar, Nolan încuviinţă din cap.

— Şi, mai rău, gândeşte-te cum ar fi dacă îl tratează pe *papa* şi, în loc ca starea lui de sănătate să se îmbunătăţească, se înrăutăţeşte. Oare cum o să reacţioneze clanul la aflarea acestor veşti?

În ochii lui Nolan se întrezări o licărire maliţioasă când întâlniră privirea lui Thomas.

Thomas nu răspunse, nu reacţionă şi încercă să rămână relaxat, cu degetele strânse uşor în jurul paharului. Pentru că, indiferent de motivele lui Nigel şi ale lui Nolan de a-l înţepa, comentariile lor aveau o urmă de adevăr.

Şi totuşi, ca Lucilla să rămână la conac şi să-l trateze pe Manachan era calea cea bună, cea pe care el trebuia să o urmeze pentru binele clanului. Ba, mai mult decât atât, ea, ca reprezentantă din regiunea Fecioarei, insistase şi, în ciuda impulsurilor pe care le simţise, Thomas nu avea dreptul să o contrazică.

În mod raţional şi logic, el ştia toate acele lucruri. Şi totuşi, comentariile verilor lui încă tulburau acea parte din el care, când venea vorba de ea, nu era nici raţională, nici logică. Partea care dorea să o ştie în siguranţă cu orice preţ. Iar în clipa aceea, era sigur că asta însemna ca ea să plece înapoi în Vale, departe de conac.

Familia Bradshaw. Joy Burns. Faith Burns. Iar acum, vipera din cămară. Nu era cu putinţă ca totul să fie o simplă coincidenţă – credinţa lui în aşa ceva murise de mult.

Norris dădu paharul pe gât, îl puse jos şi se ridică.

— Eu mă duc sus. Făcu un semn din cap spre cei aflaţi în jurul mesei. Noapte bună!

Thomas murmură un „noapte bună”. Nigel şi Nolan pur şi simplu se uitară cum Norris pleacă.

Thomas îşi goli paharul. Nu era deloc încântat să rămână cu Nigel şi Nolan; dacă rămânea, putea fi tentat să discute despre chestiuni care, pentru moment, era mai bine să nu fie amintite, cel puţin până când vedea dacă Manachan îşi recăpăta puterile aşa cum spera Lucilla.

Punând jos paharul gol, el se ridică de la masă.

Nigel şi Nolan făcură la fel.

Thomas se îndreptă spre uşa deschisă, trecu pragul, apoi se opri şi se uită înapoi spre verii lui.

— Mă duc în salon. Vreţi să veniţi cu mine?

Cei doi schimbară o privire, apoi Nigel se uită la Thomas.

— Scuzele mele domnişoarei Cynster, dar eu şi Nolan avem ceva important de făcut.

Thomas se strădui să nu-şi arcuiască sprâncenele într-un gest de neîncredere cinică. Făcu un semn din cap şi îşi văzu de drum.

Dar, odată ajuns în capătul opus al coridorului, înainte să se întoarcă spre foaierul principal, se opri şi se uită înapoi, iar în lumina difuză de la capătul lungului coridor, văzu cum Nolan îl urmă pe Nigel în sala de biliard.

Cu buzele arcuite cinic, Thomas merse mai departe.

*

Nolan se apleca deasupra mesei de biliard şi îşi pregăti lovitura.

Nigel stătea la capătul mesei şi îşi freca vârful tacului.

Nolan băgă o bilă în buzunarul lateral şi înconjură masa ca să mai pregătească o lovitură.

Nigel se uită lung la vârful tacului.

— Crezi că licoarea Lucillei o să îmbunătăţească starea de sănătate a tatii?

Nolan aşteptă până ce lovi, apoi se îndreptă de spate. Cu privirea aţintită spre masă, ridică din umeri.

— Cine să ştie?

— Dar se presupune că este o vindecătoare excelentă, oamenii spun că este chiar mai bună decât mama ei.

— Poate că reuşeşte să-l facă să se simtă mai bine pentru scurt timp, dar ştii şi tu, la fel ca mine, că pur şi simplu este bătrân. Nici măcar Lucilla nu are acces la Fântâna Tinereţii. Bătrânul o să se simtă mai bine o zi sau două, apoi o să se epuizeze şi o să revină la aceeaşi stare, ştii bine că aşa o să fie. Exact aşa cum a făcut la nesfârşit în ultimele luni.

Nolan se aplecă din nou peste masă.

Nigel îi aruncă o privire, aşteptă până când fratele lui lovi, apoi spuse încet:

— Dar ce se întâmplă dacă el *chiar* se face bine? Îndreptându-se de spate, se uită la fratele său, apoi continuă: Dacă îşi revine suficient încât să vadă, să afle şi să înţeleagă ce am făcut? Nu o să fie de acord cu nimic. Şi ştii la fel de bine ca mine că o să ia preia frâiele, iar atunci o să ne întoarcem de unde am plecat, fără speranţa de a mai avea stilul de viaţă de care tocmai am început să o bucurăm. Cu ochi scăpărători, Nigel se apropie de Nolan. Şi dacă nu schimbă nimic, dar face ceva ca să se asigure că nu putem schimba lucrurile nici după ce se duce? Panica îl făcu să ridice tonul. Dacă ne dezmoşteneşte şi îl face moşier pe Thomas?

Nolan păru să cântărească perspectiva, apoi clătină din cap.

— Nu, nu o să facă asta. În ciuda tuturor lucrurilor, nu o să spună niciodată că nu eşti cel mai potrivit pentru titlul de moşier când o să fie pe moarte. Nolan trase uşor aer în piept. În rest, faci din ţânţar armăsar. Lucilla nu este o făcătoare de minuni. Starea de sănătate a lui *papa* s-ar putea îmbunătăţi, dar numai temporar. Ea o să plece şi, peste o zi sau două, sănătatea lui o să se înrăutăţească din nou. Nolan se întoarse spre masă şi se aplecă din nou peste ea. Să vezi tu dacă n-am dreptate!

— Dar chiar şi temporar ar putea să fie suficient ca el să afle ce am făcut.

Nolan clătină din cap.

— O să-i ia mai mult de o zi sau două înainte să se întoarcă în bibliotecă şi să se apuce să caute prin registre. Chiar şi atunci, lucrurile nu o să pară atât de diferite.

Nigel se lumină la faţă.

— Am uitat că păstrezi două seturi de registre!

Nolan mai băgă o minge şi se îndreptă de spate.

— Ţi-am spus că s-ar putea să avem nevoie de ele şi, dacă ne trebuie, totul este acolo. *Papa* poate să se uite prin registre şi tot ce o să vadă este că a te avea pe tine administrator al moşiei n-a adus nicicum vreo schimbare, că tot ce ai făcut a fost să faci să funcţioneze lucrurile, aşa cum ar fi făcut el.

Nigel chicoti.

Nolan înconjură masa ca să se concentreze pe ultima bilă.

— Dar mă îndoiesc că o să avem nevoie de registrele noastre false, el nu o să ajungă atât de departe. Crede-mă, de îndată ce Lucilla se întoarce acasă, *papa* o să cadă din nou la pat!

Nigel urmări cum ultima bilă intră în buzunar.

— După modul în care au evoluat lucrurile, nu se poate să rămână chiar atât de mult pe lumea asta.

Nolan se îndreptă de spate şi întâlni privirea lui Nigel.

— Probabil că nu.

*

Thomas aştepta cu Lucilla în salon, când Ferguson veni să-i spună că Manachan era gata să o primească.

Niniver se scuză din nou şi se retrase imediat ce terminară de băut ceaiului. De îndată ce plecă, Lucilla îi ceru lui Thomas să-i povestească în detaliu lucrurile descoperite cât fusese plecat în după-amiaza aceea; el îi povesti şi, încă o dată, întrebările ei intuitive îi demonstrară că înţelegea modul în care gândeau oamenii locului. Ea înţelegea ceea ce o persoană străină de acel loc nu ar fi înţeles.

Cu o lampă care să le lumineze drumul, urcară împreună scările şi cotiră în galerie spre uşă camerei lui Manachan. Thomas se opri şi se uită la ea.

— Eşti pregătită?

Ea clipi.

— Bineînţeles.

Înainte să o facă el, ea se întinse şi ciocăni în panoul de lemn.

Câteva secunde mai târziu, Edgar deschise uşa, apoi făcu un pas în lateral şi o deschise larg. Bărbatul, de obicei posomorât, aproape că zâmbi.

— Mulţumesc că aţi venit, domnişoară. Cuvintele lui fură rostite în şoaptă. Edgar îi făcu un semn cu mâna spre salon. Moşierul vă aşteaptă acolo.

— Îţi mulţumesc, Edgar. Lucilla se îndreptă spre cameră, dar, chiar când ajunse în prag, se opri şi privi înapoi spre Edgar. Aş aprecia dacă ai fi şi tu prezent. Ceea ce ai observat până acum o să ne fie de ajutor.

Edgar încuviinţă din cap.

Lucilla se întoarse şi intră în încăpere. Nu avea nici cea mai vagă idee dacă Manachan regreta deja faptul că acceptase să-l trateze; putea să devină arţăgos şi dificil, dar ea era hotărâtă să-l consulte şi să afle de la el – şi de la Edgar, dacă era nevoie – tot ce trebuia să ştie.

Fu oarecum liniştită când văzu că Manachan îşi schimbase hainele şi, înveşmântat într-un halat de catifea multicoloră, aştepta aşezat într-un fotoliu mare, cu sculpturi ornamentale şi spătar drept.

Lipindu-şi zâmbetul cel mai liniştitor pe buze, ea îşi înclină capul spre el.

— Excelent. Asta o să ne ajute.

El se încruntă spre ea.

— Te avertizez, nu am permis nici unui doctor să se apropie de mine de zeci de ani, aşa că, dacă ai de gând să mă înţepi şi să tragi de mine, o să fie nevoie să aştepţi până când o să fiu mult mai bolnav.

Ea reuşi să nu zâmbească prea larg.

— Nu e nevoie să vă înţep şi să trag de

dumneavoastră. Trebuie doar să verific ochii, mâinile şi picioarele, apoi o să vă cer să-mi răspundeţi sincer la întrebări.

El pufni, dar o lăsă să-i examineze ochii. Ea observă paloarea pielii, dar era pur şi simplu palidă, nu bolnăvicioasă; zonele din jurul ochilor păreau la fel de sănătoase pe cât ar fi trebuit să fie, fără vânătăi sau alte semne de boală. Îl rugă pe Edgar să îi ţină o lampă chiar deasupra umărului şi studie în detaliu albastrul decolorat al irisurilor lui Manachan.

— Ce vezi? murmură el.

— În primul rând, vârsta, răspunse ea aspru. După o clipă, recunoscu: De asemenea, văd că aţi avut o boală gravă, ceva care a avut legătură cu digestia şi cu sângele, acum câteva luni.

Striaţiile erau destul de clare şi ascuţite; indiferent ce fusese, criza se dovedise foarte serioasă.

— Da, murmură Edgar. Aşa este.

— Taci! Manachan îi aruncă o privire tăioasă lui Edgar, în timp ce Lucilla făcu un pas înapoi. Hai să vedem ce descoperă ea singură.

Ea îşi arcui o sprânceană spre el, dar, după ce îi verifică pulsul atât la gât, cât şi la încheietura mâinii, ea continuă cu examinarea mâinilor şi, în cele din urmă, a picioarelor şi a gleznelor. Nu exista nicio umflătură nefirească, iar culoarea unghiilor şi a cuticulelor era, pentru un bărbat de vârsta lui, normală. Dar pulsul lui era mai slab decât i-ar fi plăcut, iar culoarea pielii şi fermitatea cărnii puteau cu siguranţă să fie într-o stare mai bună.

Încă nu era sigură dacă simptomele lui apăruseră mai degrabă din cauza vreunei boli ireversibile decât în perioada în care fusese slăbit şi se simţise rău.

Ridicându-se, ea se aşeză în celălalt fotoliu cu spătar drept. Thomas rămase în dreptul umărului ei, în timp ce Edgar se aşeză într-o poziţie similară în spatele scaunului lui Manachan. Ea îşi îndreptă privirea spre chipul lui Manachan.

— Bun, acum am nevoie de nişte răspunsuri. În primul

rând, se pare că aţi avut un fel de criză de stomac gravă, aş spune în urmă cu vreun an. Este adevărat?

Manachan făcu o grimasă.

— Da. El încuviinţă din cap. Ai dreptate. Atunci au început toate astea, zise el fluturând mâna, arătând starea lui slăbită.

— Pe la mijlocul verii s-a întâmplat, interveni Edgar.

Ea încuviinţă din cap.

— Foarte bine. Să pornim de atunci. Ea continuă să-l interogheze pe Manachan cu privire la simptomele resimţite în momentul crizei. Câteva dintre întrebările ei îl făcură să se agite, dar sub greutatea privirilor lui Thomas şi Edgar, el bombăni şi mormăi răspunsurile. După cum sperase Lucilla, dacă moşierul încerca să evite sau să nu menţioneze ceva, Edgar era suficient de aproape şi de sigur de poziţia şi locul lui în viaţa lui Manachan ca să umple golurile.

În clipa în care întrebările ei avansară spre prezent, Lucilla avea o idee foarte limpede despre ceea ce suferea bătrânul tiran.

Când, în cele din urmă, el reuşi să scoată un „Ei bine, ce este? Ce am?”, ea zâmbi şi se ridică.

— Sunt bucuroasă să vă spun că nu aveţi nimic în clipa asta. Aţi avut ceva foarte serios anul trecut, dar după aceea n-am cum să ghicesc despre ce a fost. Se pare că a fost o recidivă sau două în lunile următoare, dar acum nu sunteţi bolnav şi, chiar dacă vă simţiţi slăbit şi fără putere, singurul motiv este că, într-adevăr, aţi fost atât de doborât de boala aceea, iar corpul pur şi simplu nu şi-a revenit. Ea se uită în ochii lui. Aveţi nevoie de o licoare care să vă ajute corpul să se întremeze, apoi să-şi revină. Nu o să vă recăpătaţi puterile peste noapte şi nu pot să promit că o să reveniţi pe deplin la starea de pe vremuri, dar cu timpul, dacă luaţi întăritorul acesta, o să fiţi mult mai puternic şi mai capabil decât acum.

Manachan se uită la ea, iar Lucilla văzu în ochii lui speranţa pe care bătrânul încerca să o ascundă.

— Dacă reuşesc să urc din nou scările fără să-mi dau

duhul, o să fiu fericit.

Ea îşi înclină capul.

— Cred că este foarte posibil.

Manachan mormăi.

— În regulă, ce trebuie să fac? Vezi să nu-mi dai vreo poţiune cu ochi de şopârlă!

Ea râse.

— Pot să vă asigur că nimic din ceea ce o să vă dau nu este făcut din altceva decât din plante.

El îi făcu semn cu mâna să continue.

— O să fac ceea ce numesc eu o licoare fortifiantă de noapte. Puteţi s-o luaţi şi să vă duceţi la culcare. Mâine, când vă treziţi, mă aştept să vă simţi mult mai bine. Ea se uită la Edgar. Să nu-l trezeşti, să-l laşi să doarmă până când se trezeşte singur.

— Şi apoi? întrebă Manachan.

Ea îşi întoarse privirea spre el.

— Atunci o să vă examinez din nou şi, în funcţie de cât de bine aţi răspuns la această licoare, o să fac una pe care să vi-o las. O să fie un sirop care o să ajungă mai mult, cel puţin câteva săptămâni. O să luaţi câte o doză la fiecare masă, ceea ce o să vă întărească sănătatea şi o să vă recăpătaţi puterea.

Manachan o studie pentru câteva clipe, apoi îşi înclină capul.

— Mulţumesc.

Ea îi susţinu privirea.

— Promiteţi că o să luaţi licoarea pe care vi-o prescriu?

El zâmbi zeflemitor.

— Dacă ai avea cea mai mică idee despre cât de mult îmi doresc şi am nevoie să-mi recapăt puterea, n-ai mai întreba.

Mulţumită, ea aruncă o privire spre Thomas; el tăcuse în tot timpul examinării.

— Trebuie să mă duc în cămară, dar tocmai mi-am dat seama că Alice are cheia.

Thomas încuviinţă din cap spre Manachan şi îi făcu

semn Lucillei spre uşă.

— Ferguson o să ne-o aducă.

„O să *ne-o* aducă”. Deci el nu avea de gând să o lase singură în cămară.

Lucilla se uită la moşier.

— Vă doresc noapte bună. O să aduc licoarea fortifiantă… Edgar vă poate ajuta s-o luaţi. Apoi, o să vin să vă văd de dimineaţă când vă treziţi. Nu trebuie să vin imediat. Să-l rugaţi pe Ferguson să mă cheme de îndată ce vă treziţi şi sunteţi gata să vă începeţi ziua.

Manachan încuviinţă din cap.

— Aşa o să fac. Iar dacă nu mă simt mult mai bine, să fii pregătită să auzi multe nemulţumiri!

Atât Thomas, cât şi Lucilla zâmbeau larg când plecară. Dar, de îndată ce el închise uşa camerei lui Manachan în urma lor, deveni serios. Întâlni privirea verde a Lucillei.

— O să se simtă mult mai bine?

Ea se uită în ochii lui, apoi, cu buzele arcuite într-un zâmbet, clătină din cap.

— Oh, cât de puţină încredere ai! Ea porni spre scări. Pot să-ţi spun că sigur o să fie mai bine. Dar aşa, peste noapte? Asta rămâne la alegerea Fecioarei.

*

Thomas se aşează pe scaunul din cămară şi o privi pe Lucilla cum lucra. Lumina discretă a lămpii proiecta o strălucire aurie peste părul ei de culoarea flăcărilor şi îi încălzea pielea de alabastru, lăsându-i buzele desenate într-un trandafiriu luxuriant.

Ea era pe deplin concentrată pe ceea ce făcea; el ar fi putut la fel de bine să nu se afle acolo.

Şi era interesant să-şi dea seama că Lucilla îi permitea să o privească aşa cum era, fără vreun scut sau vreun văl, complet nepăsătoare – sau netulburată? – că el putea să vadă cum făcea licoarea.

Ea măsură, cântări şi murmură aşa cum obişnuia să

facă.

— Două picături de ulei de păducel ar trebui să fie de ajuns. Doar un strop de creţişor. Şi puţină esenţă de mac care să echilibreze totul.

El rămase aşezat şi îi ascultă vocea, cadenţa şi tonul. Indiferent de cuvintele pe care le rostea, monologul ei îi răsuna în urechi ca o litanie liniştitoare.

Şi îşi dădu seama cât de în largul lui se simţea acolo, în ceea ce, în esenţă, era lumea ei. Nu mai fusese cu adevărat niciodată înăuntrul cămării; pe vremea când era copil, fusese trimis la uşă ca să ceară vreun unguent pentru una sau alta, dar nu îndrăznise niciodată să păşească înăuntru.

Acum, rămase aşezat, răsuflă profund şi lăsă pacea locului – şi un sentiment ciudat de siguranţă şi de apartenenţă – să se strecoare înăuntrul lui.

În cele din urmă, cu o ultimă mişcare, Lucilla termină amestecul verde-gălbui pe care îl pusese într-un pahar, apoi turnă lichidul într-o sticluţă pe care o pregătise deja şi îi puse dop. Lăsă sticla deoparte, aranjă iute la locul lor diferitele elixire pe care le folosise, apoi se uită în jur ca să se asigure că totul era în ordine, stinse lămpile din cămară, ridică sticluţa şi se întoarse spre el.

El se ridică de pe scaun şi luă de pe tejghea lampa pe care o adusese. Cu privirea aţintită spre sticluţă, murmură:

— Să ne rugăm să-l ia…

Atât de multe depindeau de întremarea lui Manachan!

— O să-l ia.

Lucilla pomi înainte pe coridor. Aşteptă cât el închise uşa şi o încuie, apoi îi întinse cheia. Ea o acceptă şi zâmbi.

— Mocofanul tău unchi nu o să se dea niciodată înapoi din faţa vreunei provocări şi, chiar dacă eu sunt cea căreia i-a lansat provocarea, nerespectarea instrucţiunilor mele o să însemne că dă înapoi, aşa că nu o să facă asta. În vreme ce se îndreptară spre treptele care duceau la parter, ea adăugă: în plus, el *chiar* vrea să-şi revină. Tot ce am văzut şi am auzit demonstrează asta.

Urcând odată cu ea, Thomas încuviinţă din cap.

— Încă este moşierul, iar acum, că ştie că oamenii lui au nevoie de el, o să facă tot ce poate ca să nu-i dezamăgească.

Ajunseră în foaierul de la intrare şi se îndreptară spre scările principale. Urcară, lumina proiectată de lampa care se legănă în mâna lui aruncând umbre schimbătoare pe lambriul întunecat.

Când ajunseră la etaj, Lucilla murmură:

— Am auzit multe lucruri neplăcute despre Manachan de-a lungul anilor, dar n-am auzit niciodată să fi sugerat cineva că n-a acţionat mereu în interesul clanului.

Thomas încuviinţă din cap. Ajunseră la uşa moşierului, iar el ciocăni în panoul de lemn.

Edgar apăru în uşă, iar Lucilla îi întinse sticluţa cu dop.

— Trebuie să bea toată doza până la ultima picătură, apoi poate să doarmă. Să mă chemi când este gata să mă vadă mâine-dimineaţă.

Edgar se uită lung la sticluţă. O privi pe Lucilla şi făcu o plecăciune.

— Mulţumesc, domnişoară. O să mă asigur că bea tot.

Cu o încuviinţare din cap spre Thomas, Edgar închise uşa.

Lucilla se întoarse şi, cu Thomas mergând în urma ei în mână cu lampa care îi lumina drumul, traversă galeria spre aripa vizitatorilor şi dormitoarele lor. O cuprinse un sentiment de nerăbdare şi de mulţumire; era teribil de dornică să vadă a doua zi de dimineaţă ce efect benefic avea licoarea asupra lui Manachan. Se aştepta ca îmbunătăţirea să fie semnificativă, lucru ce avea să fie o adevărată realizare, una peste o consolideze cu următorul întăritor. În privinţa asta, era foarte încântată de felul în care avansau lucrurile.

Cât despre modul în care avansau lucrurile în privinţa lui Thomas, chiar dacă nu pierduse teren, nici nu câştigase suficient cât să se simtă sigură. Mai avea mult până să-l convingă că drumul lui se întrepătrundea cu al ei, că viitorul lui era deja definit şi că se afla în Vale, alături de ea.

Merseră pe sub arcada cu sculpturi ornate şi ajunseră în coridorul care ducea în inima aripii musafirilor. În ciuda faptului că rezistase câteva secole, conacul Carrick avea o structură mult mai tânără decât casa ei din Vale. Casphairn era construit pe structura unui castel foarte vechi, iar de-a lungul secolelor, fusese mărit pe toate laturile; forma rezultată era oarecum circulară, cu străvechea sală mare situată încă oarecum în centrul reşedinţei, axa ei structurală şi emoţională.

Acolo existau două aripi separate, ataşate laturilor opuse ale aripii principale, forma iniţială a conacului. În locul zidurilor de piatră ale casei, zidurile de aici tencuite şi acoperite cu un lemn într-o nuanţă întunecată. Tavanele erau căptuşite cu acelaşi lemn şi erau relativ joase în comparaţie cu cele cu care era ea obişnuită.

Casa aceea îi dădea un sentiment foarte diferit. În ciuda pietrei cenuşii predominante, casa ei era plină de lumină şi căldură, de energie şi râsete, răsuflarea şi paşii multor oameni; era foarte vie. Prin contrast, conacul Carrick, chiar dacă locuit, i se părea mai degrabă adormit, cumva cufundat într-o formă de inconştienţă.

Gândul acela o cutremură. Probabil odată cu boala lui Manachan sau poate cu mult timp înainte de moartea soţiei lui, casa se retrăsese, se micşorase, se închisese, iar acum aştepta ceva. Însă Lucilla nu putea să-şi dea seama ce anume. Dar, dacă nu se întâmpla ceva care să-i insufle din nou viaţă, casa aceea avea să moară în cele din urmă.

Alungând acel gând – nu ştia ce anume avea să redea viaţa acelei case, dar era sigură că nu avea legătură cu Thomas sau cu ea –, Lucilla se concentră din nou asupra coridorului lung pe care îl traversau, încă nu se hotărâse cum să avanseze în planul ei legat de Thomas, care trebuia să fie următorul ei pas. Totuşi, uşile camerelor care le fuseseră data se aflau chiar în faţa lor, una în faţa celeilalte, spre capătul aripii. Detaliul acela spunea nespus de multe despre lipsa unor reguli adecvate în casă. Musafirii necăsătoriţi, bărbaţi şi femei, trebuiau instalaţi în zone separate ale casei şi, în ciuda faptului că o aripă era

nefolosită, ea totuşi exista…

Oprindu-se în faţa uşii de la camera ei, Lucilla se uită la Thomas.

— Tocmai mi-am amintit… Am găsit lumânarea lui Faith Burns. M-am împiedicat de ea pe coridor.

Pe scurt, îi descrise ce descoperise şi unde găsise lumânarea şi sfeşnicul.

Deşi lumina era difuza, ea observă schimbarea de pe chipul lui Thomas. Ştiu că şi el se străduia să înţeleagă cum se împiedicase şi căzuse Faith pe scări, în timp ce sfeşnicul aterizase atât de departe pe coridor.

Ea oftă şi îi întâlni privirea.

— Ştiu că este foarte ciudată coincidenţa, dar există o posibilitate rezonabilă care ar putea să explice moartea surorilor Burns. El se încruntă, iar ea continuă: Dacă Faith şi Joy au mâncat ceva câtă vreme au fost împreună şi au vorbit în bucătărie, ceva otrăvit? Dacă Faith a mâncat mai mult decât Joy, a început să o afecteze mai repede pe ea. Se poate să fi ameţit, apoi a luat-o pe galeria greşită şi a ajuns în aripa nefolosită, a scăpat lumânarea, apoi a traversat coridorul, s-a împiedicat şi a căzut pe scări. Joy nu a mâncat la fel de mult, aşa că a ajuns la ferma Bradshaw, a vorbit cu familia Forrester şi a început să lucreze acolo, dar apoi otrava a pus stăpânirea pe ea şi a murit.

El îi studie ochii, gândindu-se, cântărind.

— N-ar fi ştiut dacă Faith a murit otrăvită?

Ea se gândi, apoi clătină din cap.

— Mă îndoiesc, pentru că Faith a murit din cauza gâtului rupt, nu din pricina otrăvii, iar corpul ei a zăcut acolo atât de mult timp încât, când am văzut-o, nu mai exista nicio urmă vizibilă de otravă. Dar mă îndoiesc că ar fi fost posibil să se găsească vreo urmă dacă trupul ei ar fi fost descoperit imediat şi cineva ar fi ştiut la ce să se uite.

El se uită lung la ea vreme îndelungată, apoi spuse încet:

— Dar tot rămânem nelămuriţi – a fost otrăvire intenţionată sau din greşeală?

— Din moment ce nu avem dovezi de niciun fel că ar

fi vrut cineva ca surorile să fie ucise, nu putem să vorbim de ceva intenţionat. Şi, din câte am înţeles, toată lumea din clan are acces în casă, zi şi noapte, aşa că, deşi avem suspiciuni că moartea lor nu a fost un accident, să dovedim cine este criminalul o să fie aproape imposibil.

El nu îşi luă ochii de la ea.

— Te-ai gândit la asta la fel de mult ca mine.

Ea îşi împinse bărbia înainte.

— Locuiesc în zonă. În prezent, mă ocup de Vale împreună cu Marcus. Sunt la fel de responsabilă, iar o parte din responsabilitatea asta presupune să aducem în atenţia magistratului orice posibilă crimă. Ea se opri, apoi continuă: Trebuie să cântăresc totul şi să decid care este calea cea mai potrivită pentru oamenii de aici. Deşi noi doi putem să speculăm şi să ne închipuim cum s-a produs crima, nu putem să dovedim nimic, nici măcar dacă a fost într-adevăr o crimă. În plus, nu avem nici cea mai vagă idee cine ar putea să fie responsabil pentru asta.

După o clipă, el strânse din buze şi îşi înclină capul.

— Ai dreptate. Indiferent ce am bănui noi, nu avem nicio dovadă că moartea lui Joy şi a lui Faith ar fi fost altceva decât nişte accidente teribile.

Ea aşteptă şi îl privi, ştiind că Thomas încerca să se convingă pe sine, să accepte că în acea situaţie lucrul potrivit pentru clanul Carrick era să lase deoparte suspiciunile şi să permită ca moartea lui Joy şi cea a lui Faith să rămână nişte accidente.

Accidente determinate de o coincidenţă. Poate accidente legate între ele.

Ei nu îi plăcea situaţia aceea mai mult decât îi plăcea lui.

— Dacă am avea vreo dovadă, murmură ea, ar fi altă poveste, dar încă nu avem şi, chiar dacă în bidonul de apă al lui Joy apar ceva urme de otravă, nu ştim cine ar putea să fie criminalul. Domnul Godfrey Riddle – el este magistrat în clipa asta – nu o să ne mulţumească pentru că am agitat inutil un cuib de viespi.

Thomas făcu o grimasă.

— Nu, într-adevăr.

El aruncă o privire spre uşa ei. Se încordă, vrând să facă un pas înapoi, spre uşa camerei lui, aflată la doar câţiva paşi mai departe pe coridor.

Inima Lucillei începu să bată cu putere. Avea să-l lase să se retragă fără ca ea să nu avanseze nici măcar un pas?

Dar el se opri şi reveni cu privirea spre chipul ei.

— Mulţumesc – eu şi clanul – pentru ceea ce faci pentru Manachan.

Cuvintele lui erau simple, dar sincere.

Ea nu mai stătu pe gânduri. În loc să încuviinţeze din cap, aşa cum sigur se aşteptase el, Lucilla traversă cu îndrăzneală coridorul, se întinse şi îşi apăsă buzele pe ale lui.

Iar de astă dată, răspunsul lui fu nu doar imediat şi neîngrădit, ci şi de nestăpânit. Thomas nu făcu nici cea mai mică încercare de a da înapoi, ci se abandonă imediat, cu buzele apăsate hotărât pe ale ei, apoi mâna lui rămasă liberă se ridică şi o cuprinse de ceafă şi o ţinu pe loc, preluând controlul.

Puse stăpânire asupra sărutului şi îşi impuse propriul ritm – ritmul propriei nevoi, al propriei dorinţe. Îi proiectă pe amândoi în iureşul simţurilor dezlănţuite şi îi ancoră acolo, cu limba revendicând evocator, dezmierdând-o pe a ei, avântându-se şi cerând un răspuns care răsună mai adânc, chiar mai visceral decât ceea ce Lucilla simţise înainte.

Ea îşi încleştă degetele în reverul lui şi se agăţă de el, în vreme ce mintea ei începu să valseze, iar simţurile să i se învolbureze.

Thomas ar fi putut evita întâlnirea aceea; el îi citise intenţia în verdele glorios al ochilor ei chiar înainte să se mişte spre el. Ar fi putut să se dea la o parte, dar nu o făcuse.

Pentru că ceva dinăuntrul lui o dorea.

După ce intrase în casă şi îi auzise strigătele, după ce o simţise tremurând în braţele lui, era nevoit să accepte că pur şi simplu nu ştia, nu putea să fie sigur dacă vreun criminal pândea prin apropiere sau nu.

Din acest motiv avea nevoie de ceea ce se întâmpla acum, de acea atingere.

Era atât de simplu şi atât de devastator! Să ştie fără nicio îndoială că, aşa cum bănuise dintotdeauna, ea vorbea cu acea parte dinăuntrul lui, cu bărbatul primordial care trăia în el, iar când îl chema, partea aceea îl domina.

Lucilla era numai foc şi promisiune în braţele lui, o ispită căreia nu putea să-i reziste, în ciuda faptului că luase decizia, absolută şi irevocabilă, că ea nu avea să fie niciodată a lui. Că ea nu era pentru el sau, mai exact, să accepte ce îi oferea ea cu atât de multă deschidere nu era un lucru pe care şi-l dorea.

Să accepte însemna să rămână cu ea, sub vraja ei.

El îşi petrecuse viaţa întreagă clădindu-şi drumul, asigurându-se că avea să decidă în toate privinţele, să se definească.

Nu avea să renunţe, nu putea să renunţe la toate acelea nici măcar pentru ea.

Nici măcar pentru paradisul pe care ştia că avea să îl găsească în braţele ei.

Farmecul ei se lovi de voinţa lui, iar Thomas hotărâse ca voinţa lui să fie mai puternică.

Dar putea să se bucure măcar de clipa aceea, să se abandoneze într-un ultim sărut înflăcărat, fără riscuri.

Aşa că se bucură, oferi şi se lăsă pradă acelei înflăcărări. Dulceţii alunecoase a gurii ei, deschiderii buzelor ei, căldurii formelor pe care ea le apăsa în corpul lui.

Ea învăţa repede, dar existau atâtea lucruri pe care el putea să i le arate; o apucă de mână, îşi înclină capul într-o parte, apăsă mai adânc şi îi arătă calea. Într-un schimb sălbatic încărcat de ispita ameţitoare a plăcerilor interzise, de înflăcărarea întunecată şi vibrantă a nevoii pasionale.

În acel sărut, aproape că reuşi să o vadă cu ochii minţii, o nimfă pasională, ale cărei şuviţe de culoarea focului îi cădeau în valuri pe spate când îşi înălţă capul şi râse încântată, cuprinsă de iureşul dulce al excitaţiei, apoi se avântă în fluviul învolburat al dorinţei, scăldându-se în

ardoarea lui.

În căldura lui Thomas, în pasiunea lui.

Ea îşi deschise inima, mintea, trupul şi îl atrase spre ea.

El se trase înapoi, se retrase – o reacţie la avertismentul primar de a sta pe marginea prăpastiei, de a fi pe punctul să facă un pas prea departe.

Ca să se retragă avusese nevoie de voinţă, de mai multă putere decât se aşteptase. Până în momentul acela, nu înţelesese atât de clar că trebuia să se lupte nu doar cu el, ci şi cu ea.

Dar aceea era o luptă pe care nu avea de gând să o piardă. Încă ţinea lampa într-o mână, un dezavantaj în plus. Aplecându-se absent, aşeză lampa lângă el. În sfârşit, îşi înălţă capul şi îşi forţă mâinile să facă exact ce trebuia şi o îndepărtă de el. Apoi trase adânc aer în piept.

Şi coborî privirea spre ochii ei de smarald.

Ea clipi, cu o pasiunea înflăcărată, care încă îi scânteia în adâncul fascinant al ochilor. Îi scrută chipul, apoi îşi întoarse ochii spre ai lui. Lucilla îşi umezi buzele şi întrebă:

— De ce?

Cum el nu răspunse imediat, ea continuă:

— De ce te opui? Ea făcu un semn între ei. Respingi ce este între noi.

O întrebare directă, una la care el nu voia să răspundă, dar când se uită la chipul ei şi îi văzu atât încăpăţânarea, cât şi sinceritate imprimate în trăsăturile ei frumoase, i se păru că a-i răspunde în aceeaşi notă, abordând aceeaşi tactică putea să fie, în cazul acela, cea mai rapidă cale de a încheia povestea. Ba, mai mult, să încheie povestea cum se cuvenea, cu raţiune şi onoare.

Ea nu făcu presiuni asupra lui, ci aşteptă, o tactică pe care doar cei cu o puternică încredere în sine aveau tendinţa să o folosească.

Dar şi el îşi exprima tăria, şi el avea încrederea în sine.

— Am o idee foarte clară despre viitoarea mea viaţă.

Am planificat-o ani la rând, chiar de când au murit părinţii mei şi mi-am petrecut un an aici. De atunci, mi-am planificat drumul.

Ea era foarte atentă. Cu privirea aţintită spre chipul lui, îi făcu semn din cap să continue.

Trăgând aer în piept, se lăsă pe spate ca să-şi sprijine umerii de perete. Pe scurt, dar clar, îşi descrise viaţa în Glasgow, ca director la Carrick Enterprises, ce însemna asta şi cu ce se ocupa, şi dădu toate detaliile legate de deciziile lui privind stilul de viaţă şi soţia pe care şi-o dorea.

Nu fu confuz, ci continuă să vorbească direct, de parcă discuta cu o prietenă apropiată, nu cu o femeie pe care şi-o dorea ca iubită.

Şi, spre surprinderea lui, ea ascultă fără să trădeze vreo reacţie puternică. Auzi şi asimilă fiecare lucru pe care el îl spuse; era la fel de atentă ca în clipa în care amestecase tonicul lui Manachan. Şi, de aceea, el nu fu nevoit să sublinieze în mod special că ea – fiind devotată regiunii Vale şi atât de *diferită* de ceea ce căuta el la o soţie – nu se încadra în cerinţele lui. Decât să-i spună că ea avea o personalitatea mult prea puternică şi exigentă, că cerea prea mult de la el, atenţia şi timpul lui, pur şi simplu îi descrise soţia, femeia de care avea nevoie să-i fie alături. O lady cu legăturile sociale potrivite în Glasgow, care să aibă grijă de casă, să-i poarte copiii, să-i administreze căminul şi să apară la braţul lui de fiecare dată când el îi solicita prezenţa.

Lucilla ascultă planul lui raţional şi, fără îndoială, gândit cu grijă şi fu uşor surprinsă să descopere că, departe de a simţi că inima i se rupea în două, departe de a simţi cuvintele lui asemenea unor cuie care i se implântau în suflet, fu cuprinsă de o nerăbdare crescândă, fiindcă el încă era departe de a vedea adevărul.

Încrederea ei în acel adevăr – în viziunea Fecioarei – nu se clătinase niciodată şi, în ciuda cuvintelor lui, nu o făcea nici acum. Iar acel lucru nu se datora pur şi simplu încrederii ei de o viaţă în Fecioară, nici măcar propriei încăpăţânări şi refuzului ferm de a permite ca el să o abată

de la drumul ei.

Certitudinea ei venea din ceva mai adânc. Dintr-o convingere absolută că, pentru el şi ea, nu exista alternativă, indiferent ce credea sau spunea Thomas.

Putea să se împotrivească oricât, să reziste până ce cădea fără suflare, dar nu putea schimba simplul fapt că el era al ei, iar ea era a lui.

Ea ştia de ani întregi că era dorinţa Fecioarei ca ei să devină soţ şi soţie, dar până în clipa aceea, când simţea acea certitudine adâncă şi statornică în sufletul ei, nu înţelesese adevărul acela atât de simplu.

Nu era doar o chestiune legată de dorinţa Fecioarei. Era vorba de cine erau ei doi – el şi ea.

Erau lacătul şi cheia.

Şi nu puteau deveni astfel unul fără celălalt alături.

El îşi încheie monologul. Cu privirea de chihlimbar serioasă, aţintită în ochii ei, încheie încet:

— Acum sper că înţelegi de ce… El se opri, apoi imită gestul ei de mai devreme, fluturându-şi mâna între ei. De ce lucrul ăsta, ce este între noi, nu are cum să se întâmple vreodată.

Lucilla înţelegea de ce Thomas gândea astfel, dar nu ştia ce avea să facă în continuare. Aşteptă, însă nu se auzi niciun răspuns clar; încet, cu privirea încă aţintită într-a lui, ea încuviinţă din cap.

— Înţeleg şi accept că aceasta este decizia ta.

„În acest moment. Pentru moment”.

I se tăie răsuflarea, dar nu se simţi învinsă. În schimb, înţelese şi acceptă că obstacolul care le bloca drumul era mai mare şi mai adânc înrădăcinat în mintea lui decât îşi dăduse ea seama.

Putea să vadă în ochii lui că atitudinea ei – lipsa unei reacţii atât de înverşunate la care se aşteptase – îl uimi. Confuzia încă i se citea în ochi.

Dacă o întreba, ea nu putea să-şi explice atitudinea, nu acum, nu încă. Îşi înălţă capul şi, împreunându-şi mâinile în faţă, ea încuviinţă ferm din cap.

— Mulţumesc că mi-ai spus. Ea îşi înclină capul, cu

ochii în ochii lui. Acum cred că ar trebui să-ţi urez noapte bună.

Făcu o grimasă suficient de evidentă, ca să-l liniştească, iar sentimentul lui de confuzie să nu se transforme în suspiciune, aşa cum s-ar fi întâmplat dacă rămânea imperturbabilă, neafectată. O uşurare subtilă se strecură în corpul lui, apoi Thomas se împinse dinspre perete.

Cu o expresie blândă şi liniştitoare pe chip, ea se întinse spre mânerul uşii, o deschise, apoi, cu o ultimă încuviinţare din cap, intră în camera ei.

Închise uşa şi îşi lipi spatele de ea.

Trecură câteva momente, iar dincolo de lambriuri, îl auzi mişcându-se, apoi clicul uşor când deschise uşa de la dormitorul lui, urmat de un alt clic când o închise.

În acele clipe, Thomas rămase cu privirea aţintită spre uşa ei închisă şi, chiar dacă nu întrebase, voia să ştie la ce se gândea Lucilla.

În privinţa aceea, nici ea nu era sigură.

Înaintând în cameră, îşi scoase acele care îi ţineau părul strâns. O slujitoare aprinsese lampa de pe măsuţa de toaletă. În lumina difuză, se pregăti de culcare, absentă, cu mintea absorbită de o singură întrebare: acum ce urma?

Acum că ştia care era intenţia lui, ea ce trebuia să facă? Următoarea mişcare îi aparţinea ei sau lui?

În clipa în care stinse lampa şi se băgă sub aşternuturi, vedea lucrurile puţin mai clar.

Pentru că totul se baza pe revendicare – revendicare reciprocă.

Ea ştiuse dintotdeauna că, pentru ei doi, revendicarea era cea mai importantă. Pentru a avea viaţa pe care se presupunea că trebuiau să o trăiască, el trebuia să o revendice, iar ea trebuia să îl revendice pe el.

Dar revendicarea era o decizie personală, nimeni nu putea să revendice ceva ce nu îşi dorea. Era ca o declaraţie sinceră, clară şi răspicată. O decizie recunoscută de toată lumea.

Ea nu putea să-l forţeze să ia acea decizia. Nici măcar

Fecioara nu putea. El trebuia să ia din proprie iniţiativă decizia de a accepta ceea ce îi oferea ea, decizia de a-şi revendica locul alături de ea.

Singurul lucru pe care putea să-l facă Lucilla era să-l convingă şi, având în vedere perspectiva lui asupra viitorului, era limpede că trebuia să profite de orice ocazie.

Nu putea să stea pur şi simplu liniştită şi să-l lase să se îndepărteze. Era încăpăţânat, chiar mai încăpăţânat decât ea. Era nevoită să folosească fiecare şiretlic, fiecare armă de care dispunea şi pe care i-o trimitea soarta ca să-i deschidă ochii şi să-i arate adevărul.

Dacă avea să reuşească sau nu, nu ştia – nu avea cum să ştie –, dar nu avea de ales.

Întorcându-se pe o parte, îşi trase aşternuturile peste umăr.

— Măcar am recunoscut amândoi că există ceva între noi.

Închizând ochii, îşi duse mai departe gândul.

Şi zâmbi. Nu avusese niciodată ocazia să joace rolul de sirenă.

În timp ce cântărea perspectiva, somnul o cuprinse în mrejele lui.

*

Se trezi în toiul nopţii, fără să aibă nici cea mai vagă idee ce o deranjase.

Lăsase fereastra de lângă capul patului cu draperiile trase. Lumina razelor lunii se strecura înăuntru, cufundând totul în nuanţe de cenuşiu şi umbre.

Apoi auzi un sunet uşor, scârţâitul discret al unui pantof pe covor.

Dădu pătura la o parte, ridică capul şi se uită.

Şi zări un bărbat înveşmântat într-o mantie cu glugă, cu o pernă între mâini, la doar câţiva paşi distanţă de ea.

Strecurându-se mai aproape.

Ea ţipă şi ridică mâinile în aer, gata să ţină perna la distanţă.

Să-l împiedică să o sufoce.

Cu siguranţă, aceea era intenţia lui.

El înălţă capul. Pentru o fracţiune de secundă, se opri, apoi înjură, aruncă perna şi se avântă spre uşa deschisă.

Năvăli pe coridor. Ea îi auzi paşii răsunând pe covor, apoi din ce în ce mai departe.

O uşă se trânti de perete, iar Thomas apăru în prag. Îşi pusese un halat pe el, chiar dacă nu părea să poarte cămaşă. Cu mâna pe tocul uşii, se uită lung spre ea, apoi îşi întoarse privirea spre direcţia în care fugise bărbatul.

Şi blestemă.

Lucilla se ridicase în coate, în vreme ce bărbatul se îndepărta în fugă. Acum, brusc, încercând să respire, îşi puse o mână pe piept, pe inima care bătea nebuneşte, apoi se prăbuşi pe perne.

Thomas şovăi, apoi intră în încăpere şi închise uşa. Ţipătul ei fusese de ajuns ca să-l cheme, dar aripa musafirilor era lungă, iar dormitorul ei se afla aproape de capăt; nu auzi pe nimeni altcineva agitându-se, cu atât mai puţin să vină degrabă să o salveze.

— Ce s-a întâmplat? Am zărit doar o siluetă întunecată care dispărea pe coridor, era prea departe ca să văd clar.

Ea închise ochii; ridică pleoapele, îl studie momente îndelungate, apoi spuse;

— Un bărbat.

Vocea îi tremura. Sprijinindu-se în coate, se uită în jur; privirea ei se opri pe urciorul cu apă şi pe paharul de pe masă.

Fără să se gândească, Thomas se trezi în faţa biroului, turnând apă în pahar.

Într-adevăr, în momentul acela nu mai gândea, toată mintea lui părea răvăşită de impulsuri, de mânie şi de o nevoie crescândă. Ar fi preferat mai degrabă să îi trimită paharul prin aer, dar… Se apropie de pat şi i-l întinse.

— Mulţumesc.

Tremurul discret din vocea ei îi străpunse simţurile.

Luând paharul, ea sorbi, apoi mai sorbi o dată, închise

ochii şi oftă.

— Înainte să întrebi, nu, n-am nici cea mai vagă idee cine era, zise ea cu voce tremurândă. Apoi făcu un semn spre cealaltă parte a patului. M-am trezit, iar el era acolo. Strânse paharul cu ambele mâini, apoi adăugă: Avea o pernă în mâini şi se apropia de mine.

Imaginea aceea îl cutremură. Înconjurând patului, el zări perna luată din fotoliul aflat în apropierea uşii, care acum zăcea lângă picioarele scaunului din fata măsuţei de toaletă. Se aplecă şi ridică perna. Era frumoasă şi moale. Perfectă pentru a acoperi faţa unei femei…

Aproape că mârâi şi vru să azvârle perna. Ţinându-şi în frâu impulsul, o aşeză cu grijă pe scaun, apoi se întoarse spre ea.

Şi observă că razele lunii se strecurau prin fereastră. Se uită la ea.

— Nu i-ai văzut chipul?

Ea clătină din cap.

— Nu. Avea o glugă pe cap. O ţinea trasă peste faţă. Îi umbrea complet trăsăturile. Nu i-am zărit nici măcar bărbia.

El îşi simţi chipul ca granitul; nu reuşi nici măcar să facă o grimasă.

— Deci putea să fie oricine… Oricine de la conac, oricine din clan.

Ea nu răspunse, doar închise ochii. Pieptul ei se ridică şi coborî, în timp ce respira adânc. Încercă să se calmeze.

— Eşti bine?

Întrebarea îi ieşi cu greu din piept şi sună mai mult ca un mormăit.

Ea nu deschise ochii, dar legănă capul de parcă ar fi cântărit răspunsul.

— Nu mi s-a întâmplat nimic, dar nu sunt sigură dacă în momentul ăsta înseamnă că sunt bine.

El aruncă o privire spre uşa închisă, apoi spre fotoliu.

— O să rămân aici o vreme.

În cazul în care se întorcea atacatorul; chiar spera ca nemernicul să revină. El dădu să se îndrepte spre fotoliu.

— Aşteaptă!

Cerinţa ei îl opri brusc. Thomas aruncă o privire înapoi şi văzu cum ea deschise ochii, se ridică şi se întinse, încercând să pună paharul pe măsuţa de lângă pat.

El se întoarse spre pat, îi luă paharul şi îl aşeză pe masă.

Degetele ei se încordară în mătasea halatului lui.

Thomas nu purta cămaşă; atingerea ei pe piele trezi înăuntrul lui iureşul dorinţei.

Coborî privirea spre mâna ei, spre încheieturile albe şi pielea fină. Dacă aceea era o declaraţie, era cât se poate de clară.

— Lucilla…

El nu putea să se uite la chipul ei, nu în timp ce stătea pe marginea patului, ea fiind îmbrăcata în cămaşă de noapte la doar câţiva centimetri depărtare, cu pielea ei caldă şi părul ciufulit, totul fiind chiar mai ademenitor decât şocul şi frica pe care ştia că avea să le vadă în ochii ei verzi.

Ştia că nu trebuia să se uite, nu dacă îşi dorea să se salveze pe sine, să o salveze pe ea de ceea ce se învolbura înăuntrul lui.

De nevoile primare, primitive pe care ţipătul ei şi nevoia care îi plutise în ochi le treziseră în el.

Nu simţise niciodată o nevoie atât de *disperată* de a poseda.

Dorinţa nu îl cuprinsese nicicând cu atâta putere, cu gheare atât de ascuţite.

— Rămâi!

Acel singur cuvânt îl făcu să-i întâlnească privirea. Ochii ei puseră stăpânire pe sufletul lui.

— Rămâi. Buzele ei se mişcară din nou, ca o sirenă şoptind în noapte. Rămâi şi fii protectorul meu până în zori!

El înghiţi în sec, se împotrivi, luptă cu propriile nevoi, dar şi cu ale ei.

— Pe fotoliu, spuse el încordat.

Se simţi uimit că reuşi să vorbească.

Fără să-şi slăbească prinsoarea, ea se mişcă şi se întoarse, apoi se ridică uşor în genunchi. Încleştându-şi

mâna rămasă liberă în cealaltă parte a halatului lui, ea îl ţinu pe loc. Îl ancoră.

Îl ţinu chiar mai strâns cu ochii ei.

Verdele era profund umbrit, dar putea să-i simtă puterea, mângâierea înflăcărată a acelui foc pasional, care era o parte atât de adâncă a ei.

— Aici, spuse ea. Cu mine. În patul ăsta.

El deschise gura, dar nu scoase niciun cuvânt.

Buzele ei se arcuiră; dorinţa şi chiar mai mult de atât arseră în ochii ei.

— Asta nu este o rugăminte. Ea îl trase cu ambele mâini spre ea. Tu eşti al meu şi am nevoie de tine.

Şterse şi ultimul centimetru care îi despărţea şi îşi apăsă buzele pe ale lui.

Capitolul 10

El era al ei, *putea* să fie al ei în seara aceea.

Doar pentru o noapte.

Thomas îşi spuse acel lucru chiar dacă îi luă mâna într-a lui, o strânse la piept şi se luptă să-şi păstreze controlul – în faţa sărutului, a promisiunii, fie a ei, fie a lui.

Primejdios. *Dincolo* de primejdios.

Dar, oh, atât de necesar!

Atât de necesar! Pentru amândoi.

O parte din el o recunoscu. Însă nu-i mai păsa de nimic altceva, doar voia să o aibă în braţe.

Cu buzele apăsate pe ale lui, cu mâinile încleştate în halatul lui, ea se lăsă pe spate. El îşi dădu seama că îşi pierdea echilibrul şi îşi cufundă un genunchi în marginea saltelei, se trase iute înapoi şi o cuprinse în braţe.

Nu era o mişcare înţeleaptă, dar alternativa ar fi fost mult mai rea. Putea să simtă cum focul pasiunii îi înfiora pielea, căldura incandescentă care vibra peste tot pe unde îl atingea corpul ei. Apoi, trăgându-se din braţele lui, îi deschise larg halatul, i-l dădu jos de pe umeri, iar mâinile

poposiră pe el.

Palmele ca mătasea caldă pe pielea lui îi treceau peste piept, arzând.

Însemnându-l.

Alarmată, o parte din el încercă să se retragă; restul se bucură şi se lăsă cuprins de glorie.

Aplecându-şi capul, preluă complet controlul sărutului. Deschizându-i larg buzele, îi răvăşi gura. Pentru o clipă efemeră, îi captă toată atenţia, îi captură simţurile şi le prinse în dansul înflăcărat al buzelor. Îi concentra pe amândoi în uniunea incandescentă şi dezmierdările evocatoare, iar mâinile ei, acele mâini lacome, încremeniră.

El aproape că uită să mai respire, dar tentaţia îl trezi. Prinzându-şi un braţ pe după talia ei, Thomas ridică mâna, îi cuprinse obrazul, îşi înclină capul şi duse sărutul la nivelul următor, pe tărâmul posesiunii primitive. O ţinu prinsă în capcană, ca să ia tot ceea ce îşi dorea, apoi revendică mai mult.

Se întrebă dacă ea avea să se sperie şi să se retragă.

Speranţă zadarnică? Sau frică nedorită?

Nu conta, el ştia asta. Lucilla abia se opri ca să-şi recapete echilibrul în iureşul senzual pe care el îl dezlănţuise înainte ca ea să-l întâlnească şi răspunse cu cutezanţă prin propriul foc lăuntric la agresivitatea lui, limba ei duelându-se impetuos cu a lui.

Lucilla îi duse pe amândoi într-o luptă pentru supremaţie, una pe care se părea că niciunul nu putea să o câştige. În ciuda iscusinţei lui, indiferent ce mişcare făcea, ea era acolo, contracarând, îmbiind, mereu ispititoare, provocatoare şi ademenindu-l fără încetare.

Mai adânc în nebunie.

El ştia că ar fi trebuit să reziste, să se oprească şi să se retragă.

Nu o făcu.

Nu putea, nu voia…

Adevărul crunt era că nu reuşea să se îndepărteze de ceea ce îi oferea. Nu în seara aceea. Nu când strigătul ei încă îi răsuna în urechi, iar tot ceea ce se trezise înăuntrul

lui îi învolbura sângele.

Cerând.

Cerând-o pe ea.

Ea, acolo, în clipa aceea şi în felul acela, era exact ce îşi dorea tot ceea ce era bărbătesc în el.

Iar dacă, după toate rugăminţile ei, Thomas încă avea vreo îndoială în privinţa dorinţei Lucillei, ea era hotărâtă să le alunge pe fiecare în parte. Îşi aduse aminte de mâinile ei şi se întinse din nou, cu degetele răsfirate, apucând cu vârfurile degetelor, cufundându-se sugestiv, impunător în muşchii pieptului lui, frământând ca o pisică imperială. Gândindu-se doar la căldura atingerii ei, la dorinţa evidentă care ardea înăuntrul ei.

Apoi ea îşi trecu din nou palmele peste pielea lui, urcă pe umerii acum goi, până ce ajunseră la gât.

Lui i se tăie răsuflarea şi i se strânse inima în piept.

Îl cuprinse de ceafă, apoi îşi trecu degetele celeilalte mâini prin părul lui, îi ciufuli încet, seducător şuviţele întunecate, apoi trase.

Ea se înclină pe spate, şi se prăbuşiră în pat.

Lucilla ateriză pe spate. El era jumătate peste ea, jumătate lângă ea. Lucilla ar fi râs triumfătoare dacă nu ar fi fost atât de adânc prinsă în sărutul lor, încât nici măcar respiraţia nu mai părea vrednică de atenţie. Nimic nu putea să concureze cu acel lucru, cu senzaţia clară şi prezentă a uniunii fizice. A comuniunii fizice absolute.

Întotdeauna îşi închipuise că un sărut – un sărut adevărat între iubiţi – avea să fie deschis, direct şi înflăcărat.

Fără reţineri sau sfială politicoasă, care să oprească puterea nevoii lor crescânde, ca să-i apere de acel foc lăuntric.

Ei – el şi ea – nu aveau nevoie să fie apăraţi.

Chiar când acel gând i se strecură. În minte, deja căutau mai mult.

Se ivise ocazia, aşa cum sperase, chiar dacă nu în felul în care îşi închipuise. Şi, da, ea profitase de moment, dar nu fusese condusă de ceva logic sau deliberat precum

tactica sau strategia. Se întinse spre Thomas şi îl trase în braţe pentru că, aşa cum recunoscuse, avea *nevoie* de el.

Avea nevoie să-l ţină în braţe, să-i simtă corpul tare pe al ei şi să se simtă *vie.* Să fie, într-adevăr, glorios de vie, aşa cum numai el reuşea să o facă.

Ea avea nevoie de asta, de el, acolo, atunci. De ei împreună, luptându-se în mijlocul aşternuturilor mototolite din patul ei, cu buzele lipite, gurile amestecate, corp pe corp, mâini pe carnea fierbinte, pe măsură ce simţurile lor se răzvrătiră, inimile le crescură în piept şi le umplură mintea cu prezenţa celuilalt.

Cu pasiunea lor şi puterea inerentă a acesteia.

În cele din urmă, reuşi să-i tragă şi să-i împingă halatul suficient de jos pe braţe, încât el înjură încet în timp ce o sărută, apoi îşi îndepărtă mâinile de ea, de parcă s-ar fi gândit dacă trebuia să o cuprindă din nou şi, cu mişcări ciudate, îşi scoase mânecile halatului de pe braţe.

Imediat, ea îndepărtă materialul, aruncă orbeşte halatul de pe pat şi îşi întoarse numaidecât mâinile pe el. Pe formele grele ale umerilor lui, scobitura amplă din pieptul lui, creată de vreun sculptor divin ca să-i facă simţurile să se înflăcăreze.

Sprijinindu-se cu braţele pe perne, de o parte şi de alta, el se cufundă din nou în sărut, dezmierdându-i înverşunat limba cu a lui.

Ea îşi trase capul înapoi, îl cuprinse cu mâinile de talie, în timp ce îl îndemna să se apropie de ea. Iar el se supuse. Mişcându-se astfel încât ea să ajungă mai lesne la splendorile corpului lui, la pieptul lui tare, lat şi atât de musculos, la abdomenul lui sculptural şi la pântecul aproape dezgolit.

Ea atinse, urmări, mângâie tot ce putu. Pielea lui ardea din interior, înflăcărată peste muşchii încordaţi şi tari. Smocuri de păr aspru îi tachinară degetele. Ea îşi trecu degetele înainte şi înapoi şi îl simţi tresărind.

Simţi pofta care se aprinse la acea simplă atingere.

În el şi în ea.

El se sprijinea pe braţe, fără să se lase cu toată

greutatea pe ea. Mâinile lui îi încadrară chipul, degetele i se încâlciră în părul ei.

Şi, dintr-odată, sărutul nu mai fu suficient. Nu mai era de ajuns pentru a-i uşura nevoia crescândă.

Ea urmări frumuseţea sculptată a spatelui lui, îşi trecu mâinile în jos, ajunse cât putu de departe. Strecurându-şi degetele pe sub betelia pantalonilor lui, ea îşi trecu degetele lacome peste liniile feselor lui.

Muşchii i se strânseră, apoi se întăriră.

Prin sărutul lor, Lucilla simţi cum atenţia lui se frânge, vedea că el se lupta cu impulsurile pe care ea i le provocase.

Îşi strecură voit mâna pe linia şoldului lui, înaintând ca să cuprindă…

El o apucă de încheietură într-o strânsoare ca o menghină.

Întrerupse sărutul atât cât să mârâie:

— Încă nu.

Ea nu ar fi acceptat un „nu”, dar putea să trăiască cu un „încă nu”. Măcar pentru un minut.

Poate două.

Ea îl lăsă să se bucure de moment, îşi răsuci încheietura şi, când cu simţurile în alertă el îşi slăbi prinsoarea, Lucilla îşi trase mâna dintr-a lui şi o strecură încet între corpurile lor. Ştiind, cu buzele încă uşor despărţite, aproape atingându-se, că el urmarea mişcarea mâinii ei, ea îşi îndreptă degetele spre nasturii de la cămaşa de noapte.

Oprindu-se la nasturele de sus, îl descheie.

Cu un geamăt chinuit, el închise ochii şi îşi lipi fruntea de a ei.

— Tu o să mă bagi în mormânt.

Ea se gândi dacă trebuia să se simtă ofensată. În schimb, îşi înclină capul suficient ca să urmărească cu vârful limbii marginea superioară a buzei lui de jos.

— Nu este adevărat.

Cuvintele şoptite se avântară ca un foc peste carnea pe care tocmai o linsese. Thomas îşi simţi tot corpul

încordându-se, de parcă l-ar fi lins în altă parte.

Dar ea nu terminase.

— Pentru tine, eu întotdeauna o să aduc viaţă. Asta – noi doi, aşa – este modul în care ar trebui să stea lucrurile. Viaţa noastră aşa cum trebuie ea să fie.

Era atâta certitudine în tonul ei! Cu acele cuvinte simple, lăsă deoparte îndoielile şi întrebările pe care partea lui raţională şi mai prudentă i le strecurase în minte.

Ce se întâmpla acolo – amândoi împreună în patul ei – nu se potrivea cu planul pe care Thomas îl avea pentru viaţa lui. El nu ştia – nu avea nici cea mai vagă idee – cum se potrivea cu planul ei. Dar acolo şi atunci, nimic nu mai conta; după cum o confirmaseră cuvintele ei, aşa trebuia să fie.

Nevoia aceea incontestabilă – să o aibă sub el, cu picioarele ei lungi şi subţiri înfăşurate în jurul şoldurilor lui, în timp ce el se cufunda adânc înăuntrul ei – încă răsuna, ca o zvâcnire irezistibil de convingătoare în sângele lui.

O zvâcnire care, în ultimele minute, devenise tot mai puternică.

Şi cu fiecare mişcare rapidă de a se îndepărta de ea, nevoia aceea doar sporea. Se accentua.

El deschise ochii şi văzu cum descheie încă un nasture. Cămaşa ei de noapte albă, cu dantelă delicată pe margini se depărtă suficient pentru a expune linia surprinzător de plină a unui sân.

Imaginea aceea îl ului. Ea era atât de subţire încât el crezuse…

Tânjea după ea.

Cu un geamăt pe jumătate înăbuşit, îşi ridică bărbia, îi captură din nou gura şi îi ancoră pe amândoi pentru un moment efemer, suficient de lung încât să-şi cufunde simţurile în sărut. Apoi îi dădu mâna la o parte şi, cu mişcări iscusite ale degetelor, descheie rapid nasture după nasture.

Apoi, cu podul palmei, dădu la o parte cămaşa de noapte şi îşi aşeză mâna pe colina încordată a pieptului ei.

La acea simplă atingere, cu pielea de mătase sub palma lui, ştiu că nu mai era cale de întoarcere.

Inima ei tresări la atingerea lui; în timp ce degetele lui se strânseră pe vârful tare, simţi cum simţurile ei îşi iau zborul.

Şi el făcu acelaşi lucru.

Carnea ei se întări sub mâna lui, încălzită şi cu o piele inimaginabil de delicată şi de fină; sfârcul ei, deja întărit, se încordă strâns în timp ce el îl frecă între degetul mare şi arătător, o perlă care implora să fie mângâiată cu buzele, să fie gustată cu limba. Să fie linsă.

Îi părăsi buzele, apoi îşi coborî capul şi o făcu. Linse, scălda, apoi trase mugurul tare în gură şi îl supse.

Degetele ei se încleştară strâns în părul lui, în timp ce ea îşi înăbuşi un mic ţipăt. El linse din nou, iar ea se arcui sub el, corpul ei îndoindu-se sub el într-un val provocator şi infinit de excitare.

Orice ultimă posibilitate de a pune în vreun fel capăt acelei uniuni, altul decât intimitatea totală, se risipi. Ultimele urme ale rezistenţei lui se năruiră, îşi luară zborul.

Spulberate, risipite de iureşul unei nevoi absolute – a nevoilor lor îngemănate –, care izbucni şi îi cuprinse pe amândoi.

Din acel moment, nu existară el şi ea, nici gânduri separate, nici planuri personale. Tot ceea ce ştiau era o singură nevoie, o urgenţă copleşitoare care îi invada pe amândoi.

El nu putea să o înfrâneze, nu putea să o oprească. Cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să o ghideze, chiar şi cu acea urmă de control pe care o mai avea.

Hotărât, la mila acelei nevoi urgente, o dezbrăcă de cămaşa de noapte, iar ea îi trase pantalonii.

Apoi, ea îşi înfăşură degetele pe erecţia lui încordată, iar el crezu, pentru câteva secunde chinuitor de tensionate, că murise.

Sau că avea să îşi dea duhul înainte să o pătrundă.

Îşi simţea maxilarul de parcă ar fi fost frânt, dar găsi tăria de a deschide ochii şi de a *nu* se concentra pe încântarea de pe chipul ei, în timp ea explora şi urmărea.

El reuşi să-şi oblige membrele să-i asculte comenzile,

îi prinse mâinile, le îndepărtă de el, apoi, ridicându-i braţele, o împinse pe spate, fixându-i mâinile în spuma pernelor, de o parte şi de alta a capului ei cu părul de foc.

Trupurile lor se întâlniră, pielea goală pe pielea goală.

El uitase cât de puternică putea să fie acea primă zvâcnire de senzaţie, cât de derutantă.

Simţurile Lucillei fură copleşite. Ochii îi râmaseră deschişi, dar nu mai putea să vadă. A-l simţi pe el, a-i simţi pieptul atât de fierbinte, felul în care forţa lui musculoasă o înconjura, o ţintuia, acoperind-o în cel mai primitiv mod, o lăsă fără suflare.

Îi fură simţurile şi îi revendică mintea.

Mâinile lui le păstrară captive pe ale ei, greutatea braţelor o ţinea lipită de pat, întinderea lată a pieptului se apăsa pe sânii ei, declarându-i dominaţia. Şoldurile lui se odihneau grele peste ale ei, imobilizând-o; coloanele coapselor lui se simţeau asemenea oţelului între ale ei.

Ar fi trebuit să simtă frică sau măcar neîncredere. Le-ar fi simţit cu orice alt bărbat.

Dar cu el – apucându-l de mâini, îşi deschise larg simţurile, mai larg – era cu atât mai bine să se înfrupte din fiecare ultimă fărâmă de senzaţie tactilă. Din intimitatea brută a corpului lui gol, aşezat peste al ei, a pielii lui, caldă şi aspră, arzând-o pe a ei, şlefuind-o, hrănindu-i pasiunea.

Cu efort, ea trase uşor, atât de uşor aer în piept.

În timp ce făcu şi el acelaşi lucru.

Sânii ei se ridicară în vreme ce pieptul lui se întinse; liniile luxuriante fură strivite de întinderea tare a pieptului lui, iar sfârcurile încordare se apăsară în pielea lui.

Ea clipi, concentrată. Pentru o clipă, în umbrele delicate ale patului, ochii li se întâlniră – pe ai ei şi-i simţea incredibil de mari. Se fixară din priviri. Timpul rămase pe loc în acea clipă, apoi el îşi coborî capul.

Îi găsi buzele cu ale lui. Ea şi le întredeschise, îl întâmpină, apoi îl trase mai adânc. Sărutul era de o înflăcărare incandescentă, dorinţă materializată în realitate, hotărârea limbii lui prevestind împreunarea ce urma.

El îşi înclină capul şi se avântă mai adânc, iar

pasiunile lor se învolburară şi se învârtiră din nou, mai sus, apoi şi mai sus.

Ea îl îngădui şi îl urmă, predându-se din nou în faţa ritmului convingător al nevoii, dorinţei şi dorului.

Când se retrase din sărut, ea îl lăsă. Sărutul fusese destul de intens pentru a-i lăsa simţurile absolut amorţite. Simţind cum el se retrage, mâinile lui eliberându-le pe ale ei în timp ce coborî, ea rămase întinsă, cu fiecare nerv în alertă, încordat, şi aşteptă nerăbdătoare să vadă ce urmează.

„Mai încet, mai încet, mai încet!” Thomas îşi repetă mantra în timp ce aluneca de pe corpul ei. El nu voia să facă asta, dar era limpede că se impunea un dram de delicateţe. El era mare, deosebit de mare, iar ea… nu.

Indiferent cât ar fi fost de experimentată – era un lucru despre care nu avea nici cea mai vagă idee –, din moment ce el nu voia să o rănească, trebuia să găsească acel calm de care aveau nevoie amândoi.

Singurul mod în care se putea gândi să facă întocmai fu să-i desfacă picioarele, să-şi fixeze umerii între ele şi să-şi cufunde limba în nectarul ei.

În mod previzibil, ea se cutremură, dar, după cum se dovedise mai devreme, nimeni nu ar fi putut să o audă. Numai el… Şi, descoperi Thomas, îi plăcea să o audă cum tipa de plăcere. Atât de diferit de ţipătul ei de frică!

Ţipetele acelea delicioase începură să fie scoase cu răsuflări din ce în ce mai întretăiate; ea îşi pierdu tot mai mult răsuflarea, în timp ce el se abandonă simţurilor ei şi ale lui. Gustul ei dulce-acrişor era ambrozie pe limbă; sunetele neliniştite, disperate, aproape mieunate pe care le scoase în cele din urmă de la ea erau exact ceea ce sperase să obţină.

Cu o iscusinţă calculată, el trase perla plăcerii ei între buze şi o dezmierdă uşor cu vârful limbii.

Şi o făcu să simtă că-şi ia zborul.

Ea se frânse cu un ţipăt scurt.

După o ultimă dezmierdare a limbii, el se ridică, aşezându-se pe ea. Cu trupul suferind de nevoie, îşi aşeză

şoldurile între coapsele ei desfăcute larg.

Nectarul ei găzdui vârful mădularului lui, într-o întâmpinare înfierbântată; fără să se mai gândească, el îşi arcui coloana şi se împinse prin intrarea strâmtă.

I se tăie răsuflarea.

Lăsându-şi capul să atârne, închise ochii la vederea imaginii cu ea goală, plină de dorinţă şi desfăcută sub el. Se chinui să se oprească şi să respire. Adânc. Muşchii lui se încordară şi se mişcară, în timp ce el îşi înăbuşi dorinţa de a o penetra. Ea era strâmtă, fierbinte şi deschisă a lui, de luat, de revendicat.

Nu avea nevoie să fie brutal în privinţa aceea.

Când fu sigur că deţinea controlul suficient ca să facă faţă, se lăsă liber şi se împinse mai departe. Tot mai adânc.

Chiar dacă ea era complet relaxată, el simţi cum se încordează; se opri, dar aproape imediat încordarea ei scăzu şi se risipi.

În următoarea secundă, ea îşi ridică braţele, apoi şi le înfăşură în jurul pieptului lui. Întinzându-se, ţinând. Mâinile alunecară pe spate lui şi se apăsară; fără cuvinte, îl îndemnă să continue.

Chinuit, trăgând din nou aer în piept, se supuse, aventurându-se mai adânc în învelişul ei alunecos, conştient de încordarea ei, în timp ce o desfăcu… Se opri şi se retrase puţin, apoi îşi îndoi şoldurile şi o penetră.

Ea îşi arcui şoldurile în acelaşi timp.

El sfârşi prin a fi complet cufundat în corpul ei. Ea scoase un chiţăit încet, sufocat, iar mintea lui încremeni în clipa în care ea se încordă tare, peste toată lungimea mădularului lui.

Abia dacă simţise membrana care îi marcase virginitatea. Ea avea 28 de ani, se păstrase toată viaţa. Şi totuşi, după încurajarea ei vădită, el crezuse că ea o făcuse cu mult timp înainte, însă el avusese raţiunea trează ca să simtă o uşoară rezistenţă în momentul în care cedase brusc, iar atunci ştiu.

Deschizând ochii, se uită lung la ea, şocat şi confuz, dar ea nu deschise ochii şi nu îl privi. Tot ce reuşi el să vadă

era cea mai discretă urmă de conştientizare care îi traversa trăsăturile, determinându-l să-şi închipuie ce anume o făcuse să devină brusc conştientă, apoi ea se mişcă. Strecurându-se uşor de sub el, îl îndemnă hotărâtă şi neîndurătoare în dansul străvechi.

Mintea lui încremeni. Simţurile i se învolburară.

El închise ochii şi răspunse chemării ei, ritmului primordial pe care ea îl impuse, i se alătură şi continuară împreună. Nu era în stare să facă altceva, nici măcar să se oprească pentru a pune o întrebare la care, în mod evident, ea nu îşi dorea să răspundă, cel puţin nu în clipa aceea.

Nu când flăcările pasiunii lor, în sfârşit, eliberate şi dezlănţuite, se învolburau înăuntrul lor.

Nu când nevoia îşi cufunda pintenii adânc, apoi tot mai adânc, stăpânindu-i, copleşindu-i, obligându-i să continue.

Flăcările aţâţate în ultima jumătate de oră crescură şi îi înghiţiră.

Şi dansară împreună. Poate că ea fusese o novice, dar acum cunoştea secretele dansului. Ştia când să se agaţe şi să-l ţină înăuntrul ei, când să dea drumul şi să-l lase să se retragă.

Pentru ca el să o poată pătrunde din nou şi să-i ghideze în continuare pe amândoi.

Prin lumea dorinţelor lor contopite, create prin contopirea dorinţelor din sufletele lor pasionale.

Că se potriveau de minune – în pasiune, în dorinţă şi, în seara aceea, în dorinţă – nu putea fi mai clar de atât.

Îşi continuară dansul de parcă ar fi fost o singură persoană, din ce în ce mai încrezători, din ce în ce mai puternici, îndrumându-se şi îndemnându-se.

Răsuflară întretăiat, se agăţară, gâfâiră; cu răsuflările contopite şi pielea alunecoasă, ea se zvârcoli, el o pătrunse la nesfârşit, dar, împreună, dorindu-şi mai mult.

„Pentru tine, eu întotdeauna o să aduc viaţă”.

Clar ca lumina zilei, el îşi aminti când făcuse ea ultima dată exact acel lucru, când el alergase prin pădure asemenea lui Herne, zeul vânătorii. Ea îl văzuse, îl

recunoscuse şi îl salvase de glonţul unui vânător.

Acum, părea că alerga din nou asemenea lui Herne – în acelaşi ritm străvechi, răsunător şi repetitiv, care îi umplu inima şi i se strecură prin vene iar ea era din nou acolo, din nou cu el, zeiţa lui care venise să-l revendice.

Dezbrăcată şi dornică, desfăcută sub el, i se oferi, dar el trebuia să o revendice.

Cu pasiunea şi puterea ei, îl ţinu alături şi îl îndemnă să continue, iar el se cufundă tot mai adânc în focul ei, în înflăcărarea alunecoasă a trupului şi, sălbatici şi liberi, dansară împreună.

Împreună prin căldură, prin flăcările violente, prin tumultul dorinţelor lor contopite.

În interior, ea era la fel de sălbatică, la fel de neîncătuşată ca el. La fel de neînsetată de plăcere, la fel de înflăcărată.

Înclinându-şi capul, el îi găsi buzele, gustă din ele, apoi se cufundă şi mai adânc – o altă stihie a acelei împreunări neîmblânzite.

Iar dintr-odată, se treziră acolo, ajunşi la graniţa paradisului.

El rămase suspendat pentru o secundă, ea îşi îngropă unghiile în spatele lui şi, de disperare, îl zgârie.

El se înfipse mai adânc înăuntrul ei, şi ea se frânse.

Şi îl luă cu ea.

Dincolo de graniţă, spre căldură orbitoare a extazului.

Şi tot mai departe. Cataclismul îi zgudui, le smulse şi ultimele picături de pasiune, apoi îi lăsă amorţiţi, agăţându-se unul de celălalt, în vreme ce gloria înflori, se răspândi şi le adormi simţurile.

*

Întins pe spate, cu Lucilla odihnindu-se pe pieptul lui, cu părul ei lung despletit într-o glorioasă dezordine, cu terminaţiile nervoase înflăcărate acolo unde îi mângâia trupul, el reveni încet la realitate, mintea lui ridicându-se din adâncimile satisfacţiei depline.

O satisfacţie mai adâncă decât oricare alta cunoscută până atunci.

Se încruntă, în timp ce mintea lui îşi reveni complet. Cu ochii încă închişi, se gândi, compară.

Nu trăise niciodată ceva asemănător în viaţa lui sexuală, deloc anostă, deosebit de variată şi intensă.

Nu înţelegea de ce; nu făcuseră nimic din ce nu mai făcuse nenumărate ori înainte. Şi totuşi…

Ideea că acel sentiment surprinzător putea veni din faptul că îşi îngăduise, în sfârşit, să fie cu *Lucilla,* nu era una la care să mediteze prea mult.

Adevărul îl lovi în plin ca o cărămidă. În cele din urmă, el cedase şi se predase atracţiei dintre ei, atracţiei faţă de ea şi permise amândurora să ajungă acolo unde erau acum. Îşi împărtăşiseră trupurile; el împărţea patul cu ea. Fără doar şi poate, ultimul lucru pe care dorea să-l facă şi ultimul loc în care dorea să se regăsească.

Totuşi, în ciuda acelui lucru, nu regreta. Nici măcar nu putea să se prefacă doar ca să exprime emoţia. Chiar şi aşa…

Deschizând ochii, el aruncă o privire spre ea, dar Lucilla ţinea capul în jos, cu obrazul lipit de pieptul lui, iar el nu putea să-i vadă faţa.

— A fost prima dată pentru tine.

El nu puse o întrebare.

— Da, recunoscu ea parcă visătoare.

Cu siguranţă, încă era copleşită de plăcere.

El încercă să nu se simtă arogant, dar nu reuşi.

Încet, languros, Lucilla se întoarse în braţele lui până când sânii ei se apăsară din nou în pieptul lui. Sânii ei încă goi; nu că s-ar fi plâns de asta.

În cele din urmă, ridicându-şi capul, ea îi privi chipul, direct în ochi. El nu reuşi să ghicească ce văzu ea acolo, dar, după câteva momente, buzele ei se arcuiră încet, apoi îi lovi uşor pieptul, se întoarse şi se aşeză iar cu capul pe inima lui.

— Decizia mea, spuse ea încet. Nu a ta.

Nu era sigur că-i plăcea ce auzea; nu era sigur că îi

plăceau implicaţiile. Şi el participase la asta în aceeaşi măsură.

Acestea fiind spuse, în ciuda stării de excitare extremă pe care o trăiseră mai devreme în noaptea aceea, cu ea atât de pătrunsă, iar el atât de copleşit de dorinţa de a o poseda pe care nici măcar acum nu reuşea s-o înţeleagă pe deplin, s-ar fi purtat ca un gentleman şi ar fi plecat dacă ea l-ar fi lăsat. Împotrivirea lui nu s-ar fi spulberat dacă ea nu ar fi distrus-o cu insistenţa ei.

Cu numai câteva ore înainte, făcuse ceea ce trebuise şi îi spusese, clar şi fără putinţă de tăgadă, de ce ei doi nu puteau că avea o relaţie oficială. De ce nu puteau să se căsătorească vreodată. Existaseră mai multe motive în raţionamentul lui, toate ducând la aceeaşi concluzie, iar ea le înţelesese. Ba, mai mult, ea însăşi o spusese.

Ea îl cunoştea şi nu avea să se mărite niciodată cu el, dar – după cum tocmai confirmase –, fusese propria decizie de a-l aduce în patul ei.

De a-i cere să-l împartă cu ea.

Din cauza ei – şi a situaţiei în sine – îi fusese aproape imposibil să refuze.

Se întrebă ce însemna toată povestea din perspectiva locului în care se aflau acum.

Ea se relaxă în braţele lui, dar nu adormise. El o îmbrăţişă scurt ca să-i atragă atenţia.

— Deci ce este asta? Prima ta aventură?

Ea nu răspunse imediat. Apoi ridică umărul care nu se apăsa în pieptul lui.

— Este ceea ce este. Se opri, apoi adăugă mai încet: Şi mă mulţumesc cu asta.

El nu reuşi să se gândească la nimic drept răspuns, în momentul acela, nu îşi dorea să spună nimic.

Însă avea alte întrebări oportune pe care voia să i le pună, cum ar fi fost dacă ea avea să se complacă în situaţia aceea, dar simţea că nu era momentul pentru asemenea chestionări.

Se gândi, apoi murmură:

— O să rămân până în zori.

— Da, te rog. Ea se ghemui mai adânc în îmbrăţişarea lui. Cel puţin până în zori.

O altă afirmaţie pe care el nu văzu de ce să o conteste. Închizând ochii, îşi lăsă simţurile să se scufunde în satisfacţia care încă hoinărea hotărâtă în corpul lui şi aştepta să-i prindă mintea în capcană.

*

Lucilla părăsi camera şi se îndreptă spre salonul de luat masa, dornică să descopere ce efect avuseseră evenimentele de peste noapte asupra interacţiunilor obişnuite dintre ea şi Thomas.

Ea îşi petrecuse viaţa ghidându-se după propriile instincte, chiar şi când o îndemnaseră la acţiuni care la început păreau nişte dezastre. Uitându-se în urmă, aşa-zisele dezastre se dovediseră întotdeauna puncte de cotitură care duseseră spre calea cea dreaptă nu doar pentru ea, ci şi pentru toţi cei implicaţi.

Cu o noapte în urmă, îşi urmase instinctele. Se exprimaseră clar şi răspicat, iar ea se supusese. Le urmase impulsul stăruitor fără nicio îndoială, fără nicio şovăială.

Şi primise o recompensă glorioasă. O recompensă care fusese *mai mult* decât se aşteptase.

Crezuse că înţelegea, că ştia, dar descrierea uniunii intime şi confidenţele şoptite nu o pregătiseră pentru actul fizic pur şi măreţ. În unele clipe, ca atunci când el se unise pentru prima dată cu ea, se simţise copleşită, nu avusese nicio idee cum avea să se *simtă,* cum era să-l aibă înăuntrul ei, desfăcând-o şi pătrunzând-o *în felul acela,* cu o asemenea forţă şi greutate, cu putere bărbătească brută.

Iar senzaţiile contopite cu acea fabuloasă forţă musculară se dezlănţuiseră în timpul uniunii lor intime.

Cu zâmbetul pe buze, ea se opri în capul scărilor, îşi aduse aminte de acele clipe şi fu cuprinsă de o fierbinţeală. Până în clipa aceea, instinctele ei nu dăduseră greş, iar experienţa de viaţă o asigurase că, şi în cazul acela, instrucţiunile instinctelor ei îi îndrumau pe ea şi pe Thomas

spre calea cea bună.

Nu ştia cum avea să se rezolve problemele, ştia doar că o putea face.

Senină şi într-o formă bună, coborî agale scările şi se îndreptă spre salonul de luat masa. Ea şi Thomas dormiseră până în zori, apoi se treziseră şi se răsfăţaseră cu altă partidă de amor, una mult mai lentă şi mai blândă, dar, oricum, momentele acelea îi rămaseră impregnate pe fiecare centimetru de piele.

Când se trezise din nou, nu cu mult timp în urmă, nu îl mai găsise alături. În timp ce se spălase, auzise cum uşa lui se deschide şi se închide. Paşii lui se opriseră în faţa uşii ei, dar apoi îşi continuară drumul.

Acum, aşezat la locul lui obişnuit de la masă, îi auzise paşii. Thomas se uita la uşă când ea se strecură în încăpere. Privirile li se întâlniră, iar el o studie.

Ea zâmbi – pentru o fracţiune de secundă, lăsase să se vadă toată bucuria şi încântarea care vibrau înăuntrul ei – şi văzu cum privirea lui – de fapt, el cu totul – încremeni, apoi clipi. După aceea, Thomas făcu ochii mari ca s-o prevină şi aruncă o privire spre Niniver şi Norris, care stăteau la masă cu spatele la uşă.

În clipa în care Niniver se întoarse şi o întâmpină cu un zâmbet timid, Lucilla îşi transformase zâmbetul într-unul de simplă recunoştinţă.

— Bună dimineaţa, spuse Niniver. Ai dormit bine?

Lucilla se întoarse spre bufet ca să-şi ascundă zâmbetul larg.

— Foarte bine, mulţumesc. Puse două bucăţi de pâine prăjită pe o farfurie. Tu?

Întorcându-se, ea se uită la Niniver, apoi ridică ochii şi întâlni privirea lui Thomas.

Niniver ridică din umeri.

— Eu mereu dorm bine, dar este patul meu. M-am gândit că tu puteai să fii mai agitată.

Niniver împinse ceainicul mai aproape de Lucilla, pentru că ea înconjură masa şi se aşeză pe scaunul tras de Thomas, cel de lângă el.

Ea îşi aranjă fustele şi constată cu surprindere că prezenţa şi apropierea lui, în timp ce se aşeza la loc pe scaun, deşi încă puternică, părea să fie mai delicată, mai blândă.

Niniver amestecă în ceai.

— Voiam să te întreb… l-ai văzut deja pe *papa?* Licoarea ta i-a îmbunătăţit starea?

— Încă nu l-am văzut. Lucilla îi aruncă o privire lui Norris, dar, în afară de semnul vag din cap pe care îl făcuse în direcţia ei când ea se aşezase, tânărul părea pe deplin absorbit de mâncarea din faţa lui. Ea nu reuşi să-şi dea seama dacă era în vreun fel interesat de sănătatea tatălui lui. Revenind cu privirea spre Niniver, care părea vădit mai îngrijorată, ea continuă: înmormântarea surorilor Burns o să aibă loc în dimineaţa asta, Mă aştept să-l examinez înainte să plecăm într-acolo. Sunt sigură că o să-şi dorească să fie prezent şi, într-adevăr, sper ca licoarea mea să fi avut efect peste noapte şi să-l fi ajutat să se simtă mai bine.

Thomas asculta relaxat lângă Lucilla, în timp ce ea şi Niniver discutară detaliile înmormântării celor două surori. Niniver cunoştea obiceiurile clanului la fel de bine ca toţi cei implicaţi. Şi Thomas le cunoştea. Nu avea nevoie să-i împrospăteze memoria. Aşa că avu timp să reflecteze la tot ceea ce se întâmplase de când se retrăsese în camera lui cu o noapte în urmă.

Atât de multe se schimbaseră între clipa aceea şi momentul în care, de dimineaţă, se întorsese în camera lui, chiar dacă nu dormise în patul lui. El şi Lucilla… încă nu reuşea să înţeleagă de ce cedase în faţa nevoii ei, de ce se supusese voinţei ei şi se îndepărtase atât mult de calea pe care fusese atât de hotărât să o urmeze.

Cu atât mai puţin nu înţelegea de ce, chiar şi în clipa aceea, recunoscând ce se întâmplase, nu se simţea în niciun fel tulburat.

Ceea ce simţea era… un gol straniu. De parcă trăia în altă lume, în altă realitate, diferită de cea din Glasgow.

De parcă viaţa aceea alături de ea şi cealaltă nu aveau legătură, nu se atingeau, nu se ciocneau una de alta.

„Stai şi fii protectorul meu până în zori”.

„Aici, cu mine. În pat”.

„Asta nu este o rugăminte”.

„Asta – noi doi aşa – este aşa cum ar trebui să stea lucrurile. Viaţa noastră aşa cum ar trebui să fie”.

„Este ceea ce este… şi mă mulţumesc cu asta”.

Fiecare din vorbele pe care i le spusese părea adevărată. Cu toată lipsa ei de experienţă, părea să vadă toată povestea mai clar decât o făcea el, indiferent ce anume se construise şi apoi se dezlănţuise cu atâta putere între ei.

De aceea, dată fiind siguranţa de sine neclintită pe care ea o emana când venea vorba de el, de ea şi el împreună, Thomas ajunse repede la concluzia că, atât timp cât avea să dureze legătura dintre ei, probabil cea mai bună cale de a continua era să se supună autorităţii ei.

Gândul acela îl făcu să se oprească brusc şi să clipească nedumerit.

În ultimii douăzeci de ani, de când rămăsese fără părinţi, nu urmaşe indicaţiile nimănui, nu permisese nimănui să se amestece în viaţa lui. Ascultase sfatul tutorilor nu pentru că erau protectorii lui, ci pentru că sfaturile acelea îi susţinuseră propriile ambiţii.

Şi totuşi, acum, chiar dacă se afla într-un moment important în viaţa lui, el se gândea – mai mult, intenţiona să se lase condus de Lucilla.

Îşi întoarse capul şi se uită la ea. Îi studie chipul câtă vreme vorbi cu Niniver şi se întrebă ce vrajă aruncase asupra lui.

Simţindu-i privirea, ea se uită spre el. Îi studie ochii, apoi arcui uşor o sprânceană.

Ascunzându-şi încruntarea, nu reuşi să vadă niciun semn că ea îşi dorea să-l supună voinţei ei şi niciun motiv pentru care să o fi făcut. El clătină uşor din cap.

— Deci… Niniver îşi privea mâinile încruntată şi nu văzuse schimbul de priviri dintre ei. Când o să începi etapa următoare în tratamentul lui *papa?*

Privind peste masă, Lucilla răspunse:

— Presupunând că o să-l examinez înainte să plecăm la biserică, după ce ne întoarcem de la înmormântare, eu şi Alice o să facem un întăritor, ceva ce poate să ia în continuare şi care să ajute la îmbunătăţirea stării lui, lucru care sper să se fi întâmplat peste noapte.

Ea îşi aşează şervetul lângă farfurie şi aruncă o privire spre Thomas, în timp ce se îndepărtă de masă.

— Ceea ce îmi aminteşte că ar trebui să mai verific cu Alice prin cămară.

Thomas se ridică şi îi trase scaunul. Ea îi întâlni privirea şi zâmbi – un zâmbet intim între ei doi.

El nu îşi întoarse privirea. Şovăi, apoi încuviinţă din cap.

— Să le spui să vină după mine când te cheamă Manachan. Sunt sigur că o să te cheme înainte să fie gata pentru înmormântare. Strânse îngrijorat din buze. Ori te cheamă el, ori o să-i amintească Edgar să te cheme.

Ea zâmbi şi înclină capul.

— Într-adevăr.

Pe deplin mulţumită de felul în care mergeau lucrurile pe toate planurile, cu un semn din cap spre Niniver, ea părăsi încăperea.

*

Thomas părăsi salonul de luat masa la puţin timp după Lucilla. Se împotrivi nevoii de a se asigura că ajunsese în siguranţă în cămară; la sugestia lui, Ferguson pusese un lacheu pe coridorul de la subsol, în apropierea cămării, dându-i ordin să intre şi să rămână înăuntru de îndată ce sosea Lucilla.

Atâta vreme cât ea rămânea pe ţinuturile Carrick, până ce nu rezolvau misterul legat de ce se întâmpla şi până când nu înţelegea cine intrase cu o noapte în urmă în camera ei şi de ce, ea trebuia să fie supravegheată.

Ieşind pe uşa principală, el înconjură conacul pe terasa laterală, unde putea să se bucure sigur de intimitate în timp ce se plimba.

Lucilla părea să fi dat uitării atacul din noaptea trecută, dacă fusese un atac. El avea impresia că, aşa cum, în cele din urmă, nu se întâmplase nimic – într-adevăr, incidentul îi dăduse ocazia să facă un lucru pe care era limpede că şi-l dorise – în opinia ei, totul era… Cum spusese? „Este ceea ce este şi mă mulţumesc cu asta”. Chiar dacă se referise la ceea ce se petrecea între ei, aceleaşi cuvinte păreau o oglindire a atitudinii ei faţă de bărbatul care se furişase în dormitorul ei, în timp ce ea dormea, cu o pernă în mână.

Thomas simţi cum se încordează. Trebuia să fie liniştitor să ai o asemenea încredere şi credinţă în soartă, dar el era mai puţin optimist. Rămăsese profund neliniştit în urma incidentului. Şi, în plus, tulburat de faptul că putea să aibă legătură cu celelalte lucruri ciudate care se petrecuseră şi continuau să se petreacă.

Totuşi, după cum îi spusese, bărbatul putea să fie oricine din clan; toată lumea ştia că uşile conacului nu erau niciodată încuiate, iar majoritatea cunoşteau suficient de bine casa încât să o caute în acea aripă.

Dar bărbatul chiar avusese de gând să-i facă rău sau venise cu speranţa de a vorbi cu ea, poate ca s-o avertizeze, dar nu îşi dorise ca ea să se trezească şi să ţipe?

Ideea aceea părea exagerată, dar Thomas ştia mai mulţi bărbaţi simpli din clan care puteau să fi gândit aşa.

Oprindu-se, el oftă. Întorcându-se, se uită în gol peste pajiştea netunsă. Incidentele se adunau. Chiar dacă încă nu aveau indiciile necesare pentru a o dovedi, în mod clar, toate incidentele petrecute până cu o noapte în urmă fuseseră cu rea intenţie. Sorţii lăsau de înţeles că seara de dinainte era încă un asemenea moment.

Care, la rândul lui, îi dădea de înţeles că se putea foarte bine ca părerea lui – că Lucilla era în pericol, că poate ea, în mod special, fusese luată în vizor de făptaş sau de ucigaş – să fie adevărată.

Rămase cu privirea pierdută spre pajişte, în timp ce minutele se scurseră, apoi, simţindu-şi chipul mai degrabă

din piatră decât din carne, se întoarse, reveni la uşa principală şi intră în casă.

Capitolul 11

Lucilla se întoarse de la înmormântarea surorilor lui Burns – care fusese ţinută în bisericuţa din satul Casphairn – într-o trăsură, alături de Thomas, Niniver şi Norris.

Îşi petrecuse scurta călătorie scriind compoziţia întăritorului pentru Manachan. El o chemase în camera lui cu o jumătate de oră înainte să plece cu toţii din casă, dar cinci minute fuseseră mai mult decât suficiente ca să-i convingă că bătrânul îşi recăpătase energia aproape ca prin minune graţie licorii ei fortifiante.

Mai avea mult până să-şi revină pe deplin, dar reuşise să coboare scările sprijinindu-se uşor de braţul lui Edgar. Fusese lent, dar nu avusese realmente nevoie de niciun ajutor ca să-şi mişte corpul masiv. Picioarele îi erau încă slăbite, iar echilibrul îi era nesigur, dar fusese în stare să stea lângă mormânt alături de vicar doar cu ajutorul unui baston care să-l susţină.

Şi culoarea îi revenise în obraji, având faţa mai degrabă rozalie decât palidă şi avea mai multă putere. Pentru ea însă, ochii lui arătaseră cea mai mare ameliorare – ochii, vioiciunea şi ascuţimea minţii.

Una peste alta, era încântată şi profund mulţumită de ceea ce obţinuse – o adevărată răsplată pentru o vindecătoare.

Iar dacă recunoştinţa manifestată de aproape toţi cei prezenţi la înmormântare era un indiciu, clanul era încântat să-şi vadă moşierul pe cale de a-şi reveni.

Fusese important pentru ei să-l vadă pe Manachan acolo. Stătuse în primul rând al stranei în timpul unei slujbe scurte, dar emoţionante şi se ridicase pentru a se duce la pupitru şi să citească elogiul, la auzul căruia tuturor le-au dat lacrimile.

După aceea, Lucilla se ridicase şi se dusese la pupitru; rostise cuvinte pe care le mai spusese şi la alte ceremonii similare, care îi legau pe cei care trăiseră, lucraseră şi muriseră pe acele meleaguri cu însuşi spiritul pământului – „ţărână în ţărână” era ceva foarte clar în ţinuturile Fecioarei.

Ca una dintre puţinele persoane din afara clanului prezente acolo, ea rămăsese puţin mai departe de mormânt şi se uitase cum interacţionau membrii clanului; împărtăşirea durerii aducea familiile împreună – în cazul acela, familiile din clan. Şi chiar aşa păruse, cu o singură excepţie. Nigel nu păruse să câştige încrederea, cu atât mai puţin simpatia clanului. Toţi fuseseră politicoşi şi, într-o oarecare măsură, respectuoşi, dar ea se întrebă cât de mult din reacţia aceea se datorase prezenţei lui Manachan. Răceala faţă de Nigel, atitudinea rezervată bărbaţilor şi cu atât mai mult a femeilor fuseseră evidente.

Prin contrast, Niniver fusese îmbrăţişată, chiar şi Norris fiind tratat ca „unul dintre ei”. Nolan rămăsese, ca întotdeauna, în umbra lui Nigel. Lucilla nu îşi dădu seama cum îl vedea clanul.

Trăsura încetini când se apropie de casă. Ea revăzu repede reţeta întăritorului şi încuviinţă din cap; deciziile şi alegerile ei erau potrivite.

La drept vorbind, încă era oarecum nedumerită în legătură cu boala care, cu câteva luni în urmă, îl doborâse atât de tare pe Manachan. Dar, indiferent despre ce ar fi fost vorba, Lucilla găsise antidotul. Ea avea să-l întărească şi va începe cu acea compoziţie.

Thomas coborî primul şi se întoarse să o ajute să coboare.

Ea îşi puse mâna într-a lui şi simţi căldura prinsorii prin pielea fină a mănuşilor. Senzaţia era mai degrabă tulburătoare decât reconfortantă. Considerând reacţia un semn că relaţia lor chiar luase o turnură importantă graţie întâlnirii lor nocturne, evident, simţindu-se mulţumită din acel punct de vedere, ea se îndreptă spre foaier alături de el.

Norris, urmat de Niniver, merse direct spre scări.

Lucilla se opri în faţa coridorului care ducea spre treptele de la cămară şi se întoarse cu faţa spre Thomas.

— Mă duc să fac întăritorul pentru Manachan.

Auzind paşi pe coridor, se întoarse şi o văzu pe Alice, care se întorsese de la biserică într-una din căruţe, grăbindu-se spre ei. Fata se opri în capătul scărilor.

Lucilla zâmbi şi îi făcu semn cu mâna.

— Deschide, vin şi eu într-un minut! apoi se întoarse spre Thomas şi adăugă: O s-o învăţ pe Alice să prepare compoziţia ca să fie în stare să o facă pentru Manachan după ce mă întorc la Vale.

Thomas încuviinţă din cap; înainte să plece la înmormântare, avea o expresie aspră şi încordată. Se uită la ea.

— Să vii să mă chemi când este gata, o să urc cu tine.

Bănuind că îşi dorea să se asigure că Manachan se angaja să continue tratamentul, ea încuviinţă din cap şi dădu să se întoarcă spre trepte.

— O să-l rog pe Ferguson să te caute dacă nu te găsesc.

Dură mai puţin de douăzeci de minute să facă întăritorul, chiar repetând procesul de mai multe ori pentru a se asigura că Alice memorase corect ordinea în care se adăuga fiecare ingredient, lucru de altfel foarte important.

Cu licoarea într-o sticluţă de un albastru-închis în mână, Lucilla urcă treptele care duceau la parter, apoi traversă foaierul, vrând să-l găsească pe Ferguson. În schimb, îl găsi pe Thomas aşezat pe un scaun lipit de un perete, cu picioarele lui lungi întinse în faţă şi încrucişate la glezne, cu bărbia lipită de lavalieră, în timp ce îşi privea cufundat în gânduri vârful cizmelor; el ridică privirea la auzul paşilor ei.

Când o văzu, el îşi strânse picioarele şi se ridică. Privirea lui se aţinti spre sticluţa din mâna ei.

— Gata?

— Da.

El i se alătură, se îndreptară împreună spre scările

principale şi ridică privirea.

Ea aşteptă până ce ajunseră la etaj, apoi spuse:

— Este complicat să alegi ingredientele potrivite pentru un întăritor. Am selectat ierburile şi tincturile despre care cred că o să funcţioneze cel mai bine, dar trebuie să văd cum evoluează, ca să mă asigur că am pus cantităţile corecte.

Thomas îi aruncă o privire, dar Lucilla se uita în pământ, ridicându-şi fustele cu mâna liberă în timp ce urca scările. În afară de momentele de meditaţie de la micul dejun, fusese atât de preocupat de moartea lui Joy şi a lui Faith, de ceea ce se întâmpla la conac, de Manachan şi de boala lui, încât nu ajunsese încă la nicio concluzie în legătură cu ei doi. Până în seara precedentă, nici măcar nu ştiuse că aveau să existe vreodată un „ei”, ceva mai important decât dorinţele neîmplinite care îi legau. Şi totuşi, era limpede că exista. Legătura aceea încă exista sau se încheiase în clipa în care îi părăsise dormitorul în dimineaţa aceea?

Thomas nu ştia.

Acum că se putea gândi la asta, îl dezorienta faptul că nu ştia ce îşi dorea de fapt, dacă avea să accepte ca aventura să se încheie după o noapte sau…

Dar relaţia lor nu avea un viitor, aşa că poate trebuia să lase pur şi simplu lucrurile să meargă de la sine, treaba la care se pricepea atât de bine.

Când intrară în galerie, el aruncă o privire spre ea în timp ce, dându-şi drumul la fuste, Lucilla îşi înălţă capul. O siguranţă liniştitoare – calmul ei senin – i se imprimă pe chip. Dată fiind propria lui stare mai mult decât nesigură, aproape că îi displăcu siguranţa ei interioară.

El îşi continuă drumul în dreptul ei, întrebându-se de ce se simţea atât de ciudat în prezenţa ei, chiar dacă să interacţioneze, să aibă de-a face cu ea şi, în general, să se afle în compania ei deveniseră lucruri mai simple după cele petrecute cu o noapte înainte.

Se apropiau de camera lui Manachan când uşa se deschise, iar Nolan şi Nigel ieşiră din încăpere.

Văzându-i pe Thomas şi pe Lucilla apropiindu-se, cei doi se opriră şi se uitară lung la ei. Nigel închise uşa în spatele lui.

Lucilla se opri la câţiva metri distanţă.

Thomas rămase lângă ea.

Privirile lui Nigel şi Nolan se aţintiseră asupra sticluţei din mâna Lucillei. După ce îi studie o clipă, Nigel întrebă:

— Ăsta este? Medicamentul care o să-l ajute pe *papa* să-şi revină?

— Da, răspunse Lucilla. Cum se simte tatăl tău?

Privirea lui Nigel se ridică spre chipul ei.

— Mai bine, răspunse el reticent. Chiar şi după înmormântare.

— Uimitor de bine, adăugă Nolan scurt. Sper să dureze.

Lucilla îşi împinse bărbia în faţă, cu un zâmbet tăios.

— Nu văd niciun motiv pentru care puterea şi vigoarea lui să nu continue să se întremeze. Ea ridică sticluţa. Asta o să ajute. Se opri o secundă, apoi spuse cu un aer regal: Mă scuzaţi, domnilor?

Firește, nu era o întrebare. Cu reticenţă, Nigel şi Nolan se dădură la o parte.

Lucilla ciocăni la uşă. Când Edgar o deschise, ea ridică sticluţa şi zâmbi.

— Am venit să-mi văd pacientul.

După aceea, ea intră.

Thomas făcu un semn din cap spre verii lui, care încă zăboveau, şi se duse după ea, lăsându-l pe Edgar să închidă uşa în urma lui.

Lucilla era deja cu Manachan în salonul lui privat. Îi verifica pulsul când intră Thomas.

Rămase într-o parte a şemineului şi ascultă, în timp ce ea îi puse unchiului lui întrebări menite, evident, să-i evalueze starea în comparaţie cu felul în care se simţise mai devreme, înainte de înmormântare.

Când termină cu întrebările, Manachan o fixă cu o privire tăioasă.

— Mulţumită? El îşi înclină capul spre sticluţa pe care

ea o aşezase pe poliţă. O să-mi dai restul acum?

Ea îl studie o clipă, apoi zâmbi şi se întinse după sticluţă.

— Întăritorul nu o să aibă un efect atât de dramatic precum ce v-am dat aseară, dar, dacă luaţi câte o lingură în fiecare dimineaţă, la trezire, şi din nou înainte de prânz, apoi seara înainte de culcare, săptămâna viitoare şi apoi, de la săptămână la săptămână, ar trebui să vedeţi îmbunătăţiri. După ce îi arătă sticluţa lui Manachan, ea i-o întinse lui Edgar. Revenind la Manachan, ea continuă: Nu poate să vă facă rău dacă luaţi prea mult. Totuşi, dacă luaţi mai mult decât v-am prescris nu o să vă reveniţi mai repede. Este făcut să acţioneze în timp, pe măsură ce apare pofta de mâncare.

Manachan zâmbi zeflemitor şi aruncă o privire spre Thomas.

— Nu pot să spun că o să-mi pară rău dacă îmi recapăt pofta de mâncare. Singurul lucru mai rău decât să mănânci terci este să vrei să mănânci terci pentru că orice altceva te deranjează.

Thomas reuşi să schiţeze un zâmbet larg.

— Am învăţat-o deja pe Alice cum să-l prepare, spuse Lucilla.

— Ea cum ţi se pare? Manachan aruncă o privire spre Lucilla. Am pretenţii când vine vorba de vindecători. În ultimele zile… Crezi că o să se descurce?

Thomas ascultă în timp ce Lucilla răspunse, iar Manachan confirmă că, în ciuda faptului că o îngropaseră pe Joy în dimineaţa aceea, clanul avea să fie tratat cum trebuia.

— Şi dacă se confruntă cu vreo problemă pe care nu ştie să o trateze, încheie Lucilla, acum mă cunoaşte şi i-am spus deja să nu şovăie să trimită de veste în Vale pentru orice ajutor pe care i l-aş putea oferi.

Bătrânul o ascultă; cunoscându-l pe unchiul lui, Thomas bănuia că era ultima discuţie cu ea. Manachan îşi înclină capul spre Lucilla şi încercă să facă o plecăciune atât cât îi fu posibil.

— Mulţumesc, draga mea. Sincer, nu ştiu ce ne-am fi făcut eu şi ai mei fără ajutorul tău.

În timp ce Lucilla repetă că Vale avea să răspundă întotdeauna oricărei chemări în ajutor din partea familiei Carrick, privirea moşierului se ridică spre chipul lui Thomas şi, cu buzele uşor arcuite, îşi plecă abia perceptibil capul, ca un gest care părea să spună: „Bine lucrat”.

Neştiind sigur ce voise să spună unchiul lui, la ce aspect legat de Lucilla se referise Manachan, Thomas ieşi după ea până în galerie.

Ea se îndreptă spre capătul scărilor, apoi se întoarse şi se uită înapoi spre uşa închisă a lui Manachan. Citea o încordare calculată pe chipul ei. Lucilla se uită la Thomas când el se opri lângă ea.

— Singurul lucru pe care încă nu pot să-l înţeleg este motivul pentru care nu a rugat-o niciodată pe Joy măcar să-i arunce o privire. Poate că nu era la fel de pricepută ca mine sau ca mama, dar tot ar fi reuşit să-l facă să se simtă mai bine.

Era una din nenumăratele probleme la care se gândise şi el de dimineaţă. El îi susţinu privirea pentru o clipă, apoi privi în jur, înainte să îi facă semn spre scări.

— Hai să mergem la o plimbare!

Ea înţelese numaidecât sensul cuvintelor lui şi încuviinţă din cap.

— O idee excelentă.

Unul lângă altul, coborâră scările, ieşiră pe uşa principală, înconjurară casa şi o luară de-a lungul terasei laterale.

Când începură să se plimbe agale, ea întrebă pur şi simplu:

— De ce?

Cu privirea pironită în pământ, el îşi cântări cuvintele.

— Pentru că, spuse el, în cele din urmă, cineva din clan trebuie să fie în spatele lucrurilor care se petrec. Cel puţin un membru, dar se poate să fie mai mulţi. După o clipă, el continuă: Cât despre întrebarea ta, iniţial m-am gândit, cum cred că ai făcut şi tu, că refuzul lui Manachan

de a vedea un vindecător era din pricina mândriei lui, într-un fel sau altul. Totuşi, după cum am văzut, a fost destul de pregătit să-ţi permită să-l tratezi. Dar, potrivit lui Edgar, lui Ferguson şi doamnei Kennedy, Manachan a fost în starea în care l-am găsit noi timp de luni întregi. El făcu o pauză, apoi continuă: Am întrebat şi nimeni nu ştie că moşierul să fi avut ceva împotriva lui Joy, dar a refuzat cu hotărâre să asculte sugestiile lui Edgar de a se lăsa consultat de ea. Totuşi, l-ai auzit azi, la înmormântare... Ne-a spus ce crede despre Joy. Poate că Manachan nu ştie să se eschiveze, să se prefacă politicos.

Ea pufni.

— Conform părinţilor mei, moşierul nu a fost niciodată aşa.

— Exact. Deci cuvintele despre Joy au fost sincere. Ceea ce înseamnă că nu a existat niciun motiv pentru care să nu-i ceară ajutorul, *cu excepţia* cuiva – şi cred asta doar pentru că n-am văzut nicio dovadă care să demonstreze contrariul – care l-a convins, intenţionat sau altfel, că singurul lucru de care suferă este pur şi simplu vârsta înaintată.

Ea continuă să se plimbe câteva secunde; asemenea lui, privirea îi era aţintită spre pietrele de dinaintea lor.

— Am auzit explicaţia asta de mai multe ori de când am ajuns aici, zise ea pe ton neutru.

Trebuia să o felicite că rămăsese, măcar aparent, detaşată.

— Într-adevăr.

El nu era chiar atât de detaşat. La urma urmei, Manachan era unchiul lui, nu al ei.

— Dar, lăsând la o parte motivul pentru care nu a căutat ajutor până acum, voiam să întreb... Cum funcţionează licoarea şi întăritorul?

Uitându-se la ea, Thomas zări o uşoară încruntare care i se imprimă pe chip.

— Vrei să ştii ce anume stimulează cele două poţiuni?

El şovăi, apoi recunoscu:

— Cred că asta vreau să spun. Mă întrebam dacă,

ştiind ce i-ai preparat, ai putea spune ceva despre ce l-a slăbit atât de tare.

— Ah, înţeleg. Ea înălţă capul. Din păcate, răspunsul este nu. Tratamentul este făcut ca să-i sporească puterea, tonusul muscular, în special nivelul de energie. Adică respiraţia, circulaţia sângelui şi digestia. Dar lipsa de vitalitate, vigoarea, puterea, indiferent cum vrei să-i spui, este un simptom general. Dacă l-aş fi văzut după ce s-a îmbolnăvit prima dată, probabil aş fi putut să spun ce anume i-a provocat boala, dar, după o perioadă atât de lungă de extenuare, nu este posibil să-ţi dai seama ce l-a adus într-o asemenea stare.

El făcu o grimasă.

— Ce alte lucruri ar fi putut să fie?

— Se poate să fi fost ceva obişnuit, ca o infecţie de plămâni.

Ajunseră la capătul terasei şi se întoarseră. Ea clătină din cap. Nu este posibil să îţi dai seama după atâta vreme.

El făcu doi paşi înainte de a spune:

— Ar fi corect să spunem că, indiferent ce l-a afectat atât de tare la început, lucrul cel mai important care l-a ţinut bolnav atâta vreme a fost faptul că nu a cerut ajutor?

Ea dădu hotărâră din cap.

— Categoric. Poţi să spui asta fără nicio îndoială.

După o clipă, ea îşi întoarse capul şi îl studie, apoi spuse:

— Şi, da, dacă ai fi venit mai des în vizită, te-ai fi asigurat că primeşte tratament mai devreme, iar el nu ar fi fost atât de slăbit atâta vreme, dar nimeni nu ţi-a spus, aşa că nu aveai de unde să ştii. Dar acum ai venit, eu l-am examinat şi l-am tratat, iar asta e tot ce se poate face.

Cu maxilarul încleştat, el se opri şi aşteptă până ce făcu şi ea acelaşi lucru. Întâlnindu-i privirea, spuse pur şi simplu:

— Într-adevăr. Acum o să pleci? Când ea clipi, el adăugă: Te rog!

Ea se încruntă.

— Ce te face să întrebi asta?

— O viperă care a apărut inexplicabil în cămară. Un bărbat care s-a strecurat în camera ta în toiul nopţii, aparent având de gând să te sufoce în timp ce dormeai. Aceste două incidente, pentru început.

Pe lângă convingerea lui crescândă că, oricine se afla în spatele a tot ce se întâmplase, comisese deja două crime. Strânse din buze, înăbuşindu-şi cuvintele. Era mai bine să se abţină.

Ea se încruntă mai tare.

— Nu. Nu o să mă duc pur şi simplu acasă, nu până ce nu sunt sigură că Manachan – care este acum oficial pacientul meu – se îndreaptă hotărât pe drumul spre recuperare. Cu un foşnet al fustelor, ea începu să se plimbe din nou. Şi, înainte să întrebi, află că o să mai dureze cel puţin două zile.

El scrâşni din dinţi şi o urmă.

— Ai vreo idee ce – exasperat, el îşi flutură mâinile în aer – *rupturi în familie* o să apară dacă se va întâmpla ceva cu tine în timp ce te afli sub acoperişul ăsta? Thomas întinse o mână. Ba, mai mult, dacă rămâi prin preajmă şi ţi se întâmplă ceva, asta cel mai probabil o să distrugă clanul.

După ce, în sfârşit, îl adusese în patul ei, Lucilla nu avea de gând să-şi împacheteze liniştită lucrurile şi să plece acasă. Ea se opri şi se întoarse să-l înfrunte.

— Asta este…

Un semnal de alarmă o lovi ca o palmă.

Ea se opri şi ridică privirea.

Un sunet înăbuşit îi atrase privirea spre acoperiş, spre un gargui din piatră care alunecă, apoi se rostogoli şi căzu.

Ea ţipă şi îl apucă pe Thomas, trăgându-l într-o parte.

El îi urmări privirea. Strângând-o în braţe ca s-o protejeze, se aruncă de-a lungul terasei.

Aterizară pe dale sau mai degrabă el ateriză; ea căzu mai mult sau mai puţin protejată în braţele lui.

Auzi o fisură înăbuşită, apoi un zgomot îngrozitor.

Piatra se sfărâmă şi zbură în toate direcţiile, aşchiile ajungând pe hainele lor, ca o mie de ace mici. Ea se ghemui şi îşi acoperi capul. Înfăşurat în jurul ei, Thomas se

cutremură şi mormăi. O piatră se rostogoli peste pantoful ei şi se opri.

Se răspândi un praf fin, un nor care îi învălui, apoi se aşternu tăcerea.

Ea se sufocă, tuşi, apoi se chinui să se ridice, dând la o parte braţul protector al lui Thomas.

Braţul îi alunecă. El nu se mişcă.

Îl privi.

Şi simţi cum i se prelinge sângele pe chip.

— Oh, Dumnezeule!

Thomas leşinase. Era rănit.

Pentru o clipă, panica o lăsă fără suflare, instinctul de vindecătoare ieşi la suprafaţă. Ea trase mai adânc aer în piept şi se ridică, apoi îi atinse uşor faţa. Alunecând încet cu mâinile şi degetele în jurul capului lui, ea închise ochii şi simţi…

Nicio ruptură. Nici sânge. Numai un cucui mare, care se tot mărea, deasupra urechii stângi.

— Dumnezeule!

— Domnişoară!

— Sunteţi răniţi?

— Domnule Thomas!

Se auziră mai multe voci. Rândaşii veniră valvârtej, iar alţi angajaţi se iviră dinspre faţada conacului.

Ea nu ridică privirea, ci continuă cu atenţie examinarea, studiind corpul lui Thomas, până la gamba stângă.

O bucată mare de piatră sfărâmată se înfipsese în muşchiul tare.

— Domnişoară?

Ea ridică privirea, în timp ce Sean se ghemui lângă ea.

El o privi în ochi.

— Eşti bine?

Ea încuviinţă din cap şi mai trase o dată aer în piept.

Mitch şi Fred, aplecaţi lângă Thomas, se întinseră să-l întoarcă pe spate.

— Nu! Nu-l mutaţi, nu încă! Tonul ei tăios avu efectul dorit – toţi încremeniră şi se uitară la ea. Lucilla încuviinţă

din nou din cap, de astă dată mai hotărâtă, şi spuse: Are o bucată de piatră în gambă. Vedeţi? Ea le arătă; piatra era ascunsă de privirea lui Mitch şi a lui Fred. Mai întâi trebuie să o scoatem. Dacă îl mutăm când încă o are în gambă, riscăm să o mişcăm şi să-i facă mai mult rău.

După poziţia bucăţii de piatră, era posibil să fi secţionat un vas de sânge important, iar ea nu avea de gând să rişte.

Lucilla purtase o eşarfă din mătase neagră la înmormântare. Încă o avea strânsă la gât şi peste umeri – era materialul perfect din care să facă un bandaj. În timp ce îşi scotea eşarfa şi începea să o răsucească, le explică lui Sean, lui Mitch, lui Fred – lui Ferguson şi mai multor slujitoare şi lachei care veniseră să li se alăture – ce aveau să facă şi de ce.

Mitch, Fred şi doi lachei se apucară să dea la o parte piatra sfărâmată şi rămăşiţele garguiului, ca Lucilla, Sean şi Ferguson să-l îngrijească într-o zonă mai curată.

În timp ce Ferguson şi Sean tăiară cracul de la pantalonul lui Thomas şi îi puseră bandajul sub îndrumarea ei, Lucilla luă şorţurile slujitoarelor, împături materialul într-un tampon gros, apoi îl apăsă în jurul rănii. Îi făcu un semn din cap lui Sean să scoată fragmentul de piatră. El făcu întocmai, iar sângele ţâşni, dar ea apăsă imediat şi se apăsă cu toată greutatea pe rană. Thomas mormăi şi se agită, dar apoi se cufundă din nou în starea de inconştienţă.

— Numai bine, murmură ea. Se uită la Sean şi la Ferguson. Acum putem să-l mutăm în camera şi în patul lui.

Deşi Thomas se trezise câteva secunde, Lucillei nu îi plăcea faptul că încă era inconştient. Doar nu reuşise să-l convingă, în sfârşit, să fie iubitul ei, iar acum să-l piardă. Aşa ceva nu avea să se întâmple.

*

Thomas îşi reveni în timp ce era aşezat pe pat. Ceea ce părea ciudat. Erau toţi acolo – Sean, Mitch, Fred, Ferguson şi alţi membri ai personalului.

Încercă să-şi amintească tot ce se întâmplase, de ce era aşezat îmbrăcat pe pat, dar îşi simţea capul de parcă ar fi fost folosit de cineva pe post de tobă, fiind în acelaşi timp acoperit cu lână. Nu înţelegea ce se petrecea.

Îl întinseră cu grijă pe spate. Capul i se cufundă între perne, iar o durere ascuţită izbucni deasupra urechii stângi. Trase întretăiat aer în piept, chiar când îşi dădu seama că un crac de la pantalonii lui dispăruse şi că avea ceva legat de gamba expusă. Apoi Lucilla se ivi, aplecându-se peste el cu un pahar, îndemnându-l să bea.

Avea gura uscată.

Sean îl ajută să se ridice, iar el sorbi mult.

În timp ce îl aşezară înapoi pe perne, ochii i se închiseră şi se cufundă într-un somn fără vise.

*

Când se trezi, îşi recăpătase pe deplin memoria. Durerea de cap încă era acolo, dar era o durere surdă. Din păcate, i se alăturase o durere mult mai clară, mai acută în gamba stângă. Cu ochii încă închişi, începu să analizeze; hotărâse că ceea ce putea să simtă în picior erau copcile. Cât despre cap, probabil se izbise de dalele de pe terasă.

Îşi aduse aminte totul.

Deschise ochii şi îl văzu pe Manachan aşezat pe un scaun lângă pat. Thomas scrută încăperea; nu mai era nimeni acolo. El îşi întoarse privirea spre unchiul lui.

— Lucilla?

Manachan încuviinţă din cap, de parcă ar fi aprobat întrebarea.

— A scăpat nevătămată – câteva zgârieturi şi o vânătaie sau două, dar nu că ar fi recunoscut.

Thomas se încruntă.

— Unde este?

Fusese acolo mai devreme, când îl puseseră în pat; măcar atât îşi amintea. Şi piciorul îi fusese cusut – de ea, fără îndoială. Pe ferestrele din spatele lui Manachan se strecura lumina difuză a după-amiezii târzii. Era dimineaţa

târziu când el şi Lucilla ieşiseră pe terasă. Se uită la moşier.

— Ce s-a întâmplat?

— Tu şi Lucilla vă plimbaţi pe terasă când cineva a împins un gargui de pe acoperiş cu intenţia evidentă de a ucide. Pe tine, pe ea sau pe amândoi... Cu siguranţă, nu-i păsa prea mult de asta. Manachan vorbi fără să clipească, pur şi simplu descriind nişte fapte. Ferguson şi Edgar s-au dus şi au verificat, deci nu există altă explicaţie. O statuie atât de grea nu se mişcă treizeci de centimetri sau mai mult ca să cadă singură.

Când el tăcu, uitându-se în gol în spatele unchiului său, încercând să asimileze totul, Manachan adăugă:

— Am auzit şi despre viperă.

Thomas se concentră din nou pe chipul lui Manachan, apoi oftă.

— Un bărbat a intrat azi-noapte în camera Lucillei. S-a trezit şi l-a văzut cum se îndrepta spre patul ei, cu o pernă în mâini. Ea a ţipat, iar el a fugit. I-am văzut spatele în capătul coridorului, dar nu am putut să-mi dau seama cine era. Purta o pelerină cu glugă, aşa că nu i-a zărit nici faţa.

Manachan mormăi şi se încruntă.

— Asta este şi mai rău.

— Încercam să o conving să plece când s-a prăbuşit statuia aia. Thomas scrâşni din dinţi şi se ridică pentru a-şi aşeza perna la spate. Sumbru, el spuse: După asta, o să mă asigur că pleacă. După o clipă, încă încruntat, aruncă o privire spre Manachan. De fapt, sunt surprins că nu ai pus-o deja să-şi facă bagajele.

Bătrânul îl privi vreme îndelungată, apoi, spre neliniştea lui Thomas, unchiul lui zâmbi.

— Ai ajuns bine. Dintotdeauna am ştiut că o să fie aşa. Ai învăţat să gândeşti cu mintea, ceea ce este foarte bine şi necesar pentru a conduce o afacere sau orice altă afacere. Dar, băiete, încă nu ţi-ai încheiat evoluţia. Manachan flutură un deget într-un semn de admonestare blândă. Trebuie să înveţi să gândeşti atât cu inima, cât şi cu mintea. Asta ne leagă de ceilalţi cu care trebuie să fim cei mai apropiaţi, dar şi de comunităţile noastre, cum ar fi

clanul. Cum ar fi familia. Dacă nu înveţi să gândeşti cu inima, poţi să strângi toată bogăţia din lume, dar nu o să ai cu cine să o împărţi. Nu o să ai cu cine să-ţi împarţi viaţa. Şi apoi la ce o să-ţi folosească?

Thomas se simţi pierdut pentru o clipă, neştiind ce legătură avea meditaţia bruscă a unchiului cu subiectele pe care trebuiau să le discute.

Totuşi, oprindu-se un moment ca să tragă aer în piept, Manachan continuă ferm:

— Vreau să o duci pe Lucilla înapoi în Vale, apoi vreau să o coteşti spre nord şi să te întorci la Glasgow.

Thomas clipi.

Înainte să apuce să se împotrivească, moşierul continuă:

— Trebuie să-ţi revii, iar aici nu poţi face asta. În ochii albaştri ai lui Manachan nu se zări nici urmă de şovăială. Nu poţi să rămâi la conac pentru că, dintr-un motiv oarecare – şi este limpede că există un motiv întemeiat –, cineva de aici, cineva din clan, nu vă vrea pe tine şi pe Lucilla prin preajmă, antipatia lui faţă de voi ducându-l până la crimă. Manachan se opri. Nu pot să accept aşa ceva. Îşi încordă maxilarul. Ca moşier al familiei Carrick, nu pot *să permit* una ca asta.

Şi, dintr-odată, Thomas deveni foarte conştient de faptul că se afla cu adevărat în faţa *acelui* Carrick. Puterea unchiului se întorsese. Chiar dacă se înzdrăvenise şi era încântat de faptul că Lucilla reuşise să-l ajute pe Manachan atât de mult, recunoscu faptul că a avea de-a face cu un Manachan recuperat avea să fie mult mai dificil decât să interacţioneze cu un Manachan slăbit.

De parcă i-ar fi citit gândurile, moşierul continuă:

— În calitate de lider al clanului, eu sunt, în ultimă instanţă, responsabil pentru tine şi pentru binele Lucillei câtă vreme vă aflaţi pe ţinuturile clanului. Ba, mai mult, eşti fiul fratelui meu mort şi îmi eşti la fel de drag cum mi-a fost el. Manachan se foi pe scaun. Şi, după cum vezi, eu nu sunt încă mort, iar datorită licorilor Lucillei, mă simt suficient de bine şi de capabil să fac ceea ce trebuie făcut.

El surprinse şi susţinu privirea lui Thomas.

— Da, ceva se întâmplă aici, ceva ce nu poate fi tolerat. Nici de clan, nici de mine. Încă nu mi-ai povestit totul, dar o s-o faci înainte să pleci. Pentru că nu o să pot rezolva nimic, indiferent despre ce ar fi vorba, cât timp tu eşti aici. Este o chestiune simplă, o problemă de suflet, pe care o înţeleg şi tu trebuie să o accepţi.

Manachan se opri, îşi mută privirea, întorcându-se, ca cum ar fi consultat o hartă, un plan.

— Titlul de moşier nu a fost niciodată menit să fie al tău. Spre onoarea ta şi a tatălui tău înainte, niciunul dintre voi nu a contestat vreodată acest adevăr. Ba, mai mult, amândoi l-aţi onorat, lucru pe care îl ştie, îl aprobă şi îl apreciază tot clanul. Nu neapărat în mintea lor, dar cu siguranţă în inimile lor. Tu eşti un moşier prin naştere, prin natură, prin alură, dar n-ai fost niciodată menit să fii al lor, ăsta este unul dintre lucrurile acelea nespuse, dar pe care le ştie toată lumea şi, din nou, unul pe care ştiu că tu l-ai acceptat întotdeauna. Nu o să fii niciodată *acel* Carrick şi tocmai de aceea trebuie să pleci.

Uitându-se din nou în ochii lui, Manachan spuse:

— Nigel nu o să fie niciodată la fel de puternic ca tine şi detestă lucrul ăsta. Este de înţeles, dar nu e de ajutor. Indiferent de slăbiciunile lui, el este destul de capabil şi poate o s-o facă, în timp, să poarte haina de moşier suficient de bine. Dar nu pot să-l fac să se concentreze aşa cum trebuie câtă vreme cea mai mare parte a atenţiei lui este îndreptată asupra ta.

Vorbise fără ocolişuri, iar în cuvintele lui nu era niciun lucru pe care Thomas să-l conteste.

Atunci buzele lui Manachan se arcuiră într-un zâmbet strengăresc.

— Şi mai există o problemă – Lucilla nu o să plece atât timp cât tu rămâi. Aşa că am nevoie să pleci şi să o duci de aici, să fie în afara oricărui pericol. Este pur şi simplu de neconceput ca Lucilla să rămână aici.

Thomas făcu o grimasă.

— Nu o să mă împotrivesc în niciun fel, dar… El se

încruntă. Nu pot să înţeleg de ce nu te-ai impus şi n-ai trimis-o acasă până acum. Nu îţi stă în fire să permiţi voinţei altcuiva să te supună, mai ales când se află la mijloc clanul şi siguranţa.

Manachan pufni.

— Încă nu gândeşti drept. Nu puteam să o trimit să-şi facă bagajele doar pentru că sunt gazda ei, pentru numele lui Dumnezeu! Este fiica unui vecin puternic, unul pe care nu-mi doresc să-l înstrăinez. Şi, pe deasupra, rangul ei este similar cu cel de înaltă preoteasă în aşteptarea zeităţii locale... Iar dincolo de modul în care mă raportez *eu* la Fecioară – un lucru complicat, de altfel, recunosc n-am de gând să ies din graţiilor celor din clan care cred în ea insultând reprezentanta Fecioarei. El răsuflă enervat. Nu pot să o trimit să-şi facă bagajul, iar ea ştie asta, la naiba!

Thomas îşi studie unchiul, cuvintele lui răsunându-i în minte.

— Nu credeam că dai crezare vechilor căi.

— Ei, ca să vezi! Manachan ridică din umeri. Mama mea, bunica ta, a fost verişoara vrăjitoarei ăleia, Algaria. Mama credea în ea – o mulţime de oameni din clan mai cred –, iar eu sunt prea bătrân şi înţelept să reduc importanţa unui lucru doar pentru că nu-l înţeleg. El oftă şi întâlni privirea lui Thomas. Pe scurt, ideea este că nu pot să-i cer Lucillei să plece, dar, dacă se întâmplă ceva cu ea cât se află aici, Cynster o să mă jupoaie de viu, iar eu ar trebui să-l las.

Thomas scoase un oftat. Sprijinindu-se cu spatele pe perne, se uită lung în tavan, gândindu-se la ordinele lui Manachan – ale moşierului – şi la dorinţele lui şi ale Lucillei.

El venise la conacul Carrick ca să afle ce se întâmpla şi să se asigure că lucrurile erau puse la punct. În schimb, descoperise o problemă mult mai mare şi mai perfidă. Nu reuşise să afle cine era în spatele problemelor şi nici măcar cât de mare era problema. Dar, între timp, o adusese pe Lucilla la conac, la Manachan, ceea ce permisese ca el şi clanul să-şi recupereze moşierul. Chiar fără să se uite la unchiul lui, putea să-i simtă puterea întremată. Mai mult în

cuvintele şi în gândurile lui, simţise o minte limpede şi pătrunzătoare, care pur şi simplu nu existaseră acolo cu câteva zile în urmă.

Oare credea că Manachan se bucura de o stare de sănătate bună şi de o minte înţeleaptă ca să desluşească tot ce se întâmpla şi să rezolve problemele care dădeau bătăi de cap clanului?

Iar dacă răspunsul la acea întrebare era unul pozitiv, aşa cum se părea, mai avea Thomas vreun motiv sau vreun drept de a refuza o cerere directă din partea moşierului? Mai ales o cerere pe care o înţelegea, chiar dacă, într-o oarecare măsură, cererea era contrară propriilor dorinţe şi îi aţâţa orgoliul?

Trecură două minute, apoi strânse din buze şi îşi ridică privirea spre Manachan.

— În regulă. Chiar şi el îşi auzi resemnarea din ton atunci când spuse: Plec şi o iau pe Lucilla cu mine.

Sobru, moşierul înclină capul.

— Mulţumesc. Iar acum poţi să-mi povesteşti restul lucrurilor pe care nu le-ai menţionat încă, dar pe care trebuie să le ştiu.

Thomas se lăsă pe spate şi se supuse, povestind tot ceea ce el şi Lucilla descoperiseră, făcând legături între fapte şi dezvăluindu-şi suspiciunile, spunându-i despre probele pe care le trimiseseră pentru a fi testate, dovezi pe care încă le aşteptau. Încă nu aveau nici cea mai mică idee cine era responsabil, dar dacă exista cineva în stare să afle adevărul, acela era Manachan. Un moşier care îşi recăpătase puterea şi care îşi putea folosi pe deplin mintea – iar asta, datorită Lucillei.

*

Se părea că Lucilla fusese ţinută departe de camera lui Thomas şi de el numai printr-un ordin ferm al lui Manachan. După ce plecase moşierul, Thomas îl rugase pe Edgar să-i transmită că trebuia să discute cu ea şi că urmau să se întâlnească în salon înainte de cină.

După ce se îmbrăcase de seară cu ajutorul lui Edgar, Thomas coborî încet scările, ţinându-se de balustradă şi sprijinindu-se într-un baston pe care Ferguson îl găsise pentru el. Încă îl durea capul, dar era o durere mută, vibrantă, pe care putea să o ignore dacă trebuia. Durerea ascuţită din rana de la picior era altă problemă. De fiecare dată când îşi sprijinea greutatea pe acel picior, îşi amintea că nu ar fi trebui să meargă.

Se strecură prin uşa deschisă a salonului şi o găsi Lucilla acolo. Privirea de smarald se aţinti spre picior, de parcă putea să vadă rana şi să-i simtă durerea.

Din felul în care ochii i se îngustară şi buzele i se strânseră, Thomas bănui că ea se abţinea să-i facă observaţii pe care el nu avea nevoie să le audă.

Ajunse la fotoliul din faţa ei, iar ea dădu să întredeschidă buzele.

— Nu! Îi surprinse privirea când ea se uită spre chipul lui; fără să îşi ia ochii de la ea, se aşeză încet. Nu mai eram aici dacă exista altă cale.

Ea se încruntă.

— Ar fi trebuit să rămâi în pat. Puteam să vin eu în camera ta.

Nu, nu putea; era absolut sigur că nu era atât de puternic. Lăsând comentariul fără vreun răspuns, el continuă:

— Am avut o discuţie lungă cu Manachan în după-amiaza asta şi, prin urmare, există mai multe chestiuni pe care trebuie să le discutăm.

De când plecase unchiul lui, se gândise la fiecare chestiune în parte; i le spuse într-o ordine concisă şi logică.

Ea îl ascultă în tăcere. Când ajunse la final, la cererea lui Manachan ca el să plece şi să o ducă înapoi în Vale înainte să se îndrepte spre Glasgow, o încruntare clar definită se ivi pe chipul ei, dar nici atunci nu vorbi.

Să nu ştie din ce direcţie avea ea de gând să atace decizia lui şi a lui Manachan era, hotărî el, chiar mai rău decât să se certe cu ea. Când se aşternu tăcerea, iar ea continuă să se uite lung la el, încruntată, privind în gol, de

parcă gândurile îi erau departe, el oftă uşor exasperat. Când ea se concentră din nou pe chipul lui, el arcui o sprânceană.

— Deci? Eşti de acord să pleci cu mine şi să te întorci în Vale?

Ea îl studie pentru o clipă, apoi întoarse capul şi se uită la uşa deschisă.

Se ridică, traversă încăperea şi închise încet uşa, apoi se întoarse, parcă forţată, şi reveni în locul din care plecase. Nu se aşeză pe fotoliu, ci începu să se plimbe în faţa şemineului, înainte şi înapoi, între cele două fotolii. El nu o mai văzuse plimbându-se înainte, dar nu credea că era un semn bun.

Lucilla îşi împreună mâinile în faţă, se plimbă şi încercă să găsească o cale, să stabilească cea mai bună cale pentru a se asigura că avea să obţină ceea ce îşi dorea şi ce avea nevoie în acele condiţii.

Îl adusese pe Thomas în patul ei, iar acum avea nevoie să-l ţină acolo. Măcar până când el avea să accepte să rămână acolo, alături de ea, din proprie iniţiativă. Era evident că nu ajunsese încă în acel punct; ea nu se aşteptase să o facă, nu după o singură noapte.

Avea nevoie de mai multe dintre nopţile şi zilele lui.

Aruncând o privire în direcţia lui, ea întrebă:

— Crezi că Manachan poate să se descurce singur, fără sprijinul tău? Că poate să afle cine stă în spatele acestor întâmplări ciudate şi să-i aducă în faţa justiţiei?

El nu confirmă imediat, dar se gândi, apoi încuviinţă din cap. Îi întâlni privirea.

— Se simte mai bine, mult mai bine decât mi-am închipuit după un timp atât de scurt de când ia tratamentele tale.

Aşadar, pentru că tratamentele ei funcţionaseră atât de bine, trebuia să accepte ca timpul ei alături de Thomas să se scurteze? Nu, aşa ceva nu avea să se întâmple.

Putea să înţeleagă de ce Manachan îşi dorea ca Thomas să părăsească ţinuturile Carrick şi era de acord atât cu părerea moşierului, cât şi cu ordinul lui. Într-adevăr,

şi ea ajunsese la concluzia că trebuia să plece, măcar pentru a se asigura că nu mai exista niciun fel de atac împotriva ei; asemenea atacuri aveau doar să sporească tensiunile din gospodărie şi din clan, care erau şi aşa deja destul de mari. Aşa că înţelese şi era de acord, dar nu trebuia să i-o spună lui Thomas.

Strângându-şi braţele la piept, ea se opri şi se întoarse cu fata spre el.

— Cred că ar trebui să rămân aici şi să mă asigur că starea lui Manachan continuă să se îmbunătăţească. Că el o să fie în stare să se ocupe de problema care afectează clanul. Cum datoria mea este de a face ce mai bine pentru oamenii de aici, atunci, în mod evident, asta ar trebui să fac.

Thomas ridică privirea spre ea, apoi oftă şi făcu un semn spre fotoliul din care ea se ridicase.

— Vrei să te aşezi ca să putem discuta în voie despre asta?

Văzând tensiunea pe buzele lui, ea zâmbi zeflemitor şi se cufundă între perne.

— Şi ar mai fi un lucru… Nu poţi să te întorci la Glasgow. Am cusut rana de la picior, dar era adâncă şi serioasă, nicidecum ceva care să fie lăsat să se vindece fără o îngrijire corespunzătoare. În clipa asta, nu eşti în stare să călătoreşti, nu având în vedere unde se află rana. Iar să călătoreşti o oră într-o trăsură o să fie mai mult decât îţi doreşti să faci.

Faptul că el nu o contrazise era mai mult decât grăitor.

El o studie, citindu-i pe chip hotărârea pe care Lucilla nu se străduia în niciun fel să o ascundă.

El strânse din buze, iar ochii de chihlimbar i se îngustară. Bătu darabana pe mânerul bastonului, apoi întrebă:

— Ce trebuie să fac ca să te conving să fii de acord să revii la Casphairn?

Ea făcu ochii mari; era o întrebare mai directă decât se aşteptase, dar era dispusă să accepte un asemenea

plan. Ridică o mână ca să-i dea de înţeles că se gândea – şi se gândi repede – înainte de a spune:

— În realitate, acum eşti pacientul meu, până când piciorul tău se vindecă destul de bine încât să poţi merge călare. Recunosc că starea lui Manachan continuă să se îmbunătăţească fără a fi în grija mea zilnic, aşa că accept să nu rămân aici, în casa asta, pentru el. Pot să înţeleg că lui Manachan o să-i fie mai uşor fără tine aici, aşa că nu o să mă împotrivesc cererii ca tu să părăseşti moşia. *Totuşi,* deşi o să accept să plec cu tine înapoi la Vale, să insist să rămâi acolo, la Casphairn.

Thomas clipi. Cântări rapid ce îi propunea ea şi ce îşi doreau el şi Manachan. Nu se gândise să rămână la Vale, dar dacă rămânea, măcar în următoarele zile, avea să fie destul de aproape încât să răspundă iute dacă moşierul avea din nou nevoie de sprijinul lui. Indiferent de înzdrăvenirea unchiului lui, din moment ce nu aveau idee cine se afla în spatele incidentelor din ultima vreme, să fie suficient de aproape încât să intervină şi să dea o mână de ajutor puteau fi un avantaj real.

Se uită la Lucilla, dădu să deschidă gura ca să încuviinţeze, dar ea îl opri cu o mână ridicată.

— Mai am o condiţie. Ochii ei îi surprinseră pe ai lui; privirea ei de smarald îl menţinu captiv. Cât o să fii la Casphairn, o să împarţi patul cu mine.

Fu cuprins de un iureş de dorinţă pură. Se uită lung la ea.

Ar fi trebuit să fie şocat; în schimb, era fascinat.

Îşi permise să rămână în focul verde al ochilor ei şi nu se deranjă să se elibereze. Nu încă.

Nu îşi dăduse seama – nu în mod conştient – cât de mult din atenţia lui, din şinele lui mai puţin conştient fusese absorbit de ea, de întrebarea dacă o singură noapte era singurul lucru pe care şi-l dorea sau dacă, într-un fel, aventura lor putea să continue măcar în cele câteva zile asupra cărora insista ea acum.

O singură noapte nu fusese de ajuns pentru el. Într-adevăr, nu făcuse decât să-i aţâţe apetitul. Şi se părea că o

singură noapte nu o satisfăcuse nici pe ea.

Ceea ce era bine, nu-i aşa? În avantajul lui? Oarecum ciudat, nu era atât de sigur de asta.

El se eliberă de magia privirii ei şi îşi concentră din nou atenţia pe chipul ei, pe silueta ei – pe ea toată, nu doar pe ochii ei fascinanţi.

— Şi cum rămâne cu reputaţia ta? Cu casa ta? Dar cu fratele tău?

Ea îşi flutură iute mana prin aer.

— Am 28 de ani, iar ca succesoare a mamei în Vale, toată lumea ştie şi acceptă că am propriul drum excentric pe care îl urmez. Nimeni nu o să pună la îndoială – nu o să simtă că au dreptul să pună la îndoială – drumul pe care aş alege să-l urmez. Personalul nostru m-a sprijinit dintotdeauna. Cât despre Marcus, mă cunoaşte mult prea bine ca să intervină în drumul meu.

Thomas putea să o creadă lesne. Dar se simţea de parcă permitea să fie atras pe o cale pe care un om mai înţelept ar fi trebuit să-l evite.

Dar el nu era omul acela; ceea ce ea îi oferea, cu toate condiţiile puse, era exact ce îşi dorea atât pentru el, cât şi pentru clan. În privinţa aceea, se părea că nevoia clanului şi nevoia lui personală mergeau pe acelaşi drum.

Pentru încă o clipă, el şovăi, dar apoi se predă în faţa presiunii copleşitoare a propriilor instinctele şi încuviinţă din cap.

— Batem palma. Şi plecăm imediat după cină.

Sprâncenele ei se arcuiră, apoi încuviinţă din cap.

— Foarte bine. Îi întâlni privirea. Acum că am hotărât asta, să discutăm despre situaţia pe care o lăsăm în seama lui Manachan… El a menţionat că era cineva pe acoperiş, iar statuia care a căzut a fost împinsă.

Thomas încuviinţă din cap. Ghicind – ştiind – pe ce drum avea să o ia mintea ei, îi spuse pe scurt ce descoperise, la fel cum făcuse cu Manachan cu câteva ore în urmă.

Lucilla ascultă cu un aer grav. Când el termină, ea se gândi, apoi spuse:

— Să presupunem că rezultatele testelor confirma suspiciunile noastre, dovedind că familia Bradshaw şi Joy au fost otrăviţi intenţionat şi, chiar dacă nu putem dovedi acest lucru, suntem destul de siguri că cineva a împins-o pe Faith pe scări şi a ucis-o – şi, desigur, cineva a pus vipera în cămară, s-a strecurat în camera mea cu o intenţie dară azi-noapte, apoi a împins statuia de pe acoperiş. Totuşi, în ciuda faptului că ştim toate astea, nu putem să învinovăţim pe nimeni pentru că, în teorie, oricine de pe moşie ar fi putut face toate lucrurile astea.

El încuviinţă din cap. Pe coridorul de dincolo de uşă, sună clopoţelul, chemându-i la masă.

Aplecându-se în faţă, el se sprijini în baston. Ea se ridică iute, veni lângă el şi îi întinse mâna.

El şovăi, dar apoi lăsă deoparte mândria, o apucă de mână şi îi permise să-l ajute să se ridice. Odată ridicat în picioare, el îi dădu drumul, trase aer în piept, apoi îi întâlni privirea.

— Nu numai că nu putem să învinovăţim pe nimeni, dar nici nu putem să spunem dacă toate incidentele astea sunt legate între ele – dacă persoana care le-a otrăvit pe Joy şi pe Faith a fost aceeaşi care a otrăvit familia Bradshaw, sau a împins statuia de pe acoperiş, sau…

Ea făcu o grimasă şi se întoarse spre uşă.

— Deci trebuie să lăsăm toate astea în seama lui Manachan pentru că, în privinţa asta, noi doi nu mai avem ce să facem.

Ea înainta încet pentru ca el să poată ţine pasul. Thomas o urmă afară din cameră, cuvintele ei răsunându-i în minte.

Şi, într-adevăr, Lucilla avea dreptate. În privinţa descoperirii a ceea ce se afla în spatele întâmplărilor ciudate de pe moşia Carrick, ei doi nu mai aveau nimic de făcut.

Capitolul 12

Plecară de la conacul Carrick în trăsura lui Manachan la scurt timp după cină. Lucilla insistase să-l examineze din nou pe moşier înainte să plece şi să rămână cu el cât îşi lua doza de seară din întăritor.

Manachan fusese surprinzător de ascultător, chiar jovial. Thomas bănuia că, din moment ce unchiul lui obţinea exact ceea ce îşi dorea, nu vedea niciun motiv pentru care să nu se bucure de victorie.

În timp ce înaintau încet pe drumul lung care ducea spre cel principal, se gândi în treacăt la Phantom, care mergea legat de căpăstru în urma trăsurii. Armăsarul nu avea să fie prea bucuros. Oricum, asemenea stăpânului lui, calul avea o femelă deosebită care să-i distragă atenţia, sub forma iepei negre a Lucillei.

Thomas simţea cam acelaşi lucru pe care îşi închipuia că trebuia să-l simtă calul. Nemulţumit de felul în care plecase, şi totuşi distras de compania în care se afla.

În vreme ce lăsau kilometri în urmă, el îşi aminti toate lucrurile mărunte de care uitase pentru a se ocupa de evenimente mai serioase.

Când Thomas se mişcă, îşi dădu seama că Lucilla avusese dreptate când îi spusese că nu putea să stea într-o trăsură prea mult timp.

— N-am aflat niciodată ce a stat în spatele schimbărilor făcute de Nigel privind aprovizionarea cu seminţe. Sau celelalte schimbări pe care le-a făcut pe moşie. Sau, bănuiesc, povestea din spatele cailor şi a trăsurilor din vechiul hambar.

Întinzându-şi piciorul rănit, el se încruntă şi îşi masă coapsa.

Aşezată lângă el, Lucilla ridică uşor din umeri.

— I-ai povestit lui Manachan despre toate astea. Nu pot să-mi închipui că nu o să cerceteze şi nu o să îndrepte lucrurile.

Trăsura încetini, apoi se întoarse greoi spre drumul

principal, îndreptându-se spre sud, spre intrarea în Vale. Pe măsură ce roţile prinseră viteză, mergând mai bine pe suprafaţa mai netedă, Thomas se uită pe geamul din dreapta, în întuneric, spre Carrick.

— Aş fi vrut să nu fiu nevoit să plec, să nu-l las să se ocupe singur de toate.

— Dar a trebuit să faci asta. Nu există altă cale. Ea se opri, apoi, înţelegând frustrarea pe care o simţea fiindcă fusese nevoit să se supună dorinţelor lui Manachan, adăugă: Uneori, trebuie să accepţi ca dreptul altcuiva de a-şi hotărî destinul este mai important decât propriile dorinţe.

Comentariul îi atrase din nou atenţia spre ea. Lămpile de noapte ale trăsurii erau aprinse; din când în când, lumina de afară alunga umbrele din interior, suficient ca el să-i vadă expresia, să surprindă strălucirea părului ei de foc.

După câteva secunde în care se gândi la cuvintele ei, el remarcă:

— Mi se pare straniu că, dat fiind temperamentul tău, pare că acceptaţi cu uşurinţă ceea ce numeşti poruncile Fecioarei.

Ea îşi întoarse capul, îi întâlni privirea printre umbre, apoi ridică din umeri şi îşi îndreptă din nou privirea înainte.

— Eu am auzit-o, am primit îndrumarea ei de când eram foarte mică. Nu li se întâmplă tuturor. Dar experienţa, mai ales de la o vârstă fragedă, este un profesor excelent. În ciuda unor porunci care în acel moment mi s-au părut foarte ciudate, ea nu m-a îndrumat niciodată greşit.

Fără îndoială, detaliul acela explica siguranţa ei de neclintit, pe care el o simţea atât de puternic înăuntrul ei. Sprijinindu-şi capul îndurerat de banchetă, el închise ochii şi se trezi că se gândeşte la diferenţă atât de clară dintre ei. Amândoi aveau personalităţi puternice şi independente, dar, chiar dacă ea recunoştea ceea ce făcea, putea să se supună poruncilor sorţii. El, în schimb, se opunea din instinct oricărui ordin care venea de la orice altă persoană.

Îşi petrecură restul călătoriei în tăcere, lucru pentru care el fu recunoscător. Nu cunoştea nicio altă lady, tânără

sau nu, care l-ar fi lăsat în pace. Totuşi, nu numai că ea nu se simţi nevoită să vorbească, dar senzaţia aceea de calm profund, specifică Lucillei, îl învălui, îl linişti şi îl calmă.

Totuşi, atunci când trăsura trase în curtea conacului Casphairn, pe pietrişul din faţa treptelor care duceau spre uşa de la intrare, el descoperi că încă era departe de a se fi însănătoşit. Îl durea capul, o durere surdă îi vibra în temple, iar piciorul îi zvâcnea. Trebuia să-i permită Lucillei să coboare prima din trăsură ca să-l sprijine.

Sean, care mânase trăsura, veni să îi ajute. De îndată ce Thomas se simţi stăpân pe picioarele lui, Lucilla îl trimise să sean să bată la uşă. Ea rămase lângă Thomas, susţinându-l în timp ce el, sprijinindu-se apăsat în baston, se îndreptă încet spre treptele îmbucurător de puţine.

Tocmai ajunsese pe verandă şi se oprise ca să înalte capul şi să tragă mai adânc aer în piept când uşa se deschise.

Nu majordomul fu cel care privi spre ei, ci Marcus Cynster.

Ochii precum albastrul nopţii se aţintiră spre Thomas, apoi îl studiară iute din cap până în picioare, cu o expresie impasibilă, înainte ca Cynster să se uite la sora lui geamănă. Privirile li se întâlniră, apoi Marcus arcui o sprânceană.

Mai fermă ca oricând, Lucilla îi făcu semn să înainteze.

— Vino şi ajută-l pe Thomas… are o rană în gamba stângă, aşa că ai grijă!

Înainte ca el să apuce să clipească, Marcus era lângă el, în cealaltă parte. La fel de înalt ca el, Marcus îi întinse braţul, iar Thomas se sprijini pe el. Prezenţa lui Cynster era asemănătoare cu aceea a unui stejar – solid şi indestructibil.

Oarecum spre surprinderea lui, el nu simţi nicio urmă de antipatie din partea bărbatului pe care îl lăsase inconştient la intrarea în pădurea sacră a Lucillei. Ceea ce simţi era o minte foarte ascuţită, care acorda o atenţie deosebită tuturor lucrurilor. Şi chiar dacă nu îşi spuseseră

niciun cuvânt, Thomas rămase cu impresia clară că Marcus şi Lucilla comunicau, chiar dacă el era între ei.

În timp ce trecură de uşa cu arcadă de la intrare, Lucilla anunţă:

— Domnul Carrick o să rămână cel puţin câteva zile, până când rana i se vindecă suficient ca să poată călători din nou.

Cu privirea aţintită spre podea, Thomas se gândi că ea vorbea cu Marcus, dar apoi toţi trei se opriră, el îşi înălţă capul şi fu înghiţit de o mare de chipuri prietenoase, toate zâmbind încântate, transmiţând un val aproape tangibil de căldură şi de îngrijorare.

Menajera, o anume doamnă Broome, îl lovi uşor pe braţ şi îi spuse că avea să îi pregătească de îndată o cameră. Slujitoarele zâmbiră şi făcură reverenţe, apoi se strecurară vioaie în urma menajerei. Majordomul, Polby, era acolo, consultându-se cu Lucilla, în timp ce lacheii ieşiseră deja să-l ajute pe Sean să care cufărul, iar mai mulţi rândaşi urmau, probabil, să se îngrijească de cai.

Dacă Thomas s-ar fi gândit cum urma să fie întâmpinat la conac, nu ar fi fost aşa; i se păru uşor tulburător. Preţ de câteva clipe, rămase în mijlocul acelui val primitor, apoi sunete de paşi iuţi îl anunţară de apropierea câinilor.

Câinii – un grup mic de ogari – ieşiră valvârtej de sub o arcadă. Foaierul era mare şi neregulat, cu scări şi o mulţime de coridoare şi de arcade care porneau de acolo; câinii ieşiră dinspre cea mai mare şi mai impresionantă arcadă. Erau pui sau adulţi tineri; adulmecând şi fluturându-şi urechile, cu fălcile deschise şi limbile afară, îi înconjurară pe Thomas, Marcus, Lucilla şi Polby – toţi îi întâmpinară distraţi, lovind uşor capete uriaşe, scărpinând urechi şi boturi aspre.

Iar în spatele grupului, veneau doi câini pe care Thomas nu îi văzuse de zece ani; chiar dacă erau mult mai mici pe atunci, ceva dinăuntrul lui îi recunoscu imediat. Îşi sprijini bastonul de picior şi, mângâindu-i uşor, Thomas îl privi pe Marcus.

— I-ai înmulţit? Cu capul, arătă spre cei doi câini care se îndreptau agale spre ei.

Marcus, la fel de distras de câini, încuviinţă din cap.

— Am luat alţi câini de la crescători. În treacăt, el întâlni privirea lui Thomas. Tu eşti responsabil pentru asta, oarecum… tu ni i-ai dat pe Artemis şi Apollo, iar de acolo a început totul.

Cei doi câini mai bătrâni ajunseră, în sfârşit, lângă ei. Din instinct, animalele mai tinere făcură loc şi se traseră în spate. Atât Artemis, cât şi Apollo se opriră în faţa lui Thomas, se uitară în sus şi, cu ochii lor de chihlimbar, îi cercetară fata, apoi se aşezară amândoi şi îşi ridicară labele.

Thomas se simţi dezarmat. Râse şi luă fiecare lăbuţă, o strânse uşor, apoi dădu drumul câinilor şi le mângâie capetele aspre.

— Arată foarte bine.

Nu continuase să-i crească, dar ştia totul despre ogarii scoţieni.

Marcus ridică din umeri.

— În primul rând, sunt o rasă bună.

Uşa din faţă fusese închisă, iar mulţimea de oameni se risipise. Thomas auzi undeva în depărtare sunetul trăsurii lui Manachan, care se îndepărta, şi zări un lacheu care dispăru pe scările principale cu bagajul lui.

Lucilla se întoarse spre el.

— Vii cu mine şi cu Marcus în salon ca să bem o ceaşcă de ceai sau ai prefera să te retragi? Doamna Broome ţi-a pregătit deja camera.

Ea insistase ca el să împartă patul cu ea, dar, din moment ce tocmai sosiseră, poate că în acea seară nu aveau să o facă, şi având în vedere cât de râu se simţea, probabil era mai bine.

— Nu am mintea atât de limpede precum mi-aş dori. Era purul adevăr. Cred că ar fi mai bine să mă retrag.

Spera să se schimbe asta odată ajuns la etaj.

Un lacheu robust făcu un pas în faţă.

— Dacă vreţi să vă sprijiniţi de mine, domnule, pot să

vă ajut să mergeţi în camera dumneavoastră.

Marcus făcu un pas înapoi. El surprinse privirea lui Thomas şi încuviinţă scurt din cap.

— Vorbim mâine.

În cuvintele lui era o promisiune pe care Thomas ar fi trebuit să fie mort ca să o rateze, dar nu simţi nicio urmă de agresivitate în expresia sau în postura lui Marcus.

Detaliu care, când îi permise Lucillei să-l ia de braţ şi, între ea şi lacheu, se îndreptă spre scări, îi dădu de gândit lui Thomas.

Efortul de a urca treptele îi şterse toate gândurile, concentrându-se doar pe nevoia de a rezista suficient pentru a ajunge să se prăbuşească în patul minunat de moale pe care îl avea în minte. Din fericire, camera pe care o pregătiseră pentru el se afla la primul etaj, la baza unuia din turnuri.

Îl lăsă pe lacheu să plece, dar nu avea puterea să o lase să plece pe Lucilla. Dar ea pur şi simplu îi aruncă o privire care parcă spunea „nu fi ridicol!” şi începu să-l ajute să se dezbrace.

În cele din urmă, îmbrăcat aproape decent, el fu nevoit să se oprească şi să-şi tragă sufletul. Aşezându-se pe un scaun, cu braţele sprijinite pe coapse şi cu capul aplecat înainte, murmură:

— Chiar dacă nu-mi place ideea de a lua vreuna dintre poţiunile tale, dacă ai ceva care să-mi aline durerea, o să iau cu plăcere.

Ea îl privi o clipă – el putu să-i simtă privirea – apoi îi atinse creştetul capului.

— Aşteaptă acolo!

El nu ştiu cât timp fusese plecată, dar nu păru să fi trecut mai mult de o clipă înainte ca ea să se întoarcă şi să-i pună un păhărel în mână. Avea o poţiune de un roz roşiatic, nu verdele obişnuit pe care se părea că îl aveau poţiunile ei. Se uită la pahar, apoi înghiţi lichidul dintr-odată.

Ea luă paharul gol, îl puse deoparte, apoi îl ajută să se ridice şi să urce în pat.

Thomas pur şi simplu se prăbuşi. Ea trase aşternuturile şi, în timp ce el se întinse pe o parte, îl înveli.

Fu cuprins de o senzaţie de pace.

Un val de căldură vibra sub pacea aceea adusă de primirea de care se bucurase în foaier.

Cât de diferită fusese de primirea verilor lui!

Primirea binevoitoare şi sentimentul de satisfacţie pe care îl simţise îl învăluiră şi îi îmbrăţişară simţurile.

Lucilla îl privi cum adormea.

Chiar dacă nu îi plăceau durerea şi slăbiciunea pe care el le resimţea în clipa aceea, ea nu fusese surprinsă de starea lui şi se simţise peste măsură de bucuroasă când el îi ceruse şi îi acceptase ajutorul.

El era acolo, în Vale, sub acoperişul conacului, doar la un etaj distanţă de locul în care trebuia, în cele din urmă, să fie – în camera ei, în patul ei.

Măcar atât reuşise cu ajutorul Fecioarei şi prin harul ei. Cât despre ce urma, trebuia să aibă încredere că zilele acelea aveau să decurgă aşa cum trebuia, iar restul – conştientizarea lui Thomas că el era al ei, iar ea era a lui – avea să vină cu timpul.

Fiecare lucru la timpul lui.

Răsuflarea lui se liniştise, era lină şi constantă; trăsăturile i se relaxaseră, fără să dea semne de încordare, de durere continuă.

Mulţumită de felul în care evoluase acea zi, ea ridică lampa, ieşi din încăpere şi închise uşa. Se opri la etaj, cântări, apoi acceptă inevitabilul şi porni pe scări în jos. Ştia că Marcus aştepta.

*

Lucilla intră în salon şi închise uşa în urma ei. Chiar dacă putea fi folosită pentru întâlniri oficiale, în încăperea aceea familia se aduna înainte şi după cină. Mama ei decorase salonul cu mobilier mai degrabă confortabil decât la modă, genul de canapele şi fotolii pufoase şi acoperite cu bumbac, care le invitau pe doamne să se relaxeze şi să se

cufunde în ele, iar pe domni să se întindă în voie.

Aşezat pe unul dintre fotoliile din apropierea şemineului, Marcus exact asta făcea. Cu un pahar de whisky între degetele lui lungi, sorbi şi o privi în timp ce traversa încăperea până la fotoliul din faţa lui.

Când Lucilla se aşează, el lăsă paharul şi îi întâlni direct privirea.

— Prima întrebare… ştii ce faci?

Ea se uită în ochii lui şi îl lăsă să-i vadă siguranţa, angajamentul.

— Da.

Era tot ce trebuia să spună.

El citi în ochii ei, apoi îşi înclină capul în semn de acceptare.

— Bine. Mai sorbi o dată scurt, apoi întrebă: Deci, ce se întâmplă la moşia Carrick?

Ea îi povesti de la început până la sfârşit, fără să ignore niciun detaliu, în afara întâlnirilor ei intime cu Thomas – pe acelea, cu siguranţă fratele ei geamăn nu trebuia să le audă, chiar dacă bănuia că avea să îşi dea seama că avuseseră loc.

Oricum, el o ascultă cu atenţie şi se concentră, aşa cum ea sperase, asupra enigmelor.

Când ea ajunse la finalul poveştii – cererea lui Manachan ca ei doi să plece, faptul că îl ascultaseră şi plecaseră –, Marcus făcu o grimasă. Se ridică şi se îndreptă spre dulapul cu băuturi, apoi îşi mai turnă puţin whisky în pahar.

Îşi arcui o sprânceană spre ea, dar Lucilla clătină din cap.

El se întoarse la fotoliu şi aproape că se prăbuşi în el. Încruntat, sorbi din pahar, apoi zise:

— Manachan a luat decizia corectă. Dacă făptaşul este din interiorul clanului, aşa cum sigur pare, cum Manachan este din nou în stare să gestioneze lucrurile, el şi numai el e persoana potrivită să facă faţă situaţiei. Nimeni din afară nu poate şi, chiar dacă Thomas face parte din clan, cu Nigel care îl displace şi cu ceilalţi care îl preferă,

prezenţa lui acolo nu ar face decât să înrăutăţească lucrurile. Marcus bău, apoi adăugă: Mai ales că, în cel mai rău caz, povestea poate continua cu altă crimă.

— Într-adevăr. Ea se opri, apoi spuse: N-am putut să văd altă soluţie decât să-l las pe Manachan să se ocupe singur de toată situaţia. În afară de asta, de-a lungul tuturor anilor, el a câştigat respectul fiecăruia, a fost dintotdeauna deosebit de abil în orice chestiune care a avut legătură cu clanul lui.

— Exact. Marcus încuviinţă din cap. Chiar dacă nu accept sub nicio formă ideea de a exista un ucigaş sau ucigaşi – inclusiv unul care te-a avut şi încă te are în vizor – care să umble în voie, acum că Manachan şi-a recăpătat puterile, trebuie să-i dăm timp să rezolve lucrurile – în interiorul clanului, dacă este posibil.

Ea putu doar să încuviinţeze din cap. Pe scurt, acela era motivul pentru care se întorsese acasă.

Privirea întunecată a lui Marcus rămase aţintită spre ea. Lucilla nu reuşi să-i descifreze expresia, dar îi simţi aprobarea.

— Probabil – el se opri ca să-şi golească paharul – salvarea familiei Bradshaw şi apoi înrăutăţirea stării de sănătate a lui Manachan au fost motivele pentru care Thomas a fost chemat din Glasgow.

Ştia că fratele ei geamăn nu se referă la familiile Bradshaw şi Forrester, care îi scriseseră lui Thomas, ci la mâna sorţii – soarta care, aşa cum acceptaseră atât ea, cât şi Marcus, îi guverna pe ei şi ţinuturile asupra cărora vegheau.

— Şi – Marcus înclină paharul gol într-o parte, urmărind scânteia luminii prin cristalul faţetat – motivul pentru care a trebuit să te cheme şi, implicit, pentru care am fost nevoit să mă ocup de un cap care a durut foarte tare.

Ea zâmbi strengăreşte şi se ridică.

— Am verificat să văd cum eşti înainte să plec. Nu era chiar aşa de rău. Şi – Lucilla îşi arcui sprânceana spre el – după cum ştim cu toţii, tu ai un cap foarte tare.

Zâmbetul lui Marcus se desenă alene şi mai degrabă intenţionat.

— Tu şi eu ştim asta, dar nu am de gând să-l las pe Carrick să afle.

Ea pufni şi, nereuşind să-şi înăbuşe un zâmbet, se întoarse şi se îndreptă spre uşă. O deschise, apoi îşi lăsă fratele geamăn punând ţara la cale, asigurându-se că Marcus înţelegea ce însemna Thomas pentru ea şi că, deşi avea să-l tachineze, avea să-l protejeze pe Thomas la fel cum o proteja pe ea – cu viaţa lui, dacă era nevoie.

*

Lucilla urcă scările până la primul etaj, apoi se îndreptă spre turnul din sud-est în care se afla camera ei; la un etaj mai sus, camera ei era o încăpere circulară, cu vedere spre verdele păşunilor, până spre orizontul îndepărtat, de unde se iveau zorii zilei.

Era recunoscătoare că Marcus nu pusese mai multe întrebări despre ea şi Thomas, pentru că nici ea nu cunoştea răspunsurile.

Ajungând în dreptul camerei de oaspeţi de la baza turnului ei, încăperea în care dormea Thomas, ea deschise încet uşa, intră şi, la fel de încet, trase zăvorul.

Nu că trebuia să-şi facă griji, el dormea profund.

Se duse spre piciorul patului şi rămase să se uite la el.

Lăsându-şi ochii să urmărească liniile trăsăturilor lui, şuviţele de păr des şi negru căzute pe frunte, lungimea elegantă a palmelor şi degetelor relaxate pe aşternuturi, lăsă ca esenţa a tot ceea era el şi tot ce avea ea nevoie să fie – iubit, consort, soţ – să se strecoare şi să se imprime în mintea şi în sufletul ei.

Reuşise să ajungă la primul nivel; erau iubiţi, iar el nu încercase să se retragă ori să nege acea legătură. Cât despre a-i fi consort, fusese protector cu ea încă de la bun început; când venea vorba de ea, aceea era o parte a firii lui pe care nu încercase niciodată să o suprime şi nici, bănuia ea, nu era vreodată în stare să o facă. Cel din urmă

titlu avea să fie cel mai greu de acceptat pentru el; de fapt, reprezenta declaraţia oficială că el era al ei şi că avea să rămână alături de ea pentru tot restul zilelor.

Ca el să accepte să-i fie soţ era angajamentul adevărat şi final, singurul care, pentru ea şi pentru el, conta cu adevărat.

Ştia dincolo de orice îndoială că nu avea să mai fie niciodată împăcat, nu avea să mai găsească vreodată satisfacţie adevărată şi trainică în viaţă dacă nu era acolo, trăind alături de ea, unde îi era locul.

Să-şi asume rolul pe care trebuia să-l îndeplinească, pentru care era menit, în ciuda rezistentei lui alimentate de convingerea că viaţa lui se găsea în altă parte.

Dar în seara aceea ea nu putea să facă nimic pentru cauza lor – a ei, a lui şi a Fecioarei.

Chiar dacă el insistase să poarte pantaloni, se părea că dormea fără cămaşă; forţa musculoasă a braţelor lui, puterea umerilor lui erau dezvăluite, expuse pe aşternuturile de culoare fildeşului.

Poţiunea pe care i-o dăduse conţinuse o cantitate suficientă de suc de mac ca să-i ia durerea şi să-l cufunde într-un somn vindecător; nu avea să se agite prea curând.

Ea rămase în tăcere, studiindu-i încă o clipă silueta adormită. Insistase că, acolo, în Vale, el trebuia să împartă patul cu ea, iar pentru a câştiga ceea ce avea nevoie, era dispusă să se adapteze.

*

Thomas se trezi şi văzu că lumina cenuşie dinaintea zorilor se strecura prin ferestrele fără draperii, iar Lucilla, caldă, stătea ghemuită lângă el.

El era întins pe spate, cu capul pe pernele groase. Fără să-şi mişte capul, el studie camera, atât cât putea să vadă. Chiar dacă amintirile îi erau tulburi, era foarte sigur că acelea erau camera şi patul în care adormise cu o seară înainte.

Deci Lucilla îşi schimbase strategia; nu erau camera şi

nu patul ei, dar tot le împărţea cu el.

Buzele lui se arcuiră. Îşi lasă pleoapele să se închidă din nou, crezând că astfel avea să gândească mai limpede. În schimb, cu ochii închişi, celelalte simţuri i se treziră la viaţă şi fu învăluit de conştientizarea prezenţei ei.

Exista o realitate trupească în momentul acela. Un bărbat adult şi o femeie adultă care împărţeau un pat. Simplu. Necomplicat.

Stăteau întinşi, calzi sub aşternuturi, cu muşchii relaxaţi, sub povara somnului. Uşa era închisă şi, dincolo de ea, nimeni nu se mişca.

Încet, nervurile lui, pielea lui reveniră la viaţă.

Ea îmbrăcase o cămaşă de noapte, iar bumbacul fin era o barieră iluzorie care-l despărţea de pielea ei goală. Forma voluptuoasă a posteriorului ei era lipită de o parte a mijlocului lui, linia eleganta a coloanei fiind apăsată de el.

Durerea de cap i se domolise şi aproape că nu o mai simţea; încă îl sâcâia rana din gambă, dar durerea se potolise şi era uşor de ignorat.

Însă acest lucru nu era valabil pentru durerea tot mai intensă dintre coapsele lui.

Trase adânc aer în piept, umplându-şi plămânii cu parfumul ei ademenitor. Un amestec de ierburi şi flori, o combinaţie bogată de miresme care îi aminteau de sfârşitul primăverii şi începutul verii, de prospeţimea strălucitoare ce se transforma în ceva delicios, ce se afla dincolo de dorinţă, în ceva râvnit.

Promisiunea aceea era acolo, în ea, purtată în simţurile lui în atâtea feluri.

Se întinse spre ea, spre promisiunea aceea, fermecat, incapabil să reziste.

Nefiind nevoit să reziste, nu acolo, în lumea aceea liniştită şi intimă.

Deschise ochii şi se întoarse spre ea, cu grijă să nu o împingă.

Ea era ghemuită pe o parte, cu spatele la el şi cu capul aplecat, având faţa pe jumătate îngropată în pernă şi aşternuturile trase peste umăr. Părul i se desena într-o

dezordine sălbatică peste perne; mai multe bucle se aflau sub obrazul lui, şuviţele mătăsoase prinzându-i-se în barba nerasă.

Ţesătura moale a cămăşii de noapte îi mângâie pieptul. El era deja tare şi pregătit pentru ea, cu erecţia vizibilă sub pantaloni. Eliberarea era în aşteptare, dar atât de aproape! Zvâcnirea dorinţei era atât de reală şi de palpabilă, încât nu se mai gândi la nimic, renunţă la orice idee de a încerca să facă planuri şi de a se stăpâni, şi pur şi simplu se lăsă acel moment să-l poarte oriunde voia.

Şi în orice fel voia.

Întinzându-se peste ea, îşi strecură mâna pe sub braţul ei, apoi îşi întinse delicat palma şi degetele pe sânul ei. Movila îi umplu mâna; el strânse şi simţi carnea fermă. Ea se mişcă languros. Continuă să mângâie până când sfârcul ei deveni o perlă tare sub palma lui, apoi îşi îndreptă atenţia spre celălalt sân.

Lucilla murmură ceva fără noimă, scoţând doar un sunet de plăcere. Apoi se întinse, iar coloana i se arcui asemenea unei pisici, mişcarea apăsând mai hotărât sânul în mâna lui şi frecându-şi posteriorul de mădularul lui. Ea se opri pentru o fracţiune de secundă, apoi, voit, îşi mişcă şoldurile pe el, mângâindu-l cu încântare. O invitaţie fără cuvinte.

O invitaţie pe care el avea de gând să o accepte, dar în momentul ales de el sau, ca să fie mai precis, în acord cu ritmul care pusese stăpânire pe simţurile lui.

El se dădu mai aproape, folosindu-şi greutatea soldurilor, picioarelor şi pieptul ca să o ţintuiască pe loc, fără să o imobilizeze, dar lăsându-i puţină libertate ca să preia iniţiativa.

Lucilla se trezi îndeajuns cât să conştientizeze senzaţia că el se apăsa în spatele ei, că era lipită de el, ţinută captivă. Vălul somnului încă zăbovea, nori tulburi de tihnă asigurând-o că totul era bine şi nu era nevoie să se trezească, dar faptul că îl simţi atât de aproape, atât de cald şi de puternic îi trezi fiecare nerv şi îi aduse simţurile la viaţă.

Surprinsă şi uimită, i se tăie răsuflarea şi scoase un geamăt de plăcere când mâinile lui continuară să-i maseze sânii cu o atingere care, chiar dacă hotărâtă, era aproape languroasă.

Unul dintre picioarele lui era aşezat greu peste al ei; Thomas stătea pe jumătate peste ea. Se gândi dacă trebuia să se întoarcă, în braţele lui, dar toate intenţiile ei se risipiră pentru că, după ce îi descheie cămaşa de noapte, el îşi strecură o mână mare prin deschizătură şi îşi apăsă palma tare – încet, delicat, dar ferm – peste sânul ei plin.

Simţurile i se concentrară doar pe atingerea lui, pe simpla revendicare.

Răsuflă întretăiat, iar orice urmă de gând conştient de care mai era în stare fu destrămat şi se risipi în patru zări.

Cu ochii închişi, îşi lăsă capul pe spate şi se lăsă cuprinsă de propriile simţuri, se lăsă copleşită de ele şi de el.

Cu umerii lipiţi de spatele ei, el îşi înălţă capul şi îşi îndreptă buzele spre adâncitura gâtului ei. Urmări cu buzele linia încordată, până la scobitura de sub ureche. Apoi deschise gura şi apăsă săruturi fierbinţi şi umede pe aceeaşi linie.

În tot acel timp, mâna lui continuă să se joace, să frământe şi să-i revendice sânii.

Până ce deveniră insuportabil de grei, cu sfârcuri incredibil de tari.

Până când ea abia dacă reuşi să respire prin greutatea vibrantă a căldurii care creştea înăuntrul ei.

Cu o mână, ea se întinse orbeşte înapoi, îi găsi faţa şi, cu degetele, urmări uşor liniile unui obraz fin.

— Thomas…

Nu ştiuse că avea atât de multă nevoie înăuntrul ei, şi totuşi, dorinţa răsună în acel cuvânt, în acea rugăminte.

El murmură ceva, dar ea nu reuşi să înţeleagă; nu era important să audă, nu în clipa aceea, nu acolo, în bula lor de senzualitate.

El îşi trase mâna dreaptă dintre sânii ei, dar numai ca să-şi înfăşoare braţul în jurul ei şi să o ridice suficient încât

să-şi strecoare braţul stâng sub ea. O strânse mai aproape de el. Ţinând-o mai uşor cu mâna stângă, dreapta îi alunecă prin deschizătura cămăşii de noapte ca să-i dezmierde sânii cu o atingere înflăcărată, grea şi iscusită.

Înteţind la fel de iscusit iureşul tot mai învolburat al dorinţei pe care îl iscă în interiorul ei.

Apoi mâna dreaptă coborî spre coapsa ei acoperită de bumbac. Toţi nervii i se aprinseră, apoi se încordară. Trecând de genunchi, el găsi tivul cămăşii de noapte. Îşi strecură mâna pe dedesubt, îşi lipi palma de pielea ei şi începu să urce. Se opri să-i mângâie scobitura din spatele genunchiului, apoi îşi trecu spatele degetelor lacome peste pielea ei şi le urcă încet peste partea din spate a coapsei.

Ea simţi atingerea până în miezul tensionat, se încordă, dar, când ajunse în partea superioară a coapsei, el îşi retrase degetele.

Partea din spate a cămăşii de noapte se ridicase, trasă de braţul lui. El prinse faldurile şi le ridică mai sus, apăsându-le peste mijlocul ei, dezvăluindu-i posteriorul. O conştientizare pătrunzătoare îi înfioră pielea. Simţi mângâierea pantalonilor peste formele ei goale. Simţi proeminenţa excitării lui, acoperită de ultimul strat de material. Eliberându-i cămaşa de noapte, el îşi trase şoldurile în spate suficient ca să-i atingă rotunjimile posteriorului.

Şi urmări în voie, dezmierdă şi mângâie.

Languros.

Înflăcărarea crescu, neînduplecată şi puternică, devenind sălbatică. Şi totuşi, nu exista nicio grabă în atingerea lui, în pulsaţia tare a pasiunii pe care o simţea că se dezlănţuie în ei.

Vibra sub pielea lor, ţinându-i captivi în pulsaţia lentă, constantă, tot mai puternică.

Simţi mărgele de sudoare pe piele. O dorinţă flămândă şi neliniştită crescu şi o copleşi.

Apoi degetele lui alunecară în jos, se avântară în adâncitura dintre coapse şi se cufundară.

Umezeala fierbinte întâlni simţurile lui Thomas. Cu

pleoapele grele şi cu ochii închişi, răsuflă adânc şi apăsă două degete, găsind intrarea feminităţii ei şi împrăştiind nectarul primitor peste buzele excitate.

În jurul lor, camera era cufundată în tăcere. Singurele sunete care ajungeau la ei erau propriile răsuflări încordate şi bătăile inimilor lor.

Abia dacă era suficientă lumină ca să vadă, aşternuturile ascundeau totul, iar ochii le erau închişi.

Totuşi, simţurile lor nu fuseseră niciodată atât de treze, atât de vii şi de copleşite. Cu conştientizarea lui redusă la atingere şi nimic mai mult, pielea ei nu se simţise niciodată atât de mătăsoasa şi de netedă, atât de fină şi de perfectă, formele ei nu păruseră nicicând atât de îmbătătoare, atât de minunat sculptate. Atât de ademenitoare.

Şi aceeaşi voluptate care o încorseta pe el o încorseta şi pe ea. El putea doar să-şi închipuie ceea ce, în starea aceea înflăcărată, simţea ea – acel simplu gând imprima o ascuţime viscerală a nevoii lui crescânde.

Nevoia lor fierbinte, grea, impunătoare.

El îşi apăsă degetele adânc, apoi mai adânc, mângâie, iar ea îşi mişcă şoldurile, căutând, având nevoie, dorindu-şi nebuneşte.

Îşi retrase mâna şi îşi împinse pantalonii în jos. Mădularul i se ivi numaidecât, iar el se dădu mai aproape. Lipindu-şi mai bine şoldurile de ale ei, el îşi strecură membrul tare în deschizătura dintre coapsele ei; îi apucă şoldurile şi o ţinu nemişcată, îi atinse cu vârful intrarea feminităţii, apoi se cufundă.

Înăuntru. Mai adânc.

Greutatea lui se sprijini într-un cot, cu o mână pe plinătatea sânului ei, cealaltă pe linia şoldului. O ţinu nemişcată şi se avântă hotărât înăuntrul trupului ei, până ce ajunse să se odihnească cu toată lungimea mădularului în moliciunea ei mistuitoare.

Trupul ei se încordă în jurul lui într-o îmbrăţişare primitoare, care îl făcu să se cutremure de nevoie şi de dorinţă.

Dar, chiar când îşi lăsă greutatea deasupra ei, găsind cea mai bună poziţie să o posede, stăpânirea pe care o avusese, care susţinuse şi dictase ritmul până în clipa aceea, continuă să-l înfrâneze.

El se retrase din căldura ei ispititoare aproape complet, apoi – încet şi apăsat – o pătrunse, o umplu din nou, cu vintrele pe formele luxuriante ale posteriorului ei.

Ea murmură şi se împinse înapoi ca să-l simtă mai adânc şi, chiar dacă el continuă dansul măsurat al penetrării şi retragerii, ea păru să accepte vibraţia irezistibilă.

De parcă ar fi răsunat în inimile amândurora, s-ar fi învolburat în venele amândurora, nu numai în inima lui.

Sub aşternuturi, în lumina cenuşie a zorilor timpurii, ei continuară să danseze în ritmul strict, atât de lent, atât de constant, atât de înfierbântat, de ameţitor de intens. Atât de imprimat de o dorinţă înfrânată, încât aproape că îi sufocă. Fiecare nerv era chinuitor de viu, înflăcărat sub efectul unei pasiuni atât de vibrante, neîndurător de impunătoare.

Ar fi putut să înteţească ritmul în orice clipă, dar niciunul nu făcu vreo mişcare pentru a rupe vraja. În schimb, se agăţară unul de altul şi se lăsară conduşi, amândoi copleşiţi de propriul ritm.

Îngropându-şi vârful degetelor în coapsa lui, ea îl ţinu lipit de ea, în timp ce tensiunea îi cutremură o ultimă dată, apoi, arcuindu-se sălbatic, ea atinse punctul culminant cu un strigăt suspinat.

Sunetul îi umplu urechile, iar el o urmă orbeşte, ţinând-o nemişcată şi penetrând în adâncul feminităţii ei.

Eliberarea îl cuprinse în braţele ei. Îl copleşi şi îl goli.

Se eliberă în trupul ei predat, simţi cum sămânţa lui invadează căldura întunecată a pântecului ei, iar toată tensiunea îl părăsi. Brusc uşurat, se prăbuşi peste ea; cu răsuflarea întretăiată, cu inima bătând să-i sară din piept, abia conştient, o strânse în braţe şi o ţinu aproape.

Şi o simţi lipindu-se de el, acceptând, ţinându-l lângă ea în felul ei caracteristic.

Extazul îl învălui – îi învălui. Îi deposeda de ultimele frânturi de sânge rece, de orice capacitate de a gândi. Într-un val atât de lung şi de hotărât precum ritmul incontestabil care îi stăpânise mai înainte, gloria năvăli peste ei şi prin ei şi începu să se retragă foarte încet, lăsându-i, în cele din urmă, storşi de energie, epuizaţi şi cufundaţi în plăcere. Plăcere împărtăşită, acolo unde conştientizarea plăcerii ei o sporea pe a lui, unde încă exista o uniune care răsuna în interiorul lui chiar şi atunci când valul plăcerii se îndepărtase complet.

Acea legătură îl fermeca, nu mai putea să se concentreze. Se simţi căldura întunecată a satisfacţiei; strecurându-se sub aşternuturi, cu ea lipită de el, Thomas se predă şi permise propriilor simţuri să alunece în acea îmbrăţişare liniştitoare.

*

Poate era doar faptul că se aflau acolo, în Vale, într-un loc liniştit şi sigur, şi nu mai erau înconjuraţi de incertitudinea, întrebările şi suspiciunile care bântuiau acum conacul Carrick. Întins în pat, cu braţele încrucişate sub cap, Thomas se întrebă dacă era un motiv suficient pentru a explica mulţumirea, sentimentul constant de bine şi pacea care îl învăluiseră după ce făcuseră dragoste şi care chiar şi în acea clipă era intens şi ciudat de liniştitor înăuntrul lui.

Se trezise cu cinci minute înainte să descopere că soarele dimineţii se strecura prin fereastră, iar Lucilla nu mai era lângă el. De fapt, nu mai era în cameră. Dar cearşafurile de lângă el încă îi păstrau căldura; era foarte posibil tocmai să fi plecat. Îi păru rău că ratase ocazia să o vadă, dar şi şansa de a afla ce credea ea despre ce se petrecuse între ei. Oricum, nu exista niciun motiv pentru care să-şi închipuie că interludiul o afectase la fel de ciudat pe cât părea că îl afectase pe el.

În ochii lui, ceva nou se dezvăluise în acel moment, ceva neaşteptat, ceva ce nu înţelegea, îl intriga şi îi capta

atenţia.

După standardele tuturor, el era un bărbat experimentat. A descoperi ceva nou într-un act pe care îl făcuse de nenumărate ori era ceva ce sigur îi atrăgea atenţia. Desigur, prima dată când o avusese pe Lucilla sub el fusese extrem de intens, dar acum… Nu era vorba doar despre ea, ci mai degrabă despre el şi ea împreună în locul acela, ceva ce părea să deschidă noi căi de explorat.

Ceea ce, pentru un bărbat cu dorinţa lui, era o adevărată ispită.

Din fericire, mai avea cel puţin câteva nopţi în care trebuia să împartă patul cu Lucilla.

Lăsă un zâmbet strengăresc să-i arcuiască buzele, apoi aruncă aşternuturile deoparte. Se ridică şi se aşeză pe marginea patului, apoi se opri să-şi studieze rănile. Capul nu îl mai durea deloc; se întinse şi urmări umflătura de deasupra urechii stângi şi se bucură să simtă că se redusese şi îl durea numai puţin la atingere.

Cât despre picior, exista o oarecare durere acolo, dar o examinare rapidă îi arătă că roşeaţa din jurul rănii şi a cusăturilor deja se estompa. Indiferent ce unguent aplicase Lucilla pe rană, părea să funcţioneze; rana era uscată şi chiar şi el putea să vadă că nu exista nicio infecţie.

Cu grijă, se ridică în picioare. Îşi lăsase bastonul sprijinit de noptieră; îl apucă de mâner şi încercă să meargă. Pasul îi era mai puţin şchiopătat decât cu o zi înainte, dar estimarea Lucillei că mai era nevoie de câteva zile până să rişte să meargă călare părea să se dovedească a fi corectă.

Când ajunse la lavoar, puse bastonul deoparte, ridică urciorul şi turnă apă în vas.

Fusese constrâns să rămână în Vale. Totuşi, acum era dispus să recunoască – măcar faţă de el dacă nu faţă de altcineva – că hotărârea de a veni acolo şi a rămâne fusese cea mai bună decizie. De câţiva ani avea de gând să se căsătorească, dar se poticnise la alegerea unei soţii. Chiar dacă se prefăcuse că analiza serios perspectiva, în realitate încă nu luase hotărârea finală, nu în inima lui.

Ce îi spusese Manachan despre faptul că trebuia să înveţe să gândească atât cu inima, cât şi cu mintea? Ca de obicei, unchiul lui avusese dreptate.

El avea nevoie de o soţie, iar când urma să se întoarcă la Glasgow trebuia să acţioneze, să aleagă o tânără potrivită, să o ceară de soţie şi să ajungă în faţa altarului. Iar pentru îndeplinirea acestui plan, legătura lui cu Lucilla trebuia să ardă ultimele rămăşiţe ale atracţiei din trecut pe care o simţea pentru ea. Era conştient de faptul că acela era efectul pasiunii – dacă i te împotriveai şi o suprimai, nu murea niciodată, iar dacă era lăsată să se aprindă şi să ardă, se transforma în scrum.

Voia să reducă atracţia lui profund înrădăcinată pentru Lucilla dacă nu la indiferenţă rece, măcar la un sentiment temperat, pe care putea să-l lase cu uşurinţă în urmă… Faptul că nu făcuse acest lucru mai devreme era, fără îndoială, motivul pentru care amintirea ei pătrunsese atât de vie şi de insistentă în încercările lui de a se concentra asupra tinerelor lady potrivite. Ea şi entuziasmul ei înnăscut nu îşi pierduseră niciodată puterea asupra minţii lui pentru că ei doi nu permiseseră niciodată pasiunii lor suprimate să se aprindă.

Acum o făcuseră, iar rezultatul era, într-adevăr, atât de captivant pe cât promisese dintotdeauna să fie, dar era numai pasiune, încă vreo câteva zile, doar câteva nopţi în patul ei, şi el avea să fie în stare să plece şi, în sfârşit, cum se cuvenea, să-şi vadă mai departe de viaţă.

Apucă o cârpă şi o înmuie în apă. Era înviorător de rece, dar, pe măsură ce se curăţa, se gândi la ce ceea ce avea să-i aducă ziua aceea, inclusiv la prima lui întâlnire serioasă cu Marcus şi la felul în care avea să decurgă restul zilei.

Capitolul 13

Thomas urmă sunetele vocilor pe o scară în spirală şi

ieşi în ceea ce se dovedi a fi un podium într-un colţ al unei încăperi uriaşe.

Lucilla stătea la o masă lungă, ce ocupa cea mai mare parte a podiumului; se aşezase cu faţa spre restul încăperii, care era plină de mese şi de băncuţe la care stăteau diferite grupuri de oameni. Unii erau, evident, din personalul conacului, dar alţii păreau să fie rândaşi şi muncitori.

Curios, Thomas privi în jur. Oamenii se uitară în direcţia lui şi îi zâmbiră; unii încuviinţară din cap.

Neştiind unde să se aşeze, îşi plecă politicos capul în semn de răspuns şi întoarse privirea spre Lucilla.

Ea observase privirile aruncate din sală. Se uită la el, zâmbi şi îi făcu semn spre scaunul de lângă ea.

El înainta şchiopătat, observând că Marcus stătea de cealaltă parte a Lucillei, chiar dacă nu la fel de aproape ca locul spre care fusese invitat. Apucând scaunul, el îl trase de sub masă.

Marcus ridică privirea, o întâlni în treacăt pe a lui şi încuviinţă din cap.

Încuviinţă şi el şi se aşeză. Nu existase nicio ostilitate în privirea întunecată a lui Marcus, dar nicio primire grozavă, ci mai degrabă o vigilenţă. De parcă fratele geamăn al Lucillei se abţinea de la emiterea vreunei judecăţi. Decizând că era totul era în regulă, Thomas dădu să ridice capacele diferitelor platouri acoperite şi aranjate pe masă înaintea lor.

Nimeni altcineva nu stătea la ceea ce înţelegea că era o masă a nobililor.

După ce se servi din terciul excelent, combinat cu mierea cea mai delicioasă pe care o gustase vreodată, el murmură:

— Mai aveţi fraţi şi… doar o soră, nu? El aruncă o privire spre Lucilla. Ei se afla aici la conac?

Ea clătină din cap.

— Nu, în prezent nu. Ocupată să-şi întindă marmeladă pe o felie de pâine prăjită, ea explică: Annabelle – ea are 24 de ani – este acum la oraş, cu unchiul şi mătuşa, ducele şi

ducesa. Este cam de aceeaşi vârstă cu fiica lor, Louisa, şi cu alte două dintre verişoarele noastre, aşa că cele patru se amuză împreună în timpul sezonului.

Un mormăit scos de Marcus sugeră cum patru tinere de vârsta aceea puteau *să se amuze* pe durata sezonului londonez.

— Şi Calvin – el e următorul, are 21 de ani – este în oraş, stă cu unul dintre verii lui *papa* şi cu familia acestuia. Calvin şi fiul lor, Martin, şi alţi doi membri ai familiei s-au întors recent de la universitate, aşa că se bucură de primul lor sezon la oraş.

Marcus împinse într-o parte castronul de terci gol şi se întinse spre un platoul acoperit, care conţinea kedgeree[1].

— Sunt sigur că o să facă tot felul de prostii, dar fratele şi verii lui *papa* sunt acolo ca să-i aducă pe calea cea dreaptă. El se opri, apoi făcu un semn din cap spre sora lui geamănă. Ca să nu mai vorbim de mătuşa noastră, de nevestele verilor, de bunica noastră şi de prietenele ei.

Lucilla chicoti.

— Într-adevăr. Şi încă nu l-am menţionat pe Carter, artistul nostru în devenire – are doar 20 de ani şi a plecat în călătoria pe continent cu mama şi *papa.*

— Dar, spuse Marcus, în timp ce ei o să se bucure de privelişti, Carter o să bântuie fiecare muzeu şi galerie pe care o să le găsească.

— Ei bine, continuă Lucilla, acesta este motivul pentru care a plecat, să vadă picturile marilor maeştri şi cât mai multe opere celebre.

Thomas se opri, apoi se aventură:

— Din calculele mele, asta înseamnă că voi doi aţi rămas să aveţi grijă de casă.

Dincolo de Lucilla, Marcus încuviinţă din cap.

— Într-adevăr. Apoi ridică din umeri şi se uită în farfurie. Dar, la urma urmei, ăsta e rolul nostru, să veghem asupra tuturor celor de aici.

Thomas ascultase cu atenţie, dar nu surprinse în

---

1 Mic dejun tradiţional englezesc, ce îşi are originile în India. Se prepară din peşte afumat, orez, ouă fierte şi mirodenii, (n.tr.)

vocea adâncă a lui Marcus nici urmă de resentimente, nici măcar o uşoară reticenţă. Gândindu-se la comentariile despre fraţii lor, la faptul că cei doi, chiar mai mult decât ceilalţi, puteau să se impună la orice masă mondenă din Londra, fu nevoit să se întrebe de ce niciunul dintre ei nu plecase spre sud; cei mai mulţi ar fi făcut-o imediat. Poate că se născuseră în Vale, iar mama era din Scoţia, dar tatăl lor era englez, descendentul unui ducat britanic. Peste capul Lucillei, se uită la Marcus.

— Nu te deranjează?

Chiar dacă îi adresă întrebarea lui Marcus, el o întreba şi pe Lucilla. Îşi coborî privirea spre ea.

— Aţi fi putut să plecaţi la Londra şi să faceţi senzaţie prin sălile de bal, dar aţi rămas aici.

Lucilla se uită în ochii lui pentru o clipă, apoi spuse pur şi simplu:

— Aici trebuie să fim. Se opri, apoi îşi îndreptă privirea spre sala din faţa lor. N-am fi fericiţi nicăieri altundeva, aşa că niciunul dintre noi nu se deranjează să se ducă la sud şi să se prefacă, spuse ea ridicând uşor din umeri şi se întinse după ceaşca de ceai.

Marcus chicoti în barbă.

— Spre consternarea mătuşii şi a prietenilor ei. Totuşi, părinţii noştri sunt mai înţelegători.

Thomas mânca preţ de câteva minute. Observase neclintirea Lucillei în privinţa drumului ei în viaţă; se părea că fratele ei geamăn împărtăşea aceleaşi convingeri, aceeaşi certitudine că acolo se afla viitorul lui. Acolo trebuia să fie.

Trebuia să fie liniştitor şi încurajator să ai o asemenea certitudine absolută.

În cele din urmă, dând deoparte farfuria, se întinse spre ibric şi îşi turnă cafea. Atât Lucilla, cât şi Marcus terminară de mâncat; asemenea lui, se bucurau de o ultimă ceaşcă – ceai pentru Lucilla şi cafea pentru Marcus.

El avea să rămână acolo doar câteva zile, dar era obişnuit cu afacerile, să fie implicat în vreo activitate în timpul zilei… în plus, era curios. Majoritatea celor din sală

plecaseră, iar câţiva erau încă serviţi de slujitoare. El făcu un gest spre sală.

— Îmi închipui că aici este un loc comun?

Lucilla încuviinţă din cap.

— Este Sala Mare – cea dintâi Sală Mare a conacului – şi încă funcţionează ca atare. Toţi cei care lucrează pe pământurile conacului, inclusiv cei din fermele noastre, vin aici ca să mănânce.

— Nu este un lucru atât de ciudat pe cât pare, spuse Marcus, pentru că toate fermele noastre sunt dispuse în jurul conacului. Dacă te plimbi de-a lungul gardului care îl împrejmuieşte, o să vezi câteva ferme, şi toate se zăresc din turnul conacului. Deci, conacul se află în centrul ţinutului Vale atât la propriu, cât şi la figurat.

— Şi cum noi, ca şi familia Carrick, rămânem înzăpeziţi mare parte din an, spuse Lucilla, s-a hotărât cu multă vreme în urmă că era logic ca toţi cei de pe moşie să vină la conac în perioadele astea. Ea întâlni privirea lui Thomas. Este mai sigur aşa.

El încuviinţă din cap.

— Îmi aduc aminte de Ajunul Crăciunului, când am rămas cu toţii înzăpeziţi în cabana familiei Fields. Furtunile de zăpadă sunt destul de aspre acum, dar în urmă cu un secol sau chiar mai mult, ar fi fost groaznic de greu să rămâi izolat săptămâni întregi în colibele acelea şubrede. El lovi uşor în masă, apoi recunoscu: Mi-aş fi dorit ca şi familia Carrick să aibă un sistem asemănător, dar, din păcate, acum familiile sunt, să spunem, destul de libere în gândire. Dacă primul Carrick ar fi impus un sistem asemănător cu al vostru, poate că ar fi funcţionat, dar acum fermele sunt prea departe, iar fiecare familie sau grup de familii tinde să se descurce pe cont propriu şi să ceară ajutor doar când ajung în situaţii disperate.

Marcus îşi înclină capul.

— Mândrie. Este o graniţă subţire care nu trebuie trecută când vrei să echilibrezi independenţa şi comunitatea.

Menajera veni valvârtej. Zâmbind, se opri în faţa

mesei, îşi plecă scurt capul spre Thomas şi Marcus, apoi îşi aţinti privirea spre Lucilla.

— Dacă doriţi, milady, aş vrea să aleg meniurile ca să-i pot trimite pe băieţi la Ayr. Am amânat călătoria obişnuită la piaţă cât timp aţi lipsit.

— Da, bineînţeles.

Lucilla îşi împinse scaunul de sub masă.

În ciuda rănii, Thomas fu în picioare înainte ca Marcus să apuce să se ridice; trase scaunul greu pentru ea.

Ea zâmbi – deosebit de călduros – spre el.

— Mulţumesc. Simte-te liber să umbli pe oriunde vrei. Rana o să-ţi dea de veste dacă exagerezi cu efortul, dar nici nu o să te ajute să stai toată ziua. Dacă ai nelămuriri, întreabă pe oricine. Toţi de aici o să fie încântaţi să te ajute.

Îşi înclină capul.

— Mă voi strădui să mă distrez.

Ea râse şi plecă, îndreptându-se spre o latură a sălii şi coborând două trepte mici ca să i se alăture menajerei. Cu capetele apropiate unul de altul, traversară sala imensă.

Thomas nu îşi terminase cafeaua; se aşeză înapoi pe scaun şi luă ceaşca.

Cum îşi băuse cafeaua, Marcus îl privi pe Thomas.

— A spus asta la propriu. Ceva ce semăna cu amuzamentul licări în ochii de un albastru-închis ai lui Marcus. Să fii absolut sigur că nimeni de aici nu o să te lase să te pierzi, iar toată lumea o să fie bucuroasă să-ţi răspundă indiferent ce întrebi.

Thomas nu era prea sigur ce trebuia să înţeleagă din toate acestea – nici din cuvinte, nici din amuzamentul din spatele lor. Se aşteptase să aibă un început mult mai încordat cu Marcus, dar se părea că Lucilla avusese dreptate, iar fratele ei chiar avea aceeaşi determinare ca ea.

— Eu trebuie să plec ca să văd care este starea culturilor împreună cu fermierii noştri. Marcus îşi puse ceaşca jos şi întâlni privirea lui Thomas. Azi-noapte, Lucilla mi-a povestit despre întâmplările ciudate petrecute la moşia Carrick. A menţionat că există o problemă legată de

aprovizionarea cu seminţe. O să vorbesc azi cu negustorul de seminţe din regiune... Urmează să ni se alăture la câmp. Este acelaşi negustor de la care cumpără familia Carrick. Dacă vrei, pot să întreb dacă au fost ceva probleme. Omul mă cunoaşte şi preţuieşte afacerea cu noi. Dacă îl întreb, o să-mi spună ce ştie.

Thomas se uită la masă preţ de câteva secunde, gândindu-se. Dacă ar fi fost Manachan cel care avusese de-a face cu negustorul, nici nu s-ar fi gândit la aşa ceva, dar, dacă nu era moşierul cel care vorbise cu negustorul, bănuia că nu ar fi fost nicio problemă ca Marcus să întrebe. Ridicând privirea, întâlni ochii hotărâţi ai lui Marcus şi încuviinţă din cap.

— Mulţumesc. Nu am nici cea mai mică idee ce se întâmplă, dar să aud versiunea celeilalte părţi ar putea fi cel mai rapid mod de a afla.

Marcus încuviinţă din cap şi se ridică.

— O să-ţi spun ce aflu. El arătă spre arcada din dreapta, în spatele sălii. Biblioteca este pe acolo. Simte-te liber să arunci o privire şi, dacă vrei să scrii scrisori, poţi folosi biroul din încăpere. Ziarele de la Londra, Edinburgh şi Glasgow ajung pe la prânz şi o să fie duse tot acolo.

Thomas nu era încântat de ideea de a sta toată ziua, o făcea mult prea des în Glasgow. Îşi trase uşor scaunul de sub masă.

— Unde sunt grajdurile? Ar trebui să văd ce face Phantom.

Marcus zâmbi larg şi arătă spre cea mai mare arcadă.

— Foaierul principal este acolo... O iei pe coridorul din stânga.

Mergi drept înainte şi ieşi pe uşa din capăt, apoi faci stânga şi urmezi cărarea. De fapt, nu este cel mai scurt mod a ajunge acolo, dar bănuiesc că o să fie cea mai rapidă cale.

Thomas încuviinţă, apoi, sprijinindu-se în baston, se ridică în picioare.

— Mulţumesc. Sunt mai degrabă tentat să cred că, în acest caz, cel mai rapid drum este cel mai bun.

Marcus chicoti şi îl lăsă singur, dispărând pe coridor.

Thomas se opri, întrebându-se cum se simţea după ce fusese lăsat singur, să facă tot ce voia, fără nicio restricţie sau indicaţie. Trecuse mult timp de când nu mai avusese o asemenea ocazie.

Îndemnându-se să se urnească din loc şi considerând că era cel mai bine să iasă din sală şi să le lase pe slujitoare să strângă masa, coborî treptele şchiopătând, până ce ajunse pe podeaua sălii şi se îndreptă spre arcada principală pe care i-o arătase Marcus.

Iar când trecu pe sub arcada latră, îşi dădu seama cum se simţea.

Trecuse mult timp de când nu se mai simţise atât de liber.

*

Thomas intra şchiopătând în grajduri şi întrebă de şeful rândaşilor.

Un bărbat grizonant înaintă; când văzu cine îl aştepta, faţa bărbatului se lumină.

— Ah, domnule Carrick! Sunt Jenks. Bărbatul plecă respectuos capul. Bănuiesc că aţi venit să vă vedeţi calul. Ce animal minunat!

Jenks îi făcu semn lui Thomas să se îndrepte spre boxele aflate înăuntrul grajdului lung.

— Sean a spus că numele animalului este Phantom. Conformaţie frumoasă, dacă nu vă deranjează să o spun.

— Absolut deloc. Thomas aruncă o privire spre bărbatul mai în vârstă, care încetini ca să ţină pasul cu mersul lui şchiopătat. Şi eu sunt foarte mândru de el.

Jenks râse. După începutul promiţător, era uşor să înceapă să discute despre aspecte mai sensibile legate de cai. Phantom părea foarte mulţumit în noua lui boxă; după ce admiră armăsarul şi împărtăşiră poveşti despre caii pe care îi mai avuseseră, Jenks îl îndemnă pe Thomas să se uite şi la alţi cai de care se îngrijea.

— Chiar avem noroc cu vărul domnului Cynster, care

este dresor de rase pursânge. Domnul Demon Cynster alege toţi caii familiei, aşa că avem ceva nestemate. Cum ar fi frumuseţea asta mică.

Jenks se opri şi se aplecă spre uşa unei boxe. Thomas i se alătură şi se uită la iapa neagră a Lucillei.

Jenks oftă.

— Este aşa de elegantă!

„La fel ca stăpâna ei”. Decât să spună ceva atât de revelator cu voce tare, Thomas zise:

— Îmi aduc aminte că ultima dată când am văzut-o călare pe domnişoara Cynster, acum câţiva ani, avea tot o iapă neagră. Călăreşte doar cai negri?

Jenks îşi subţie buzele, se gândi, apoi recunoscu:

— Acum, că spuneţi asta, toţi caii ei au fost negri, dar nu sunt sigur că este ceva intenţionat. El îşi arcui sprâncenele. Trebuie să-mi amintesc să o întreb, când o văd mai târziu, dacă într-adevăr preferă caii negri sau este doar o întâmplare.

Vorbiră despre călăritul prin zonă, despre amintirile lui Thomas, iar de acolo discuţia se concentră pe vânătoare şi pe ceilalţi cai din grajd. În cele din urmă, Thomas se aşeză pe o bancă ca să uşureze presiunea din picior şi urmări bucuros cum mai mulţi rândaşi – Jenks i-i prezentase pe toţi – defilară unele dintre cele mai frumoase exemplare de cai pe care le văzuse vreodată.

— Da, când vine vorba despre vânătoare, domnişoara Prudence, fiica domnului Demon, are cel mai bun ochi. Chiar mai bun decât al tatălui ei, chiar dacă el nu o să recunoască niciodată asta!

Thomas zâmbi larg. Cu bastonul, el arătă un armăsar mare, de un cenuşiu vărgat.

— Cine este?

— E preferatul domnului Marcus – Edward, cunoscut mai bine ca Ned.

— Ned?

Jenks ridică din umeri.

— A fost numit după rege, Edward al III-lea, dar este atât de capricios, încât domnul Marcus a spus că este mai

degrabă zgomotosul Ned decât regalul Edward.

Thomas se gândi că era ceva tipic pentru Marcus.

Discutară despre caii şi diversele ciudăţenii ale familiei Cynster, atât ale celor din ramura locală, cât şi ale membrilor mai îndepărtaţi, care, înţelegea Thomas, îi vizitau des.

— Probabil că o să se întoarcă de îndată ce se termină sezonul de la Londra, iar stăpânul şi stăpâna revin acasă. Ducele şi ducesa, dar şi alte cupluri – nu se pierd din ochi unul pe altul.

Afirmaţia fusese rostită cu aprobare, iar Thomas nu comentă.

Trecu o oră sau mai mult, apoi Jenks se scuză şi plecă să vadă nişte ponei pe teren, iar Thomas porni înapoi spre casă, pe acelaşi drum pe care îl urmase când ieşise. Drumul înconjura o margine a conacului, deasupra unor grădini terasate, care coborau spre un pârâiaş susurător. Era o privelişte încântătoare, cu o mulţime de plante şi flori aduse înfloritor la viaţă de căldura reflectată de pereţii înalţi din piatră ai conacului; nimic altceva nu putea să explice o asemenea imagine luxuriantă şi vibrantă.

Terasamentele aveau margini din piatră, pereţii mai apropiaţi fiind la înălţimea perfectă ca să te aşezi şi să te uiţi peste covorul multicolor şi spre apele clipocind învolburat. Thomas profită de ocazie ca să-şi odihnească piciorul, dar şi sufletul în pacea şi liniştea care se ridicară odată cu parfumul florilor şi care, asemenea miresmei lor, îi învăluiră mintea.

Privelişte era pur şi simplu încântătoare… Şi deveni cu atât mai frumoasă când, printre flori, o văzu pe Lucilla mai jos, în vale. Lucra în grădină; el îşi dădu seama că trebuia să fie locul de unde îşi lua toate ierburile. Două alte tinere de aceeaşi vârstă lucrau cot la cot cu ea – probabil erau ucenicele ei.

El rămase aşezat, se uită şi permise păcii să-l revendice. Pentru ziua aceea, cel puţin pentru acea dimineaţă, nu mai avea nevoie să facă altceva, putea să se odihnească şi să se bucure de sentimentul acela ciudat de

libertate. De timpul, de spaţiu, de discuţiile pe teme preferate şi de ocazia de a-şi lăsa ochii să se înfrupte din centrul dorinţei lui.

*

După prânz, ajuns încă o dată în Sala Mare, înconjurat de agitaţia veselă a gospodăriei, Thomas îşi spuse că nu putea să irosească toată ziua cu plăceri campestre. Trebuia să-şi amintească cine era cu adevărat – Carrick de la Carrick Enterprises.

Porni spre bibliotecă. După ce vorbise cu el la o supă gustoasă, urmată de o gustare rece, Lucilla se scuză ca să se întoarcă în grădini; îi spusese că recolta primii boboci ai ierburilor.

Marcus nu apăruse la prânz; din ceea ce îi spusese la micul dejun, Thomas se gândise că avea să lipsească toată ziua.

Biblioteca se dovedi a fi o altă încăpere enormă, mai mult lungă decât lată. Ferestrele nu erau mari – iernile erau prea reci –, dar în acea cameră erau suficient de dese încât, de îndată ce draperiile lungi din catifea erau trase, aşa cum erau acum, încăperea devenea foarte luminoasă.

La fel ca în alte locuri din conac, accentul era pus mai degrabă pe confort decât pe a fi la modă; găseai din plin fotolii cu perne moi, scaune din piele, bine umplute, şi canapele, dar şi mese laterale cu lămpi. Parchetul era acoperit de covoare mari, orientale, tonurile lor în nuanţe de auriu adăugând o bogăţie luxuriantă întregii ambianţe. Şemineul lat găzduia un foc mic şi plin de viaţă, atât cât să ţină la distanţă frigul firesc adus de zidurile de piatră. Thomas înaintă cu paşi şchiopătaţi, privirea lui scrutând numeroasele rafturi care se aliniau de-a lungul pereţilor. Toate erau pline cu tomuri, cele mai multe legate în piele, care arătau că fuseseră folosite. Era limpede că nu era un salon oficial, ci o încăpere pe care o familie mare o folosea des.

Biroul pe care îl menţionase Marcus se afla într-un

colţ, întors cu faţa spre încăpere şi spre ferestre. Când ajunse la el, îşi sprijini bastonul de rafturile din apropiere, apoi se aşeză uşor în fotoliul din spatele biroului.

Primul lucru de care trebuia să se ocupe era să-i scrie o scrisoare unchiului său Quentin, ca să-i spună că probabil avea să mai dureze câteva zile înainte să revină în Glasgow. În ciuda intenţiei lui, avu nevoie de câteva minute bune ca să-şi concentreze mintea pe afacerile rămase acolo, ca să-şi amintească de chestiunile lăsate pe birou când plecase, ce probleme erau încă nerezolvate. Scufundând în cerneală peniţa pe care o găsise, îşi scrise gândurile şi sugestiile legate de rezolvarea acelor probleme şi îşi exprimă încrederea că Humphrey şi Quentin puteau să se ocupe de problemele menţionate în absenţa lui.

Cât despre absenţa lui, după ce se gândi, le scrise că suferise, din păcate, o rană minoră care îl împiedica să călătorească vreo câteva zile şi că Manachan se simţise rău, dar acum starea lui se ameliorase. Totuşi, tensiunile apărute pe moşia Carrick îl forţaseră să se recupereze pe moşia vecină, la Casphairn. Trebuia să le spună lui Quentin şi celor de la birou unde să-l găsească dacă era nevoie, dar nu voia să-i neliniştească inutil.

Încheie cu intenţia de a reveni la Glasgow peste câteva zile. Se opri, reciti, ştiind că trebuia să fie mai clar şi întrebându-se de ce nu stabilea o dată anume de întoarcere, dar, în cele din urmă, fără să modifice mesajul, semnă, puse sugativa peste hârtie şi sigilă scrisoarea, apoi scrijeli adresa pe faţă.

O tavă de argint se afla pe unul dintre dulapurile laterale, iar mai multe scrisori se odihneau deja pe ea. Apucând bastonul, se ridică în picioare, se îndreptă şchiopătând într-acolo şi aşeză scrisoarea pe grămada de scrisori. Vreun lacheu sau vreun rândaş avea să fie trimis, fără îndoială, să ducă scrisorile în sat mai târziu în după-amiaza aceea. Thomas ştia că poştalioanele treceau în fiecare seară pe drumul principal; scrisoarea lui avea să ajungă la Glasgow a doua zi dimineaţă.

Observase mai devreme un teanc de ziare stivuite pe

o masă joasă din faţa celei mai lungi canapele din piele. Îndreptându-se şchiopătat într-acolo, se scufundă în îmbrăţişarea pielii fine, îşi lăsă bastonul deoparte şi se întinse spre teancul de ziare.

Glasgow, Edinburgh şi Londra. Frunzări ziarele din ultimele trei zile – de când plecase din Glasgow – în acea ordine, citind toate ştirile de afaceri, aruncând în treacăt o privire pe ştirile politice şi generale, la articolele de fond, şi studiind nepăsător articolele de scandal, dar nu găsi nimic care să fie de real interes. Nimic care să-i trezească entuziasmul şi să-i ţină mintea ocupată.

Tocmai arunca ultimul ziar înapoi în teanc când uşa se deschise şi intră Marcus.

Thomas se uită la ceasul care ticăia pe poliţă şi îşi dădu seama că trecuseră mai bine de trei ore. O privire aruncată spre fereastră îi arătă razele aurii ale unui soare fermecător, care apunea peste câmpuri.

Marcus se aşeză într-unul dintre fotolii îndreptate spre canapea. Expresia de pe chipul lui era nepăsătoare şi nu trăda nimic, dar ochii lui se odihniseră pe Thomas ca şi cum îl cântăreau pe el sau ceva legat de el.

Lăsându-se pe spate, Thomas îşi arcui sprâncenele.

Marcus făcu o grimasă.

— L-am întrebat pe negustorul de seminţe despre aprovizionarea stocului de seminţe pe moşia Carrick. Se pare că el… înţeleg că se referea la vărul tău Nigel, care se ocupă acum de moşie, nu? Când Thomas încuviinţă aprobator din cap, Marcus continuă: Se pare că Nigel a aranjat ca moşia Carrick să fie aprovizionată din ceea ce negustorii numesc reziduuri. Adică ce rămâne din seminţe după ce toate comenzile principale au fost onorate. Întrucât seminţele se deteriorează în timp, negustorii nu vor să le păstreze, aşa că oferă ceea ce le rămâne la preţuri semnificativ reduse.

Thomas se încruntă.

— Dar cât timp trece până când aceste reziduuri sunt livrate?

Cu buzele strânse, Marcus încuviinţă din cap.

— Este motivul pentru care atât de puţine moşii de aici sau de la sud cumpără reziduuri. În momentul în care stocul de seminţe este livrat, este prea târziu ca să mai fie plantat, cel puţin nu pentru a permite recoltarea a doua culturi complete. Dar cumpărarea de reziduuri este o practică destul de obişnuită pentru moşiile dinspre nord, unde pot spera să obţină o singură recoltă decentă pe an. Aceste moşii îşi pot permite să aştepte preţuri mai mici. Desigur, este o soluţie prin care economisesc bani. Dar pentru noi – Marcus întâlni privirea lui Thomas – şi, la fel, pentru moşia Carrick, debutul sezonului cu seminţe din reziduuri înseamnă să obţinem prea târziu cele două culturi pe care le recoltăm de obicei. Marcus se aplecă în faţă. Motivul pentru care eu şi fermierii – şi, mai târziu, negustorul – am mers azi pe câmpuri a fost să evaluăm calitatea seminţelor pe care ni le-a furnizat. Prima noastră recoltă este deja ieşită din pământ şi ne-am întâlnit pentru a confirma comanda pentru mai târziu, anul ăsta. Comanda este deja pusă deoparte din stocul iniţial. Iar aici avem celălalt mare dezavantaj al cumpărării de reziduuri – în primul rând, pur şi simplu pariezi că o să rămână o cantitate suficientă de seminţe ca să fii aprovizionat, iar moşia ta ajunge în josul listei când vine vorba de onorarea comenzilor de la sfârşitul anului.

Thomas cântări noile informaţii.

— Când Manachan a întrebat despre aprovizionarea cu seminţe, Nigel a spus că s-a introdus o nouă metodă, iar seminţele doar au fost aduse cu întârziere. Strict vorbind, el spunea adevărul. Thomas îşi ridică privirea spre chipul lui Marcus. Ştii care este situaţia actuală cu fermierii de pe moşia Carrick?

— Comanda de seminţe le-a fost livrată ieri. Marcus făcu o grimasă. Dacă plantează seminţele imediat, singurul mod de a obţine o a doua recoltă este să avem o vară foarte târzie şi o toamnă blândă. Cel mai probabil o să obţină o recoltă decentă, iar a doua, care nu o crească suficient, poate fi folosită doar pentru hrana animalelor. Marcus se ridică în picioare. Ceva de băut?

Era devreme, dar… Thomas încuviinţă din cap.

— Mulţumesc. Se uită cum Marcus se îndreaptă spre bufetul elegant lipit de unul dintre pereţi. Whisky, dacă ai.

Marcus râse batjocoritor, de parcă pusese o întrebare stupidă.

După ce reveni şi îi întinse lui Thomas un pahar de cristal faţetat cu două degete de lichid de culoarea chihlimbarului aprins, Marcus îşi ridică propriul pahar, sorbi, apoi se prăbuşi înapoi în fotoliu.

Thomas îl studie, apoi puse întrebarea care nu îi dădea pace.

— Ce motiv ar avea un administrator de moşie să comande de la reziduuri?

Marcus îi întâlni privirea.

— Banii, spuse el, apoi ridică din umeri. Nu pot să mă gândesc la altceva.

Whisky-ul era excelent; Thomas simţi cum îi încălzeşte gâtul. Lovind uşor paharul cu un deget, el se încruntă.

— Dacă am înţeles corect explicaţia ta, chiar dacă la început se pot economisi bani prin cumpărarea de reziduuri, o moşie precum Carrick, unde se pot obţine două recolte, riscă să piardă mult mai mult dacă are a doua recoltă neproductivă. Surprinzând privirea lui Marcus, Thomas îşi arcui sprâncenele. Este o concluzie rezonabilă?

Marcus încuviinţă din cap.

— Destul de rezonabilă. El sorbi, apoi adăugă mai aspru: Şi aproape sigură. Se opri, apoi zise: Ceea ce nu înţeleg este motivul pentru care Nigel ar face aşa ceva. Dacă ai nevoie de bani, creşti producţia, nu o reduci. Nu are niciun sens să fi făcut asta din prudenţă.

— Da, într-adevăr. Thomas sorbi, apoi oftă: Din păcate, nu am nici cea mai vagă idee despre situaţia strâmtorată în care s-ar putea afla moşia – poate că a existat o problemă cu banii disponibili –, dar fără a şti toate detaliile, privind din afară, nu putem să judecăm cum se cuvine. El se mişcă şi îşi relaxă piciorul rănit. Trebuie să-l lăsăm pe Manachan să rezolve problema, o să afle aceste

detalii de îndată ce întreabă. Thomas se opri, gândindu-se la toate celelalte întrebări legate de proprietatea Carrick şi care rămăseseră fără vreun răspuns, dar nici în privinţa lor nu putea să facă nimic; după cum fusese de acord, trebuia să lase totul pe seama lui Manachan. Făcu o grimasă. O să le scriu lui Bradshaw şi lui Forrester, fermierii care m-au chemat aici. Măcar pot să le explic ce s-a întâmplat. Nu că i-ar ajuta prea mult pe ei şi pe ceilalţi fermieri care se ocupă de culturi.

Cu o expresie severă, Marcus clătină din cap.

— Ceea ce mi se pare cel mai greu de înţeles este faptul că Nigel a luat o asemenea decizie fără să se consulte cu fermierii lui, cei care sunt cei mai afectaţi şi mai conştienţi de riscuri.

— Tu faci asta aici? întrebă Thomas.

Marcus încuviinţă din cap.

— Tot timpul. El sorbi, apoi spuse: Desigur, Vale nu este administrat chiar după aceleaşi principii ca moşia Carrick, noi nu suntem legaţi de clan, ci mai degrabă legaţi de loialitate şi practici străvechi. Căile noastre sunt cele pe care le-am considerat cele mai bune pentru noi de-a lungul secolelor, iar dacă ceva nu mai funcţionează, găsim o nouă şi cea mai bună cale, una care să funcţioneze pentru noi toţi.

Dacă Thomas ar fi avut o întreprindere ca o moşie, ar fi administrat-o la fel; anii lui la conducerea Carrick Enterprises îl învăţaseră că rezultatele cele mai bune veneau când toţi cei implicaţi simţeau că le era auzită vocea.

El şi Marcus sorbiră din pahare, iar în încăpere se aşternu tăcere. Marcus arătă din cap spre teancul de ziare şi întrebă dacă se întâmplase ceva cu adevărat important; răspunsul lui Thomas – că, în timp ce, potrivit experţilor, cerul stătea să se prăbuşească, aşa cum fusese dintotdeauna după părerea lor, nimic care putea să influenţeze viaţa celor care trăiau în colţişorul lor de lume nu se schimbase – îl făcu pe Marcus să zâmbească larg.

În atmosfera relaxată care urmă, Thomas se uită lung

la ultimele picături de whisky cu adevărat de calitate din paharul. Învârtindu-l încet, el spuse:

— La micul dejun, azi-dimineaţă, tu şi Lucilla… El se încruntă, căutând cuvintele potrivite pentru ce dorea să spună. Amândoi sunteţi oameni puternici, din categoria celor care se întind şi iau de la viaţă ceea ce îşi doresc. Care cer şi îşi stabilesc propriul loc, propria viaţă, aşa cum şi le doresc. Este în firea şi în neamul vostru. Totuşi – el făcu un gest, cuprinzând camera şi mai mult de atât –, iată-vă aici pe amândoi, îndeplinindu-vă rolurile dinainte stabilite, ceea ce se aşteaptă de la voi. Gândit de alţii pentru voi. Thomas îşi ridică privirea şi întâlni ochii albaştri ai lui Marcus. Pare ceva care contrazice teribil firi precum ale voastre, ceva ce amândoi văd că aţi acceptat atât de uşor şi care spune că viitorul vostru se află aici, în Vale. El se opri, dar nu reuşi să citească nimic în ochii sau în expresia de pe chipul lui Marcus. Sunt curios… şi uşor încurcat, drept să spun.

Şi voia să ştie cum era posibilă o asemenea contradicţie.

Marcus nu răspunse imediat, dar, după câteva momente de gândire, el sorbi din nou, apoi, coborând paharul, răspunse:

— Cred că mare parte buzele lui se arcuiră uşor, într-o notă autoironică – din acceptarea aparent uşoară a rolurilor noastre aici vine din faptul că am ştiut de ele toată viaţa. Cu privirea aţintită spre pahar, el continuă: Nu a existat niciodată un moment în care vreunul dintre noi să nu ştie – pur şi simplu, ştim cu certitudine – că drumul nostru adevărat, spre viitorul nostru cel mai satisfăcător şi împlinit se află aici. Că rolurile pe care suntem predestinaţi să le ocupăm – adevăratele noastre destine – se află aici. Păru să se surprindă pe sine, apoi îşi coborî capul şi afirmă: Sau, cel puţin, că a trăi aici, a face ceea ce facem este calea cea dreaptă spre rolurile noastre adevărate şi ultime.

Thomas nu spuse nimic, dar, cu privirea aţintită spre Marcus, încercă să afle înţelesul cuvintelor lui.

Marcus sorbi, apoi îşi arcui din nou buzele, cu aceeaşi

urmă de autoironie.

— Acestea fiind spuse, pot să te asigur că a şti, chiar şi cu absolută certitudine, că o anumită cale este cea dreaptă nu înseamnă neapărat că este mai uşor să te supui unei puteri care, în toate scopurile şi intenţiile, este mai mare decât propria voinţă. Ridicând paharul, îl salută pe Thomas. Ai ghicit, asta nu ne stă în fire.

— Totuşi, aţi făcut-o amândoi, v-aţi supus acestei puteri mai mari.

Marcus încuviinţă din cap.

— Da, dar, cred eu, nu *cu uşurinţă.* Totuşi, aşa cum am spus, noi, eu şi Lucilla, am trăit cu experienţa de a fi aleşi pentru destinele noastre încă din copilărie. Am învăţat de la o vârstă fragedă că lupta împotriva destinului tău este, ca să o spun pe şleau, o pierdere totală de vreme. Marcus se opri, privirea lui întunecată rămânând aţintită spre Thomas. Dacă eşti ales, nu poţi să scapi. Poţi încerca, dar o să sfârşeşti prin a-ţi distruge viaţa şi a trăi în nefericire. Şi, oricum, tot nu o să scapi. După un moment, adăugă mai încet: Asta este o lecţie pe care eu şi Lucilla am învăţat-o demult. Şi niciunul din noi nu este genul care să se lupte doar de dragul luptei.

După o clipă, Thomas îşi înclină capul.

— Mulţumesc.

Se aşternu din nou tăcerea. Marcus ridică ziarul de deasupra teancului, unul din Londra, şi începu să citească.

Lăsându-l pe Thomas cu gândurile lui, cu vorbele lui Marcus şi cu ceea ce reuşise să înţeleagă. Discuţia despre destinele personale, despre imposibilitatea de reuşi să scapi, indiferent ce ai face, îi zgudui conştiinţa, amintindu-i de senzaţia de nelinişte pe care o avea când era condus – cârmuit, îndemnat şi, în ultimă instanţă, *îndrumat* – pe o anumită cale. Un drum care îl adusese de la Glasgow în locul în care se afla acum, stând în biblioteca de la Casphairn.

În cazul lui, *oamenii* se aflau din nou în spatele acestei îndrumări – Bradshaw, Forrester, Lucilla, Manachan şi din nou Lucilla.

Gândul că poate acei oameni erau doar pionii unei puteri mai mari se strecură în adâncul minţii lui şi îl învălui într-o senzaţie care semăna suspect de mult cu un fior pe şira spinării.

Thomas îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Marcus şi puse cealaltă întrebare pe care o avea.

— Tu... Se opri până când Marcus se uită în sus şi îi întâlni privirea... Tu şi toţi ceilalţi de aici mi-aţi acceptat venirea alături de Lucilla fără să clipiţi măcar. El nu avea de gând să facă referire şi cu atât mai puţin să sublinieze natura relaţiei lui cu Lucilla, aşa că pur şi simplu întrebă: De ce?

Orice îndoială că Marcus nu înţelegea adevărata natură a relaţiei lui cu Lucilla fu risipită de duritatea care se citea în ochii lui, dar, după câteva secunde, îşi întoarse privirea aproape provocatoare şi ridică din umeri.

— Nimeni nu are niciun motiv să nu îţi accepte prezenţa aici. Ai venit, destul de limpede, sub protecţia Lucillei, şi oricine e adus de ea în această casă o să fie întotdeauna întâmpinat cu braţele deschise.

Marcus îşi ridică privirea şi o întâlni pe a lui Thomas, iar de astă dată Thomas avu impresia că Marcus îl studia, încercând să vadă dincolo de masca lui şi să ajungă în mintea lui. Dar apoi, cu buzele arcuite în ceea ce ar fi putut să fie un zâmbet uşor compătimitor, Marcus spuse:

— Chiar nu există alt motiv. Aşa cum am discutat deja, ea este cine este şi noi toţi acceptăm asta.

În tonul lui Marcus răsună o fermitate pe care Thomas, la rândul lui, fu nevoit s-o accepte. El îşi înclină capul într-un semn de confirmare mută şi abandonă subiectul.

*

Thomas se întrebase dacă Lucilla avea să se răzgândească în privinţa dorinţei de a împărţi patul cu ea, dar ea nu o făcu.

În seara aceea, după o altă masă în Sala Mare, alături

de tot personalul din conac, în timpul căreia fuseseră cu toţii distraţi de un grup de copii care îşi repetaseră madrigalele, el, Lucilla şi Marcus se retrăseseră în salon, unde Thomas aflase că Lucilla cânta la harpă ca un înger. Discutaseră despre muzică; nici nu simţise cum trecuse timpul, dar apoi sosise tava cu ceai şi, după ce îl bău aşa cum se cuvenea, susţinuse că era obosit şi nu fusese chiar surprins când şi Lucilla declară că avea să se retragă.

Îl lăsară pe Marcus cufundat într-o carte în salon; în timp ce urcară scările principale, ea îl apucă de braţ. Ajunseră la primul etaj şi se îndreptară spre uşa de la camera lui, dar, în loc să-i dea drumul, ea îşi întări prinsoarea şi îl trase după ea, spre scările înguste care continuau să urce în spirală câţiva metri.

Fusese nevoită să-i elibereze braţul, dar îl prinse de mână şi, ridicându-şi fustele, o luă înainte. Curios, el îi permise să-l tragă după ea, şovăielnic, pe scările întortocheate până în camera din turn, cea de deasupra camerei care fusese pregătită pentru el.

Faptul că dormitorul din turn era tărâmul ei personal deveni, în ochii şi pentru toate simţurile lui, evident numaidecât. Camera nu aparţinea unei fete, ci unei femei, fiind decorată cu personalitate, dar elegant, într-o multitudine de nuanţe de verde – de la verdele crud şi delicat al cearşafurilor, la verdele aprins al cuverturii de mătase şi verdele întunecat al pădurilor care desena draperiile de catifea luxuriantă, ce învăluiau ferestrele şi colţurile patului cu baldachin.

Ea îl trase înăuntru, apoi îi eliberă mâna şi se întoarse. În urma lui, el auzi cum uşa se închide cu un pocnet liniştit şi necruţător de finalitate predestinată.

Lumina delicată a flăcărilor strălucea în sfeşnice pe fiecare parte a măsuţei de toaletă din mahon; o altă lampă era aşezată pe noptiera de lângă pat, reflectând lumina peste spaţiul amplu al încăperii şi proiectând o aură de un auriu strălucitor peste mătasea verde.

Observă în treacăt două măsuţe de toaletă şi două dulapuri lipite de perete, iar dincolo de pat, două fotolii

comode cu taburete, aşezate în faţa unui şemineu. Focul ardea în şemineu, iar o mireasmă de pin accentua parfumul care plutea în aer. Ispitit, trase adânc aer în piept, îşi umplu plămânii şi recunoscu aroma pătrunzătoare. Era amestecul acela straniu de ierburi, flori şi soare de primăvară pe care îl asocia cu ea.

Ar fi recunoscut acel parfum şi dacă era orb; acea momeală se înfipsese adânc înăuntrul lui.

El dădu să se întoarcă, dar ea se apropie, îi luă din nou de mână, îi întâlni privirea, apoi se întoarse cu spatele şi îl trase după ea.

Patul era destinaţia ei finală.

Thomas înţelese acel lucru şi era mai mult decât dispus să se supună.

Ea se opri lângă marginea patului, îi eliberă mâna şi, cu un foşnet de fuste din mătase, se întoarse spre el, se apropie, îi cuprinse fata cu mâinile, îl trase în jos şi, în timp ce se întinse, îl sărută.

Pasiunea ei îl lovi cu forţă. Fără vreo avertizare, fără vreun gest blând al dorinţei, ci cu impactul brusc al unei furtuni violente.

Ea îşi întredeschise buzele sub ale lui, dar în clipa în care el răspunse, se răzgândi, îşi strecură curajos limba printre buzele lui, îi găsi limba şi îl dezmierdă apăsat.

Îl provocă.

Odată cu fiecare mângâiere şi dezmierdare voită, îi cerea şi îl tachina.

Preţ de nenumărate secunde, el se simţi răvăşit, cu mintea copleşită de forţa absolută a dorinţei, a căldurii, a ritmului impunător, a puterii… Nevoia înnebunitoare pe care o trezea în el.

Şi se înfruptă… Dintr-odată, nu se mai sătura. Propria lui nevoie se trezi la viaţă, răspunzând dorinţei ei.

Răspunzând chemării ei.

Din instinct, degetele i se îngropară în talia ei şi o ţinu… îşi îndoi degetele, cuprinse cu palmele.

Bastonul se prăbuşi pe podea când se apropie de ea şi şterse ultimul centimetru care îi despărţea, apoi o lipi de el,

într-o îmbrăţişare zdrobitoare, iar când o făcu să dea capul pe spate, prelua controlul asupra sărutului şi îşi dezlănţui pasiunea.

Ea nu cedă. Nu se retrase nici măcar un centimetru.

Îşi trecu degetele prin părul lui, apuca strâns şi se ridică pe vârfuri ca să apese mai tare încă un sărut mistuitor pe gura lui, pe simţurile lui fermecate.

Curiozitatea explodă; ea se lipsise de toate scuturile, de toată grija, de toată prudenta.

Cât de departe avea să meargă? se întrebă bărbatul primitiv dinlăuntrul lui.

Totuşi, nu era pregătit să cedeze în faţa ei, nu de data asta. Degetele lui se încordară, apoi se relaxară, raţiunea lui simţind vitalitatea feminină pe care o ţinea între mâini, pielea suplă şi elastică sub straturile de haine; de îndată ce îşi punea mâinile pe ea, pe formele mătăsoase ale trupului ei, Lucilla avea să cedeze, iar el avea să preia controlul.

Totuşi, ea nu era pregătită să pună capăt dezmierdărilor pasionale ale gurilor lor… şi nici el nu era.

Cu conştiinţa frânta, el îşi salvă suficientă raţiune din calea sărutului, pentru a-şi trimite mâinile să exploreze. În seara aceea, corsajul i se închidea la spate. Pornind de la gulerul înalt de la ceafă, Thomas descheie la repezeală năstureii, îndemnat de o disperare crescândă de a simţi din nou mătasea satinată a pielii ei, de a gusta sfârcurile suculente ale sânilor ei şi de a o auzi cum gemea.

Sărutul ei îi trăgea mintea într-o parte, iar disperarea într-alta; se simţea aproape ameţit.

Corsajul slăbea, larg deschis la spate, aproape descheiat… Dramul de raţiune pe care îl salvase din calea înflăcărată şi flămândă a gurilor lor era concentrat acolo. Apoi zbură lavaliera lui, iar vrăjitoarea pe care o ţinea în braţe îi desfăcu larg cămaşa, pe care o descheiase deja, şi îşi aşeză lacomă mâinile pe pieptul lui.

Pe corpul lui; după felul în care îşi trecea palmele peste fiecare centimetru de piele pe care îl putea atinge, era evident că îşi dorea totul, avea de gând să pună stăpânire pe el şi să-l revendice.

Nevoia imprimată în fiecare mângâiere îl făcu să închidă ochii, să se cutremure.

Aceea era o pasiune de altă natură, cu o putere şi o forţă cum nu mai întâlnise până atunci.

„Viaţă. Pentru tine, eu întotdeauna o să aduc viaţă”.

Într-adevăr, viaţă, în cel mai bun înţeles.

O ispită în faţa căreia nu putea să reziste.

Trebuia să ia atitudine, să îi răspundă pe măsură; o parte dinăuntrul lui recunoscu şi acceptă că nu avea nicio opţiune.

Descheie ultimul nasture şi îi desfăcu apoi corsetul şi, cu putere, trase necruţător de veşmânt şi îl coborî, prinzându-i braţele în capcană şi forţând-o fără milă să-şi retragă mâinile de pe pielea lui deja înfierbântată.

Lucilla nu avea de gând să bată în retragere, să încetinească ori să-i permită să dicteze. Ea – instinctul ei – înţelegea că seara aceea îi aparţinea – era momentul ei, în care voia să-l convingă de tot ce puteau să aibă, de tot ce putea să fie. Mânecile ei nu erau strâmte; aproape dintr-o singură mişcare, le coborî, îşi elibera mâinile cu două smucituri îşi scoase braţele, apoi se întinse şi apucă în pumni cămaşa, vesta şi haina de la gât, ridică şi împinse îmbrăcămintea peste umeri, prinzându-i, la rândul ei, braţele în capcană.

Ea întrerupse sărutul, în timp ce, cu o ultimă mişcare în jos, îi trase hainele îngrămădite pană la cot. Apoi opri bătălia o secundă ca să-şi prindă sufletul.

Corsajul ei alunecă în jos; auzi clinchetul nasturilor când îl lăsă să scape printre degete pe podea.

Mâinile lui, mari şi puternice, erau lipite de spatele ei, atingerea lui arzând prin mătasea fină a cămăşuţei.

Ea întrerupsese sărutul, dar feţele lor rămăseseră la numai câţiva centimetri distanţă. Amândoi respirau într-un ritm alert, iar răsuflările înfierbântate se împleteau. Privirile li se întâlniră şi rămaseră aţintite una spre cealaltă – privirea lui strălucea, ca aurul încastrat în chihlimbar, de sub genele dese ale pleoapelor întredeschise. Ea îşi trecu vârful limbii peste buzele lui.

— Cum este piciorul tău?

Singura constrângere care mai plutea în mintea lui.

Thomas clipi. Pentru o clipă, nu ştiu la ce se referea, apoi îşi aduse aminte şi verifică în gând, dar nu era piciorul cel care durea.

— Nu doare.

Cuvintele răsunară în notele unui mormăit scăzut.

— Bine.

Ea veni mai aproape şi, cu o intenţie calculată, se lipi de el ca o pisică, trecându-şi sânii abia acoperiţi peste pieptul lui, movile calde şi pline, care se imprimau pe pielea lui, în simţurile lui.

Maxilarul lui se încleştă, în timp ce se chinuia în zadar să ignore provocarea din mişcarea ei, din ochii de un verde intens.

Cu braţele imobilizate, el se afla la mila ei, dar pentru a se elibera, trebuia să-şi ia mâinile de pe ea, să piardă ultima rămăşiţă de control pe care o avea asupra ei.

Cu ochii aţintiţi spre el, Lucilla se legănă, sfârcurile tari ale sânilor dezmierdându-i pielea; senzaţia îi făcu muşchii abdomenului să se cutremure, apoi să se încordeze mai necruţător decât înainte.

El mormăi o înjurătură şi îşi retrase mâinile. Coborând braţele, el scăpă de hainele strâmte, apoi îşi eliberă mâinile.

Dar ea se avântă spre el chiar în clipa în care se mişcă. Cu mâinile mici îngropate şi cu degetele răsfirate pe muşchii tari, de o parte şi de alta a pieptului lui, ea apăsă un sărut fierbinte, umed, cu toată gura pe scobitura din centrul pieptului lui şi îl însemnă.

Îl arse; căldura acelei atingeri posesive îl învălui şi se răspândi înăuntrul lui, aprinzând o nevoie pe care trebuia să o satisfacă.

El se întinse spre panglicile care îi strângeau fusta.

Lucilla îşi mai apăsă o dată buzele pe scobitura atrăgătoare, apoi linse şi iubi. Închizând ochii, permise simţurilor ei să-l guste, aşa cum făcuse el cu ea, să savureze gustul lui uşor sărat şi să inspire adânc parfumul

profund bărbătesc.

Îşi umplu simţurile până la refuz, întâmpină şi îmbrăţişă cunoaşterea. Apoi îl gustă mai mult. Găsi discurile plate ale sfârcurilor lui ascunse sub smocurile încâlcite de păr negru cârlionţat. Îşi trecu degetele peste sfârcuri, învăţându-le forma, atingându-le, simţindu-le, apoi deschise buzele şi le gustă, le prinse între dinţi şi trase uşor, apoi trase din nou c. U buzele.

Ea îi citi reacţia în înfiorarea pielii, în încordarea muşchilor de fier, în răsuflarea care devenea tot mai întretăiată.

Şi ea răsufla greu; dacă se gândea bine, se simţea ameţită, dar în clipa aceea era concentrată pe un singur lucru.

Pe el.

Pe revendicarea lui.

Lucilla simţi zvâcnirile frenetice din dreptul taliei ei şi ştiu că era pe drumul cel bun. Profită de ocazie şi folosi acel moment pentru a-şi lăsa mâinile să alunece în jos, degetele să apuce uşor, urmărind liniile încordate ale abdomenului lui până la talie.

Până la nasturii care strângeau pantalonii.

Două mişcări, şi nasturii erau descheiaţi.

El înjură şi îi trase fusta în jos, împingând-o într-o mare de pliuri de mătase, apoi se apucă să desfacă panglicile jupoanelor.

Era fascinată că reuşea să-i desfacă panglicile fără să vadă, şi totuşi părea foarte priceput; îl lăsă.

Îl lăsă să se ocupe de panglici, în timp ce ea depărtă partea din faţă a pantalonilor, căută, găsi crăpătura din bumbac şi îşi strecură mâna înăuntru.

Îi cuprinse mădularul în palmă, lui i se tăie răsuflarea, apoi se opri. Îşi înfăşură degetele în jurul lungimii lui tari ca piatra, grea ca marmura, cutreierată de nervuri groase, cu o piele incredibil de delicată şi de fină. Şi de sensibilă. Cu răsuflarea întretăiată, el tresări când ea îşi trecu vârful degetelor peste vârful catifelat. Degetele ei zăboviră pe umezeala despicăturii, iar el se apropie din nou de ea.

Îi desfăcu panglicile şi îi împinse în jos jupoanele, pentru a se alătura fustei.

Înainte să apuce să o cuprindă în braţe şi să o ridice – şi să sfărâme puterea pe care o avea asupra lui –, ea ieşi din fuste şi le împinse într-o parte. Înfăşurându-şi mâna mai ferm în jurul erecţiei lui, o îndreptă pe cealaltă spre ceafa lui. Îl prinse şi îl atrase în alt sărut.

De astă dată, el acceptă schimbul… la fel de hotărât ca ea, la fel de înfometat de control, dar cu atât mai mult de ce avea să urmeze. Nicio reticenţă, nicio rezistenţă. Doar nevoie şi dorinţă brută.

Ea se împinse spre el, iar el o trase mai aproape. Pentru un moment îndelungat, se prinseră unul de celălalt, îşi acaparară simţurile şi le menţinură cufundate în duelul necruţător al limbilor lor, în împerecherea intimă a gurilor lor.

Ea nu mai gândea, nu mai avea nevoie; reacţionă şi mângâie lungimea fierbinte şi tare din palmă, apoi îşi coborî cealaltă mână dinspre ceafa lui, urmărind linia pieptului, alunecând mai apoi pe spate şi oprindu-se în centru, ţinându-l lipit de ea, iar cu cealaltă mână se juca.

El gemu în sărut. Sunetul gutural era o adevărată muzică pentru urechile ei.

Apoi mâinile lui, până atunci pe spatele ei, alunecară în jos, urmărindu-i fără sfială liniile corpului, pielea fiindu-i despărţită de căldura palmelor tari doar prin cel mai efemer văl de mătase. Acele mâini mari alunecară tot mai jos, peste adâncitura mijlocului ei, şi apoi mai jos, pentru a se închide, posesive şi lacome, pe fesele ei.

Ei i se tăie răsuflarea când Thomas apucă, apoi frământă provocator.

Chiar dacă buzele lor încă mai degustau, nu mai erau prinse în sărut, erau ţinute captive de propriile lor dorinţe şi de senzaţiile care îi traversau. Lucilla abia dacă mai putea să respire, dar după judecata ei, îi venise rândul.

Îşi alunecă mâna de pe spate peste coaste şi apucă brâul desfăcut al pantalonilor; în acelaşi timp, îşi relaxă strânsoarea peste erecţia lui atât cât să o traseze uşor cu

unghiile până spre vârf.

Concentrarea lui se sfărâmă. Hotărârea mâinilor lui pe fundul ei şovăi.

Atât cât să-i permită să se mişte, să scape din prinsoarea lui şi să îngenuncheze.

Cu mâna rămasă liberă, ţinu deschisă partea din faţă a pantalonilor, în timp ce cu cealaltă îi îndreptă mădularul spre buze.

Thomas încremeni. Fu cuprins de un iureş de emoţii, un amestec intens de pasiune înflăcărată, dorinţă încordată, neîncredere şi aşteptări mistuitoare. Nerăbdarea ieşi învingătoare, îşi înfipse adânc ghearele şi îl ţintui. Fiecare muşchi i se încordă; era incapabil să se mişte, abia reuşea să respire, iar tot ce putea face era să se uite cum, îngenuncheată în mijlocul dezordinii fustelor aruncate, ea îşi înfăşură ambele mâini în jurul lungimii lui încordate şi, blând, delicat, îi sărută vârful umed.

Simţurile lui se cutremurară din temelii; avea să-l ucidă – să-l jupoaie de viu – dacă nu făcea mai mult. Ştia cum?

Răspunsul veni în următoarea secundă. Ea întredeschise buzele şi îl luă în gură, iar simţurile se dezlănţuiră.

Părul ei încă prins în cocul pe care îl purtase în seara aceea, expunând linia delicată a gâtului, în timp ce îşi coborî capul spre vintrele lui. El se uită lung, apoi ea supse şi îi smulse un geamăt.

Dacă se mai uita, era pierdut. Închizând ochii, se concentră pe alunecarea delicioasă a gurii ei fierbinţi şi umede, care se închidea în jurul lui. Se aplecă spre capul ei, având nevoie de acea ancoră, având nevoie să pretindă că deţinea un oarecare control, când, în realitate, nu deţinea nimic. Ea îi sfărâmase zidurile de apărare.

Îi distrugea ultima barieră pe care o mai avea.

Fiecare dezmierdare îl înfioră, încercând cu disperare să-i alunge raţiunea; de fiecare dată când ea sugea, el era pe punctul de a-şi pierde controlul şi de a o răvăşi pur şi simplu.

Dacă îşi dădea seama, dacă simţea asta, ea nu avea să se mai oprească.

Acele de păr aterizară şi se împrăştiară pe podea când, cu capul pe spate, el se agăţă disperat de ultima fărâmă de raţiune, în timp ce ea, cu gura fierbinte şi mâinile hoinare, mâini care, în cele din urmă, ajunseră să se înfăşoare şi să-i frământe uşor săculeţul greu de dedesubt, încercă să o facă scrum şi pe aceea.

Puţin câte puţin, sugând, lingând, ea reuşi.

„Viaţă. Pentru tine, eu întotdeauna o să aduc viaţă”.

Dar o anumită parte dinăuntrul lui murea. Sub efectul ei dedicat, direct şi hotărât, acea parte din el, care nu era cu adevărat el, se veştejea şi cădea.

Iar tot ceea ce rămâne în urmă era el, cel adevărat, care nu semăna deloc cu Thomas Carrick pe care îl cunoşteau doamnele din Glasgow, ci era un bărbat care cu pasiuni mai puternice şi nevoi mai adânci decât aflase vreodată şi atinsese ori satisfăcuse vreodată oricare dintre ele.

Sub mâinile ei, sub atingerea buzelor ei şi sub efectul căldurii umede a gurii ei, el, cel adevărat, ardea.

Apoi ea îşi schimbă poziţia capului şi îl cuprinse mai adânc în gură.

Iar el ştiu sigur că nu avea să reziste.

— Gata!

Se chinui să rostească acel cuvânt şi abia reuşi să-l audă. Dar ea auzi şi se opri, el profită de moment ca să-şi strecoare degetul între buzele ei, să-şi răsfire degetele şi să-i prindă capul şi, în timp ce se eliberă din gura ei, o ridică.

O lipi de el. Îi ţinu capul între palme şi apăsă un sărut înflăcărat pe buze umflate.

Gustă o urmă din el în gura ei şi se aventură mai adânc, obligând-o să deschidă buzele mai larg, trecându-şi limba peste a ei, revendicând din nou fiecare centimetru. Apoi îi eliberă capul şi o cuprinse aprig în braţe şi, înclinându-şi capul şi ţinând-o captivă în sărut, se lansă în cucerirea restului.

Lucilla nu avea de gând să fie cucerită, cel puţin nu atât de uşor. Mai ales acum că el renunţase, în sfârşit, la scuturile de apărare şi interacţiona cu ea, fiind pur şi simplu el însuşi. Nu-şi dăduse seama ce diferenţă exista între acel bărbat din interior şi celălalt, cel pe care îl cunoscuse. Bărbatul din clipa aceea era mai aspru, mai exigent, înclinat să comande.

Nu îi păsa, *el* era cel după care ea tânjea. Adevăratul ei iubit, adevăratul ei consort, adevăratul ei soţ.

Mâinile lui îi modelară corpul, imprimând nemilos flăcări sub pielea ei.

Ea făcu acelaşi gest cu pasiune, apoi împinse lucrurile mai departe, atingând, urmărind, tachinând şi necăjind. Pasiunea i se învolbura în vene; dorinţa se dezlănţui înăuntrul ei chiar când încântarea îi luă cu asalt fiecare terminaţie nervoasă.

Ardea aproape la fel de tare ca el; pielea lui era ca un fier încins oriunde îl atingea, prelingându-se în simţurile ei. Putea să simtă cum o dorinţă aprigă creştea în amândoi, în tensiunea din muşchii lor, în disperarea care domina fiecare mângâiere şi în răsuflările lor întretăiate. Totuşi, se luptară, purtând un fel de război senzual, niciunul dispus să se predea, chiar dacă amândoi erau pe cale să atingă limita a ceea ce puteau să suporte. Se îndreptau iute spre acel prag dincolo de care pasiunea nu avea să le mai permită să se oprească.

El ajunse primul la acel prag.

Scăpă un sunet gutural, apoi se întoarse şi o împinse spre pat. Salteaua înaltă îi întâlni coapsele.

Braţele i se desfăcură din jurul ei, dar în loc să o cuprindă de talie şi să o ridice – fie în pat, fie spre el – îşi încleştă ambele mâini în gulerul deschis al cămăşuţei. Ochii care îi întâlniră pe ai ei erau aur înflăcărat. Apoi, el sfâşie.

Dintr-o singură mişcare violentă, scoase frumosul veşmânt de pe ea.

Aerul rece luă cu asalt pielea înfierbântată, iar ea pur şi simplu se bucură.

Trăgând superficial aer în piept, se întinse spre

pantalonii lui, încă atârnând descheiaţi pe şoldurile lui.

Abia atinse cu vârful degetelor materialul, când el o prinse de umeri şi o întoarse cu faţa spre pat.

Ea îi zări doar în treacăt chipul, ochii când se întoarse, dar ceea ce ardea acolo era atât de puternic, atât de pasionant de viu, că îşi pierdu ultimul dram de aer pe care reuşise să îl tragă în piept.

Apoi, mâna lui se apăsă puternic între omoplaţii ei, iar ea nu avu de ales decât să se aplece peste pat.

Întorcându-şi capul într-o parte, încercă să privească printre buclele de păr, să se întoarcă, dar el îi apucă încheieturile, le strânse cu o singură mână şi le ţintui în partea de jos a spatelui şi îşi sprijini propria greutate ca s-o ţină pe loc.

Apoi, îi desfăcu coapsele cu picioarele lui şi o atinse.

Îi mângâie fesele goale, apoi îşi alunecă degetele lungi între ele.

Găsi umezeala alunecoasă dintre coapsele ei, o întinse peste buzele ei sensibile, urmărind şi dezmierdând. Îi găsi intrarea şi o încercui cu vârful lat al unui deget, apoi îl împinse înăuntrul ei cât putu de adânc.

Ea se zvârcoli, dar el o ţinu pe loc.

El dezmierdă, iar ea răsuflă întretăiat.

Apoi alătură un al doilea deget primului; ea gemu atunci când el se aventură adânc cu ambele degete.

Putea să simtă cum mâna lui se încorda între coapsele ei, în timp ce degetele lui dansau înainte şi înapoi. Cu răsuflarea întretăiată, înfierbântată, ea îşi roti soldurile, călărind penetrările repetate.

Închise ochii. Îşi prinse buza de jos între dinţi într-o încercare de a reţine ţipătul care ştia că avea să vină.

Culmea pasiunii se înălţase înaintea ei, iar ea ajunse aproape în vârf, legănându-se pe marginea extazului, când el îşi retrase brusc degetele dinăuntrul ei.

Înainte ca senzaţiile dezlănţuite să facă mai mult decât să repete acea mişcare, el îi eliberă mâinile şi îi cuprinse şoldurile într-o strânsoare necruţătoare, apoi, cu o penetrare prelungă, o pătrunse până la capăt.

Ţipătul ei răsună din adâncul plămânilor şi fu pe jumătate înăbuşit de cuvertură. Pasiunea îi învolbură sângele în vene şi se încordă strâns în jurul lui.

În timp ce el o călări. În momentul acela de dezintegrare a stăpânirii de sine, în acea primă capitulare.

Şi direct spre următoarea.

Ea nu crezuse că era posibil ca apogeul să ajungă mai sus, dar se putea, ajungea. Era opera lui. Îi făcea nervii să se dezlănţuie cu atât mai apăsat, îi făcea simţurile să nu mai fie conştiente de nimic altceva decât de dovezile trupeşti ale împreunării lor – bătaia uşoară a buricului lui pe posteriorul ei, mângâierea săculeţelor lui între coapsele ei, prinsoarea puternică a degetelor care o ţintuiau în faţa lui, penetrarea repetată, în timp ce o umplea, şi alunecarea obrazului ei pe mătasea cuverturii, mirosul excitărilor lor, răsuflările întretăiate pe care le scăpa printre buze şi căldura necruţătoare care o făcea să se zvârcolească în pat.

Nu credea că mai putea să ajungă la apogeu, nu a doua oară, nu atât de repede. Dar el o conduse dincolo de culmile plăcerii, pătrunzând-o adânc şi rotindu-şi şoldurile, apoi împingându-se şi mai adânc, iar ea urlă din nou pe măsură ce un extaz orbitor o învălui şi îi înflăcăra fiecare terminaţie nervoasă.

Era epuizată, absolut epuizată, dar, în timp ce se retrase dinăuntrul ei, îşi dădu seama că el nu-şi găsise încă eliberarea.

Voit? se întrebă. Aşteptă.

Auzi cum se descălţă de pantofi şi se descotorosi de hainele rămase. Apoi o întoarse cu faţa, o ridică la pieptul lui şi se strecură în pat.

El o aşeză pe pat, cu mormanul imens de perne la spate; ceea ce o făcu să stea pe jumătate ridicată, dar aceea părea să îi fie intenţia lui când se aplecă spre ea. Aranjându-şi şoldurile între coapsele ei, el îşi sprijini un cot lângă umărul ei, mişcându-şi pieptul astfel încât să se poată uita la ea, la corpul ei, care se întindea letargic sub el.

Cu raţiunea de mult frântă, acţionând numai din

instinct, ea îi studie chipul. Observă o duritate, o asprime care nu mai fusese acolo înainte, de parcă momentul acela înlăturase orice urmă de blândeţe şi lăsase numai duritatea din spatele ei.

Imaginea care i se dezvălui o fascină. Ridicând o mână, îşi trecu uşor degetele peste un obraz sculptural.

El îi inspecta trupul; întoarse capul şi îi întâlni privirea.

Ochii lui erau aur bătut în chihlimbar şi ardeau cu o flacără pasională şi posesivă.

Pleoapele lui coborâră. Întoarse capul aproape imperceptibil şi îi sărută vârfurile degetelor. Apoi o apucă de mână şi apăsă un sărut în palma ei.

Ridicându-şi din nou ochii spre ai ei, îi susţinu privirea şi îşi aşeză cealaltă mâna pe sânul ei.

Şi îi aruncă înapoi în foc, în focul născut din dorinţele lor, din pasiunea hrănită de o nevoie pe care niciunul nu putea să o nege.

El îşi mişcă o coapsă în sus, într-o mişcare amplă. Ţinând-o deschisă, se apăsă adânc înăuntrul ei. Ancorând-o aşa cum îşi dorea, cufundându-se adânc între coapsele ei, o umplu.

El închise ochii şi se lăsă pradă momentului, pradă ei.

Ea îşi ridică braţele, le înfăşură în jurul lui şi îl trase mai aproape. Până când trupul lui deveni cu adevărat al ei; mângâierea părului de pe membrele şi pieptului lui pe pielea ei era peste măsură de fină.

Ea se predă şi revendică, deschise braţele şi îl cuprinse în îmbrăţişarea ei, cuprinse totul.

Thomas îşi înclină capul şi, într-o ultimă disperare, îi găsi buzele, le acoperi cu ale lui, se cufundă în gura ei şi permise nevoii copleşitoare a pasiunilor lor îngemănate să-i ridice, în timp ce el se avântă împreună cu ea sus şi tot mai sus, apoi peste ultima culme, imposibil de înaltă şi de stâncoasă.

Ea ardea sub el, la fel de dezlănţuită în clipa în care atinseră acel moment de nevoie ascuţită, de uniune cutremurătoare.

De intimitate autentică.

Gloria se dezlănţui, iar ea se prăbuşi. Se frânse, iar el se înfruptă adânc din strigătul ei, îşi lăsă simţurile lacome să-şi imprime pasiunea şi capitularea ei totală în adâncul sufletului. Atunci gândurile i se dezintegrară. Abia dacă mai era conştient că îi pătrundea trupul, că feminitatea ei se încordă în jurul lui, că propriul corp atinse o eliberare cutremurătoare. Dar pe măsură ce extazul pictă o explozie pe sub pleoapele lui, lucrul de care se simţi foarte conştient era pacea incredibilă.

Sentimentul clar de uniune îi umplu sufletul.

Era mult prea cutremurat de pasiune ca să se teamă de ea, mult prea expus pentru a nu recunoaşte cât de nepreţuit era un asemenea sentiment.

El îl acceptă, îl lăsă să-l copleşească.

Cu Lucilla sub el, se prăbuşi în braţele ei iar ea îl ţinu, în timp ce simţurile lor se avântară dincolo de limite, în eliberare, în uitarea satisfăcută a mării lor de senzualitate.

Capitolul 14

În camera lui aflată sub cea a Lucillei, Thomas se spălă şi se pregăti de o nouă zi de plimbat agale prin Casphairn.

Până când Lucilla îl dusese în dormitorul ei, în seara precedentă apelase la o seducţie *subtilă*; în multe privinţe, şi ziua fusese la fel. De îndată ce ea închisese uşa dormitorului în urma lor, seducţia devenise evidentă, dar, în timp ce, dintr-un anumit punct de vedere, nu se simţea în largul lui când se aventuraseră pe un teritoriu necunoscut, cea mai mare parte din el încă se bucura de momentele ce urmaseră, de un sentiment straniu de libertate.

Ea era singura parteneră de pat – singura femeie de orice fel – cu care fusese pur şi simplu el însuşi. Adoptase masca unui gentleman din lumea bună cu atât de mult timp în urmă încât uitase cum era să o lase deoparte şi pur şi simplu să fie el însuşi.

Uitase o mulţime de lucruri despre cum să fie pur şi simplu el însuşi. Despre ceea ce îi plăcea cu adevărat, despre ceea îl atrăgea cu adevărat.

Atât de multe dintre interludiile din ziua precedentă îi amintiseră de ce i se păruse, în primii lui ani, plăcut să trăiască la ţară! Acele momente treziseră o apreciere de mult uitată faţă de întâmplările obişnuite care defineau magia vieţii petrecute la ţară. În acel gen de tară.

El se născuse nu departe de acolo. Îşi petrecuse în acele ţinuturi luni şi chiar ani în care se formase.

Nu-şi dăduse seama că legătura încă era trainică, îngropată sub straturile personalităţii lui de Glasgow, sub forma unei măşti sofisticate pe care se obişnuise să o folosească permanent când locuia acolo, unde, dacă era cinstit, devenise din ce în ce mai plictisit în ultimii ani. Nu în ce privea afacerea, gestionarea ei, ci toate celelalte aspecte ale vieţii.

Îi lipsise întoarcerea pe acele meleaguri, îi lipsise legătura cu rădăcinile lui. Rădăcini despre care nu îşi dăduse seama că rămăseseră atât de puternice, neschimbate.

Dar pentru ziua aceea şi cele care urmau, până când piciorul lui se vindeca suficient încât să plece în Glasgow călare pe Phantom, putea să-şi răsfeţe şinele; chiar era nerăbdător să descopere ce avea să îi aducă ziua.

Auzi paşii Lucillei pe irite de piatră; o clipă mai târziu, ea ciocăni la uşă. Punându-şi haina, se duse la uşă, o deschise şi o găsi aşteptând afară.

Ea îi întâlni privirea, o citi, apoi zâmbi. Era unul dintre zâmbetele ei sincere, din toată inima, pe care el le simţea revărsându-se asupra lui ca lumina caldă a soarelui.

Thomas zâmbi uşor, doar cu o urmă de aroganţă, pe care ea o observă, dar nu avea niciun motiv să afişeze vreo mască în prezenţa ei. Ea ridică uşor nasul, cu un aer de provocare încă prezent în poziţia capului, în postura ei.

Lucilla făcu un pas într-o parte.

— Nu ştiu ce zici tu, dar eu sunt moartă de foame.

El îşi ridică bastonul, închise uşa în spatele lui şi o luă

pe urmele ei.

— O noapte cu somn întrerupt poate să aibă efectul ăsta.

Ea chicoti.

Îl găsiră pe Marcus deja la masă. Thomas o ajută pe Lucilla să se aşeze pe scaunul ei obişnuit, apoi se aşează lângă ea în ceea ce devenise deja locul lui obişnuit. Amândoi se serviră din multitudinea de platouri şi începură să mănânce.

O linişte confortabilă îi învălui, pe care, se părea, niciunul dintre ei nu se simţi obligat să o rupă. El continuă să fie curios în legătură cu relaţia dintre Lucilla şi Marcus; amândoi păreau să ştie ce gândea celălalt şi, posibil, ceea ce avea de gând să facă. Ei schimbară câteva replici legate de planurile din acea zi, dar probabil deja ştiau răspunsurile.

Era ciudat să se simtă considerat – nu ca şi cum ar fi fost o parte din ei, ci mai degrabă pentru că fusese acceptat – un locuitor al lumii lor mici, nefiind nevoie de o discuţie politicoasă, dar lipsită de sens.

Îşi dăduseră farfuriile la o parte şi rezemaţi pe spate, savurându-şi cafeaua sau ceaiul, când, aşa cum se întâmplase cu o zi înainte, Lucilla fu chemată să se ocupe de nişte treburi casnice. Ea se scuză numaidecât, se ridică şi plecă, lăsându-i pe Thomas şi pe Marcus la masă.

În cele din urmă, Marcus îşi puse cana jos şi arcui o sprânceană pe el.

— O să-mi petrec vreo câteva ore cu câinii, dacă vrei să mi te alături. Îi antrenez pe cei mici şi, dacă ai vreun sfat, aş fi încântat să-l aud.

— Unde sunt canisele?

Marcus făcu un semn din cap spre sud-vest.

— În colţul îndepărtat al curţii din spate. Nu este foarte departe şi avem un câmp pentru antrenamente în spatele canisei, aşa că nu o să fii nevoit să mergi mai departe de atât.

Chiar dacă rana încă îl înţepa şi îl mânca, iar muşchiul se încorda neplăcut când mergea, durerea aproape că

dispăruse. Cu excepţia momentelor în care stătea în picioare sau mergea prea mult, rana nu-l făcea să şchiopăteze. El încuviinţă din cap şi puse cana jos.

— Mulţumesc. Mi-ar plăcea. A trecut destul de mult timp de când nu am mai lucrat cu câini.

În timp ce se ridicară, Marcus îl privi.

— Nu te-ai mai ocupat de câinii familiei Carrick?

Sprijinindu-se în baston, îl urmă pe Marcus de-a lungul podiumului.

— Când mi-am dat seama cât de puţin timp aveam să-mi petrec aici, am renunţat. Nu era corect pentru câini şi nu era posibil să păstrăm nici măcar o pereche în Glasgow. Nu în zona elegantă în care locuia el. Ogarii ar înnebuni din cauza lipsei de spaţiu în care să alerge.

Marcus mormăi. Se îndreptă spre arcada despre care Thomas bănuia că ducea la bucătării. Ajungând acolo, Marcus se opri şi îi aruncă o privire.

— Atunci cine se ocupă acum de câinii familiei Carrick? Ştiu că mai sunt unii pe acolo, chiar dacă Nigel a vândut mai mult de jumătate, ceea ce, de altfel, a părut alt lucru foarte ciudat. Eu am cumpărat câteva căţele şi un mascul frumos.

Thomas ridică din umeri.

— Nigel nu a fost niciodată interesat de câini altfel decât pentru vânătoare. Nu a înţeles niciodată ce sens avea reproducerea lor. El şovăi, apoi, recunoscând că era puţin probabil ca Marcus să acţioneze în vreun fel care să le dăuneze ogarilor, adăugă: Am înţeles că mai mulţi oameni din clan nu au fost de acord cu decizia lui şi au dus unele dintre cele mai valoroase exemplare într-una dintre fermele învecinate. Nu sunt sigur cine se ocupă acum de reproducerea lor, dar Nigel nu ştie nimic despre asta.

— Ah, înţeleg.

Marcus o luă înainte pe coridorul larg.

— Dacă tot vorbim despre câinii de reproducere, spuse Thomas, şchiopătând în spatele lui, unde sunt Artemis şi Apollo? Erau aici când am ajuns. Sau mi s-a părut?

— Nu ţi s-a părut.

Marcus trecu printr-o altă arcadă care îi conduse în bucătăria agitată. El se dădu într-o parte din drumul slujitoarelor şi se opri. Thomas i se alătură.

— În seara aceea, adusesem câini aici că să-i arăt copiilor. Fac asta din când în când ca să învăţ câinii că micuţii nu sunt pradă de vânat, iar copiii se obişnuiesc cu ei. În mod normal, Artemis şi Apollo sunt singurii câini care au voie în casă, dar aleargă de colo-colo. Înainte, obişnuiau să stea lângă mine şi Lucilla de parcă erau lipiţi, dar acum sunt atât de bătrâni încât îşi petrec cea mai mare parte din timp mutându-se de la un şemineu altul. Marcus făcu un semn din cap spre două movile blănoase întinse în faţa vetrei din bucătăria principală. La ora asta, sunt invariabil aici, aşteptând rămăşiţe de cârnaţi şi slănină.

Thomas rânji; îi privi pe cei doi câini preţ de câteva minute.

— Arată de parcă visează.

Marcus zâmbi.

— Să-i lăsăm cu ale lor. Putem să ieşim pe aici.

Thomas îşi urmă gazda spre alt coridor care ducea la o uşă din spate. Ieşiră într-o curte pietruită şi se îndreptară încet spre colţul sud-vestic al unei curţi foarte mari din spate.

Pe măsură ce înaintau, el privi în jur. Clădirile auxiliare făceau ca întreg conacul Casphairn să pară mai mult un sat; zări o fierărie, ceea ce părea să fie o tăbăcărie şi o cămară cu butoaie de bere frumos stivuite de-a lungul unui perete.

Marcus îi observă privirea. Thomas îşi arcui o sprânceană.

— Aveţi un amestec ciudat şi diferit de meşteşuguri, nu doar cele legate de agricultură.

Marcus încuviinţă din cap.

— De la bun început am avut toate meşteşugurile necesare pentru a supravieţui. Dată fiind perioada lungă din an în care suntem izolaţi din cauza zăpezii, lucrul ăsta a avut sens, dar nu trebuie să ne bazăm pe lumea din afară

pentru nimic esenţial. Orice meşteşug necesar este aici, pe undeva, fie la conac, fie pe la ferme, care, după cum am spus, se află relativ aproape.

Thomas se uitase pe fereastra Lucillei în acea dimineaţă şi văzuse mai multe ferme. Chiar dacă nu erau atât de vizibile de la nivelul solului, nu se aflau departe de conac.

Canisele se dovediră a fi o structură relativ nouă, cel puţin în comparaţie cu clădirile de la Casphairn.

— Le-am construit când eu şi Lucilla, mai ales eu, am hotărât serios să creştem câini.

Marcus îl conduse pe culoarul central spre o zonă larg deschisă din capătul îndepărtat. De-a lungul drumului, el deschise uşile ţarcurilor mari, de o parte şi de alta, iar câini de toate dimensiunile şi cu un amestec frumos de culori se repeziră afară, dornici să vâneze, dornici să le facă pe plac şi sperând să alerge ca vântul.

Thomas râse când câinii se frecară uşor de el şi îl înghiontiră, iar puii fugiră care încotro, dar, după ce îl înconjurară, adulmecară şi hotărâră că nu reprezenta niciun pericol, câinii mai mari conduseră haita de-a lungul culoarului, ca să se adune, curioşi şi nerăbdători, în zona liberă din celălalt capăt.

În următoarele două ore simţi o plăcere pe care nu o uitase câtă vreme o abandonase. Îşi aminti imediat cum să se descurce cu ogarii mari, puternici şi mereu curioşi; i se alătură lui Marcus în antrenarea câinilor mai mari, apoi, de îndată ce aceia fură mulţumiţi şi gata să se aşeze, cu limbile pe afară şi să se odihnească, el şi Marcus trecură printr-o serie de exerciţii cu câinii mai mici. Puii erau prea tineri pentru a fi antrenaţi, dar cei de un an sau doi trebuiau să înceapă să înveţe semnalele, fluierăturile, pocnetele şi fluturările din mână prin care un vânător îşi controla câinii.

La sfârşitul lecţiei, ajutaţi de cei doi îngrijitori ai caniselor, conduseră câinii înapoi în ţarcurile lor. Thomas se opri să frece capul blănos al unui căţel vărgat.

Marcus se sprijini de poarta unui ţarc din apropiere.

— Acesta este unul dintre descendenţii lui Apollo.

— Serios? Thomas se dădu în spate ca să studieze liniile câinelui. Da, pot să cred asta.

Marcus se îndreptă din spate.

— Că tot veni vorba, poate că ar trebui să închidem cercul. Când Thomas se uită în direcţia lui, Marcus arătă spre câine. As putea să-ţi dau doi câini, unul de la Apollo, unul de la Artemis.

Ideea aceea trezi ceva în el, dar clătină din cap şi se trase înapoi, lăsându-l pe îngrijitorul caniselor să bage câinele în ţarc.

— Asta chiar este singurul lucru care nu-mi place la Glasgow – nu este un loc potrivit pentru câini.

Marcus se uită lung la el preţ de câteva secunde, cu o expresie – niciodată uşor de citit – mai degrabă indescifrabilă, dar când Thomas îşi arcui întrebător sprâncenele, dădu pur şi simplu din cap şi spuse:

— Asta este.

Cu o fluturare a mâinii, îl invită să părăsească zona caniselor.

Thomas stătuse pe vine de mai multe ori, gamba rănită îi amintea că încă avea o rană.

Chiar dacă nu spuse nimic – şi afurisit să fie dacă trăda ceva! –, Marcus păru să-i simtă disconfortul şi înaintă într-un ritm lent, agale.

Încă erau la o oarecare distanţă de uşa bucătăriei când o voce strigă:

— Domnule Carrick, domnule!

El şi Marcus întoarseră privirile şi zăriră un fermier, unul din Vale, pe care Thomas îl văzuse în Sala Mare, dar al cărui nume nu şi-l amintea, stând de cealaltă parte a gardului curţii, sprijinit pe parapetul de sus.

— Mă întrebam, domnule, dacă pot să apelez la cunoştinţele dumneavoastră despre oi… cele pentru lână pe care le creşte familia Carrick. Eu mă ocup de turmă aici, care are doar exemplare cu pată albă în frunte, dar m-am întrebat dacă aveţi ceva sugestii de împărtăşit.

Marcus se uită la Thomas, cu o întrebare în ochi.

Drept răspuns, el schimbă direcţia şi se apropie şchiopătat, apoi se sprijini de gard. Marcus îl urmă şi îl prezentă pe fermier ca fiind domnul Gatehouse. Thomas făcu un semn din cap.

— Sunt rasa Lincoln, din câte îmi amintesc.

— Da, despre asta ar fi vorba. Gatehouse încuviinţă din cap solemn. Ne întrebam – îl incluse şi pe Marcus cu un semn din cap – dacă ar avea sens să luăm câteva, doar ca să vedem cum sunt.

— Asta, spuse Thomas, găsindu-şi o poziţie mai comodă sprijinit de gard, depinde unde vreţi să ajungeţi. Spre surprinderea lui, detaliile legate de rase, pe care mai mulţi mici fermieri izolaţi le creşteau pentru a-şi completa veniturile din exploatarea forestieră, încă erau limpezi în mintea lui. Fermierii de pe moşia Carrick au ales rasa Lincoln pentru că puteau să obţină un profit decent chiar şi numai cu câteva animale, mai ales mulţumită greutăţii lânii.

Cei trei rămaseră sprijiniţi de gard, schimbând observaţii şi cântărind avantajele raselor importante pentru blană faţă de rasa locală cu pată albă în frunte, care era foarte apreciată pentru lâna fină, dar şi pentru carnea suculentă.

La un moment dat, amintindu-şi de discuţia avut anterior cu Marcus, Thomas întrebă:

— Ţesătoarea dumneavoastră ce crede?

Iar subiectul oferi ocazia unor discuţii mai ample.

Aproape la o oră după aceea, se despărţiră de Gatehouse şi continuară plimbarea agale spre uşa din spate a conacului.

La jumătatea zonei deschise a curţii, Thomas se opri. Sprijinindu-se în baston pentru a uşura presiunea din picior, el ridică privirea spre dealurile din jur, scrutând pantele împădurite şi vârfurile mai înalte, golaşe.

Dându-şi seama că rămase pe loc, Marcus se opri la câţiva paşi mai înainte şi se întoarse să se uite la el.

Cu privirea odihnindu-se pe dealurile din nord, pe creasta care separa moşia Carrick de Vale, Thomas

murmură:

— A trecut atât de mult timp de când am fost aici, în ţinut, cu picioarele mele pe pământ, ca să spun aşa. Nu m-am aşteptat ca amintirile să fie atât de clare şi de precise.

Marcus îl privi vreme îndelungată. Thomas îi simţi privirea hotărâtă, dar, înainte de a se întoarce spre el, Marcus îşi aţinti privirea spre dealuri, spre culmea din nord.

— De îndată ce pământul ăsta te revendică, îşi înfige ghearele în sufletul tău şi, din câte am văzut eu, din câte ştiu, nu te lasă să pleci niciodată.

Părea a fi o vorbă veche. Ştiind atâtea despre situaţia lui Marcus – acceptarea de netăgăduit a viitorului lui în Vale –, Thomas nu ştia cum să răspundă, aşa că dădu pur şi simplu din cap şi îşi continuă drumul spre casă.

Marcus îl privi preţ de mai multe clipe, apoi oftă şi îl urmă.

*

Târziu în noaptea aceea, când conacul se cufundă în tăcere şi toată lumea se dusese la culcare, Thomas stătea întins pe spate între aşternuturile de un verde-deschis ale Lucillei, cu capul pe pernele ei şi cu ea întinsă pe jumătate peste el, satisfăcută şi adormită.

Se cufundă şi el în somn, la fel de satisfăcut şi atât de mulţumit, atât de relaxat mental, dar şi fizic, încât mintea lui părea că pluteşte, observă.

În stare să vadă şi să recunoască părţi ale propriei persoane care rămâneau de obicei ascunse.

De exemplu, motivul pentru care se simţea în largul lui, liniştit într-un fel în care nu-şi amintea să-l fi simţit vreodată.

În ciuda limitei impuse de rana lui, ziua aceea i se potrivise de minune. Îl împlinise în mod neaşteptat. De la bun început fusese plăcută, îmbucurătoare, antrenantă şi satisfăcătoare cum nu mai fuseseră niciodată zilele lui. Iar gratie focului pasional care ardea între el şi Lucilla, o încheiase cu o plăcere care îi încântase sufletul.

În mintea lui sălăşluia revelaţia, răspunsul la întrebarea legată de ce avea nevoie pentru a se simţi aşa. O întrebare pe care nu şi-o mai pusese înainte din simplul motiv că, până atunci, nu îşi dăduse seama că era posibil să se simtă atât de mulţumit. Atât de copleşit de mulţumire.

Acum ştia, dar mai ştia că nu putea să dureze. Rana lui avea să se vindece, iar el să plece spre Glasgow. Iar până atunci, acea nebunie – sau indiferent ce anume era – cu Lucilla avea să se risipească. Dacă până atunci focul lor comun nu ardea până la cenuşă, măcar flăcările începeau să se stingă. Să-şi piardă din forţă, din putere.

Încă nu era cazul, dar urma. Aşa era viaţa.

„Pentru tine, eu o să aduc întotdeauna viaţă”.

Poate, dar toate lucrurile mureau cu timpul. Precum bariera pe care o ridicase iniţial între el şi ea şi pe care pasiunea lor o făcuse scrum.

Trebuia să recunoască faptul că a fi el însuşi – pur şi simplu el însuşi –, aşa cum era cu Lucilla, părea o binecuvântare, dar indiferent cât de mult voia să se agaţe de ea, nu putea. Totul avea să se încheie când urma să părăsească Vale şi să se întoarcă în Glasgow, la cealaltă viaţă a lui – cea controlată, sigură şi pentru totdeauna.

Lucilla se agită. Strângându-şi braţele în jurul ei, el se întoarse pe o parte şi îşi lipi maxilarul de creştetul ei. Toată încordarea i se risipi, iar Lucilla se ghemui în îmbrăţişarea lui. În timp ce parfumul încântător care îl învăluia i se strecură prin minte, înfiorându-i visele, Thomas simţi din nou iureşul acelei emoţii nepreţuite, amorfe, dar puternice şi foarte reale pe care ea şi locul acela păreau să le trezească în el. Zâmbi în gând.

Poate că trebuia să se termine, dar nu exista niciun motiv pentru care să nu se bucure de ea, chiar să se afunde în ea până atunci.

Braţele lui Morfeu se strânseră în jurul lui şi îl purtară cu ele.

Lucilla îl simţi când se cufundă uşor în tărâmul viselor. I se treziră simţurile şi se simţi din nou cuprinsă de un val

de siguranţă.

Putea să-i simtă mulţumirea ca pe un lucru tangibil. Chiar dacă ea nu citea gândurile, era în stare să-i citească emoţiile, mai ales acum că el renunţase la ultima barieră pe care o ridicase ca să-şi ascundă adevărata faţă şi se unise direct cu ea, bărbat cu femeie, inimă cu inimă.

Sfărâmarea acelei bariere fusese primul semn de succes. Mulţumirea profundă care îl cuprindea în clipa aceea era altul.

Mai devreme în seara aceea, Marcus o oprise pe coridor. Fratele ei geamăn îi întâlnise privirea şi întrebase pur şi simplu:

— Eşti *sigură* că ştii ce faci?

Nu fusese nevoie să precizeze despre ce anume întreba. Ea se încruntase, dar răspunsese sincer:

— Da.

El făcuse o grimasă, dar nu mai continuase discuţia şi se duseseră în salon.

Deranjată de faptul că Marcus era cel care, din nou, se îndoia de ea, Lucilla îl privise îndeaproape pe Thomas, acordând atenţie tonului, gesturilor lui, oricărui lucru pe care reuşea să-l citească în el şi, bineînţeles, îşi consultase propriile sentimente şi simţi îndrumările Fecioarei, dar nimic nu se schimbase acolo.

Iar acum progresul la care sperase apărea uşor-uşor.

Aşa că era pe drumul cel bun, urma calea cea dreaptă, cea pe care trebuia să îl conducă pe Thomas. Fusese convinsă că trebuia să-l aducă la Vale şi să-l ţină acolo până când înţelegea ce însemna el pentru ea; ce nu apreciase pe deplin era că o parte din ce trebuia să vadă şi să afle era tocmai faptul că ea şi Vale îi erau destinate. Avusese nevoie să înţeleagă că poziţia lui de consort nu însemna doar a-i fi alături, ci că el avea un rol real pe care trebuia să-l ocupe în comunitate, iar oamenii erau gata să-l accepte.

Acesta – inclusiv fericirea acelei nopţi petrecute în patul ei – era modul în care trebuiau să stea lucrurile.

Totul era bine şi avansa cum trebuia.

Liniştită, satisfăcută şi profund mulţumită, la fel ca el, se lăsă să alunece în lumea viselor.

*

Thomas se bucură de încă două zile de fericire bucolică, înainte ca acel cocon al vieţii plăcute din Vale să se spargă şi să se sfărâme în jurul lui.

Ştiuse că perioada aceea ciudată avea să se sfârşească, dar nu se aşteptase ca finalul să vină într-un mod atât de dramatic.

Nu că s-ar fi jucat actul final, ci urma. De îndată ce îşi dăduse seama… în mod evident, locul şi momentul potrivit ca să-şi pună întrebări era după ce el şi Lucilla se retrăgeau în camera ei, deci, cu o hotărâre de fier, aşteptase să treacă cina, iar acum stătea în salon cu ea şi Marcus.

Aşa cum făcuseră în serile precedente, el şi Marcus discutau despre una, alta sau, aşa cum făceau în clipa aceea, frunzăreau ziarele pentru domni, care păreau să fie aduse zilnic la conac, în timp ce Lucilla îi încânta cu acorduri de harpă.

Serile precedente i se părură teribil de plăcute; în seara aceea, era nerăbdător să apară tava de ceai. Dar el se pricepea de minune să-şi ascundă emoţiile, o necesitate în negocierile de afaceri). Marcus părea să nu aibă nici cea mai mică bănuială despre vreo furtună clocotitoare sau o tensiune care să plutească în aer.

Lucilla era mai sensibilă. Îl privise din clipa în care îl văzuse pentru prima oară după ce Thomas pusese cap la cap toate piesele enigmei şi, în cele din urmă, desluşise planul ei, dar el se asigurase că ea nu putea vedea dincolo de masca lui. Desigur, faptul că masca revenise era ceea ce o alertase în privinţa schimbării lui.

Thomas nu putea să facă nimic în această privinţă; ea trebuia să aştepte până când puteau vorbi între patru ochi, iar el putea să renunţe la acea mască şi să o lase să vadă cât de multă furie se învolbura în spatele ei.

Privind în urmă, indiciile fuseseră tot timpul acolo,

afişate clar din momentul în care trecuse pragul conacului, dar nu fusese conştient de ceea ce se întâmpla cu adevărat, astfel că nu le remarcase. Dar în dimineaţa aceea, după micul dejun, când Lucilla se dusese să se ocupe de treburile ei zilnice, iar Marcus fusese chemat să se ocupe de un gard rupt, lăsându-l să-şi soarbă cafeaua singur la masă, un bărbat se apropiase, se prezentase ca fiind ca păstorul-şef şi îi ceruse părerea despre cireada de vite Highland de pe moşie.

Thomas îi explicase că nu ştia prea multe despre acele animalele, dar bărbatul păruse hotărât să-i arate animalele de reproducere ale moşiei, care se găseau pe păşunile mai apropiate; având farfuria goală, el ridicase din umeri şi se dusese. Oricum îşi dorise să se plimbe ca să vadă cât de departe putea să meargă fără baston. Deşi cusăturile aveau să mai rămână acolo câteva zile, descoperise că rana nu-i mai dădea bătăi de cap. Aşa că se plimbase pe câmpuri, observase animalele care îi fuseseră arătate, asimilase destul de mult din cunoştinţele păstorului şi descoperise că, la fel ca în cazul oilor, nu uitase ce învăţase demult şi că, prin urmare, chiar avea ceva de spus. Avea o părere.

El şi păstorul se despărţiră în relaţii bune.

Imediat după prânz, pădurarul-sef al moşiei, un bărbat mai în vârstă, pe nume Gibbins, îl oprise în timp ce ieşea din Sala Mare şi îi ceruse părerea despre exploatarea forestieră. Din pură întâmplare, Thomas ştia mult mai multe despre acel subiect decât despre vite sau chiar oi. Gibbins fusese încântat să audă despre experienţele lui legate de exportul şi importul de cherestea; mai multe persoane, ceilalţi fermieri implicaţi în exploatarea forestieră de pe moşie, se adunaseră în jurul lor şi petrecuseră o oră plăcută discutând despre starea pădurilor din regiune şi cererea pentru diferite tipuri de cherestea.

În cele din urmă, luându-şi rămas-bun de la bărbaţi, Thomas rămăsese cu un sentiment ciudat, ceva legat de modul în care bărbaţii îl priviseră la final, de parcă s-ar fi aşteptat la ceva mai mult din partea lui, o indicaţie, dar nu

era responsabilitatea lui.

Se îndreptase agale spre bibliotecă, gândindu-se la ce anume putea să se ascundă în spatele acelui aer de aşteptare, când bucătăreasa venise în grabă după el.

— Domnule Carrick, domnule! Oprindu-se în faţa lui, femeia cu faţa rumenă dăduse să facă o reverenţă. Ştergându-şi mâinile pe şorţ, îi spusese: Am vrut să vă întreb, domnule, dacă aţi putea să-mi daţi o listă cu felurile dumneavoastră de mâncare preferate. Cu ochi strălucitori, ea continuase să îndruge: Acum că v-aţi alăturaţi gospodăriei, nouă, la bucătărie, ne place să ne asigurăm că pregătim, din când în când, mâncarea preferată pentru familie.

Ea continuase, dar el încetase să asculte, fiindcă mintea lui se blocase pe cuvintele „v-aţi alăturaţi gospodăriei” şi „pentru familie”.

Aceea fusese prima fisură în lumea lui frumoasă.

Încă uluit, fusese de acord să facă o listă – nu că ar fi avut intenţia să facă aşa ceva –, dar, dacă ar fi spus altceva, ar fi putut să dezvăluie prea multe, ar fi riscat să arate prea mult din iureşul care se dezlănţuia în interiorul lui.

Bucătăreasa îi zâmbise încântată, mai făcuse o reverenţă şi se întorsese grăbită la bucătărie.

El îşi continuase drumul până în bibliotecă, intrase şi închisese uşa. Fusese uşurat să descopere că Marcus nu era acolo.

În următoarele două ore, se plimbase prin fata şemineului, în timp ce mintea lui revăzuse fiecare întâmplare din ultimele zile, reluând fiecare conversaţie, reevaluând totul din perspectiva a ceea ce bănuia deja.

Mai exact, analizase fiecare cuvânt pe care îl schimbase cu Lucilla.

Iar acum aştepta să le scoată de la ea.

În sfârşit, li se aduse tava cu ceai. Ea nu mai cânta, iar el şi Marcus lăsaseră revistele pe care le frunzăriseră.

Ea turnă şi le întinse ceştile, apoi începură toţi să bea. Între înghiţituri, discutară diverse banalităţi, ceea ce, graţie

anilor petrecuţi în Glasgow şi măştii lui reînnoite, îi ieşi destul de bine.

Dar nerăbdarea sporea tot mai mult, iar ea o simţea.

Când el puse jos ceaşca goală şi spuse că avea să se retragă, ea se ridică odată cu el.

Lăsându-l pe Marcus cu o revistă, părăsiră împreună biblioteca şi se îndreptară spre foaier. Urcară scările şi, aşa cum făcuseră în ultimele nopţi, ignorară uşa de la camera lui şi continuară să urce treptele din turn spre camera ei.

Ea îl conduse înăuntru, el o urmă şi închise uşa.

Se întoarse şi văzu că ea se oprise cu fata spre el; îl privea, şi pentru prima dată în toţi anii de când o cunoştea, privirea ei de smarald era nesigură.

— Ce s-a întâmplat?

Vocea ei era calmă. El simţi că ea nu avea nici cea mai mică idee ce se întâmplă.

Se uită în ochii ei, şi în ciuda dorinţei de a rămâne nepăsător, îşi simţi maxilarul încordându-se.

— Ce le-ai spus oamenilor de aici, celor din gospodărie şi tuturor celor din Vale, despre mine? De ce mă aflu aici?

Ea se încruntă uimită.

— Nu le-am spus nimic. Ea clătină din cap. N-am discutat deloc despre tine.

— Ah! Îşi lăsase bastonul în camera lui. Îşi dorea să-l fi avut ca să se prindă de ceva, să aibă ceva în mână. Rămase pe loc, cu spatele la uşă şi îşi menţinu privirea pironită într-a ei. Deci dorinţa atât de multor oameni de a-mi auzi părerea despre culturi, turmele de bovine şi de oi, despre noua fierărie, despre exploatarea forestieră şi despre atât de multe alte lucruri este pur şi simplu un semn de prietenie? El surprinse în privirea ei momentul când începu să-şi dea seama. Şi ce părere ai despre bucătăreasă, care mi-a cerut o listă cu mâncărurile mele preferate? Pentru că, din când în când, celor de la bucătărie le place să pregătească mâncărurile preferate ale familiei.

Licărirea din privirea ei crescu; conştientizarea i se citea pe chipul lui.

— Oh! Lucilla clipi, apoi făcu o grimasă. După o clipă, îşi concentră din nou privirea asupra lui. După cum am spus, nu le-am povestit nimic, dar, desigur, asta nu înseamnă că nu au ghicit, nu înseamnă că nu ştiu.

— *Ce* să ştie? El îşi rosti apăsat întrebarea şi simţi cum masca lui rafinată se frânge şi se face bucăţi. Ce ştiu *ei,* iar *eu nu ştiu?*

Lucilla îl studie o clipă, de parcă şi-ar fi dat seama că interacţiona din nou cu ea, fără acea mască de bune maniere, apoi trase aer în piept şi îşi înălţă capul.

— Că, potrivit Fecioarei, tu eşti soţul meu.

Thomas clipi, simţi tensiunea dintre ei şi fu de-a dreptul uluit. Trase aer în piept, apoi răsuflă şi mai adânc, chinuindu-se să se oprească o clipă mai lungă pentru a se lupta cu propriile reacţiile surprinzător de diferite, pentru a le stăpâni şi a le înăbuşi fără să le examineze şi fără să le permită să-i distragă atenţia. După ce reuşi să facă întocmai, el o mai fixă o dată din priviri şi, cu agresivitate stăpânită în glas, întrebă:

— Ce înseamnă asta?

Avea nevoie să afle întreaga poveste şi trebuia să o audă direct de pe buzele ei roşii.

Buzele se întredeschiseră, iar ea spuse:

— Consortul meu este bărbatul menit să fie iubitul meu adevărat, protectorul meu, soţul meu, tatăl copiilor mei.

El simţi din nou acel tremur ciudat, mai puternic de astă dată, un gol care se deschidea înăuntrul lui, de parcă realitatea se risipise. Nu era greu de înţeles de ce; cuvintele ei provocaseră un iureş de emoţii învolburate, dintre care jumătate îi erau necunoscute, aşa că le înăbuşi, le ferecă înăuntrul lui. Nu se putea să-şi *dorească* să fie consortul ei, nu putea să-şi dorească niciunul din acele roluri, din viaţa pe care ea o descria.

Se părea că acela era lucrul pe care ea şi toţi ceilalţi din Vale se aşteptau ca el să-l accepte.

Pentru a-i confirma, ea adăugă:

— El o să fie stăpân aici, alături de mine.

Thomas se încruntă.

— Dar cu Marcus cum rămâne?

Lucilla clătină din cap.

— Calea lui se află în altă parte. El nu poate să domnească în Vale, numai Doamna Văii poate, cea aleasă de Fecioară la fiecare generaţie. Ea împreună cu consortul ei.

„Noi doi împreună”.

Ea nu rosti acele cuvinte, dar el le auzi.

Nu conta. Aceea nu era viaţa pe care şi-o dorea, viaţa pe care o alesese, pe care o construise în ani întregi doar pentru sine. Viaţa pe care era hotărât să o aibă.

Acea viaţă se afla în Glasgow, nu acolo.

Dar mânia şi resentimentele clocotiră pentru că ea îl adusese în postura aceea, simţind atracţia pe care era hotărât să o nege. Să *simtă* legătura cu ea, cu locul acela, să trăiască din nou bucuria rădăcinilor lui, plăcerile foarte reale pe care le alungase cu atâta hotărâre din mintea lui.

Toate lucrurile cărora le întorsese spatele cu mult timp în urmă. Tot ceea ce refuzase constant de-a lungul anilor.

Inclusiv pe ea.

Totuşi, îl atrăsese înapoi spre locul în care emoţii pe care nu voia să le recunoască, cu atât mai puţin să le simtă, vibrau într-o mare neliniştită şi nesăbuită în interiorul lui.

Şi o făcuse intenţionat, chiar şi după ce el îi explicase că nu era ceea ce îşi dorea.

Viaţa de acolo, alături de ea, nu era ceva ce avea să accepte.

— De cât timp crezi că bărbatul care îţi e predestinat sunt eu?

O parte din el era curioasă; îşi dorea să ştie.

Ea şovăi, dar apoi îşi împinse bărbia în faţă şi, cu privirea încă pironită într-a lui, îi răspunse:

— Din Ajunul Crăciunului pe care l-am petrecut în cabana familiei Fields. Am avut bănuieli şi înainte, dar apoi am ştiut.

— Şi nu te-ai gândit niciodată să-mi spui? Trebui să

facă un efort ca să nu se plimbe, să nu se mişte; se străduia să rămână pe loc şi să-i întoarcă privirea hotărâtă. Ne-am întâlnit destul de des de atunci, dar nici măcar în ultima săptămână sau chiar mai mult de când suntem împreună, n-ai simţit că se cuvine să-mi spui?

Ea îşi încordă bărbia. Ochii i se îngustară, verdele deveni tăios şi începu să scânteieze.

— Când, mai exact, aş fi putut să-ţi spun? Tu n-ai crezut, *încă* nu crezi. Dacă tu nu accepţi puterea Fecioarei, influenţa ei, ce aş fi obţinut dacă ţi-aş fi spus că eşti unul dintre aleşii ei, ales să fii consortul meu? Vocea ei deveni tot mai puternică, accentul mai tăios, înainte ce el să răspundă, ea continuă: Era limpede că singurul mod de a ajunge să accepţi poziţia care ţi se cuvine de drept era să-ţi petreci timpul aici, cu mine, în Vale, suficient de mult pentru a vedea şi a înţelege singur. Ea îşi încrucişă braţele la piept şi îl privi în ochi. Asta a fost tot ce am putut să fac, tot ce am reuşit. Tot ce am putut să fac a fost să te aduc aici şi să am încredere că o să deschizi ochii şi o să vezi.

Planul ei funcţionase, dar el nu era dispus nici măcar acum să cedeze.

— Toate bune până aici, dar viaţa consortului tău nu este viaţa pe care o doresc eu.

El îşi rosti declaraţia cu răceală, clar, cu o brutalitate intenţionată. Chiar dacă nu mişcă niciun muşchi, nu tresări, el îi simţi reacţia – era ca şi cum ar fi plesnit-o.

Dar imediat o flacără furioasă se aprinse în ochii ei; păru să crească în timp ce îşi coborî braţele şi îşi înălţă bărbia. Ochii ei îi arseră pe ai lui.

— Deci ai decis să mergi pe un anumit drum şi, indiferent ce dovezi îţi sunt aduse sau cât de convingătoare sunt aceste dovezi, nu o să te abaţi de la el. Vocea ei rezona, vibrând de putere, era puterea personalităţii ei, a întregii ei fiinţe. Fără milă, cu asprime, Lucilla continuă: Drumul pe care l-ai ales este un drum *greşit,* dar pentru că este cel pe care te-ai hotărât să mergi, refuzi să te abaţi de la el. Că eşti încăpăţânat e puţin spus, pentru că în povestea asta îţi faci singur rău.

El pufni.

— Unii bărbaţi preferă să nu trăiască sub gheara unei pisici.

— Şi unii bărbaţi sunt orbi dincolo de orice raţiune.

În vocea ei răsunară atât durerea, cât şi furia.

El îşi ţinu în frâu emoţiile care încercau să evadeze, să răspundă, dar în ce fel nu era sigur şi nu avea de gând să se încreadă în ceea ce simţea. Nu când venea vorba de ea.

Ea se mişcă prima şi începu să se plimbe.

— Ţi s-a arătat calea cea dreaptă şi tu *chiar* ai văzut-o, ai recunoscut-o. Ea îi aruncă o privire scrutătoare. Nu te chinui să negi! Pot să văd asta. Pot să-mi dau seama.

Lucilla se întoarse, încercând cu disperare să-şi ţină sub control nervii, furia şi teama. Nu ştia de unde apăruseră cuvintele care îi zburară de pe buze, şi totuşi apăruseră, rostite fără menajamente. Nu avea idee dacă era ceea ce trebuia să spună, dacă era cel mai înţelept răspuns pe care putea să-l dea. Atât de multe depindeau de discuţia lor, dar nu se simţea în stare să gândească; se simţise atât de rar nesigură, darămite speriată.

Ea făcuse *tot ce* putuse pentru a-l face să vadă, îi oferise tot ce putuse, totul, fiecare părticică din ea pe care trebuia să o ofere, şi reuşise să facă ceea ce trebuia. Şi totuşi, el refuza. O refuza pe ea, refuza poziţia de consort al ei. Refuza totul.

Îşi simţi plămânii fără aer; abia dacă mai putea să răsufle. Mintea părea să fie la limita unei adevărate furtuni. Totuşi, trebuia să vorbească, să încerce să ajungă la el şi să-l facă să se mai gândească.

Să-l facă să se răzgândească.

— Dacă înţeleg bine – îşi menţinu ochii aţintiţi în podea, auzindu-şi emoţiile răzvrătite încă încordându-i vocea –, în ciuda faptului că înţelegi, aşa cum înţelegi cu adevărat cine eşti înăuntrul tău, că a rămâne aici, alături de mine, este calea cea dreaptă pentru tine, refuzi să o urmezi pentru că nu este o cale bătătorită de tine, ci una care îţi este oferită de altcineva – de mine, de soartă, de Fecioară.

Întorcându-se cu faţa spre el, ea îi întâlni ochii de

chihlimbar. Erau ca două agate tari şi necruţătoare.

— Am dreptate? Că mândria este cea care te guvernează în povestea asta, *până şi* în povestea asta?

Chipul lui se înăspri şi se întunecă. Ea văzu cum i se încleştează maxilarul.

Trecu o clipă, apoi el spuse:

— N-ai decât să analizezi cât vrei. Nu o să mă răzgândesc. Permite-mi să repet – să fiu consortul tău nu este o poziţie pe care să vreau să o ocup.

Ceva înăuntrul ei se frânse; emoţia îngheţă. În interior, se cutremură sub efectul propriei forţe, dar se întări ca o stâncă. Trase adânc aer în piept, apoi îşi înălţă capul şi, continuând să-l privească, ea replică:

— N-ai decât să te lupţi cu soarta cât vrei, dar povestea asta nu o să se încheie bine. Permise ca toată forţa dinăuntrul ei să se imprime în acele cuvinte. Continuă cu acelaşi calm ucigător: Permite-mi să-ţi spun ceva foarte limpede. *Nu* mai există nimeni altcineva pentru mine *sau pentru tine* şi nu o să existe niciodată. Dacă îmi întorci spatele mie, nouă, ignori tot ceea ce am putea să fim, nu o să mai existe nicio altă şansă cu nimeni altcineva, în niciun în alt loc.

Impasibil, el îi susţinu privirea vreme îndelungată, apoi, cu o nonşalanţă aparent nepăsătoare, îşi arcui o sprânceană.

— Ăsta este un blestem?

Stăpânirea ei de sine mai că se frânse; îngropându-şi degetele în pumni, de o parte şi de alta, se chinui să-şi ţină furia în frâu. În cele din urmă, cu o voce la fel de rece ca a lui, ea răspunse:

— Prin întrebarea asta, arăţi cât de limitată este înţelegerea ta, cât de puţin te-ai gândit la toate astea. Soarta nu este ceva de care să poţi fugi. Indiferent de dorinţele tale, indiferent cât de neclintită este hotărârea ta, nu o să scapi.

Ea se opri, apoi îşi aminti că, indiferent cât de încăpăţânat era, el *rămânea* consortul ei, şi făcu o ultimă încercare ca să-l influenţeze.

— Eu nu te pot opri, viaţa ta este a ta. Totuşi, una este să te condamni pe tine la nefericire, dar, în povestea asta, mă condamni şi pe mine.

Privirea lui fusese împietrită, dar la ultimele cuvinte rostite de ea, chihlimbarul ochilor lui se îmblânzi pentru o fracţiune de secundă. Ea văzu, îndrăzni să spere, dar apoi el se uită în spatele ei, către pat. Când îşi întoarse privirea spre ea, redevenise de piatră; chiar dacă nu se mişcase, ea putea să-şi dea seama că el se retrăsese, punând o distanţă şi mai mare între ei.

O părăsea.

Panica îi prinse pieptul în gheare. Ce putea să mai spună? Se închisese în faţa ei, a tuturor celorlalţi oameni şi a celorlalte lucruri din Vale; putea să simtă că voia să o ţină la distanţă, că nega ideea de a fi împreună, că refuza totul. Respingea şi refuza să audă. Să creadă sau cel puţin să se gândească.

Nu avea nici cea mai vagă idee de unde venea o respingere atât de nemiloasă, aproape violentă şi pe deplin hotărâtă. Nu avea nicio idee ce putea să se ascundă în spatele ei, ce anume îi dădea o asemenea putere. Totuşi, forţa aceea îi împietrise atât inima, cât şi chipul şi ridicase un scut impenetrabil peste ochii lui.

Ea nu mai putea face nimic.

Când îşi dădu seama, îşi simţi inima într-o menghină de gheaţă.

În realitatea brutală, independenţa învingea soarta.

O învingea chiar şi pe Fecioară.

Iar asta îi luă cu asalt lumea.

Când el vorbi, tonul îi era distant, de parcă vedea deja legătura dintre ei ca fiind ceva din trecut.

— Timpul nostru împreună nu a fost ceea ce am crezut că a fost. Am fost sincer când am spus cum îmi văd viitorul, ştiai ce cred. Totuşi, împotriva dorinţelor mele, ai căutat să-mi schimbi drumul. Tu şi Fecioara ta aţi eşuat şi va trebui să trăiţi cu asta. El îşi înclină aproape imperceptibil capul – era parodierea unei plecăciuni. Iar acum, îţi urez numai bine! O să plec înainte de ivirea

zorilor.

Lucilla nu spuse nimic; nu mai era nimic de spus.

Se uită cum singurul bărbat pentru ea se întoarce cu spatele, deschide uşa şi pleacă din cameră.

Cum închide uşa în urma lui.

Se uită lung la panourile din lemn. Trebuia să-l lase să plece. Chiar prin iureşul învolburat dinăuntrul ei, ştia. Înţelegea.

Chiar accepta.

Totuşi, încă se simţea de parcă inima îi fusese smulsă din piept, făcută bucăţi şi călcată în picioare.

Iar senzaţia aceea, era foarte sigură, era ceva ce nu putea uita niciodată.

Capitolul 15

Rămase la fereastra camerei ei şi îl privi cum pleacă. Zorii zilei încă brăzdau cerul când, călare pe bidiviul lui cenuşiu, plecă spre viitor. Viitorul lui stabilit, cel care nu o includea.

Ea nu avea lacrimi de vărsat – nici de furie, nici de durere nici măcar în aşteptarea nenorocirii despre care ştia acum că plana la orizontul ei. Dacă aşa trebuia să fie, prea bine; dacă tuna şi fulgera, nu se schimba nimic. După cum îi spusese el, ea nu reuşise să-l convingă să se abată de la drumul lui şi să urmeze calea cea dreaptă cu ea.

În felul în care privea el lucrurile, aceea era pierderea ei şi câştigul lui.

Îl privi cum pleacă până când coti pe drum şi nu-l mai zări.

Numai atunci trase mai adânc aer în piept. Îşi încrucişă mâinile la piept, se uită în zare şi, în cele din urmă, îşi permise să privească înăuntru.

Dezamăgirea îi îngreuna sufletul. Un pustiu sterp, presărat de sentimente puternice, dar neputincioase, se întindea, nesfârşit, înăuntrul ei.

Inspiră, răsuflă. Aşteptă.

Nimic din viaţă nu era bătut în cuie, nu dacă implica oameni. Fiecare suflet avea liber arbitru; fiecare persoană, indiferent cât de slabă, avea dreptul să-şi aleagă destinul.

Cu deliberare şi intenţie, el îşi alesese calea deja stabilită şi, prin refuzul atât de hotărât al unui destin pe care ea şi Fecioara îl puseseră la picioarele lui, el reuşise, cel puţin în parte, să-i rescrie viitorul.

În mod ireversibil.

Deci ea unde se situa în toată povestea aceea? Cum rămânea cu dreptul *ei* de a defini viaţa pe care şi-o dorea, de a revendica viaţa pe care o crease până la maturitate, aşteptând să fie a ei?

Ce îi rămânea acum?

Vreme îndelungată, ea se uită pe fereastră la ţinutul pe care îl acceptase drept moştenire, pe care ea era hotărâtă să îl protejeze şi de care să aibă grijă. În cele din urmă, ea răsuflă şi, închizând ochii, se întinse, şi spre surprinderea ei, îşi găsi calmul obişnuit aşteptând. Aşteptând să o învăluie şi să o atragă, să o ancoreze…

Se aşteptase să se simtă mai puţin sigură, mai puţin stabilă.

Se părea că viaţa continua, iar ea era suficient de puternică pentru a îndura. Trase din nou aer în piept şi se simţi cuprinsă de o hotărâre de fier. Ea era descendenta unei linii lungi de femei care îşi găsiseră drumul prin vremuri tulburi, prin furtuni şi înfrângeri emoţionale, dar şi fizice; aşa cum ele nu renunţaseră, nici ea nu avea să evite să îşi facă datoria.

Avea să îndure.

Se născuse pentru asta – indiferent cum evoluau lucrurile – şi avea de gând să meargă înainte.

Cu mai multă siguranţă, îşi permise să-şi analizeze emoţiile, recunoscându-le şi acceptându-le înainte de a le da deoparte. Da, erau răni mai multe, iar sub ele, un gol pustiu, neîncrederea că el plecase cu adevărat fără să facă nici măcar o încercare de a înţelege, iar dincolo de ea, de toate acele sentimente, vibra dorinţa. Un gol pustiu; era

ceva ce se aşteptase să simtă, pe lângă gândurile sâcâitoare şi inutile că ar fi putut – ar fi trebuit – să facă altceva pentru a-l ţine şi a-l lega de ea.

Ea înţelese de la început că acea decizie trebuia să fie a lui. În totalitate a lui, fără influenţe necuvenite din partea ei.

Fără presiunea deplină a iubirii ei.

O iubea? Lucilla se îndoia că o iubea, nu aşa cum ar fi trebuit, nu aşa cum ar fi iubit-o dacă şi-ar fi revendicat poziţia alături de ea. Recunoscând că era posibil, îi oferea şansa de a deveni realitate, dar el făcuse cale întoarsă fără să dea o şansă iubirii, fără să se gândească măcar să dea o şansă iubirii.

Ea îl iubea?

Mintea i se opri, nedorindu-şi să sape mai adânc.

Lucilla deschise ochii, privi lung afară şi se chinui să recunoască acel lucru.

— Da.

Adevărul răsună înăuntrul ei, sacru, neabătut.

Îl iubise ani întregi; în sufletul ei fusese plantat un sâmbure de dragoste necondiţionată, liniştită şi răbdătoare cu atât de mult timp în urmă, încât crezuse că aşa avea să fie. Dar dragostea ei nu mai era bobocul acela delicat. Chiar dacă fusese conştientă de schimbările treptate intervenite de-a lungul anilor, până în acel moment, nu îşi dăduse cu adevărat seama cât de mult se schimbase în ultimele zile, cum interacţiunea lor constantă ca adulţi invitase sămânţa aceea îngropată demult la o viaţă liberă şi înfloritoare.

Dragostea nu era ceva căruia să i se poruncească. Ea venea cu propriii termeni, era guvernată de propriile reguli şi nu avea nevoie de permisiunea de a deveni o forţă care constrângea, apuca şi nu elibera niciodată.

Aşa era dragostea ei pentru el acum, şi singurul lucru pe care putea să-l facă era să o simtă, să o recunoască, să onoreze dragostea şi pe sine, să-i rămână fidelă şi să aştepte pentru a vedea dacă el avea să se întoarcă vreodată ca să revendice dragostea şi pe ea.

Timpul avea să îi spună.

Aşa că era nevoită să aştepte din nou, să-şi pună inima şi viaţa personală undeva în adâncul minţii.

Trase aer în piept, forţă aerul să intre mai adânc în plămâni. Atunci, expirând, îşi coborî braţele şi se întoarse la uşă, revenind la ce avea de făcut în acea zi.

Viaţa mergea mai departe.

Acceptă că fusese nevoită să-l lase să plece, că trebuia să aştepte ca el să ajungă singur la înţelegere şi acceptare, dar, pentru prima dată în viaţa ei, nu mai avea încredere că, dacă urma poruncile Fecioarei, totul avea să fie bine în cele din urmă. Nu în cazul acela. Nu pentru ea şi pentru el.

El îi luase acea credinţă când plecase, iar Lucilla nu credea că avea să o mai recupereze vreodată.

*

Thomas nu ajunse nici măcar la Ayr înainte să fie cuprins de sentimentul că făcuse o greşeală îngrozitoare. O simţea ca o greutate care îi zdrobea pieptul, care îl făcea să-i fie din ce în ce mai greu să respire cu fiecare kilometru pe care îl parcurgea.

Refuză să recunoască sentimentul acela lipsit de sens, scrâşni din dinţi şi îşi văzu cu încăpăţânare de drum.

*

În răcoarea serii, la patru zile după aceea, el închise în urma lui uşa casei, îşi puse pălăria pe cap, strânse vârful bastonului – mai degrabă un accesoriu la modă decât un suport necesar – şi porni să parcurgă scurta distanţă spre reşedinţa unchiului şi a mătuşii lui, aflată pe Stirling Street. Mătuşa lui organiza o serată şi, ca de obicei, insistase ca el să participe; ea trecuse pe la biroul lui ca să se asigure că primise invitaţia şi, răbdătoare, subliniase că nu avea cum să se însoare bine dacă nu acorda atenţie tinerelor doamne disponibile.

Nu putea să o contrazică. Într-adevăr, acum înţelegea

ce rost avea să se decidă mai devreme decât mai târziu. Cu cât alegea mai repede tânăra care să îi devină soţie, cu atât aveau să se risipească mai repede gândurile legate de Lucilla şi de ispita ei trainică, care i se agăţau necruţător de suflet.

Oprindu-se la colţ ca să lase să treacă o trăsură, îşi îndoi piciorul stâng. Îşi vizitase medicul cu o zi înainte şi îi fuseseră desfăcute cusăturile. Henderson îşi petrecuse cea mai mare parte a şedinţei ridicând în slăvi cusăturile excelente făcute de Lucilla şi eficacitatea extraordinară a unguentului pe care îl folosise. El nu ascultase; îşi dorise doar să scape de cusături, ultima amintire fizică a Lucillei, şi ca timpul petrecut la ţară să se şteargă.

Dacă ar fi putut şterge la fel de uşor şi amintirile din mintea lui!

Odată cu lăsarea treptată a nopţii şi adâncirea amurgului, străzile din cartier deveneau teribil de liniştite. Huruitul roţilor de trăsură se auzeau de ici, de colo, în timp ce doamnele se îndreptau spre întâlnirile lor, licărirea puternică a felinarelor făcând să strălucească alama şi argintul hamurilor şi trăsurilor. O ploaie înviorătoare care căzuse mai devreme împrospătase aerul şi curăţase trotuarele şi străzile, făcându-le să pară mai închise la culoare decât erau în realitate, încă strălucind prin locurile în care lumina licărea în băltoacele mici dintre pietre. Asemenea lui, câţiva domni profitaseră de ocazia oferită de un eveniment social organizat în apropiere ca să-şi mai dezmorţească picioarele, dar, altfel, acea parte de oraş aluneca în odihna ei obişnuită de seară.

O odihnă care invita la introspecţie; chiar dacă ultimul lucru asupra căruia îşi dorea să insiste era trecutul lui recent, în timp ce coti spre Candlerigg Street şi îşi continuă plimbarea, Thomas nu putu, pur şi simplu nu putu să nu revadă şi să nu retrăiască ultimele câteva zile.

După ce plecase, fugise de la Lucilla şi din Vale, el ajunsese în Glasgow dimineaţa târziu. Îşi explicase greutatea permanentă din piept prin atmosfera sulfuroasă din oraş… La urma urmei, vântul fusese absent, iar ceaţa şi

fumul plutiseră greoi în aer.

Era ceva foarte diferit de aerul curat din Vale.

Alungă din minte acea comparaţie şi îl îndrumase pe Phantom spre grajdurile în care bidiviul cenuşiu fusese adăpostit, apoi se îndreptase cu paşi şchiopătaţi spre reşedinţa lui, cărându-şi sacul şi încercând să ignore pulsaţia reapărută în gambă. *Fusese nevoit* să plece din Vale, fusese nevoit să plece numaidecât, fără să mai rişte să o revadă pe Lucilla. Cel puţin ajunsese acolo, era în siguranţă în Glasgow, din nou concentrat asupra drumului lui.

Cu acea justificare bine întipărită în minte, intrase în reşedinţa lui doar ca să-şi dea seama că era duminică. Astfel, nu fusese în stare să se piardă imediat în muncă. Avea o cheie de la birou; ar fi putut intra, dar birourile erau goale şi ar fi fost frig, fără vreo urma de distragere a atenţiei. Şovăise, neştiind dacă voia să-şi viziteze unchiul şi mătuşa ca să le spună că se întorsese, dar, dată fiind ora, ar fi însemnat să rămână la prânz şi să povestească despre timpul petrecut la Carrick şi în Vale. Nu se simţise pregătit să o facă. Nu se simţise nici măcar pregătit să evite întrebările.

Se dusese într-o tavernă din apropiere pentru o halbă de bere şi ceva de mâncare, apoi se hotărâse să-şi petreacă restul zilei şi seara în reşedinţa lui. Camerele lui erau bine amenajate şi confortabile, aproape luxoase, dar pereţii i se păruseră prea strâmţi, încăperile prea întunecate, iar o răceală neaşteptată i se strecurase în oase.

Singura lui ocupaţie fusese să-i scrie lui Manachan că revenise în Glasgow, lucru care îl făcu să îşi dea seama că nu reuşise să rezolve problema care afecta clanul, afectându-l mai mult decât credea.

Îşi spusese că totul avea să fie bine de îndată ce îşi ocupa din nou funcţia de partener principal al Carrick Enterprises şi avea să se piardă în rutina lui obişnuită.

În ciuda oboselii provocate de lunga călătorie, dormise prost.

Se trezise devreme şi, din dorinţa de a reveni la viaţa lui adevărată, se dusese la birou. Avusese nevoie să-şi reia activităţile obişnuite, să-şi regăsească echilibrul şi să se simtă din nou pe picioarele lui.

Trecuse pragul uşii cu sigla aurită. Doamna Manning şi Dobson se ocupau deja de sarcinile lor de dimineaţă; ambii îl întâmpinaseră cu căldură, iar el le răspunsese ca de obicei şi aşteptase să fie cuprins de sentimentul că se întorsese acasă.

Dar nu fusese.

Înăbuşindu-şi neliniştea, traversase coridorul ca să ajungă la biroul lui. Intrase, închisese uşa, se dusese la birou şi se aşezase în spatele lui. Se uitase prin dosarele şi documentele care îl aşteptau acolo şi nu simţise nimic.

Doar apăruse un gol îngrozitor acolo unde se aşteptase să simtă ardoare şi o anumită senzaţie de uşurare.

Tulburat, se uitase lung la dosare şi la scrisori, incapabil să accepte că nu putea să aibă niciun fel de entuziasm faţă de ceea ce înainte îi acaparase atenţia fără nici cel mai mic efort. Faţă de ceea ce, înainte, fusese centrul existenţei lui.

Retrăind momentul acela, trase încordat aer în piept şi, cu capul înălţat şi cu bastonul fluturând, continuase să se plimbe încet. Îşi dorea să fie în stare să nu se mai gândească la noua lui obsesie, să nu mai retrăiască ultimele zile şi toate greşelile pe care era hotărât să le lase în urmă. Totuşi, amintirile continuaseră să se joace neîncetat în mintea lui, refuzând să-l lase să le îngroape cu disperarea cu care voia să o facă.

În acea primă dimineaţă de la întoarcere, fusese obligat să se confrunte cu realitatea pe care încă refuza să o accepte ca fiind altceva decât un ultim adevăr, poate o stare trecătoare, dar nu mai mult decât atât. Nu *voia* să-i permită să fie mai mult decât atât. Îşi petrecuse peste un deceniu clădindu-şi o viaţă acolo, în biroul lui, ca partener principal al Carrick Enterprises, iar acum trebuia să creadă că nu mai însemna nimic? Că se putea ca, de la bun

început, să fi greşit când alesese acel drum?

Că nu îi atrăgea atenţia pentru că nu îi cucerise inima?

„Trebuie să înveţi să gândeşti atât cu inima, cât şi cu mintea”.

În acea dimineaţă, aşezat în spatele biroului, tulburat şi revoltat, auzise în minte vocea lui Manachan. Moşierul era peste măsură de viclean şi de abil, dar de unde să fi ştiut unchiul lui toate acelea? Situaţia cu care se confrunta el acum?

Închisese ochii, apoi, cu maxilarul încleştat, clătină din cap, deschisese ochii şi începuse să se ocupe de afaceri.

Îşi spusese că lipsa de concentrare provocată de timpul petrecut la ţară avea să dispară.

Quentin şi Humphrey ajunseseră şi, pentru prima dată în viaţa lui, fusese nevoită să scoată şi să-şi pună masca pentru a-i saluta, a vorbi şi a se pune la curent cu noutăţile, ascunzând amorţeala îngrozitoare ce pusese stăpânire pe el.

Era limpede că afacerea se desfăşurase fără probleme în lipsa lui. Quentin cunoştea regulile pe care le stabilise Thomas, iar Humphrey se implicase, preluase rolul de zi cu zi al lui Thomas şi se descurcase foarte bine.

Thomas nu ştia de ce o făcuse, dar folosise rana de la picior drept scuză pentru a nu prelua sarcinile de care acum se ocupa Humphrey.

Mai mult decât oricare dintre reacţiile lui, aceea îl tulburase peste măsură.

„Ce fac?”

Îşi pusese întrebarea aceea tot restul zilei şi în seara petrecută cu o sticlă de whisky în faţă.

La un moment dat în noaptea aceea, se trezise şi se gândi că, în adâncul sufletului, nu îşi dorea cu adevărat să îşi reia vechea funcţie.

Carrick Enterprises nu avea nevoie de el… într-adevăr, putea să funcţioneze perfect fără el. Iar el nu avea nevoie să fie acolo, în birou, ca afacerea să înflorească.

Şi dacă lucrurile stăteau aşa, funcţia aceea nu putea

să-i ofere ce avea nevoie, nu putea să-l înrădăcineze, să-l ancoreze şi, în cele din urmă, nu avea cum să-l mai mulţumească. Nu putea, nu avea cum să satisfacă nevoia lui profundă de a găsi un loc al *lui,* potrivit pentru el, să facă ce îşi dorea, alături de oameni care aveau nevoie de el, într-un rol pe care numai el putea să-l aibă.

În ciuda vechii lui convingeri, poziţia de partener principal al Carrick Enterprises nu era una care se înrădăcinase în sufletul lui şi refuza să-i dea drumul.

Totuşi, ceva, altcineva şi un alt loc o făcuseră.

Dăduse paharul pe gât şi refuzase pur şi simplu să creadă asta. Să nu-şi dorească să ocupe din nou funcţia aceea era acelaşi lucru cu a nu-şi dori înapoi viaţa construită cu grijă, iar acel lucru nu putea să fie, *nu era* adevărat.

Hotărâse că whisky-ul fusese cel care vorbise. Pusese dopul şi se culcase.

Nu că ar fi dormit, nici măcar după ce băuse whisky.

De atunci, trăise hotărât, ca înainte, făcuse toate lucrurile pe care le făcuse înainte şi aşteptase ca efectul şederii lui la ţară să dispară, ca strângerea de inimă să se relaxeze şi să se risipească.

Acel lucru nu se întâmplase.

Încă.

Rămăsese convins că, odată cu trecerea timpului, avea să se întâmple. Că, odată cu trecerea timpului, avea să îşi recapete entuziasmul faţă de viaţa aceea şi putea fi capabil să meargă înainte aşa cum îşi dorise dintotdeauna, urmându-şi calea spre viitor, definită cu mare grijă.

Participarea la serata mătuşii, în acea seară, trebuia să fie primul lui pas pe calea aceea de când se întorsese.

Nu îşi dorise să ajungă prea devreme şi să fie printre primii invitaţi, să discute cu mamele şi fiicele lor pline de speranţă, în timp ce aştepta să-i salute pe unchiul şi mătuşa lui, aşa că o luase pe un drum ocolitor de la reşedinţa lui din Bell Street; se îndreptase spre nord, de-a lungul Candlerigg Street, apoi traversase drumul ca să treacă agale prin grădinile din jurul bisericii Sfântul David.

Ajungând pe Canon Street, o luă spre est, la puţin după aceea având de gând să se îndrepte spre sud spre Stirling Square şi să continue pe Stirling Street, spre casa familiei Hemmings.

Din păcate, ocolul fu ocazia perfectă de a-şi aminti tot ce se străduise să uite.

Precum nevoia pe care o simţise, atât de sincer exprimată, la Lucilla şi la atâţia oameni din Vale.

Nu înţelesese imediat de ce o numise astfel. La ea, o văzuse ca pe o simplă emoţie în fascinanţii ei ochi de smarald, un semn al focului ei interior, al iubirii ei înverşunate.

Abia acum, când mintea lui se concentrase atât de insistent pe propria lui nevoie – dorinţa de a fi cu adevărat necesar altora – recunoscuse, în sfârşit, ce era acea emoţie din ochii ei, ce fusese.

Ea îi arătase, îi dezvăluise şi exprimase deschis cea mai adâncă vulnerabilitate şi avusese încredere că el avea să o vadă, să o recunoască şi s-o onoreze.

El o văzuse, dar nu reuşise să recunoască absolut conştient realitatea. Pentru că realitatea aceea, de a-i fi necesar Lucillei, era o mare parte din ceea ce alimenta hotărârea încă înrădăcinată atât de adânc în sufletul lui.

Mintea lui refuzase să accepte, dar se părea că inima o ştiuse. Faptul că nu văzuse realitatea nu îl salvase de adevăr, de efectele şi de puterea lui.

Şi nu fusese ademenit doar de ea; dorinţa de a fi necesar – de a fi dorit – fusese atât de puternică, venind din partea atâtor oameni din Vale şi din atâtea direcţii, încât fusese îmbătat de seducţia ei.

Strângând din buze, îşi scutură umerii de parcă ar fi putut să se descotorosească de amintiri.

În ciuda oricărei ispite, în ciuda tuturor avantajelor, el nu putea să se lase bătut. Îşi încleştă maxilarul. În ciuda argumentelor clare ale Lucillei, ale lui Marcus şi ale tuturor celorlalţi din Vale – că, după ce văzuse şi recunoscuse rolul pentru care ei credeau că era sortit, el avea să capituleze şi să rămână – nu putea să o facă. În realitate, nu putea să se

supună voinţei Fecioarei.

Se convinsese, cu mult timp în urmă, că nimic altceva în viaţa lui nu era mai important decât faptul că el trebuia să deţină controlul, că *el* îşi definea şi îşi dicta propria cale fără amestecul altcuiva.

Când înţelesese, în cele din urmă, ce se întâmplase în Vale, capcana care îi fusese întinsă, indiferent cât de bine intenţionată, se simţise trădat. Nu văzuse asta până ce nu deschisese ochii lui şi aproape că fusese prea târziu ca să dea înapoi. Fusese împins fără voia lui într-o viaţă foarte diferită şi mult mai primejdioasă decât cea pe care şi-o crease în mintea lui.

În *mintea,* nu în inima lui.

Cuvintele acelea răsunaseră în conştiinţa lui în timp *ce* ajungea la balustradele din Stirling Square; nu îşi amintise să se fi întors spre sud, dar picioarele îl purtaseră singure. În timp ce îşi continuase drumul de-a lungul gardului din fier forjat, îşi amintise de ce nu era un lucru înţelept să-ţi urmezi inima. Nu era un lucru sigur. De ce era mult mai bine să urmezi planul stabilit de o minte rece şi pragmatică.

Când se întorsese spre Stirling Street, se îndreptase de umeri, pregătindu-se pentru supliciul care îl aştepta.

Supliciul unei tinere doamne şi al mamei care încerca să-i găsească partida potrivită; Thomas ar fi preferat să fie oriunde altundeva.

O imagine trecătoare a acelui altundeva, împreună cu Lucilla, îi licărise în minte. Privind în urmă, toată mânia lui, acea manie justă pe care o simţise când îşi dăduse seama ceea ce ea tocmai făcuse şi de ce, fusese greşit direcţionată. Şi exagerată. Un acord al sorţii şi al uneltirilor unui ticălos îl aduseseră în braţele Lucillei şi, chiar dacă ea profitase de situaţie, o făcuse doar pentru a-i arăta posibilităţile, perspectiva care se dezvăluia înaintea lui şi a ei, permiţându-şi sieşi şi celorlalţi din Vale să aibă şansa de a-l ispiti. Totuşi, în cele din urmă, ea nu încercase să-l ţină acolo împotriva voinţei lui. Îl lăsase să plece… Nu îşi dorise, dar o făcuse, de parcă ar fi înţeles că nu putea să-l lege

niciodată, nu împotriva voinţei lui şi nu contra angajamentului de a merge pe drumul ales de el.

Thomas era nevoit să recunoască, să accepte că ea şi Fecioara ei dăduseră dovadă de înţelegere şi onestitate.

„Trebuie să înveţi să gândeşti cu inima, dar şi cu mintea”.

Din nou Manachan.

Ajuns în faţa porţii deschise a reşedinţei lui Quentin şi a lui Winifred, Thomas se desprinse din ghearele amintirilor şi urcă treptele care duceau la uşa de la intrare. Fu deschisă de majordomul lor, care îi zâmbi de bun venit, îi luă pălăria şi bastonul, apoi îl conduse în salon.

Fu învăluit de sunetele discordante a zeci de voci, care se străduiau să se facă auzite. Winifred, aflată la câţiva paşi depărtare de uşă, îl văzu; îi zâmbi cu încântare când el se aplecă peste mâna ei. Îndreptându-se de spate, îi sărută obrazul.

— Ce adunare minunată, dragă mătuşă. Eşti bucuroasă?

— Sunt mai mult decât bucuroasă să te văd aici, dragul meu băiat. Winifred aşteptă cât el făcu un semn din cap spre Quentin, care discuta unul dintre politicienii locali. Acum! zise Winifred şi îl bătu uşor cu evantaiul de fildeş pe mânecă. Ar fi multe tinere pe care ar trebui să le cunoşti.

El oftă în sinea lui, dar nu încercă să se opună; când venea vorba despre aspiraţiile de peţitoare ale mătuşii, Thomas aflase că era cel mai bine să se predea cu graţie. Acum că Humphrey se aşezase la casa lui cu Andrea, Winifred îşi îndreptase toată atenţia asupra lui, iar scopul ei era acelaşi cu al lui. Iar Thomas încerca din răsputeri să fie recunoscător.

Winifred i-o prezentă pe o anume domnişoară Mack, care sosise de curând din Perth pentru a-şi vizita sora. De îndată ce schimbă câteva cuvinte cu ea, Winifred îl trase ca s-o salute pe Lady Janet Crawley, pe care o cunoscuse anterior, dar care în seara aceea era însoţită de o verişoară, domnişoara Vilbray.

După mai multe asemenea prezentări, se simţi

cuprins de o plictiseală profundă; feţele doamnelor păreau să se estompeze, toate erau delicate, fermecătoare, dulci, timide sau rezervate, însă niciuna nu părea capabilă să-i atragă atenţia mai mult de câteva minute pe care le petrecuse discutând cu ele, înainte ca Winifred să-l îndemne să continue.

În realitate, serata aceea nu era cu nimic diferită de celelalte la care participase, dar, din anumite motive, părea insuportabilă.

Lipsită de sens.

În cele din urmă, Winifred îl lăsase să se descurce singur, iar el rămase o secundă în mijlocul încăperii, cu fluvii de conversaţii învolburându-se în jurul lui. Şi totuşi, dincolo de toate, el era singur... Iar atunci adevărul îl lovi puternic.

Iar senzaţia de a fi făcut o greşeală catastrofală îl cuprinse din senin şi aproape îl sufocă.

„Pentru tine, eu întotdeauna o să aduc viaţă”.

Iată ce anume îi lipsise fiecărei tinere pe care o întâlnise în seara aceea – viaţa. Adevărata vibraţie, cea care era izvorâtă din suflet şi aprindea focul în spatele ochilor limpezi şi adăuga o strălucire tangibilă prezenţei sale.

Lucilla întruchipa acea calitate, cel puţin pentru el. Iar viaţa ei îl aducea şi pe *el* la viaţă. Îl făcea să se simtă complet viu într-un mod în care nimeni altcineva nu reuşise să o facă.

Iar acum, cu ochii mari deschişi, privind ce putea să fie, ce putea să aibă, dar şi ce îl aştepta în Vale, *nu* mai putea să pretindă că altcineva, acolo sau altundeva, putea să se compare vreodată cu ea.

Ea îi adusese *cu adevărat* viaţă, exact aşa cum îi promisese, o apreciere profundă şi adevărată a ceea ce putea fi viaţa – ceea ce *putea fi* viaţa lui.

Ochii lui *chiar* se deschiseră şi nu mai putea niciodată să-i închidă.

Nu mai putea să pretindă că altă femeie avea să i se potrivească vreodată.

În inima lui, ştia că doar una singură i se potrivea.

Revelaţia – adâncimea, amploarea şi absolutul ei – îl zgudui.

Aceea era capcana, adevărata capcană, una creată de propria voinţă, de propria laşitate.

Ameţit, reuşi să păstreze pe chip o mască de bonomie apatică, în timp ce îşi croi drum prin mulţime, spre colţul încăperii. Găsi un loc undeva la marginea mulţimii, unde putu să tragă încordat aer în piept.

„Nu mai există nimeni altcineva pentru mine sau pentru tine şi nu o să existe niciodată. Dacă îmi întorci spatele mie, nouă, ignori tot ceea ce am putea să fim, nu o să mai existe nicio altă şansă cu nimeni altcineva, în niciun în alt loc”.

Îl avertizase, dar el se gândise că exagerase.

Acum ştia că nu fusese aşa.

Îi era imposibil să se gândească măcar să petreacă mai mult de câteva minute cu oricare altă femeie; gândul de a fi intim cu oricare dintre ele îl lăsa pur şi simplu rece.

Rece şi singur.

Ea îl avertizase că nefericirea avea să poposească în viaţa lui; el crezuse că ea exagerase.

Şi, într-adevăr, nu era atât nefericire, cât un gol, un hău care se tot lărgea şi se adâncea, un gol al dorinţei singuratice pe care nimic nu părea să-l uşureze, şi cu atât mai puţin să-l umple.

Îşi lăsase inima şi sufletul în urmă când plecase din Vale. Stând în mijlocul societăţii din Glasgow, fusese nevoit să înfrunte faptul că *aşa* se simţea, acela era felul în care îl afectase plecarea din Vale.

Acela nu era locul lui; acolo nu exista nimic pentru el. Locul lui adevărat, pe care trebuia să-l ocupe, de dragul lui, dacă nu al altcuiva, nu era acolo.

Rolul acela, de drept, singurul care avea să-l satisfacă, se găsea spre sud, în Vale. Lângă ea.

Împreună cu sufletul pe care pământul îl revendicase şi cu inima pe care acum îşi dădea seama că o lăsase în urmă.

O iubea pe Lucilla?

Chiar nu ştia.

O dorea neîncetat?

Da.

Ea fusese o ispită puternic impregnată pe sub pielea lui şi adânc înrădăcinată în psihicul lui vreme de mai bine de un deceniu şi, pe măsură ce se maturizaseră, atracţia ei şi felul în care el o conştientiza nu făcuseră decât să sporească.

Putea el, cu toată sinceritatea, să-şi închipuie o viaţă, un viitor care să nu o includă?

Răspunsul, o reacţie negativă izbitoare, răsună înăuntrul lui.

Se întoarse spre oamenii adunaţi în faţa lui; indiferent cât de sofisticaţi, eleganţi, frumoşi, fermecători şi puternici erau, fiecare minut pe care îl petrecea în compania lor întărea adevărul. Pentru el, ei şi comunitatea lor erau lipsite de substanţă; ei nu contau. Ba, mai mult, acolo, în compania lor, era o simplă umbră a ceea ar fi putut fi.

Dacă îşi dorea şansa de a duce o viaţă plină de satisfacţii şi de sens, dacă voia să-şi revendice inima şi sufletul, trebuia să se întoarcă, să dea ochii cu Lucilla şi să facă tot ce era nevoie ca să-şi recâştige poziţia pe care i-o oferise şi pe care el o respinsese atât de arogant şi de greşit.

Trebuia să-şi schimbe cursul.

În clipa aceea, în seara aceea.

Trase adânc aer în piept.

Din momentul în care plecase din Vale, indiferent ce încercase, puterea din spatele acelei dorinţe de a se întoarce sporise cu fiecare minut, cu fiecare oră. Până în clipa aceea, *nimic* nu păruse mai important decât acea nevoie urgentă de a se întoarce.

Nu mai putea să se împotrivească. Nu mai avea puterea de a nega acea dorinţă, acea forţă imperativă.

Ceva din interiorul lui se frânse. Cedă.

Iar bărbatul care putea să fie, bărbatul pe care încercase din răsputeri să-l ucidă, să-l nege şi care nu

riscase niciodată să fie el însuşi se eliberă de orice constrângere şi îşi asumă responsabilitatea.

Căută prin încăpere şi îi zări pe Winifred şi pe Quentin. Înăbuşindu-şi disperarea de a se vedea plecat, traversă mulţimea ca să li se alăture.

Quentin îl privi curios.

Winifred zâmbi.

— Ceva posibilităţi?

Mintea lui se concentra deja pe ce urma să facă. În ciuda tristeţii pe care o simţea înăuntrul lui – cum putuse să fie aşa de prost? –, încercă să zâmbească, dar, după felul în care se risipea încântarea lui Winifred, nu prea îi reuşea. Îşi transformă expresia într-o grimasă.

— Mă supără piciorul. Am făcut drum lung până aici şi cred că am întrecut măsura.

— Oh!

Winifred se îngrijoră. Thomas se simţea ruşinat.

— Dar, spuse ea, bătându-l uşor pe braţ, măcar ai venit şi ai întâlnit nişte doamne pe care nu le cunoşteai. Data viitoare, o să aveţi mai mult timp să vorbiţi.

El nu reuşi să se forţeze să încuviinţeze din cap. În schimb, întinse mâna spre unchiul lui.

— Domnule!

— Ai grijă, băiete! Strânsoarea lui Quentin era puternică. Şi nu veni la birou dacă piciorul tău are nevoie de mai multă odihnă!

Thomas clătină din cap, apoi cedă în faţa impulsului, se aplecă şi sărută obrazul mătuşii. Fusese o mamă pentru el în măsura în care îi permisese, dar se îndoia că avea să-i împărtăşească prea multe din viaţa lui de acum înainte.

Winifred clipi spre el, încercând să citească expresia de pe chipul lui şi nu reuşi. Din nou îl bătu uşor pe braţ, dar de astă dată a binecuvântare.

— Da, Thomas, să ai grijă!

Cu o plecăciune scurtă, îi lăsă, ieşi din încăpere, îşi luă pălăria şi bastonul şi părăsi casa.

Ajuns pe trotuar, aruncă o privire în urmă, apoi studie străzile liniştite. Putea prea bine să vină în vizită, dar aceea

nu ar fi niciodată – nu putea fi niciodată – casa lui.

Dădu să se întoarcă spre reşedinţa lui pe drumul cel mai scurt.

În jurul lui, inima oraşului Glasgow bătea, dar nici inima, nici sufletul lui nu se aflau acolo.

Inima lui aparţinea altcuiva, iar sufletul îşi găsise adevărata casă.

Urma să plece a doua zi dimineaţă şi să nu se mai întoarcă.

*

Avea multe de aranjat, o întreagă viaţă pe care să o planifice. Se aşeză la biroul din reşedinţa lui şi, cu toate lămpile aprinse, luă toate lucrurile pe rând.

Cel legat de Carrick Enterprises era surprinzător de simplu, până la un punct. Punctul acela fiind legat de cât de mult îşi dorea să se implice în anii ce aveau să urmeze. Nu era sigur; când studie noua perspectivă, noul peisaj al vieţii lui care prindea contur, fu în stare să vadă un loc pentru firmă, să vadă că merita să-şi menţină interesul şi să păstreze legătura cu comerţul de import-export. În Vale exista un interes crescut pentru agricultură, iar unele produse din regiune puteau fi exportate cu uşurinţă.

Era oarecum surprins să constate cât de uşor luase decizia legată de companie; acum că se confruntase cu realitatea şi, îndrumat de lumina aspră a altei realităţi, îşi schimbase drumul, simţi că era prea puţin ataşat de companie, mult mai puţin decât se aşteptase. Carrick Enterprises fusese visul tatălui lui. Thomas bănuise că era şi al lui, dar se părea că nu era aşa. Nu fusese niciodată pentru că inima lui nu se implicase niciodată. De oameni avea să îi fie şi dor, dar de companie?

Toate acelea subliniară faptul că luase decizia corectă şi, în cele din urmă, se îndreptase spre calea cea dreaptă.

Trebuia să-şi ia rămas-bun în scris. Dorinţa nestăpânită de a se întoarce la Lucilla şi în Vale se dezlănţuia acum pe deplin; nu mai putea zăbovi în Glasgow

nici măcar o secundă în plus, doar cât era absolut necesar. Poate cu Lucilla alături... Avea să se întoarcă la un moment dat, să-i viziteze şi să le explice personal, dar deocamdată cuvântul scris trebuia să fie de ajuns.

Cu vârful peniţei, aşternu scrisori pentru Quentin, Winifred şi Humphrey, misive mai scurte mai multor oameni din companie şi note cu atât mai scurte către doamna Manning şi Dobson, prin care le dorea numai bine până când aveau să se revadă.

Proprietarului, bancherului, avocatului le scrisese că pleca la ţară şi se aştepta ca schimbarea de reşedinţă să fie permanentă, dar îşi dorea ca aranjamentele lui actuale să rămână în picioare, cel puţin pentru moment.

Apoi trecu în revistă numeroasele şi diversele afaceri şi posibilele contracte şi contacte pe care nu i le transmisese încă lui Humphrey. Era ca şi cum şi-ar fi golit mintea, făcând curăţenie în trecut şi creând spaţiu pentru adevăratul lui viitor.

Pe măsură ce făcea asta, fu cuprins de o limpezime în gândire şi de o pace înfloritoare, de certitudine simplă pe care nu o mai cunoscuse din copilărie. Claritatea viziunii, siguranţa a ceea ce îşi pusese în gând şi a faptului că urma calea cea dreaptă.

Era trecut de ora două când făcu ordine pe birou şi stinse lămpile. Pe fereastră, oraşul Glasgow se cufunda în somn.

O jumătate de oră mai târziu, îşi făcuse deja bagajele; dacă stătea să se gândească bine, avea puţine bunuri importante. Puse bagajele la uşă, cu o notă pentru proprietara lui, prin care o ruga să i le trimită.

Risca totul fără a mai privi înapoi, îşi ştergea trecutul. Elimina bărbatul care se străduise să fie în ultimii zece ani.

Cu o grimasă autoironică, se băgă în pat. Nega orice posibilitate de a da înapoi, astfel încât, indiferent ce se întâmpla cu Lucilla în Vale, să nu fie în stare să o ia pe calea uşoară şi să se întoarcă?

Fu nevoit să se întrebe asta.

Se aşteptă să fie copleşit de epuizare – nu de

epuizarea adusă de oboseala fizică, ci de iureşul emoţional. Se simţea dat peste cap, ca şi cum, când ajunsese în punctul în care nu mai putuse să nege adevărul, acesta se dezlănţuise în forţă, şi el îl acceptase, îl îmbrăţişase şi renunţase la tot.

Permisese adevărului să-l învăluie şi să-l copleşească.

Îi permisese să limpezească totul şi să devină noua lui realitate.

Închise ochii. Trupul lui se relaxă şi se adânci în saltea.

Epuizarea îi puse stăpânire pe membre, apoi se insinua mai sus şi îi revendică mintea.

În ultima clipă de gândire raţională, în grota gândirii limpezi care devenise mintea lui, văzu unde fusese şi unde era acum, unde fusese ea, unde încă se afla.

În inima ei, Lucilla avea ceva ce el nu avea. Încredere. Ceea ce ducea la angajament. Încrederea în simplul fapt de a şti şi angajamentul faţă de calea spre acea cunoaştere o conduceau.

Ea urmaşe toată viaţa flacăra încrederii. El putea măcar să o urmeze pe ea.

Dacă o avea înăuntrul lui ca să-şi îmbrăţişeze pe deplin propria cunoaştere – impulsurile pe care le simţea – nu ştia. Probabil că avea să afle pentru că, după felul în care stăteau lucrurile, în decizia de a o lua pe noul drum, instinctele şi impulsurile acelea erau singurele felinare pe care le avea ca să-l îndrume.

„Nu mai există nimeni altcineva pentru mine sau pentru tine şi nu o să existe niciodată”.

Când luase decizia de a continua pe noul drum, se bazase pe ideea aceea. Nu putea să se mintă în privinţa durerii pe care i-o provocase când îi întorsese spatele şi plecase pur şi simplu, în momentul acela, fusese atât de supărat şi, dincolo de supărare, atât de înspăimântat şi de tulburat, încât nu apreciase cu adevărat ce îi oferise – *tot ce* ea îi oferise. Dar acum…

Nu ştia dacă îl iubea, dacă putea să-l iubească sau dacă avea să o facă, dacă era parte din uniunea lor. Nu ştia

dacă el o iubea şi nici dacă putea să o iubească. Ce era iubirea? Între ei, ce însemna iubirea? Era un lucru pe care trebuiau să-l înveţe împreună.

Dar că nu putea trăi fără ea era *ceva* ce ştia. Pentru a fi bărbatul care trebuia să fie, trebuia să se întoarcă la ea şi să-şi revendice poziţia alături de ea, pe care acum o accepta fără reţinere.

Fu cuprins de mrejele somnului. Un ultim gând pluti prin conştiinţa lui.

Poate că el nu ştia ce era iubirea, nu suficient ca să o definească şi, cu toată onestitatea, să o păstreze, dar ea îi câştigase inima cu mult timp în urmă. Dar lupta lui pentru a câştiga inima ei abia începea.

*

Plecă din Glasgow imediat după ivirea zorilor, călărind spre sud spre adevăratul lui viitor.

Ducându-se acasă.

Dacă acea casă şi ea aveau să-l primească.

Aceea era singura întrebare care mai răsuna în mintea lui; toate celelalte îşi primiseră răspunsul ori se dovediseră lipsite de importanţă.

Cu maxilarul încleştat şi cu vântul biciuindu-i părul, îl îndreptă pe Phantom pe drumul care ducea spre sud.

În sfârşit, se afla pe drumul lui cel drept şi adevărat. Mintea îi era limpede, gândurile concentrate şi era hotărât.

Poate că nu avea încă încredere, dar era pe deplin hotărât.

Într-un fel sau altul, indiferent ce i se cerea, el avea să găsească drumul care ducea la ea.

Capitolul 16

Primul obstacol la care Thomas nu se aşteptase se ivi atunci când, drept răspuns la clinchetul clopoţelului, Polby

deschide uşa de la intrare a conacului Casphairn.

Majordomul zâmbi larg spre el.

— Domnule Carrick! Bine aţi revenit! Stăpânul o să fie atât de încântat să vă vadă!

Thomas clipi. Stăpânul? Trecând peste prag, întrebă:

— Marcus?

— Oh, nu, domnule! Ma refeream la Lord Richard. El şi stăpâna s-au întors acum două zile. Polby se uită spre Phantom, care rămase liniştit în curtea din faţă. O să-l pun pe unul dintre băieţi să aibă grijă de calul dumneavoastră şi o să vă ducem bagajele în cameră. Polby închise uşa şi se întoarse cu faţa spre Thomas; zâmbetul lui era tot mai larg. Stăpâna a spus că o să vă întoarceţi în curând. Şi ştim că dumneaei se înşală rareori.

Stăpâna… Dacă „stăpânul” însemna Richard Cynster, atunci prin „stăpâna”, Polby se referea la Catriona, actuala Lady din Vale.

Thomas îşi dorea deja să nu fi fost niciodată atât de prost încât să fi plecat de la bun început.

Cu mâinile strânse în dreptul taliei, Polby îl privi cu un aer plin de speranţă.

— Cred că doriţi să-l vedeţi pe Lord Richard, domnule.

Thomas cumpăni. Dacă trebuia să se înfrunte cu oricare dintre rudele de sex masculin ale Lucillei, prefera să-l înfrunte pe Marcus, dar bănuia că trebuia să înceapă din moment ce avea de gând să continue. El aprobă cu o încuviinţare adâncă din cap.

Şi îl încântă din nou peste măsură pe Polby.

— Vă rog să mă urmaţi, domnule. Stăpânul se află în bibliotecă.

Thomas îl urmă pe Polby de-a lungul coridorului larg şi aşteptă în faţa uşii de la bibliotecă, în timp ce Polby îi anunţă sosirea şi cererea pentru o audienţă, apoi întrebă dacă Excelenţa Sa era dispus să-l primească.

Excelenţa Sa era dispus să-l primească; mormăitul adânc al vocii lui Richard răsună cu o notă ameninţătoare.

Polby deschise mai larg uşa bibliotecii şi îi făcu semn lui Thomas să intre.

El intră în încăpere, simţindu-se de parcă ar fi pătruns într-o cuşcă în care se afla o bestie posibil primejdioasă. Sunetul uşii care se închise în urma lui nu făcu decât să sporească suspansul.

Richard stătea lângă o măsuţă acoperită cu muşte de pescuit şi aparatul care le crea; era evident că tocmai se ridicase de pe scaunul din capul mesei.

Era un bărbat trecut de prima tinereţe, acum cu şuviţe argintii la tâmple, cu fire foarte albe pe părul negru. Altfel, trecerea timpului îl tratase cu bunăvoinţă; avea o alură de disciplină militărească, cu picioare lungi şi braţe musculoase, iar umerii încă umpleau lăţimea hainei. Dădea impresia unui bărbat la modă, cu pantaloni din piele de căprioară şi cizme înalte, cu un sacou peste o vestă simplă şi o lavalieră cu un nod simplu.

Chipul lui încă semăna cu granitul cioplit, iar expresia lui nici nu putea să fie mai puţin îngăduitoare. Privirea de un albastru-închis care se odihni pe Thomas în timp ce acesta înaintă în încăpere era foarte ascuţită.

Când Thomas se opri, Richard mormăi:

— Carrick.

Nu răsună nicio urmă de bun venit în cuvântul rostit.

Thomas îşi înclină capul.

— Milord. Susţinu privirea lui Richard. Vreau să vă cer permisiunea de a-mi aduce omagiile fiicei dumneavoastră, Lucilla.

Expresia lui Richard rămase nepăsătoare. După o clipă îndelungată, el îşi arcui sprâncenele negre.

— Chiar aşa?

Afişând o aparentă indiferenţă, Thomas răspunse simplu:

— Da.

— Am auzit că ai fost aici. Că ai stat aici.

În încăperea de sub camera Lucillei. Thomas nu avea nicio îndoială că Richard cunoştea detaliul… şi că înţelegea mai mult de atât. Dar nu avea de gând să se pregătească de duel cu tatăl Lucillei, nu dacă putea să evite aşa ceva. Să rămână tăcut păru cel mai înţelept lucru.

— Poate că ar trebui să menţionez, continuă Richard, fără să-şi mascheze în vreun fel agresivitatea din ton, că, deşi nu cunosc detaliile a ceea ce s-a petrecut între tine şi Lucilla, am văzut efectele. Privirea lui Richard, aţintită spre chipul lui Thomas, se întunecă. Chiar mi-ar plăcea să-ţi provoc ceva traume fizice şi n-am nicio îndoială că acelaşi lucru este valabil pentru Marcus. Totuşi, chiar dacă asemenea acţiuni ar putea să ne elibereze de unele sentimente, din păcate, nu ar fi privite cu ochi buni de doamnele din vieţile noastre, astfel că asta nu o să îmbunătăţească situaţia.

Thomas nu spuse nimic, ci pur şi simplu întoarse ferm privirea pe care o aţinti Richard spre el.

După mai multe momente în care îl studie, Richard zâmbi zeflemitor.

— Măcar te-ai întors... Presupun că este un început. Se relaxă aproape imperceptibil şi se întoarse cu spatele, dar aruncă o privire înapoi şi întrebă: Îţi dai seama că, indiferent de ceea ce spun eu, cu sau fără permisiunea mea, ceea ce o să spună ea este ce contează?

— Bineînţeles.

Thomas nu-şi închipuise altceva.

— Ei bine, măcar acest lucru este clar. Cu acel comentariu mormăit, Richard îşi abandonă atitudinea de tată sever şi dezaprobator şi se îndreptă spre biroul cel mare. Făcându-i semn lui Thomas să se aşeze pe scaunul din faţa lui, Richard înconjură biroul şi se aşeză. Cu mâinile lipite de suprafaţa biroului, el arcui o sprânceană spre Thomas. Deci, linişteşte-mă! Lăsându-se pe spate în scaun, Richard făcu un semn cu mâna. Amândoi îi cunoaştem calităţile. Dacă reuşeşti să obţii consimţământul ei, tu cu ce o să vii în căsnicia asta?

Thomas anticipase întrebarea şi îşi repetase răspunsul pe drumul parcurs până acolo. Oarecum spre surprinderea lui, Richard ştia să facă afaceri şi puse câteva întrebări subtile, dar, în cele din urmă, presupusul lui socru păru satisfăcut, mulţumit sau cel puţin liniştit de răspunsurile lui.

La rândul lui, el întrebă cum vedea Richard că avea să

conducă Vale şi fu uşurat să nu simtă nicio urmă de reţinere în afirmaţia lui Richard când îi spuse că el urma să-l înveţe tot ce trebuia să ştie. Nu întrebă de Marcus. Lucilla menţionase că locul fratelui ei geamăn era în altă parte.

Când fură epuizate întrebările şi răspunsurile ambelor părţi, Richard îl studie din nou. Apoi încuviinţă iute din cap.

— În regulă. Ai încuviinţarea mea, chiar dacă nu ştiu la ce o să-ţi fie de folos.

Amândoi se ridicară. Ocolind din nou biroul, Richard apucă scaunul din dreptul măsuţei; flutură spre conţinutul mesei, în timp ce se aşeză.

— Pescuieşti cu momeală?

Thomas încuviinţă din cap. Ridică una dintre momelile făcute.

— Dar n-am mai făcut o momeală de ani întregi.

Richard mormăi.

— Este ocupaţie de familie, cel puţin printre noi, bărbaţii. O să fii nevoit să revii la asta.

Thomas puse momeala jos. Richard păru că îşi concentrează întreaga atenţie pe momeala pe care o lega, însă Thomas simţi că discuţia încă nu se terminase.

Desigur, o clipă mai târziu, cu privirea aţintită spre vârful degetelor şi pe pana pe care o fixa, Richard spuse:

— Înainte să te duci să-ţi cauţi norocul, mă simt obligat să-ţi dau un sfat.

Thomas nu spuse nimic. Aşteptă pur şi simplu.

— Ai plecat. După un moment, Richard ridică din umeri, şi eu am plecat. La fel ca tine, m-am întors.

Thomas nu ştiuse; ascultă cu şi mai mult interes în vreme ce Richard continuă, cu privirea aţintită spre momeală.

— A trebuit să fac schimbări, iar tu o să fii nevoit să faci acelaşi lucru. Dar am avut de-a face cu un incendiu şi a trebuit să salvez pe cineva a cărui viaţa era pusă în pericol, ceea ce mi-a arătat drumul şi a zădărnicit orice declaraţie ulterioară. Totuşi, în cazul tău, din moment ce atât eu, cât şi Marcus suntem amândoi aici, nu o să ai balauri pe care să-i ucizi ca să demonstrezi schimbarea din inima ta, aşa că

o să fii nevoit să găseşti altă cale.

Thomas prevăzuse deja faptul că trebuia să se schimbe şi, chiar dacă era liniştitor să afle că Richard trecuse printr-o bătălie asemănătoare şi, asemenea lui Thomas, se predase, vestea îi dădea prea puţin ajutor. Era pe punctul de a întreba dacă Richard avea vreo sugestie legată de acea „altă cale”, când tatăl Lucillei mormăi şi spuse:

— De obicei, sacrificiul funcţionează.

El se încruntă.

— Sacrificiu?

Richard ridică spre el ochii întunecaţi şi uşor iritaţi.

— Care este singurul lucru pe care nu l-ai pus încă la picioarele ei?

Thomas clipi şi încercă să se gândească.

Richard pufni şi întoarse privirea spre munca lui.

— Este simplu, omule! Dacă trebuie, te târăşti.

*

Lăsându-l pe Richard cufundat în îndeletnicirea lui – sau cel puţin pretinzând că era cufundat –, Thomas reveni în foaier, sperând să dea de Polby şi să întrebe unde era Lucilla.

În schimb, dădu nas în nas cu Marcus.

Era limpede că fratele geamăn al Lucillei tocmai se întorcea din grajduri; avea în mână cravaşa, iar cizmele lungi îi erau prăfuite.

Expresia de pe chipul lui Marcus era rezervată. Făcu un semn din cap spre Thomas.

— Ţi-am văzut calul.

Thomas întâlni privirea lui Marcus, foarte asemănătoare cu albastrul întunecat şi mai degrabă impenetrabil al tatălui lui. Oarecum curios, putea să simtă foarte puţine emoţii transmise de Marcus – nici agresivitate, nici simpatie, nici furie sau sprijin. Precaut, el spuse:

— Am venit să o văd pe Lucilla. Ştii unde este?

Marcus făcu un semn spre coridorul din care tocmai

ieşise, cel care ducea spre uşa laterală.

— Este în grădină, strânge ierburi. Să te fereşti de foarfeca ei… este ascuţită.

Thomas clipi.

Marcus pufni.

— Ai observat că are părul roşu, nu?

— Ah!

Deci era supărată pe el… Atât de supărată încât să-l atace?

Marcus şovăi, apoi spuse:

— Doar ca să ştii, mama a fost cea care a insistat că o să te întorci. Lucilla n-a zis nimic.

Thomas se gândi la implicaţia cuvintelor, mai ales având în vedere cine le rostise.

— Mama a mai spus că, în cele din urmă, o să meriţi.

Thomas întâlni privirea lui Marcus şi, chiar dacă nu era o ameninţare, ceea ce întrezări în albastrul aspru al privirii lui era cel puţin o provocare.

— Dacă aş fi în locul tău, continuă Marcus, pentru binele tuturor, m-aş asigura să dovedesc că mama a avut dreptate.

Apoi Marcus se întoarse şi urcă scările.

Thomas îl urmări plecând, iar în mintea lui întoarse avertizările pe toate părţile.

Se părea că, până la urmă, cineva avea încredere în deznodământul poveştii, avea încredere în el, indiferent dacă persoana era doamna, sau pur şi simplu Catriona. Şi indiferent dacă vorbele ei erau o simplă speranţă sau ceva mai sigur, el nu avea de unde să ştie.

Se întoarse şi traversă coridorul care ducea spre uşa laterală. Momentul critic se apropia; trebuia să-şi revadă gândurile şi să rămână la scenariul pe care îl repetase.

Îşi repeta discursul în gând când uşa laterală se deschise şi intră Catriona.

De îndată, privirea ei se îndreptă spre chipul lui; îl încercă o senzaţie clară că ea ştiuse că era acolo, pe coridor, şi intrase aşteptând să-l întâlnească.

Catriona zâmbi, transmiţându-i nespus de multă

înţelegere şi acceptare.

— Thomas.

Ea închise uşa şi înaintă spre el, cu un mers elegant, trăsătură pe care o avea în comun cu fiica ei mai mare.

Oprindu-se, el făcu o plecăciune scurtă.

— Lady Cynster.

Ea râse uşor.

— Doar Catriona, te rog. Se opri în faţa lui şi o privi în ochi. Mă bucur că te văd, Thomas. Ştiam că o să vii.

— Aşa mi-a dat de înţeles Marcus. El rămase pe loc – se simţi paralizat acolo –, în timp ce Catriona îi cercetă ochii fără oprelişte. Habar nu avea ce citea ea în ochii lui, dar, indiferent despre ce era vorba, fu mulţumită.

Cu un zâmbet blând şi încurajator, ea arătă din cap spre uşă.

— Lucilla este în grădină, dar se poate să nu o zăreşti la început, este puţin mai departe, lângă pârâiaş. Se dădu din calea lui şi trecu pe lângă el. Nu ştiu dacă a aflat că eşti aici, dar este posibil.

Apoi Catriona îşi văzu de drum.

Întorcându-se, Thomas se uită cum pleacă. După ce ajunse în foaierul din faţă şi se făcu nevăzută, el se gândi la cuvintele ei, apoi clătină din cap şi se îndreptă spre uşă.

Ajungând acolo, se opri ca să mai tragă o ultimă şi mult prea încordată gură de aer.

Apoi apucă zăvorul, deschise uşa şi ieşi să-şi înfrunte soarta.

*

Lucilla ridică privirea spre Thomas în clipa în care el se ivi pe marginea terasei superioare a grădinilor.

Emoţiile – tresărirea bruscă şi iureşul atâtor sentimente puternice o lăsară fără răsuflare.

Preţ de mai multe secunde, se simţi ameţită, dar apoi furtuna de emoţii se linişti, iar sentimentele tumultuoase se aliniară pentru a forma o singură forţă.

El simţise, iar acum, aşa cum o asigurase mama ei, se

întorsese.

Se părea că plecarea şi revenirea erau ceva ce bărbaţii puternici aveau obiceiul să facă atunci când se luptau cu realitatea de a fi consort în Vale; până când mama ei o menţionase, ea nu ştiuse că tatăl ei făcuse acelaşi lucru, dar detaliul acela o determinase într-o anumită măsură să privească fuga lui Thomas din altă lumină.

Totuşi, el plecase. Iar Lucilla era foarte departe de a-l ierta pentru felul în care o făcuse.

„Unii bărbaţi preferă să nu trăiască sub gheara unei pisici”.

Dintre toate cuvintele pe care şi le spuseseră, de acelea îşi amintea cel mai clar. Într-adevăr, nu fusese deschisă în privinţa motivelor ei, dar, dată fiind încăpăţânarea lui oarbă, ce altceva ar fi putut să facă?

Îndreptându-se lângă tufişul de verbină pe care îl tăia, se uită spre cele două ucenice care lucrau alături de ea şi strângeau pelin şi virnanţ.

— Agnes, Matilda, dacă vreţi, duceţi în cămară ce am strâns. Este de ajuns ca să începeţi, ştiţi cum să agăţaţi mănunchiurile ca să fie cât mai bine aerisite.

— Da, milady, spuseră în cor cele două.

Adunară diferitele coşuleţe, inclusiv pe cel pe care Lucilla îl umpluse cu verbină, apoi începură să urce drumul cel lung spre grădină.

Cele două nu îl văzuseră pe Thomas, dar el le văzuse pe ele. Dar, decât să treacă pe lângă ele, el coborî spre terase pe altă cale.

Ea se afla pe aleea situată cel mai jos. Stratul care găzduia verbina pe care ea continuă să o culeagă era înalt, zidul de piatră fiind la acelaşi nivel cu coapsele ei. În spate, cealaltă parte a aleii era mărginită de un strat mai bogat, care se afla la nivelul solului, ultimul dintre straturile terasate de deasupra cărării care se desena pe tot malul pârâiaşului.

Pârâiaşul curgea în voie, clipocea şi răsuna, în timp ce se rostogolea peste pietre şi se împiedica de pietricele.

Aerul din apropierea teraselor era întotdeauna puţin mai rece, mai umed decât altundeva, înviorător.

Mintea ei observa acele amănunte banale când auzi o bufnitură uşoară când cizma lui Thomas întâlni pământul aleii.

Simţurile ei se concentrară asupra lui.

El se apropie cu paşi mari, de parcă venea cineva să îi smulgă o bucată din suflet. Simţurile ei se învolburară, agitate şi tulburate.

Înflorind…

El se opri în dreptul umărului ei.

Ea nu se întoarse ca să-i întâlnească privirea.

Putea să îi simtă privirea aţintită spre ea, intensitatea crescândă când îşi înclină capul şi îi studie chipul.

— Lucilla.

Un cuvânt care era salut, întrebare, rugăminte şi multe altele.

Dintr-odată, ea se chinui să tragă aer în pieptul care i se strânse, apoi se uită iute la el, prea scurt ca să fie captivată de privirea lui de chihlimbar.

— De ce eşti aici?

Revenind cu privirea spre verbină şi tăind cu grijă alt lăstar lung, aşteptă răspunsul la singura întrebare care conta.

El oftă încet, atât de încet încât nu era convinsă ar fi trebuit să audă. Apoi el se întoarse cu faţa spre pârâiaş; după o clipă, se aşeză pe zidul de piatră alături de ea, cu mâinile sprijinite de o parte şi de alta.

Nu atât de aproape încât să stea în calea ei, dar la distanţă de un braţ.

Ea se uită la piciorul cel mai apropiat de ea.

— Cum mai este rana ta?

Vindecătoarea din ea fu cea care vorbise; nu îşi dorise să arate vreun interes, cel puţin nu încă, dar cealaltă parte din ea ieşise la suprafaţă şi pusese stăpânire pe vocea ei.

— Mult mai bine. Un doctor din Glasgow mi-a tăiat cusăturile. El se opri şi apoi adăugă: A fost uluit de munca ta, atât de cusături, cât şi de efectul alifiei tale.

Ea zâmbi batjocoritor.

Şi aşteptă.

Trecu mai bine de un minut înainte ca el să spună, cu vocea scăzută, dar fără nicio inflexiune.

— Ai întrebat de ce sunt aici, de ce m-am întors. Răspunsul este pentru că… am fost un laş.

Vorbele acelea nu fuseseră parte din discursul repetat, dar stând acolo, în liniştea grădinii, cu singura femeie care însemna atât de mult pentru el, înţelesese, în sfârşit, la ce se referise Richard când spusese: „Care este singurul lucru pe care nu l-ai pus încă la picioarele ei?”

Nu îi oferise adevărul – simplul adevăr – pentru că nu voise să renunţe la mândrie.

Îşi coborî privirea spre vârful cizmelor. Cu coada ochiului, putea să îi vadă chipul, expresia uluită, mâinile oprindu-se şi plutind în aer, fără să mai lucreze cu uşurinţă.

Era la fel de surprinsă de acea mărturisire ca şi el.

Aşa că avea o şansă, un moment în care ea era cu garda jos.

Trase aer în piept, profită de ocazie şi se avântă:

— M-ai întrebat, iar eu ţi-am explicat de ce m-am împotrivit atracţiei dintre noi – pentru că nu făcea parte din planul meu, planul clar definit pe care îl aveam pentru viaţa mea. El îşi fixă privirea pe apele învolburate ale pârâiaşului. Ţi-am spus despre planul meu, dar nu ţi-am spus *de ce* aveam un plan. De ce era atât de important pentru mine să-l respect.

Cu coada ochiului, o zări clipind şi îi văzu expresia tot mai distantă, în timp ce îşi aminti noaptea aceea şi ce îi spusese pe coridor, înainte ca un netrebnic să-i fi invadat dormitorul şi să fi făcut ca totul să pară lipsit de importanţă.

Cu o încuviinţare uşoară din cap, ea murmură:

— Nici eu nu m-am gândit să întreb.

— Erai ocupată să înţelegi ce-ţi spuneam.

El îşi aduse aminte de concentrarea, de atenţia ei; chiar şi atunci, înainte de a deveni intimi, legătura dintre ei era profundă.

După o clipă, ea îi aruncă o privire, de astă dată

permiţând ca ochii să li se întâlnească.

— Deci, spuse ea, de ce aveai un plan, unul de care te-ai agăţat atâta vreme şi cu atâta încăpăţânare? Ea îşi întoarse din nou privirea spre tufişul neîngrijit şi, oarecum brutal, mai smulse un lăstar. Acelaşi plan a stat şi în spatele plecării tale în Glasgow, nu-i aşa?

El încuviinţă din cap, apoi îşi dădu seama că nu putea să-l vadă şi răspunse:

— Da. Reveni cu privirea spre pârâiaş şi trase aer în piept. Îl ţinu acolo pentru o clipă, câtă vreme îşi puse gândurile în ordine. Îmi amintesc când am început să lucrez, pentru prima dată, la planul meu. Aveam zece ani. La vreo lună după ce muriseră părinţii mei. El făcu un semn din cap dincolo de pârâiaş, spre nord, spre moşia Carrick. Eram la conacul Carrick pe vremea aceea. După ce au murit părinţii mei, Manachan m-a adus înapoi şi mi-am petrecut anul acela acolo.

El tăcu.

Lucilla îi aruncă o privire, dar nu interveni. Îşi dorea atât de mult să înţeleagă, şi putea să facă doar dacă el îi povestea totul cu vorbele lui, în ritmul lui.

După o clipă, el continuă cu vocea mai adâncă, tonul lui de obicei blând devenind mai aspru:

— Eram singur la părinţi, eu şi ai mei eram apropiaţi. Foarte apropiaţi. Ne aflam în vacanţă în munţi, dar eu aveam un tutore şi lecţii de făcut. Părinţii m-au lăsat cu cărţile mele şi au ieşit la o plimbare de după-amiază cu brişca tatălui meu. El coborî privirea. Numai trupurile lor lipsite de viaţă s-au mai întors.

Ea rezistă impulsului de a se întinde şi a-l atinge pe braţ. Era o rană veche, una care nu mai avea nevoie de vindecare.

După o clipă, el îşi înălţă capul şi trase aer în piept.

— Când, în cele din urmă, m-am trezit din nou – aşa m-am simţit când mi-am revenit complet şi mi-am reluat viaţa normală –, eram la conacul Carrick cu clanul. Şi am decis că nu o să mai las niciodată să mi se întâmple aşa ceva. Aşa că am început să planific exact cum îmi doream

să fie viaţa mea, am crezut că, dacă puteam controla toate aspectele importante, dacă îmi hotăram propria viaţă şi deţineam întotdeauna controlul, mă asiguram că, orice se întâmpla, nu aveam să mai fiu niciodată rănit aşa. Dar chiar şi la zece ani ştiam că, pentru a nu mai fi rănit, lucrul cel mai important era să nu-mi mai *pese* de nimeni niciodată aşa, nu în felul în care mi-a păsat de părinţii mei.

El coborî privirea spre pământul din faţa lui.

— Eram un băiat, un bărbat… Nu foloseam cuvântul „dragoste”. Dar la asta mă refeream, trebuia să deţin controlul total asupra vieţii mele ca să mă asigur că nu aveam să mai iubesc niciodată pe nimeni aşa de mult. Pentru a nu deveni vulnerabil, fiindcă, dacă se întâmpla ceva cu acea persoană, inima mea era din nou franţă în două.

El răsuflă, apoi înălţă capul.

— Asta a fost motivul real din spatele planului meu, a fost modul meu de a mă asigura că nu mai eram rănit niciodată. De aceea m-am agăţat de el cu atâta înverşunare. Vocea lui scăzu. Şi este motivul pentru care, mai presus de toate celelalte motive, viaţa mea atent planificată nu putea să te includă niciodată pe tine.

Lucilla se uită la el.

Thomas îşi întoarse capul şi îi întâlni privirea, iar în ochii lui de chihlimbar auriu nu exista niciun paravan, ci doar o inimă deschisă şi onestitate.

— Nu puteai să faci parte din viaţa mea pentru că ştiam că o să-mi pese de tine. Exact în felul în care nu voiam să-mi pese de nimeni. Pentru mine, ai fost călcâiul lui Ahile şi ştiam asta de foarte mult timp. Am simţit legătura dintre noi, atracţia de când le-ai simţit şi tu.

Ea văzu în ochii lui că spunea adevărul, iar inima ei începu să se ridice în piept, să fie mai uşoară.

Concentrarea lui se adânci.

— În ultimii ani, când tu nu te-ai căsătorit şi a devenit limpede că atracţia nu dispărea, am evitat intenţionat să te întâlnesc. Dar apoi s-a întâmplat toată povestea cu familia Bradshaw, tu ai trecut peste fiecare barieră pe care am

ridicat-o, iar eu nu eram suficient de puternic ca să te ţin la distanţă ori să mă ţin pe mine la distanţă de tine. El se opri, apoi cu o încuviinţare scurtă de cap, recunoscu: Şi, pentru o vreme, m-am păcălit singur că nu ar funcţiona o legătură între noi. Te voiam şi tu mă voiai pe mine, şi atâta vreme cât nu-mi uitam planul şi motivele care se aflau în spatele lui, mi-am spus că o să fiu în siguranţă. El îşi privi lung picioarele şi ea avu impresia că îi era tot mai greu, nu mai uşor, să vorbească, să se dezvăluie aşa cum era el. El trase uşor aer în piept şi liniile de pe chipul lui se întăriră. Dar aici, când am înţeles, în cele din urmă, că eram pe punctul de a renunţa la planul meu, fiind *constrâns* de ceea ce simţeam pentru tine, eclipsat şi copleşit seducţiile tale şi ale Fecioarei tale, am fost cât pe ce să fac exact lucrul de care m-am ferit atât de mult… Iar când mi-am dat seama de asta, m-am panicat şi am dat bir cu fugiţii. Thomas continuă în grabă, fără să-şi dea vreun timp ca să-şi înfrâneze cuvintele: Şi în privinţa asta am fost un laş, pentru că am ştiut tot timpul de ce anume fugeam şi de ce o făceam. Am ştiut dintotdeauna motivul din spatele planului meu, a fost o decizie conştientă, nu una negândită, instinctivă. Ştiam că fug de… El aruncă o privire scurtă spre ea. Dacă nu de iubire, atunci de perspectiva ei. Aşa că am fugit deoarece, chiar şi după toţi anii ăştia, eram încă prea laş ca să risc din nou durerea iubirii şi a pierderii.

Trăgând încordat aer în piept, el se mişcă pe piatra rece.

— Aşa că te-am respins şi te-am rănit. Ţi-am întors spatele şi am negat tot ceea ce aş fi putut să am aici, am alergat înapoi la viaţa mea atent controlată, foarte sigură din Glasgow.

Privind în gol spre pârâiaşul învolburat, se simţi oarecum ameţit de efortul de a se strădui să-şi spună cuvintele şi totuşi, în acelaşi timp, se simţi mai deschis, mai uşor într-un mod straniu… Nu chiar iertat, dar ca şi cum era dacă îşi analiza vorbele cu voce tare. Măcar îşi recunoscuse greşelile şi astfel îşi recăpăta onoarea.

— Şi?

Rostită mai degrabă pe un ton liniştit decât imperios, întrebarea i se strecură în minte.

Răspunsul era acolo, evident şi adevărat.

— Viaţa mea atent organizată, foarte sigură nu mi s-a mai potrivit. Ridicând privirea, se uită spre nord-est, spre Glasgow. Îşi umplu plămânii cu aer curat, apoi ridică din umeri. S-a întâmplat ceva cât timp am fost aici… Când am ajuns din nou în oraş, nu mai eram acelaşi om care plecase spre sud. Gustasem… din ambrozie, dacă vrei. Gustasem dintr-un alt fel de viaţă, una care mi se potrivea mult mai bine decât cea atent clădită de la oraş. Locuind aici, alături de tine, în Vale, m-am simţit mulţumit în moduri despre care nu mi-am dat seama că erau posibile. Doar acele câteva zile petrecute aici au deschis părţi din sufletul meu despre care nu ştiam că există şi le-au umplut. El îşi întoarse capul şi îi întâlni privirea. M-ai întrebat de ce sunt aici. Am venit pentru că m-am răzgândit. Vreau să revendic tot ceea ce mi-ai oferit – poziţia alături de tine. Să fiu iubitul tău, apărătorul şi protectorul, consortul tău… soţul tău.

Sperase să vadă iertare, compasiune, poate chiar empatie în verdele ochilor ei de smarald. În schimb, tot ceea ce văzu era un scut, un paravan impenetrabil pe care nu îl mai văzuse niciodată. Ea niciodată nu se protejase astfel de el. Imaginea aceea îl tulbură, dar aproape imediat instinctele lui se liniştiră; ştiuse că ea nu avea să facă lucrurile uşoare pentru el.

Nu ştiuse că putea să-l blocheze, să-l ţină atât de mult la distanţă.

În loc să răspundă direct, cu privirea încă aţintită în ochii lui, încet, imperios şi cu o notă de aroganţă, ea îşi arcui sprâncenele frumoase.

— Deci ai fugit de iubire? Asta înseamnă că mă iubeşti?

Sperase din toată inima că nu avea să pună acea întrebare, şi totuşi ştiuse că avea să o facă. Se gândi să spună pur şi simplu da, dar tot ce făcuse, minciuna părea o idee foarte neinspirată. El îi studie ochii, dar nu văzu nimic; era ca şi cum ea pusese o barieră între el şi sentimentele

ei. Îşi simţi maxilarul încordându-se, însă se strădui să spună:

— Singurul răspuns cinstit pe care pot să-l dau este că nu ştiu cu adevărat. Am evitat dragostea – cu fermitate şi insistenţă – timp de douăzeci de ani, toată viaţa mea de adult. Nu ştiu cum arată dragostea, cum se simte. Nu ştiu dacă dragostea pentru tine nu trăieşte deja înăuntrul meu, ştiu doar că, dacă rămân aici, cu tine, se poate să o facă. Adevărul. Adevărul absolut. Indiferent cât îl costa; era ceea ce îşi promisese în timpul călătoriei până acolo că avea să-i ofere. Măcar cu atât îi era dator. Şi, astfel, continuă: întrebi dacă te iubesc. În timp ce nu pot răspunde la asta, pot să spun că, dincolo de orice îndoială, că nu pot să exist – nu aşa cum îmi doresc să exist – fără tine. Trase aer în piept şi se chinui să aducă restul declaraţiei – singura pe care putea, cu toată onestitatea, să i-o ofere – din piept pe buze. Acum ştiu că, după asta, după ce m-am întors aici, dacă mă refuzi şi mă goneşti, atunci nu o să ajung prea departe. Un râs scurt, oarecum absent se strecură dincolo de barieră şi se transformă în cuvinte: Sunt atât de vrăjit de tine încât mă îndoiesc serios că o accept vreodată să te pierd din ochi, să fii departe de mine, de atingerea mea. Chiar dacă nu m-ai dori aproape, aş fi în continuare aici, constrâns să rămân ca să veghez asupra ta.

— Eu ţi-am spus că nu ai cum să scapi. Calmă, ea se întoarse. Îndreptându-şi privirea spre mâini, Lucilla rupse o ramură cu frunze. Tocmai pentru că *eşti* cu adevărat partenerul meu, protectorul şi apărătorul meu, o să te simţi mereu aşa. Te-am avertizat că nu este cu putinţă să eviţi ceea ce ne leagă.

Deci avea să fie greu; bănuia că merita. Chinuindu-se din răsputeri să nu scrâşnească din dinţi, Thomas sublinie lipsa de sens din afirmaţia ei.

— Faptul că sunt partenerul, protectorul şi apărătorul tău nu este ceea ce ne leagă.

Ea încuviinţă scurt din cap, de parcă el ar fi trecut un test.

— Nu, nu este. Aceste calităţi sunt consecinţele, nu

cauza.

Când nu mai adăugă nimic, el miji ochii spre ea şi întrebă liniştit:

— Aşadar, ce anume ne leagă?

Ea avea răspunsul pregătit.

— O putere mai mare decât oricare alta, una care este cu atât mai puţin probabil să te lase să pleci.

El oftă şi se prinse de podul nasului.

— Şi ce ar trebui să înţeleg din asta? Că, dacă simt cu atâta tărie dorinţa să te protejez, trebuie să fiu îndrăgostit de tine?

Când ea nu răspunse, el îşi întinse braţele ca să caute un sprijin.

— Ce vrei să *spun,* Lucilla? Nu pot să pretind că te iubesc dacă nu ştiu că te iubesc.

Ea nu răspunse, ci mai tăie încă o afurisită de rămurică; el începea să se enerveze. Apoi îşi aminti.

— Manachan a spus ceva în ultima după-amiază în care am fost acolo, când mă convingea să te aduc înapoi în Vale. Mi-a spus că trebuie să învăţ să gândesc atât cu inima, cât şi cu mintea. N-am înţeles atunci, dar poate că acum înţeleg. Am încercat – cu tot ce am în mine, am încercat – să-mi ţin inima închisă în faţa ta. Şi am eşuat. Legătura asta dintre noi, indiferent ce ar putea să fie, nu este ceva de care inima mea o să-mi permită să fug. Încercă să se abţină, dar nu reuşi şi spuse: Cu siguranţă, nu mintea a fost cea care m-a adus înapoi la tine.

Întrezări o fisură în scutul ei, o strângere scurtă din buze, de parcă încerca să-şi înăbuşe un zâmbet.

Şi totuşi, ea nu spuse nimic.

El o privi şi nu zări niciun semn de încurajare, dar nici nu simţi că era respins în vreun fel. Nici măcar nu era cu adevărat alungat. Doar că nu îl lăsase să intre din nou, încă nu îl acceptase înapoi.

Thomas oftă. Îşi dădu seama că puteau să continue ore în şir, chiar zile, dezbătând dacă el o iubea sau nu, dacă el avea să spună cuvintele acelea, chiar dacă nu era sigur.

Coborând privirea, îşi împleti degetele în faţă, se uită

la ele pentru câteva secunde, apoi spuse:

— M-am dus în Glasgow pentru că am crezut că poziţia mea alături de tine nu era cea potrivită pentru mine, pentru bărbatul care îmi doream să fiu. Dar în Glasgow am aflat un adevăr mai profund: nu puteam să fiu bărbatul care îmi doream să fiu, pot să fiu doar bărbatul care sunt. Se uită la ea, aşteptă şi aşteptă, până când, în cele din urmă, ea îl privi. Surprinzându-i privirea, el spuse pur şi simplu: Bărbatul care sunt este al tău, Lucilla, singura viaţă pe care o vreau acum este alături de tine, ocupând poziţia de soţ, de consort al tău şi tot ce decurge de aici. Trase mai adânc aer în piept, răsuflă şi ada rugă: Deci, dacă poziţia asta încă este liberă, sunt aici să o revendic. Mă accepţi?

Ea nu prea avea de ales. Lucilla o ştia, şi totuşi se abţinu. Nu din dorinţa de a prelungi discuţia, de a scoate mai multe revelaţii de la el sau de a face întâlnirea mai dificilă pentru el. Se întorsese la ea din proprie iniţiativă, exact cum avusese ea nevoie, aşa cum se rugase să se întâmple. Totuşi, plecarea lui născuse incertitudinea înăuntrul ei, un lucru pe care nu ştia cum să-l gestioneze; nu avea nicio experienţă când venea vorba de incertitudine.

Aşa că acum şovăi, dorindu-şi să spună pur şi simplu „da” şi să pună punct, dar…

Continuă să îl privească. El fusese deschis şi cinstit; la fel trebuia să fie şi ea. Trase aer în piept şi îl expiră când spuse:

— Dacă te accept ca soţ, eşti sigur că nu o să ajungi, la un moment dat în viitor, să regreţi, să-ţi displacă cerinţele pe care ţi le impune poziţia şi să mă părăseşti din nou?

Cu acele câteva cuvinte simple, cu acea întrebare simplă îl luă prin surprindere. Ea nu îşi coborî scuturile de apărare, nu îi permise să-i vadă emoţiile, şi totuşi acele cuvinte le exprimară atât de limpede! Lucilla nu îşi mai pusese niciodată la îndoială puterea, n-ar fi pus niciodată la îndoială forţa despre care discutaseră.

Înainte ca el să-i întoarcă spatele şi să plece.

El răsuflă prelung şi încet, apoi, cu ochii aţintiţi spre ai ei, se îndepărtă de perete ca să se oprească lângă ea.

Lucilla se întoarse spre el, cu foarfecă în mână. Îşi aminti avertismentul lui Marcus, dar îl ignoră. Nu avea să-l înjunghie cu foarfecă; îl înjunghiase deja cu vorbele ei, cu dovada vulnerabilităţii care se crease înăuntrul ei şi de care el era responsabil.

Thomas vorbise despre propria vulnerabilitate; ştia cum se simţea, îi recunoştea efectul la alţii.

Încet, dându-i suficient timp să reacţioneze dacă voia, îşi ridică ambele mâini şi îi cuprinse chipul.

Din instinct, ea veni mai aproape, când îi ridică faţa spre el.

O privi în ochi, atât cât îi permise ea de adânc. Cu forţa tuturor lucrurilor dinlăuntrul lui, îi spuse:

— Nu o să te mai părăsesc niciodată… niciodată! Nu o să mai plec niciodată de lângă tine. Te vreau, dar, mai mult de atât, am *nevoie* de tine… De tine şi numai de tine. Eşti punctul central, sprijinul vieţii mele, ancora în jurul căreia trebuie şi o să mă învârt întotdeauna. Cufundându-se în verdele privirii ei, Thomas se opri să-şi tragă sufletul. Eşti şi o să fii mereu absolut tot ceea ce vreau, tot ce am nevoie!

Mâna ei rămasă liberă se ridică şi îi cuprinse podul palmei.

Şi, în cele din urmă, cu atingerea aceea cu delicateţea unei pene, prin ea şi felul în care se subţiaseră scuturile ei, el văzu cum acceptarea înflorea înăuntrul ei, întărindu-se treptat în ochii ei.

Îşi coborî capul, tentat să o sărute, să-i revendice măcar gura.

Ea nu se retrase, ci se întinse pe vârfuri ca să-l întâlnească.

El se opri cu o mică şoaptă care le despărţi buzele flamande. Atât de flămânde… Putea să simtă dorinţa ei crescândă de a se întâlni cu el. De îndată ce buzele li se atinseră, toate vorbele fură lăsate deoparte.

Thomas vorbi printre suflări.

— Mă accepţi ca al tău, acum şi pentru totdeauna?

Lucilla întredeschise pleoapele; focul verde îi întâlni ochii.

— Da.

El răsuflă şi închise ochii.

— Deci, profeţia Fecioarei mele, a Fecioarei tale s-a împlinit.

Ea nu răspunse, doar îşi strecură mâna pe după gâtul lui şi îi trase buzele spre ale ei.

*

„Deci, profeţia Fecioarei mele, a Fecioarei tale s-a împlinit”.

Dar nu se împlinise. Nu întru totul.

Thomas o ştia cu aceeaşi siguranţă cu care ştia diferenţa dintre un acord negociat şi un parteneriat în toată regula. Reuşiseră să-l încheie pe primul; încă nu reuşiseră să-l obţină pe cel de-al doilea.

Urcară din grădini ţinându-se de mână, fiecare pe deplin conştient de celălalt, gratie acelui sărut şi altor câtorva care îi urmaseră, şi reveniră cu toată forţa şi acceptarea, copleşiţi de strânsoarea caldă a palmelor şi de blândeţea pe care şi-o arătară unul celuilalt, coborându-se încet asupra lor.

Era o trecere stranie felul în care încercau să revină pe calea pierdută după plecarea lui.

Chiar şi aşa, nu era aceeaşi cale; se reîntâlniseră la mai multe răscruci.

Când intrară în casă, clopoţelul anunţa prânzul. Din instinct, el se încordă. Lucilla îi aruncă o privire liniştitoare, asigurându-l fără cuvinte că totul avea să fie bine; strângându-i mai tare mâna, îl trase după ea.

Şi se dovedi că avea dreptate. Catriona îi zâmbi larg, Marcus păru neutru, totuşi încuviinţă uşor din cap şi vorbi despre câini. Richard fu singurul care se arătă vigilent, studiind, aşteptând să vadă cum se desfăşurau lucrurile.

Dar, cel mai important, în opinia lui Thomas, Lucilla interacţionă cu el nu doar aşa cum făcuse întotdeauna, ci

cu o atitudine mai personală, timidă, exploratoare, care îl separa de ceilalţi.

Era dispus să comunice cu ea, să permită ca lucrul care îi lega să evolueze şi să se adâncească, să se imprime în acţiunile lor şi să întărească legătura ce îi uneau deja.

Date fiind zâmbetele îndreptate spre ei de către toţi cei prezenţi în sală, existenţa acelei legături era evidentă pentru toată lumea.

Era ceva liniştitor, dar, în timp ce, aşezat lângă Lucilla, gustă şi mâncă, îşi dădu seama că îşi dorea şi avea nevoie de mai mult. Şi, cum conştientizarea prezenţei ei se adâncea înăuntrul lui cu fiecare respiraţie, ştiu, undeva în interior, unde sălăşluia acum tot ceea ce era legat de dorinţele şi nevoile ei, că şi ea avea nevoie de mai mult. După ce trăise drama plecării şi întoarcerii lui, amândoi aveau nevoie să avanseze mai repede. Mai hotărâţi.

Întâlnirea cu Catriona şi cu Richard în salon, după prânz, fu de neevitat, dar cum Thomas se aşteptase la aşa ceva şi era pregătit pentru toate întrebările inevitabile, iar Lucilla era din ce în ce mai încrezătoare în noua ei poziţie, discuţia se desfăşură surprinzător de bine, iar Richard încetă să-l mai privească atât de critic.

Bărbatul continuă să fie atent, dar mai mult ca să se asigure că toate lucrurile decurgeau bine.

Thomas era sigur că implicaţiile revenirii lui, până în clipa aceea, fuseseră evidente pentru oamenii cei mai apropiaţi şi mai dragi ai Lucillei; toţi îşi dăduseră seama de asta. Desigur, se amuzau pe seama lui. Ba chiar el era dispus să recunoască faptul că întoarcerea lui lăsa de înţeles că era de acord să trăiască sub gheara unei anumite pisici cu părul de foc; pe măsură ce ziua se scurse, el deveni din ce în ce mai nerăbdător să continue să facă exact acel lucru.

Nu îi scăpă faptul că subiectul pe care nimeni nu-l abordase era data nunţii. Se părea că decizia era lăsată cu totul în seama lui şi a Lucillei.

Detaliul nu îi ieşi nici măcar o clipă din minte pe durata întregii după-amiezi, când Lucilla fusese nevoită să

se ducă în cămară ca să se ocupe de ucenicele ei, iar Polby, încă zâmbind larg, venise să-l întrebe unde să ducă bagajele pe care proprietara din Glasgow i le trimisese acolo.

La cină, luase mai multe decizii. Avusese răbdare în timpul mesei – aceeaşi adunarea obişnuită, cu toată lumea din gospodărie prezentă în Sala Mare – şi al anunţului făcut de Richard şi Catriona în privinţa uniunii viitoare între el şi Lucilla, declaraţie care fu întâmpinată cu urale furtunoase şi un val de bunăvoinţă aproape palpabil.

Zâmbetul pe care îl trimise spre cei prezenţi în sală era absolut sincer, precum căldura din privirea pe care o îndreptă spre Lucilla.

Nu mai exista niciun scut. Niciunul. Nu pentru el, nici pentru ea.

Ea citi suficient în ochii lui încât să roşească; ridicându-şi şervetul, îşi tamponă uşor buzele, apoi se întinse după paharul de vin.

El îşi simţi zâmbetul adâncindu-se şi întoarse privirea. Mulţumit, pentru moment.

Ca de obicei, doamnele fură primele care ieşiră din Sala Mare. Catriona o luă de braţ pe Lucilla; din frânturile de conversaţie care îi ajunseră la urechi, în timp ce el le urmă, alături de Richard şi Marcus, Lucilla şi mama ei discutau despre ţesăturile pentru redecorarea salonului.

Richard mormăi. Cu o voce scăzută, el murmură:

— Atât timp cât nu decid să redecoreze biblioteca.

— Nici măcar să nu te gândeşti! murmură Marcus. Ştii că este de ajuns să le dai idei.

Thomas încetini în timp ce ajunse la arcada dinspre foaierul din faţă; trecând pe sub ea, uitându-se cum doamnele o iau înainte, el merse tot mai încet, apoi se opri.

Din instinct, Richard şi Marcus îşi potriviră paşii cu ai lui. Şi ei se opriră şi se întoarseră spre el.

El îşi îndoi piciorul stâng şi făcu o grimasă.

— Am plecat din Glasgow în zori şi am venit în grabă… Se poate să fi exagerat.

Niciunul dintre bărbaţii Cynster nu păru să îi creadă

minciuna, dar nici nu o contestară.

Dându-şi seama că ei, fiind bărbaţi, probabil înţelegeau şi era posibil chiar să-i aplaude iniţiativa, el continuă:

— Dacă aţi dori să prezentaţi scuzele mele faţă de Catriona şi Lucilla, cred că o să mă retrag.

Marcus îşi înclină capul de parcă îi analiză strategia.

Richard clipi încet, apoi încuviinţă din cap.

— Ce idee bună! Cel mai bine este să-ţi păstrezi puterile decât să ţi le iroseşti în salon. O să te scuzăm noi.

Thomas nu aşteptă să audă mai mult; se întoarse şi se îndreptă spre scări.

Lucilla nu era sigură dacă pe Thomas chiar îl durea piciorul sau dacă retragerea lui transmitea altceva.

Ce altceva? era întrebarea.

După ce aflase că se retrăsese, ea mai stătu cât să-şi bea ceaiul, aşteptând doar pentru că nu voia să pară atât de disperată în faţa familiei, apoi se scuză şi se îndreptă spre scări. Mergea repede spre uşa lui Thomas, având de gând să intre şi să se întrebe cum se simţea, când partea aceea ascunsă, nesigură dinăuntrul ei ieşi la suprafaţă şi îi zădărnici avântul.

Se opri şi se uită lung la uşă.

Ce făcea?

El se retrăsese, iar ea alerga numaidecât după el.

Ei erau parteneri, da, dar ce însemna că erau parteneri?

Şi indiferent ce putea să ajungă să însemne, ce însemna acum?

În noaptea aceea?

Dacă îl durea piciorul, dacă obosise călărind tocmai din Glasgow, ar fi trebuit să-l lase să-şi revină; aveau la dispoziţie tot restul vieţii să se apropie şi să-şi petreacă nopţile împreună. Nu ar fi trebuit să fie atât de disperată încât să o revendice şi pe aceea.

Şi dacă era un şiretlic întortocheat?

Nu credea că era, nu îl vedea dedându-se la asemenea jocuri. Totuşi, îi explicase limpede ce credea

despre manipularea ei. Era posibil ca şi el să înceapă să folosească acelaşi joc doar ca să vadă dacă putea? Dacă ea răspundea când el apăsa pe corzile ei sensibile?

Indiferent dacă Lucilla credea sau nu acel lucru, acel scenariu îi sugera că ultimul lucru pe care trebuia să-l facă era să se ducă la el.

Voia să o facă, voia să se piardă în braţele lui ca să găsească drumul înapoi spre ceea ce avuseseră; până ce nu făceau acel lucru – măcar acel lucru –, neliniştea care sălăşluia înăuntrul ei, o lipsă de încredere pe care nu o mai cunoscuse niciodată, nu avea să o părăsească.

Viaţa fusese mult mai uşoară când fusese întotdeauna sigură pe ea.

Oftă. Avea *îndoieli.* Pentru o secundă, închise ochii, simţind acea nesiguranţă încă încleştată în jurul inimii ei, strecurându-i-se în suflet, apoi deschise ochii şi îşi impuse să se îndepărteze de uşă.

Urcă scările din turn. Cu ochii în pământ, absorbită de gânduri, deschise uşa camerei, intră, se întoarse şi o închise, apoi se întoarse din nou şi făcu doi paşi în încăpere.

Şi observă strălucirea neobişnuită a lămpii. Încet, ea clipi, înălţă capul şi îl văzu pe Thomas întins în patul ei.

Nu părea să aibă o rană la picior.

Şovăi şi aproape că se împiedică înainte să se oprească.

Făcu ochii mari, apoi şi mai mari; i se uscă gura.

Thomas stătea întins pe pernele ei, cu pieptul lui extraordinar complet dezgolit. Un braţ puternic era îndoit, cu mâna la ceafă; celălalt se odihnea relaxat pe aşternuturile de lângă el.

Imposibil să se stăpânească, privirea ei, care fusese concentrată să urmărească fiecare linie a umerilor lui puternici şi a pieptului, coborî peste cavitatea din centrul pieptului, cea pe care îi plăcea să-şi apese buzele, şi continuă spre culmile musculoase ale abdomenului până la talia îngustă… Aşternutul îi era înfăşurat peste şolduri, dar atât de jos încât, în timp ce privi, aşternutul se mişcă.

Ea îşi ridică iute privirea spre chipul lui. Şi îşi dădu

seama cât se simţea de înflăcărată. Era ridicol. De câte ori fuseseră intimi?

Dar nu îl mai văzuse niciodată aşa, atât de gol, de expus.

Atât de mult al ei!

Îi înţelese declaraţia. Îi spusese că era al ei şi iată că se afla acolo, în patul ei, singurii care îl mai ascundeau de ea fiind doar pantalonii.

Iar el se asigurase că ea vedea; mutase lămpile astfel încât să înconjoare patul şi să inunde interiorul încăperii pe patru laturi cu o lumină delicată şi aurie.

Ea privi, văzu şi i se goli mintea.

În mod evident, el o aştepta.

— Ah…

Şi, da, ea rămase fără cuvinte. Ce ar mai fi putut să spună în faţa unei asemenea privelişti?

El nu părea să aibă aceeaşi problemă.

— Mă întrebam cât o să-ţi ia. Cu ochii în ochii ei, foc de aur mocnind în chihlimbar. Apoi îşi ridică mâna şi îi făcu uşor un semn. Vino aici!

Nu era o comandă, ci o sugestie.

Una pe care ea o ascultă.

Instinctul preluă controlul; aproape că reuşea să vadă firele legăturii lor strălucind în aerul dintre ei.

Ea ajunse la pat, îşi ridică fustele şi îşi sprijini un genunchi pe marginea saltelei. Întinse un braţ, îşi puse mâna într-a lui şi îl lăsă să o apuce şi să o tragă spre el. În genunchi, ea se strecură mai aproape, încă în poziţie verticală. Încă strângându-i mâna, încă pierdută în ochii lui, captivată de ei, de promisiune, de viitorul pe care îl văzu că ardea în adâncurile lor.

Iată ce îşi dorea, lucrul de care avea nevoie!

De el. El cu totul.

Lucilla renunţă la toate reţinerile şi îl lăsă să o conducă, lăsă ca puterea care sălăşluia în ei să se dezlănţuie, să se unească şi să preia controlul.

Aplecându-se, împletindu-şi degetele cu ale lui şi folosind prinsoarea lui ca să se echilibreze, îi cuprinse

obrazul cu mâna rămasă liberă şi îl sărută.

Deschise gura şi, când el răspunse, îl trase spre ea.

Degetele lor se relaxară; îşi retraseră mâinile doar ca să le pună unul pe celălalt. Ca să înveţe din nou formele, golurile. Ca să recâştige simţurile cu încântarea pe care fiecare i-o aducea celuilalt; să guste şi să se respire unul pe altul, până când inimile lor băteau în acelaşi ritm, iar nevoia bine-cunoscută creştea înăuntrul lor.

Pasiunea vibră în jur, absolut tangibilă, în timp ce, împreună, încet, bucata cu bucată, îşi dădură hainele jos. În timp ce, împreună, alene şi voit, se predară cu bună ştiinţă şi de bunăvoie şi alunecară mai adânc în îmbrăţişarea iubirii.

Chiar dacă el nu îşi mărturisise încă iubirea, recunoscuse deja deschis că existau toate semnele.

Şi, în timp ce se ridică şi, cu pielea înflăcărată, cu nervii vibrând de dorinţă, se aplecă, îl primi înăuntrul ei, îl acoperi, îl conduse adânc şi le oferi amândurora plăcere, ea recunoscu faptul că acel lucru era de ajuns. De ajuns venind din partea unei bărbat căruia îi fusese atât de frică să iubească.

Lumina lămpii se jucă pe pielea ei şi pe a lui, fără să ofere nici unuia dintre ei vreo umbra în care să ascundă o parte din ceea ce erau acum, din ceea ce putea să fie împreună.

Şi, împreună, se apropiară, plutiră spre acel moment de uniune elementară.

Atinseră gloria şi ajunseră la punctul culminant, zguduiţi, apoi cutremuraţi, în timp ce extazul puse stăpânire pe ei.

Cu răsuflarea întretăiată, abia reuşind să mai respire, se cufundară unul în celălalt, fără nicio reţinere, cu fiecare ultimă barieră străpunsă şi făcută scrum, cu degetele împletite, cu inimile bătând în acelaşi ritm şi cu sufletele împreunate, ajunseră la apogeu şi permiseră ca iubirea incandescentă, onorată şi acceptată să-i umple, să-i unească şi să-i lege, în sfârşit, într-unul singur.

*

În cele din urmă, Thomas se mişcă. Nu îşi dorea decât să rămână exact acolo unde era pentru totdeauna, dar lămpile încă ardeau.

Cu un oftat prelung, aproape tăcut, îi dădu uşor drumul.

Imediat, degetele ei se încordară, prinzându-se de o parte şi de alta a taliei lui. Îşi înălţă capul ciufulit.

— Şşşt! Mă duc doar să sting lămpile.

Ochii verzi imenşi, încă uluiţi de pasiunea consumată, clipiră spre el de două ori, apoi ea îşi relaxă prinsoarea şi îl lăsă să alunece din pat, dar, întorcându-se pe spate, continuă să-l privească în timp ce el înconjură patul şi stinse fitilurile.

Thomas nu trase draperiile la ferestre; lumina palidă a lunii îl îndrumă înapoi spre ea.

Înapoi în braţele catifelate care aşteptau să se înfăşoare din nou în jurul lui.

Se întinse şi, pentru o clipă, închise ochii, incapabil să-şi închipuie cum se gândise vreodată să se îndepărteze de toate acelea.

De minunea aceea.

Dacă ar fi ştiut că aşa se simţea adevărata abandonare, nu s-ar mai fi împotrivit nici măcar o clipă.

Ea se aşeză pe jumătate peste el, cu capul cu păr mătăsos de foc, în scobitura umărului lui şi o mână lipită pe inima lui. Cu blândeţe, el o cuprinse în braţe şi o ţinu acolo.

Pentru o clipă, Thomas se întrebă dacă era momentul potrivit… Şi hotărî că nu avea să găsească unul mai bun. Îşi mută capul într-o parte şi îi sărută părul.

— Nunta noastră. Diferite replici îi trecură prin minte. Se hotărî să întrebe: Cât de repede crezi că ar trebui să ne căsătorim?

Ea suspină, iar răsuflarea ei îi gâdilă pieptul. Pe un ton întrebător, ea sugeră:

— Mâine?

El zâmbi larg.

— Mie mi-ar conveni, dar bănuiesc că părinţii tăi ar putea avea ceva de spus în sensul ăsta. El trase aer în piept. Şi trebuie să mărturisesc că n-am fost atât de sigur cum o să fiu primit încât să mă opresc ca să obţin o licenţă specială. Deci, dacă nu cumva cunoşti un episcop de prin regiune care să fie dispus să ne ofere una, presupun că tot de cele trei săptămâni obişnuite avem nevoie. El îi studie chipul, atât cât putea să vadă. Sau mă înşel şi există altă formă de ceremonie aici?

Ea oftă.

— Mi-aş dori să fie... Sunt sigură că, dacă am lăsa totul în grija Fecioarei, toată povestea ar fi mult mai simplă... dar nu. Trebuie să ne căsătorim în biserică, la fel ca toţi ceilalţi, altfel nu o să fie legal.

Aşa bănuise şi el.

— Deci, când?

— Poimâine este duminică, deci peste patru săptămâni. Ea se ghemui mai adânc în îmbrăţişarea lui. Toată lumea o să fie încântată de asta, familia o să aibă timp să se adune, lucru pe care o să-l aprecieze. Ea ridică privirea şi, prin lumina difuză a dimineţii, o întâlni pe a lui. Buzele ei se arcuiră. Iar tu o să ai timp să te obişnuieşti cu noi toţi. Suntem consideraţi un clan foarte *puternic.*

El ridică mâna care i se odihnea pe piept; uitându-se în ochii ei, o ridică şi îi apăsă un sărut în palmă.

— Atât timp cât eşti acolo, alături de mine, o să mă străduiesc să rezist şi să supravieţuiesc.

Zâmbetul ei deveni melancolic. Îşi trase degetele din prinsoarea lui şi îi urmări linia obrazului.

— Ştiu că o să faci asta. Suntem aici, împreună, aşa cum am fost dintotdeauna sortiţi. Eşti al meu, în sfârşit, iar eu sunt a ta. Ea trase aer în piept, apoi murmură, cu o voce visătoare şi îndepărtată: Şi indiferent de provocări, indiferent de ani, nu o să mai fim niciodată departe unul de altul. Fie ce-o fi, o să rămânem împreună şi nu o să ne despărţim niciodată.

Cuvintele ei răsunară încet în noapte.

El o cuprinse în braţe, ea se ghemui în îmbrăţişarea

lui şi, în cele din urmă, pentru amândoi, totul părea să fie perfect.

Pe cei pe care îi lega soarta, nimeni şi nimic nu putea să-i despartă vreodată.

„Iubit, consort, protector şi apărător… soţ”.

Thomas închise ochii, în timp ce vorbele acelea se auziră în mintea şi în inima lui, apoi îi explodară în suflet. El avea să fie întotdeauna al ei. Întotdeauna acolo pentru că acela era locul lui, acela era destinul lui, acum, mâine şi pentru totdeauna.

Capitolul 17

Căsătoria lor fu oficiată în faţa altarului din bisericuţa din satul Casphairn.

Cei din familia Cynster fură prezenţi în număr mare; familia lui Thomas din Glasgow, câţiva prieteni vechi şi toţi cei de la moşia Carrick echilibrară lucrurile întrucâtva.

Mireasa purtă perle şi o rochie de dantelă cu fireturi; mirele era drept şi înalt, cu umerii laţi înveşmântaţi în negru. Toţi cei prezenţi fură de acord că erau cel mai frumos cuplu din regiune.

Tăcerea se aşternu peste enoriaşi, umplând fiecare colţişor şi crenel din bisericuţa de piatră, când Thomas, apoi Lucilla, îşi rostiră jurămintele. Când împărtăşiră un sărut, iar orga începu să cânte un marş triumfal, bucuria şi fericirea se dezlănţuiră.

După ce, în cele din urmă, clopotele bisericii începură să bată, iar mirele şi mireasa ieşiră să se vadă şi să vorbească cu oaspeţii răspândiţi pe peluze, pe fiecare chip era câte un zâmbet; umerii lui Thomas erau constant bătuţi uşor, iar obrajii Lucillei deveniră trandafirii pe măsură ce prietenii şi rudele o sărutară şi le doriră, ei şi chipeşului ei soţ, numai bine.

Stând într-un colţ al pridvorului deschis al bisericii, Catriona privi spre mulţime şi zâmbi.

— Eşti fericită?

Richard se opri lângă ea, aruncând şi el o privire peste capetele celor prezenţi.

— Sunt foarte mulţumită, recunoscu Catriona. Mărturisesc că nu mă aşteptam să vină atâta lume de la Londra.

— La nunta nepoatei celei mari a Helenei? pufni Richard. Sunt surprins că nu sunt mai mulţi, dar înţeleg că a menţionat că este aşteptată numai familia.

— Totuşi, când se vorbeşte despre familia Cynster, ce înseamnă *doar* familia? Mult peste o sută de oameni?

Richard îşi prinse braţul de cel al soţiei.

— N-am numărat de curând, dar pe acolo ar trebui să fie. Acum, hai, mama miresei, să ne salutăm oaspeţii!

Catriona râse uşor şi îl lăsă să o tragă spre peluze. Oprindu-se ca să-şi salute verişoara prin alianţă, Angelina, şi pe chipeşul ei soţ din Scoţia, Catriona aruncă o privire spre Lucilla şi Thomas şi îi găsi înconjuraţi de ceea ce părinţii Cynster numeau „aripa mai veche”.

Sebastian, marchizul de Earith, era conducătorul lor; înalt, cu părul aproape negru şi ochii de un verde-deschis precum ai tatălui, era deja o figură impunătoare, o calitate care depindea nu numai de poziţia lui, ci şi de personalitatea acestuia. Fratele lui, Michael, stătea umăr la umăr alături de Sebastian, lucru care spunea multe. Alături de Michael, Christopher Cynster acaparase atenţia grupului spunându-le vreo poveste – era un povestitor înnăscut. Totuşi, Catriona simţea că folosea arta ca pe un scut în spatele căruia sălăşluia un personaj mult mai complex. Desigur, Marcus făcea parte din grup, dar, în afară de Lucilla, care se sprijinea de braţul lui Thomas, singura femeie prezentă era Prudence, cea cu părul blond-castaniu şi cârlionţat, cu ochi albaştri şi pasionată de toate lucrurile cabaline.

Catriona ştia că Prudence nu avea gânduri de căsătorie, susţinând că, în fond, caii erau nişte animale mult mai binevoitoare.

Dar ţinând cont de bărbaţii în preajma cărora îşi

petrecuse viaţa Prudence, Catriona trebuia să accepte că, în mare măsură, raţionamentul acesteia era pertinent. Bărbaţii din familia Cynster şi cei asemenea lor erau binevoitori doar cât îi putea convinge o doamnă să fie.

Sau, aşa cum se întâmpla de obicei, cât îi convingea dragostea să fie.

Catriona se uită la bărbatul Cynster de lângă ea. Erau căsătoriţi de aproape trei decenii, iar magia încă se simţea, la fel cum era dragostea. Pentru ei, pentru toţi cei ca ei, dragostea era cel mai mare liant dintre sexe, lucrul cel mai important de care era nevoie ca o căsnicie să funcţioneze.

Pe măsură ce înaintară prin mulţime, Catriona o auzi pe Lucilla râzând. Aruncă o privire în faţă şi îşi văzu fiica uitându-se la bărbatul pe care îl dusese în patul ei, bărbatul pe care, ales sau nu de Fecioară, Lucilla îl adusese alături de ea, iar împreună se uniseră în dragoste şi pasiune.

Aveau temelia potrivită; Catriona nu avea nici cea mai mică îndoială că aveau să fie extraordinar de fericiţi.

Richard se aplecă şi îi şopti în ureche:

— Gata cu unul, au mai rămas patru.

Catriona zâmbi.

— Este destul timp pentru ceilalţi. Azi vorbim doar despre Lucilla şi Thomas.

Şi totuşi, prin mulţime, Catriona zări un cap cu bucle de un blond-deschis în partea îndepărtată a peluzei.

Niniver Carrick. Verişoara lui Thomas le oferise lui Thomas şi Lucillei o femelă ogar drept cadou de nuntă; nimeni nu ştia sigur de unde făcuse rost de elegantul animal cu blana vărgată, cei mai mulţi crezuseră canisa familiei Carrick vândută şi împrăştiată în patru zări. Marcus, între timp, le oferise lui Thomas şi Lucillei un ogar mascul din linia pe care o creştea. Nu fusese vorba despre o complicitate; perechea era doar o simplă coincidenţă fericită.

În lumea Catrionei, coincidenţele fericite erau adeseori semne.

Din motive pe care nici ei nu şi le puteau explica, Thomas şi Lucilla îşi doriseră ca ogarii să fie prezenţi la

biserică. Niniver se oferise să aibă grijă de ei. Cum Marcus fusese unul dintre cavalerii de onoare ai lui Thomas, propunerea fusese bine-venită.

Dar acum rămase Niniver să aibă grijă de căţeluşii în lesă, într-o parte a peluzei, departe de mulţime, fiind totuşi o atracţie puternică pentru fiecare copil atât din familia Cynster, cât şi pentru cei din zonă, care se aflau acolo.

Niniver era o frumuseţe tăcută şi singuratică. Catriona se îndoia că îi plăceau mulţimile. Şi totuşi, era înconjurată de o adevărată armată, toţii cerând şi punând întrebări…

Marcus trebuia să-şi fi dat seama de acelaşi lucru. El se apropie şi, oprindu-se lângă Niniver, inspirat, nu făcu nicio mişcare ca să ia lesele de la ea, ci începu să răspundă la întrebări, iar copiii, atât cei care îl cunoşteau, cât şi cei cărora le era străin, reacţionară la prezenţa lui şi se concentrară asupra lui, permiţându-i lui Niniver să răsufle uşurată.

Chiar de la distanţă, Catriona reuşi să vadă uşurarea lui Niniver în relaxarea muşchilor ei, în liniile chipului. În privirea recunoscătoare pe care i-o aruncă lui Marcus, chiar dacă el nu o observase.

Catriona îi mai privi un minut, apoi, mulţumită că totul mergea bine şi pe acel front, merse mai departe.

— Dar cât de repede pot să alerge? Fetiţa de 11 ani, Persephone Cynster, rămase în spatele mulţimii de copii şi îi adresă întrebarea nu lui Marcus, ci zeiţei blonde de lângă el. Mai repede ca un cal?

— Pentru o vreme.

Niniver coborî privirea spre capul zburlit pe care îl mângâia; puii se agitau, dorindu-şi să alerge şi să sară pe toţi oamenii simpatici şi prietenoşi îmbrăcaţi în cele mai frumoase haine de duminică.

— Pot să alerge mai repede decât caii pe distanţe scurte. Marcus interveni înainte ca Persephone, cu încrederea neclintită a familiei ei, să apuce să îi pună alte întrebări lui Niniver. Dar nu pot să ţină pasul prea mult timp, nici de departe cât poate un cal.

El putea să-şi dea seama că Persephone, intrigată de

faptul că o fată era cea care avea controlul asupra câinilor, voia să o chestioneze pe Niniver, dar aceasta era acolo, deşi nu îşi dorea cu adevărat să fie, în parte din cauza lui. Iar el nu voia să fie cicălită. Aruncând o privire spre câţiva băieţi din zonă, care erau aplecaţi cât se putea de aproape de căţeluşi, el lansă o întrebare, iar ei răspunseră numaidecât. Cei mai mulţi, observă el, făceau parte din clanul Carrick.

Dar fiind interesul care licări în ochii lor, fu nevoit să se întrebe de la care dintre ei îl luase Niniver pe Eir, femela pe care le-o oferise lui Thomas şi Lucillei. Marcus ar fi putut să bage mâna în foc că ogarul era un exemplar de rasă din vechea linie Carrick. Cum Thomas menţionase că reproducerea lor mai avea loc undeva pe moşia Carrick, Marcus nu fusese surprins să o vadă pe Niniver la uşă cu căţeluşul agitat sub braţ.

Thomas ştia sau putea să ghicească de la cine făcuse ea rost de câine. Marcus îşi spuse în gând că trebuia să-i pună nişte întrebări noului lui cumnat.

Aruncă o privire prin mulţime la sora lui geamănă şi la noul ei soţ şi zâmbi larg. Avea să întrebe, dar nu în seara aceea.

— Nu, răspunse el la următoarea întrebare. Blana lor nu este niciodată întinsă şi fină.

Şi, că tot veni vorba de ceva fin, se bucură că până atunci lăţimea umerilor lui Thomas îi împiedicase pe Sebastian, Michael şi Christopher să observe unde se dusese. Dacă vreunul dintre cei trei o vedea pe Niniver, ar fi venit valvârtej ca să-i dea o mână de ajutor, dar cum ei rămăseseră în faţă în biserică, nu ştiuseră că ea se afla acolo, în spate, având grijă de căţeluşi. Şi, oricum, Niniver ieşise înaintea tuturor musafirilor. Până acum, ea era în siguranţă.

Chiar dacă ştia că niciunul dintre verii lui nu ar fi făcut nimic intenţionat ca să o rănească ori să-i facă vreun rău lui Niniver, era convins că era cel mai bine pentru toată lumea dacă ei nu o observau.

Nu ştia exact cum avea să o ascundă de ei la micul

dejun din Sala Mare, dar avea să îşi facă griji pentru asta mai târziu.

În clipa aceea, avea nişte copii cărora trebuia să le distragă atenţia şi pe Niniver, pe care trebuia să o protejeze de invazia lor neîncetată. Făcu un semn spre trei băieţi care se strecuraseră mai aproape.

— Înapoi, nu vrem să speriem căţeluşii!

Sau pe Niniver; şi aşa era destul de agitată. Putea să îi simtă încordarea.

Îşi dorea să o poată linişti, dar cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să-i amuze pe copii şi măcar să-i ia acea povară de pe umeri.

În mijlocul mulţimii, profitând de agitaţia creată de Antonia Rawlings, care se alătură grupului lor, Thomas îşi coborî capul spre Lucilla.

— L-ai văzut pe Manachan?

Ea privi în jur.

— Nu. Şi m-am tot uitat.

La fel făcuse Thomas. După ce îşi anunţaseră logodna, el şi Lucilla îşi doriseră să îi facă o vizită lui Manachan, ca să se asigure că recuperarea lui avansa şi, de asemenea, să afle dacă făcuse progrese în găsirea celor care se aflau în spatele incidente de la moşie, dar în ziua următoare citirii primului anunţ al nunţii lor, Manachan le scrisese pentru a-i felicita din toată inima şi pentru a-i ruga să stea departe.

Le scrisese că lucrurile erau încordate în clan şi că ar fi apreciat dacă păstrau distanţa în perioada aceea.

Desigur, îi respectaseră rugămintea. Îngrijorarea lor persistentă le fusese oarecum risipită când Manachan răspunsese invitaţiei la nuntă atât în numele clanului, cât şi al familiei, confirmând că aveau să fie cu toţii prezenţi.

Dar Manachan nu venise să-şi ocupe locul rezervat în primul rând al stranei. Thomas şi Lucilla observaseră locul rămas gol şi încă nu văzuseră pe nimeni din familia lui Carrick, în afară de Niniver, care era ocupată în clipa aceea.

— Nu-mi pot închipui că, după tot ce a scris, nu ar fi venit, spuse Lucilla. Poate că nu s-a simţit în stare să se

amestece în mulţime şi a rămas în spatele bisericii.

Thomas încuviinţă din cap. Dacă Manachan ar fi rămas în spate, la fel ar fi făcut şi Nigel, Nolan şi Norris. Ridicându-şi capul, el căută prin mulţime.

— Poate că ar trebui să ne mişcăm şi să vedem dacă este pe undeva pe margine.

Lucilla îi strânse braţul.

— Oricum trebuie să ne mişcăm, dar ăsta este un motiv în plus.

Întorcându-se spre verii ei şi spre Antonia, se scuză şi, împreună, începură să înainteze prin mulţime.

Un zid de piatră înconjura împrejurimile bisericii, păstrând mulţimea adunată la un loc; era o zi frumoasă, dar puţin rece, şi nimeni nu se grăbea să se întoarcă în trăsuri. Pentru toţi cei prezenţi, nunţile erau adunări menite să te întâlneşti cu familia şi cu prietenii; toată lumea era bucuroasă să stea la aer curat şi să discute.

Mai multe scaune fuseseră scoase din biserică şi aşezate pe ici, pe colo. Helena, ducesa văduvă de Sf. Ives, în vârstă şi plăpânda, dar cu ochi care încă vedeau totul, era aşezată pe unul, impunătoare într-un mic cerc de însoţitori. Lucilla şi Thomas îşi prezentaseră deja omagiile, aşa că nu se opriră acolo, ci îşi continuară drumul pe marginea mulţimii.

În cele din urmă, îl găsiră pe Manachan; stătea într-un colţ al peluzei, lipit de zidul de piatră şi sprijinindu-se în două bastoane, amândouă înfipte în peluză, de o parte şi de alta.

Avea pălăria trasă în jos peste faţă şi o eşarfă fină din lână îi acoperea maxilarul, ridicată până aproape de vârful nasului.

Când Lucilla şi Thomas ajunseră la el, Manachan îşi coborî capul cât putu de mult.

— Felicitări amândurora. El se îndreptă de spate, iar ochii lui pătrunzători, abia vizibili în umbra reflectată de borul pălăriei, se ridicară spre chipul lui Thomas. M-ai făcut foarte mândru, băiete! Tatăl şi mama ta ar fi fost încântaţi. Colţurile ochilor lui se încreţiră. Ţi-am spus să înveţi să

gândeşti şi cu inima, nu doar cu mintea!

— Într-adevăr, aşa mi-ai spus. Thomas încuviinţă din cap. Chiar dacă unchiul lui era acoperit din cap până în picioare, doar o mică parte a feţei fiind vizibilă, Thomas vedea limpede că îmbunătăţirea sănătăţii lui Manachan nu fusese de durată. Coborând vocea, el întrebă: Ce mai faci?

Edgar era, ca întotdeauna, alături de Manachan. Thomas aruncă o privire spre Edgar, în timp ce vorbi şi fu cu atât mai tulburat de imobilitatea împietrită de pe chipul acestuia. Decât să întâlnească privirea lui Thomas, Edgar preferă să privească drept înainte.

Iritat, moşierul îşi flutură o mână.

— Sunt destul de bine... Destul de bine ca să fiu prezent la nunta voastră.

Ochii Lucillei se făcură mici şi se aţintiră spre chipul lui.

— Ceea ce înseamnă că nu eşti atât de bine pe cât ar trebui să fii.

Ea ar fi păşit mai aproape ca să privească atentă chipul bătrânului, să-i examineze ochii, dar el îşi mută unul dintre bastoane în calea ei, împiedicând-o să înainteze.

— Nu vă faceţi griji pentru mine! După cum le-am spus tuturor celor din familia mea dragă. Moşierul arătă cu bastonul spre Nigel şi Nolan; după ce îi văzuseră pe Thomas şi Lucilla vorbind cu Manachan, cei doi se desprinseră de mulţime şi se apropiau de ei. Nu o să fiu vrăjitoarea neagră de la nuntă.

Nigel se opri lângă Thomas, cu privirea aţintită spre tatăl lui.

— Am încercat să-i spunem că nu o să te superi dacă nu vine, dată fiind sănătatea lui şubredă, dar, desigur, n-a vrut să ne asculte.

— Eu sunt încă *acel* Carrick, băiete, mormăi Manachan. Ai grijă cum vorbeşti! Le-aţi urat casă de piatră lui Thomas şi Lucillei?

Nigel strânse din buze. Întorcându-se spre Thomas, îi întinse mâna.

— Felicitări, vere!

Nolan urmă exemplul lui Nigel, apoi, retrăgându-şi mâna, făcu o plecăciune spre Lucilla.

— Domnişoară... Nolan se opri, apoi se corectă: Doamnă Carrick. Cu sprâncenele arcuite, el se uită spre Thomas. Bănuiesc că acum eşti şi tu parte din clan.

Lucilla zâmbi.

— Într-adevăr. Iar noua mea poziţie îmi oferă un drept cu atât mai mare de a-l trata pe cel care este capul clanului Carrick, nu crezi?

Ea îşi întoarse privirea verde spre moşier.

Bătrânul ridică o mană într-un gest de spadasin care recunoştea că se preda.

— Mâine. Poţi să vii şi să mă vezi mâine după-amiază... Puteţi să veniţi amândoi. Dar, de dragul meu, promiteţi-mi că o să vă bucuraţi de ziua asta fără să aveţi nicio grijă! Este ziua nunţii voastre şi, prin harul lui Dumnezeu şi al Fecioarei, nu o să aveţi decât una singură.

Chiar umbrită de borul pălăriei şi chiar dacă era slăbit şi parcă sub efectul unei anumite presiuni, privirea lui Manachan încă era puternică. Thomas putu să-i simtă greutatea cât se odihni pe el şi pe Lucilla, cerând şi obligând acceptare, supunere.

Oftând în sinea lui, Thomas îşi înclină capul.

— Atunci rămâne pe mâine după-amiază. O să venim să te vizităm.

Manachan vru să mai spună ceva, dar rămase fără suflare. Se aplecă pe jumătate, dădu ochii peste cap, dar când Thomas şi Lucilla se întinseră spre el, le ţinu piept.

— Nu, vedeţi-vă de drumul vostru! Trebuie să aveţi grijă de ceilalţi oaspeţi. Reuşi să respire din nou. Se îndreptă de spate, apoi continuă: Acum că v-am văzut şi mi-am prezentat omagiile, o să mă duc acasă. El se uită la Lucilla. Dacă îi vezi pe părinţii tăi, te rog să-i saluţi din partea mea şi spune-le că-mi cer iertare că nu am mai rămas să vorbesc cu ei.

— Desigur.

Lucilla aruncă o privire întrebătoare spre Thomas.

El înţelese ce întreba, dar era limpede că moşierul nu

îşi dorea să facă vâlvă.

Mândria. El înţelegea acea emoţie. Şi, din moment ce Manachan părea mai neputincios ca niciodată, sprijinindu-se puternic de Edgar în timp ce se îndepărta de zid şi se întorcea spre poartă, poate că mândria lui era un lucru pe care erau nevoiţi să-l recunoască şi să-l susţină.

Strângând mâna Lucillei, o ţinu lângă el câtă vreme Manachan se îndepărtă.

— Pe mâine.

Bătrânul încuviinţă uşor din cap şi continuă să-şi croiască încet drum spre poartă. Dincolo de aceasta, Thomas putea să zărească trăsura unchiului, care aştepta pe alee. Două birje frumoase erau legate în spatele ei.

Cu privirea aţintită spre Manachan, Nigel se opri lângă Thomas.

— Noi o să mergem în urma trăsurii până acasă.

Nigel se întoarse, iar Thomas îi urmări privirea îndreptată spre Norris.

Fiul cel mic al lui Manachan stătuse deoparte, rămânând la marginea mulţimii. El făcu un semn din cap spre Thomas şi Lucilla şi îşi murmură felicitările.

— Ai face bine să te duci după Niniver. Tonul lui Nigel fu aspru, asemenea privirii îndreptate spre Norris. Voi doi ar trebui să mergeţi cu *papa* în trăsură.

Expresia de pe chipul lui Norris rămase nepăsătoare, dar băiatul încuviinţă uşor din cap.

— Mă duc după ea.

Făcu din nou un semn din cap spre Thomas şi Lucilla, apoi se întoarse şi îşi croi drum prin mulţime.

Lucilla aruncă o privire spre Thomas – era limpede că îşi dorea să îl urmeze, să o întrebe pe Niniver, singura persoană care putea să le spună mai multe despre starea lui Manachan.

Thomas fu de acord; el o apucă de mână şi, cu încuviinţări scurte din cap îndreptate spre Nigel şi Nolan, se despărţiră de ei.

El şi Lucilla începură să străbată din nou mulţimea, în urma lui Norris, dar erau mulţi oameni care încă nu

avuseseră ocazia să discute cu ei şi să le facă urări. Înaintară puţin câte puţin. În clipa în care ajunseră destul de departe ca Thomas să arunce o privire peste capetele celor adunaţi acolo, se uită de-a lungul zidului unde fusese Niniver, apoi oftă.

— A plecat deja.

Lucilla ridică privirea spre el. El o lăsă să îi vadă îngrijorarea evidentă pentru Manachan; iar el văzu aceeaşi nelinişte reflectată în ochii ei. Apoi ea oftă. Venind mai aproape, îl strânse de braţ.

— Cred că ăsta este unul dintre momentele în care trebuie să acceptăm orice va fi.

El îşi coborî capul şi îşi apăsă buzele pe tâmpla ei.

— El şi-a dorit să ne bucurăm de ziua noastră.

— Într-adevăr. Cu o încuviinţare scurtă din cap, ea se îndreptă de spate. Aşadar, iată un lucru pe care putem să-l facem pentru el – să-i onorăm invitaţia. Luându-l din nou de braţ, ea îl întoarse spre următorul grup care aştepta să le vorbească. Iar mâine, murmură ea, o să-i rog pe mama şi *papa* să vină cu noi.

Thomas se gândi că era o idee excelentă.

Lăsând deoparte problemele de a doua zi, se alătură noii lui soţii în respectarea dorinţei unchiului lui; după aceea, se bucurară de ziua lor în toate privinţele.

*

Micul dejun de nuntă se dovedi a fi un eveniment plin de voioşie. Discursurile fură la ordinea zilei, multe şi variate, de la cele sincere până la cele amuzante, rostite de mai multe persoane, începând cu Helena, ducesa văduvă de Sf. Ives, şi sfârşind cu Christopher Cynster.

Chiar şi Quentin, Winifred şi Humphrey se alăturară, împreună cu alţi prieteni vechi de şcoală ai lui Thomas.

Iar de la prânz până după-amiaza târziu, petrecerea continuă.

Mai târziu, după ce îşi luară rămas-bun de la toţi cei care se întorceau la casele lor, cei care urmau să rămână

până puţin a doua zi se retraseră în salon, în bibliotecă, în Sala Mare, în marea sală de clasă sau în biroul din mansardă al lui Carter, în funcţie de vârstă, sex şi înclinaţiile fiecărui oaspete.

Thomas şi Lucilla sfârşiră prin a se odihni pe o canapea aflată într-un colţ al lungii biblioteci, înconjuraţi de semenii lor din familia Cynster, alături de Antonia Rawlings, care se aşezase pe un mic divan aflat vizavi de canapea. Sebastian era tolănit într-un fotoliu, iar Marcus în altul, în timp ce Prudence se ghemuise la celălalt capăt al canapelei. Michael şi Christopher aleseseră să se întindă pe podea, ocupând spaţiul dintre canapea şi fotolii.

— Deci, murmură Sebastian, trecând cu privirea peste toţi membrii grupului, care o să fie următorul?

Cu ochii închişi, Michael îi răspunse:

— Nu tu.

Toată lumea râse, dar niciunul dintre ei nu se oferi să dea alt răspuns.

Antonia întrebă dacă Thomas şi Lucilla aveau vreun plan să meargă în sud anul acela, iar discuţia continuă.

Thomas ascultă şi asimilă; nu fusese niciodată parte dintr-o familie care să semene cu neamul Cynster. Totuşi, ajunsese atât de repede să se simtă în largul lui cu Marcus, încât se simţea surprinzător de relaxat şi acceptat în sânul grupului, oamenii cei mai apropiaţi de Lucilla, cercul ei de apropiaţi în cadrul familiei mai mari.

Şi, deşi familia era foarte asemănătoare cu clanul, în mod special în acea familie, chiar dacă existau asemănările, nu era acelaşi lucru. În cele din urmă, hotărî că lucrurile stăteau aşa deoarece clanul avea o structură ierarhică, având mai multă putere, în timp ce Cynster era o familie cu indivizi puternici, legaţi prin sânge şi moştenire, dar fiecare fiind puternic şi capabil în sine. Aşa că puterea familiei Cynster ar fi depăşit-o pe cea a oricărui simplu clan.

Şi, în orice caz, ei lucrau împreună şi aveau grijă unul de altul chiar mai mult decât o făceau oamenii din clan.

Drept dovadă, câteva ore mai târziu, Marcus, Prudence şi Antonia aranjară o diversiune care să le

permită lui Thomas şi Lucillei să scape de orice eventuală tachinare şi să se retragă.

Râzând, cu mâna strânsă în mâna lui, Lucilla urcă în grabă scările turnului. Îl trase în camera lor, apoi trânti uşa şi trase zăvorul.

Râzând şi el, Thomas se sprijini cu umerii de uşă. Făcu un semn din cap spre zăvor.

— Chiar este nevoie?

— Oh, da! Lucilla era roşie la faţă, iar ochii îi străluceau. Încă nu-mi cunoşti verii. Sebastian, Michael şi Christopher sunt şi aşa destul de răi, chiar dacă mă aştept ca instinctul de conservare să îi tempereze. Dar cei mai tineri? Zâmbind cu drag, ea clătină din cap. Crede-mă, trebuie să avem mare grijă când o să ieşim mâine dimineaţă pe uşa asta!

El o studie… lumina dansând în ochii ei de smarald, strălucirea pe care fericirea o imprima pe pielea ei, gloria părului ei. Mai devreme, se schimbase din rochia delicată de mireasă într-una simplă, care era numai bună; date fiind emoţiile care creşteau înăuntrul lui, se îndoia că ar fi fost în stare să se descurce cu dantelele fără să le rupă.

Şi ea îl studia pe el.

Lucilla se gândi că acum el era oficial al ei… soţul ei. Ca de obicei, forţa lui era vizibilă în umerii şi pieptul lui, în liniile braţelor şi ale coapselor lui. Îl scrută din priviri, observându-i alunecarea deasă a părului, care se simţea ca mătasea când ea îşi trecea degetele prin şuviţele lui, şi observă proeminenţa excitaţiei lui în pantaloni.

Pasiunea vibră în aer, acum atât de puternică şi de intensă între ei.

Ea ridică privirea spre chipul lui şi studie cărbunii aurii care mocneau în chihlimbarul ochilor lui.

Pleoapele lui erau întredeschise; o privea cu tactul unui leu care îşi studia următoarea masă.

Răsună un chicot.

Altul i se alătură celui dintâi, iar ea râse, se răsuci pe loc, îşi ridică fustele şi fugi spre pat.

El o prinse înainte să ajungă în pat.

Thomas o ridica în braţe şi amândoi aterizară în pat.

Peste cuvertura ei de mătase, în moliciunea ei.

Se simţiră cu mâinile, buzele şi limbile. Hainele zburară, apoi se uniră, se alăturară şi alunecară unul în celălalt, în dansul impetuos al pasiunii lor.

Al nevoii şi dorinţei lor, alimentate de focul mistuitor, de speranţele şi de visurile lor pentru acum şi pentru viitor.

Toate se învârteau în jurul lor, în intimitatea patului ei.

Iar în noaptea aceea, apucară totul – oferiră, luară şi profitară.

Fiecare ultimă umbră, fiecare ultim suspin de extaz.

— Te iubesc!

— Să nu mă părăseşti niciodată!

— Tu eşti al meu, iar eu sunt a ta.

— Sunt al tău până la moarte.

Cuvintele zburară de pe buzele lor, de la ea, de la el, răsuflate până la ultimul cu bună ştiinţă şi acceptare. Cu veneraţie, devotament, nimic nu putea să se ascundă.

Nu mai era nimic de ascuns între ei; niciun paravan sau un văl nu mai putea să ascundă inima ei de el, cu atât mai puţin inima lui de ea.

Fură dominaţi de o comuniune care se scufundă adânc, statornicind şi unind.

Era ceea ce aveau; rămânea a lor, orice ar fi fost.

Extazul îi traversă, îi frânse, apoi îi remodelă.

Nu mai erau separaţi.

Satisfăcuţi şi încântaţi, siguri, în sfârşit, şi încrezători, se prăbuşiră unul în braţele celuilalt şi se lăsară în voia viitorului.

*

Lucilla se trezi înainte de zorii zilei şi ştiu ce trebuia să facă. Întorcându-se în pat, se ridică într-un cot şi se aplecă peste Thomas. El încă dormea, cufundat într-un somn adânc, cu corpul lui greu mai relaxat decât îl văzuse vreodată.

Luându-i faţa între mâini, îl sărută şi îl trezi.

Îl atrase pe drumul lung şi lent pe acum care erau meniţi să călătorească împreună. Să se bucure de acele minute dulci, numai ale lor, să se lase cuprinşi de plăcerea iubirii lor.

Ea nu avea nevoie să-l audă cum revendică emoţia; sălăşluia în inima, în mintea şi în sufletul lui, iar nimic – era absolut convinsă – nu avea să o amuţească vreodată, cu atât mai puţin să o facă să dispară.

Mai târziu, deosebit de încântată de modul acela de a se trezi, ea se odihni epuizată pe pieptul lui şi îi ascultă bătăile inimii.

Când bătăile încetiniră de ajuns, îşi înălţă capul şi îl privi în ochi.

La mişcarea ei, el întredeschise pleoapele. Pe sub gene, îi studie chipul.

— Ce este?

— Ar trebui să mă duc, trebuie să mă duc… în pădurea sacră.

— Ca să te rogi?

Când ea încuviinţă, el clătină uşor din cap, de parcă încerca să îndepărteze ultimele mreje ale somnului.

— Ce spune faptul că o asemenea idee nebunească are sens pentru mine acum?

Începuse să-i placă la nebunie felul în care o făcea să râdă – de obicei, în momentele cele mai neaşteptate. Redevenind serioasă, se uită în ochii lui. Nu îşi întoarse privirea.

— Este o tradiţie pentru Doamna Văii sau, în cazul meu, viitoarea doamnă, să-l prezinte Fecioarei pe soţul ei, în crâng. De asemenea, mai este o tradiţie, una pe care tatăl meu încă o respectă cu sfinţenie, ca soţul să-şi vegheze doamna în timp ce ea se roagă. Spera ca el să-şi dorească să facă la fel, dar nu era sigură dacă voia. Vii cu mine?

— Bineînţeles. El se ridică şi o ridică şi pe ea de pe pieptul lui. Vegherea este ce făcea Marcus în ziua când am venit să te rog să ajuţi familia Bradshaw?

Ridicându-se din pat, ea încuviinţă din cap.

— Exact aşa. Nu este ca şi cum ar exista un pericol, e mai degrabă ceva simbolic.

Thomas îşi întoarse privirea spre silueta ei suplă, dezgolită, în timp ce ea se îndrepta spre lavoar. Simbolic pe naiba! Ea era foarte reală şi la fel era nevoia de a o proteja pe care el o resimţea, pe care o simţise dintotdeauna… El dădu la o parte aşternuturile şi se ridică în picioare.

— Bănuiesc că o să mergem călare până acolo.

*

Aşa şi făcură; prin prospeţimea zorilor unei primăveri târzii care tocmai se iveau, ei traversară câmpurile – câmpuri pe care Thomas se trezi că le studia cu un ochi de proprietar. De acum încolo, urma să lucreze alături de Richard în gestionarea moşiei Vale.

După ce ajunseră la pădurea sacră, descălecară, lăsându-şi caii în aceeaşi zonă în care el găsise, cu mult timp în urmă, iapa ei neagră şi armăsarul lui Marcus. Părea să fi fost cu mult timp în urmă, se întâmplaseră atât de multe de atunci, şi totuşi, în realitate, trecuseră doar şase săptămâni de când traversase ultima dată cărarea întortocheată care ducea în inima pădurii.

De astă dată, experienţa fu foarte diferită.

El bănuise că nu credea, dar undeva, într-un colţ nerecunoscut, de mult uitat al sufletului lui, trebuia să creadă pentru că acum, prin Lucilla, prin cuvintele ceremoniale pe care le folosea, putea să simtă puterea.

Străveche, antică, vibră în jurul lui, prin el.

Şi el *trebui* să creadă.

Închizând ochii, se legănă uşor, simţind acea putere care îl cuprinse şi îl traversă, apoi se cufundă în sufletul lui ca să-l ancoreze.

De îndată ce prezentarea soţului se încheie, Lucilla îl conduse la piatra de la intrarea pe cărare. Cu un cuvânt liniştit, îl lăsă să stea acolo şi se retrase ca să-şi spună rugăciunile.

El rămase aşezat şi se uită la pământul care se întindea în faţa lui şi îşi lasă gândurile să curgă nestingherite. Lăsă ca aprecierea pământului, a locului, a oamenilor, a familiei şi a clanului să se ridice şi să-l revendice.

Acela era viitorul lor, al lui şi al ei, pe care trebuiau să-l protejeze, să-l îndrume şi să-l hrănească.

Acela era locul lui, acolo, alături de ea.

În cele din urmă, îşi găsea adevărata casă, adevăratul rol. Viaţa de care avea nevoie ca să fie tot ce putea să fie, ca să materializeze tot ce avea înăuntrul lui.

El trase adânc aer în piept; închizând ochii, ţinu aerul curat în plămâni şi mulţumi sorţii, lui Dumnezeu, Fecioarei pentru tot ce găsise, pentru tot ce viaţa îi oferise.

Pentru tot ce avea până la sfârşitul zilelor lui.

Epilog

După un mic dejun zgomotos şi agitat, unul binecuvântat cu multe râsete, majoritatea oaspeţilor rămaşi plecară pe parcursul dimineţii.

Lucilla rămase pe verandă şi, ţinându-l de braţ pe Thomas, îşi flutură mâna în semn de rămas-bun.

— Mă bucur că au venit cu toţii, dar trebuie să mărturisesc că sunt destul de fericită să-i văd că pleacă. Întâlnind privirea lui Thomas, văzu arcuirea întrebătoare a sprâncenelor lui şi zâmbi. Mor de nerăbdare să începem viaţa în doi!

El chicoti şi se aplecă să o sărute delicat, apoi, împletindu-şi degetele cu ale ei, o lăsă să-l tragă înapoi în casă.

Clopoţelul care anunţa masa de prânz răsună chiar când intrară, aşa că îşi continuară drumul spre Sala Mare. Ţinând scaunul Lucidei, apoi aşezându-se pe cel de lângă ea, deja locul lui obişnuit, Thomas se uită prin încăpere la cei care intrau şi se adunau în jurul meselor ca răspuns la

chemările clopoţelului. Nu veniseră toţi la prânz; totuşi, era mulţumit că putea să pună deja un nume şi o ocupaţie pe chipul majorităţii celor prezenţi.

— Voiam să te întreb… Marcus se aşeză pe scaunul aflat în cealaltă parte a Lucidei. De unde a luat-o Niniver pe Eir? Nu se poate să fie unul dintre câinii ascunşi înainte ca Nigel să apuce să-i vândă, este prea mică. Deci cine se ocupă de reproducere acum, probabil fără ca Nigel să ştie?

Thomas sorbi din minunata supă de pui.

— Nu sunt foarte sigur. Ei păstrează haita acasă la bătrânul Egan.

Marcus ridică lingura de supă, dar nu începu să mănânce. Se încruntă.

— Ar putea să fie chiar Niniver? Părea foarte priceputăcu câinii, abilă în instruirea puilor.

— Mă îndoiesc că este doar ea, dar, fără îndoială, cu ajutorul ei. Thomas îşi coborî privirea spre bolul de supă. Poate sub îndrumarea ei. Cred că nu au chiar jumătate, ci jumătatea mai bună a exemplarelor. Dar, orice ai face, să nu menţionezi asta nimănui. Bănuiesc că Nigel a văzut-o pe Eir la biserică, s-ar putea să nu ştie că este un dar de la Niniver şi, chiar dacă a aflat, sunt sigur că nu ştie de unde a luat puiul.

Marcus se uită lung în sală şi încuviinţă din cap.

— Secretul este în siguranţă. Îşi amestecă supa, apoi adăugă: Nigel a fost un prost când a vândut câinii, puii au adus dintotdeauna o sumă frumuşică la moşie. Nimeni n-a putut să priceapă de ce a făcut-o.

— Eu cu siguranţă nu.

Thomas îşi simţi maxilarul încordându-se, apoi Lucilla îşi puse o mână pe braţul lui.

Aplecându-se în faţă, ea surprinse privirea mamei ei şi începu să-i explice grijile pe care şi le făceau în privinţa sănătăţii lui Manachan şi că, din moment ce puterea lui slăbea, se temeau ca problemele ce se dezlănţuiseră asupra moşiei să nu fi fost încă rezolvate.

Thomas aruncă o privire spre Richard.

— După cum ştii, Manachan nu a vrut să îl vizităm la

conacul Carrick înainte de nuntă, iar când am vorbit cu el ieri, a insistat să nu facem altceva decât să ne bucurăm de ziua noastră.

— Dar a fost de acord să-i facem o vizită în după-amiaza asta. Lucilla se uită la mama ei, apoi îşi întoarse privirea spre tatăl ei. Ne-am gândit că ar fi de ajutor dacă ne-aţi însoţi. Se uită înapoi la Catriona. Amândoi.

Richard cântări propunerea, apoi schimba o privire cu Catriona. După aceea, el încuviinţă din cap.

— Pare o idee foarte inspirată. Se opri, apoi adăugă: în ultimul an, s-au luat o mulţime de decizii ciudate pe moşia Carrick şi, în timp ce niciunul dintre noi, moşierii din apropiere, nu ar vrea să intervină… El se opri cu un râs scurt. Nu că Manachan ne-ar permite vreodată să facem una ca asta, dar am observat şi ne-am pus întrebări.

— Adică, spuse Catriona plină de graţie, planul vostru este foarte bun. Plecăm de îndată ce se încheie prânzul.

*

În loc să ia o trăsură, ei plecară călare, chiar dacă o luară pe drum. Atât iapa Lucillei, cât şi cea a Catrionei purtau saci plini cu ierburi şi poţiuni; Thomas simţise sticlele când legase sacul Lucillei de şa.

Şi Marcus îşi dorise să li se alăture, dar se gândiseră că astfel vizita lor putea să pară o invadare a spaţiului. Manachan se mai simţise ofensat de asemenea vizite sociale.

Astfel, cei patru o luară la trap doi câte doi, Thomas şi Lucilla în frunte, Catriona şi Richard în urmă, pe drumul cel lung care ducea spre conacul Carrick.

Ocoliră ultima curbă şi se ivi intrarea principală a casei, care se înălţa dincolo de curtea cu pietriş. O siluetă firavă era ghemuită la baza treptelor. Venind mai aproape, recunoscură părul blond-deschis al lui Niniver. Umerii îi erau aduşi în faţă; părea abătută şi tristă. Fără vlagă, răsucea o batistă în mâini.

Când, neliniştiţi, ei se opriră, descălcară şi se repeziră

spre ea, era ridică uşor chipul răvăşit de lacrimi, cu ochii albaştri înlăcrimaţi, umflaţi şi roşii.

— Oh, draga mea! Catriona îngenunche lângă Niniver şi o strânse în braţe. Ce s-a întâmplat?

Aplecându-se spre Catriona, Niniver răsuflă întretăiat şi îşi flutură slăbită mâna.

— *Papa* s-a dus… Nu s-a mai trezit de dimineaţă. În cele din urmă, Edgar, valetul lui, a încercat să-l trezească şi şi-a dat seama… Ea sughiţă. Şi-a dorit atât de mult să participe la nuntă… Cu toţii ne-am împotrivit, dar nu a vrut nici în ruptul capului să rămână acasă, iar acum este *mort.* Răsuflarea îi fu întreruptă de un suspin. Iar Nigel a dispărut.

Niniver îşi coborî capul şi îşi şterse faţa cu batista udă.

Chipul lui Thomas se încorda. Schimbă o privire cu Richard. Catriona le făcu semn să intre; lăsând-o pe Niniver cu ea, Thomas şi Richard urcară treptele şi se îndreptară spre uşa deschisă. Lucilla se gândi ce să facă, apoi îi urmă.

Oprindu-se în foaier, Thomas se uită în jur şi nu văzu pe nimeni – nici urmă de vreun lacheu, de Ferguson. Dar, dinspre sala slujitorilor, răsună un tumult de voci. Thomas strigă:

— Ferguson!

Trecu o secundă, apoi paşi grei veniră în grabă de-a lungul coridorului. Apăru Ferguson. Se uită la Thomas, Richard şi Lucilla şi fu cuprins de o senzaţie de uşurare.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că aţi ajuns, domnule Thomas! Stăpânul a murit, domnul Nigel a dispărut, domnul Nolan refuză să trimită după doctor, domnul Norris nu este de folos pentru nimeni, iar domnişoara Niniver este înnebunită de durere… Şi niciunul dintre noi nu ştie ce este cel mai bine de făcut.

Alţii îi urmaseră lui Ferguson; Sean, Mitch, Fred, doamna Kennedy, Gwen şi mai multe slujnice şi lachei se îngrămădiră în sală, în spatele majordomului. Cu toţii păreau şocaţi şi, de asemenea, nespus de supăraţi.

Sean le explică de ce.

— Nigel ar trebui să fie aici, dar el şi-a luat tălpăşiţa, şi nimeni nu ştie unde s-a dus. Cu ce ne ajută asta?

Alţii îşi murmurară sumbru acordul.

Şi Thomas era de acord, dar, în absenţa lui Nigel…

— Unde este Nolan?

— Stă lângă corpul tatălui mort în camera lui, spuse Sean. Şi Edgar este acolo.

Thomas încuviinţă din cap.

— O să ne ducem sus. Îi spuse lui Ferguson: Lady Cynster a rămas pe treptele din faţă cu Niniver. Vezi dacă vor să se mute în salon. Sunt sigur că o ceaşcă de ceai ar fi bine-venită.

— Da, bineînţeles, domnule. Doamna Kennedy se avântă agitată: Hai! Îl trase de mânecă pe Ferguson. Măcar s-o alinăm pe domnişoara Niniver cum putem – e singura dintre ei care îşi plânge tatăl.

Thomas schimbă o privire cu Lucilla, în timp ce se îndreptau împreună spre scări. Richard îi urmă îndeaproape.

Ajunseră în camera lui Manachan şi găsiră uşa întredeschisă. Împingând-o încet, Thomas intră. Păşi în dormitorul bătrânului şi se opri chiar în prag. Unchiul lui stătea întins pe spate, cu mâinile pe piept. Umbrele reflectate de perdelele care acopereau capul patului îi ascundeau în mare parte chipul; ai fi zis că pur şi simplu dormea.

Dar Nolan stătea de o parte a patului, cu un braţ întins, cu mâna pe mâneca tatălui lui; capul îi era plecat, odihnindu-se pe braţul întins. Edgar stătea de cealaltă parte a patului, aproape în colţul încăperii. Era devastat şi palid. Fusese alături de Manachan atât de mult timp!

Thomas îşi înclină capul spre Edgar şi înaintă mai mult în cameră.

La foşnetul rochiei Lucillei, Nolan înălţă capul. Se uită la ei cu o privire aproape înceţoşată, de parcă ar fi dormit, apoi clipi şi trase adânc aer în piept. Chipul lui, mereu palid, părea încordat, descompus. Îndreptându-se încet de spate, el flutură vag spre trupul tatălui lui.

— După cum puteţi vedea, s-a dus.

Thomas simţi adevărul acela – că, într-adevăr, unchiul

lui murise – direct în inimă şi simţi că i se strânse pieptul aproape insuportabil. Apoi Lucilla îşi strecură mâna în palma lui şi strânse uşor, iar apăsarea scăzu greutatea durerii, dar nu şi senzaţia că rămânea fără aer. La rândul lui, o strânse uşor de mână, apoi trase aer în piept.

— Trebuie chemat medicul.

Nolan pufni.

— Pentru ce? El se cufundă înapoi în scaun şi se uită lung la corpul neînsufleţit. Este mort şi nimic din ce ar putea să facă vreun vraci nu o să-l aducă înapoi.

— Indiferent cum ar fi, zise Richard, legea impune ca, în cazul morţii unui moşier, trupul să fie verificat de un medic care să elibereze un certificat.

Expresia de pe chipul lui Nolan se întunecă; cu încăpăţânare oarbă, el clătină din cap.

— El nu şi-ar fi dorit ca vreun vraci să-l înţepe. Se uită la Thomas şi la Lucilla. Ştiţi prea bine ce credea.

— Nu contează ce şi-ar fi dorit, îi răspunse calm Richard. Legea nu o să fie încălcată nici măcar pentru familia Carrick.

Nolan se gârbovi în scaun. Îşi încrucişă braţele şi se uită posomorât la trupul lui Manachan. Ridicând o mână, îşi ronţăi unghia de la un deget; nu îşi mai întoarse privirea spre Thomas, Richard sau Lucilla.

Thomas se uită la Edgar.

Bărbatul se agită şi aruncă o privire spre Nolan.

— O să-l pun pe Sean să trimită un lacheu după medic.

Thomas încuviinţă din cap.

— Mulţumesc.

După ce plecă Edgar, închizând uşa în urma lui, Thomas se întoarse spre Nolan.

— Unde este Nigel?

Fără să se uite la Thomas, vărul lui clătină din cap.

— Nu ştiu.

Thomas simţi cum Lucilla îşi eliberează degetele din prinsoarea lui; în linişte, ea înconjură patul, cu scopul vădit de a ajunge la măsuţa de lângă ea şi la sticluţa cu licoare

care se afla acolo.

— Când l-ai văzut ultima oară pe Nigel? întrebă Richard.

Uitându-se la unghia pe care şi-o muşca, Nolan îi răspunse cu o voce lipsită de vreo expresie:

— Ieri. Am plecat de la nuntă în urma trăsurii lui *papa,* dar ne-am abătut de la drum, am tăiat-o pe câmpuri. Nolan se mişcă pe scaun şi se îndreptă. Nigel s-a oprit pe la jumătatea drumului spre casă. A spus că vrea să călărească o vreme. I-am zis că tata este bolnav, dar el mi-a făcut vânt şi mi-a spus că, dacă îmi păsa, trebuia să plec la conac. Apoi şi-a luat tălpăşiţa. Era într-una din dispoziţiile lui proaste. Am decis să-l las să plece şi să mă întorc aici şi aşa am făcut.

— Nu s-a mai întors de atunci? întrebă Richard.

Nolan răspunse posac:

— Nu ştiu, nu l-am văzut, dar se poate să-l fi văzut altcineva. Dar nu era la micul dejun şi nici acum nu este prin preajmă. Iar Sean a spus că nici calul lui nu este în grajd.

Thomas se foi.

— Cum se simţea Manachan când a ajuns acasă?

Nolan ridică din umeri.

— La fel ca în ultimele zile. El se opri, apoi adăugă cu înverşunare: În ultima săptămână, a fost tot mai slăbit. Nolan îşi împinse bărbia spre uşă. Edgar şi ceilalţi vă pot spune.

Pe jumătate ascunsă de Nolan de perdeaua de la pat, Lucilla studiase sticluţa de întăritor; era un înlocuitor pentru cel pe care i-l lăsase lui Manachan cu săptămâni în urmă. Testase o picătură de licoare pe limbă şi avea gustul pe care trebuia să-l aibă. Manachan nu fusese tot mai slăbit din vina lui Alice. Ea puse sticluţa deoparte, se încruntă, se întoarse şi se uită direct la chipul lui Manachan.

Pentru un moment, nu înţelese ce văzu.

Apoi o făcu şi încremeni.

Îşi simţi ochii devenind tot mai mari. Dintr-odată, înţelese tot ce vedea, apoi înghiţi în sec şi spuse încet:

— Ar trebui să o chemăm pe mama, ea o să ştie sigur. Dar cred că ar trebui să trimiteţi şi după magistrat. Trăgând aer în piept, ea se întoarse şi întâlni privirea Thomas: Cred că unchiul tău a fost otrăvit.

*

Şocul îi încremeni pe Thomas, Nolan şi Richard, apoi Thomas blestemă şi căută clopoţelul.

Richard îl bătu uşor pe umăr.

— Nu te deranja, mă duc eu să o chem.

Zece minute mai târziu, Catriona şi Lucilla îşi încheiară, fiecare în parte, examinările detaliate. Catriona trase din nou aşternuturile peste pieptul lui Manachan, apoi se îndreptă de spate şi se întoarse spre cei trei copii ai lui Manachan, adunaţi acum la capătul patului.

— Regret să spun că Lucilla are dreptate. Tatăl vostru a fost otrăvit. Privirea ei se ridică spre Thomas şi Richard, care stăteau mai în spate. Aş spune că a fost otrăvit cu arsenic.

Nolan se încruntă.

— Dar nu poţi să fii sigură, nu-i aşa?

— Nu, nu pot. Catriona se îndreptă spre ei; cu braţele întinse, îi îndemnă spre uşă. Dar magistratul poate să ceară un test, iar atunci o să ştim sigur. Sugerez să mergem jos şi să aşteptăm ca doctorul şi Sir Godfrey să sosească.

Ca de obicei, Catriona reuşi să facă aşa cum îşi dorea. Nolan, Niniver şi Norris păreau uluiţi; se aşezară în salon şi fie îşi priveau mâinile, fie se uitau în gol. Nici restul oamenilor din gospodărie nu se simţeau mai bine.

Thomas ştia cum se simţeau.

Lucilla se aşeză lângă el pe canapea, cu o mână într-a lui şi cu cealaltă desenându-i cercuri liniştitoare pe spate. Aplecându-se mai aproape, îi murmură:

— Dacă cineva de aici, Nigel, de exemplu, avea de gând să-l otrăvească pe Manachan, noi nu am fi putut să facem nimic ca să-l salvăm.

El încuviinţă din cap; mintea lui raţională recunoscu

adevărul din cuvintele ei, şi totuşi continuă să se simtă amorţit. Continuă să se întrebe…

Dar, pe măsură ce se scurseră minutele, mintea i se limpezi suficient ca mai multe întrebări să se ridice deasupra deznădejdii. Ferguson şi doamna Kennedy aduseră tava cu ceai. În timp ce Catriona turnă, Thomas o prinse de mână pe Lucilla, se ridică şi, trăgând-o după el, se îndreptă în colţul încăperii. Oprindu-se lângă fereastră, părând că privea afară, îşi puse mâna pe mâna ei.

— Dacă este arsenic, aşa cum credeţi tu şi mama ta, s-ar putea ca boala lui Manachan să fi fost provocată de această otravă? Boala cu care s-a luptat în ultimele luni? Am citit undeva că o doză fatală poate să se acumuleze în corp de-a lungul timpului.

Lucilla îşi arcui sprâncenele.

— Ai putea să ai dreptate.

Catriona se apropie cu câte o ceaşcă şi o farfurioară pentru fiecare dintre ei.

Lucilla se întinse după o ceaşcă.

— Mamă, ţi-am spus că Manachan a fost bolnav luni întregi, că îşi revenea şi recădea. Se poate ca problema asta să fi fost provocată de arsenic?

După ce îi dădu lui Thomas cea de-a doua ceaşcă, Catriona îl întrebă la ce simptome ale unchiului lui fusese martor, iar Lucilla povesti ce observase cât timp locuise la moşia Carrick şi îl tratase pe Manachan. Catriona făcu o grimasă.

— Este posibil. Pentru un bărbat sănătos ca Manachan, otrăvirea treptată poate să fi provocat efectele acestea. Ea se uită la Lucilla. Ceea ce mă face să întreb ce ai pus în licoarea fortifiantă şi în întăritorul pe care i le-ai dat?

Lucilla enumeră o listă de esenţe din plante. Thomas nu înţelese nimic.

Dar Catriona încuviinţă din cap.

— Îmi dau seama de ce tratamentele tale au funcţionat. Aveau mai multe ingrediente care ar fi adunat otrava şi i-ar fi curăţat corpul. Nu ţinteai otrava, dar

poţiunea ta a redus-o oricum şi astfel starea lui de sănătate s-a îmbunătăţit.

Lucilla oftă.

— Nu pot să cred că n-am observat niciun semn de otrăvire cât timp am fost aici, nici măcar atunci când l-am examinat.

Catriona părea sumbră.

— Să nu fii supărată din cauza asta, este una dintre problemele legate de otrăvirea cu arsenic. Poţi să ai de-a face cu o persoană aflată în pragul morţii, dar toate simptomele să fie uşor de explicat – în cazul lui Manachan, prin vârsta înaintată. Doar după ce moare omul… Ea ridică din umeri. Chiar şi atunci, dacă un doctor nu se uită atent sau nu este chemat la timp, tot o să se înregistreze că moartea a fost provocată de cauze naturale – criză de inimă, congestia plămânilor sau altele asemenea. Dovezile externe dispar repede.

Doctorul sosi curând după aceea. Urcă alături de Catriona şi se întoarse cu o expresie extrem de gravă pe chip. Până atunci, sosise şi Sir Godfrey; doctorul fu uşurat să poată lăsa întreaga poveste în mâinile lui Sir Godfrey. După o discuţie şoptită cu magistratul, plecă.

Un domn masiv, direct şi – în condiţii normale – un gentleman binevoitor, Sir Godfrey se întoarse şi rămase în picioare în faţa şemineului din salon. El, Catriona şi Richard erau prieteni vechi, iar Sir Godfrey îl cunoştea pe Manachan la fel de bine ca pe oricare dintre moşierii din regiune. Cu o amabilitate reţinută, Sir Godfrey îşi prezentă condoleanţele familiei şi clanului, apoi îi informă pe copiii lui Manachan că, după toate aparenţele, tatăl lor fusese ucis, iar el era obligat să investigheze şi să raporteze problema.

Richard îl anunţase deja pe Sir Godfrey de dispariţia lui Nigel. Întrebările lui Sir Godfrey, adresate mai ales lui Nolan, dar căutând confirmări de la Niniver şi de la Norris acolo unde era posibil, investigară aceleaşi detalii pe care Richard şi Thomas le examinaseră deja.

În mod deloc surprinzător, Sir Godfrey ajunse la aceeaşi concluzie la care ajunseseră toţi ceilalţi. Afectat, îşi

drese glasul şi îşi frecă bărbia.

— Ei bine, încă nu avem dovezi că a fost arsenic, dar cu probele pe care le-a luat doctorul, fără îndoială că dovada o să apară, iar între timp… Ei bine, treaba asta nu este numită degeaba praf de moştenire, nu-i aşa?

De sub sprâncenele stufoase, Sir Godfrey se uită la cei trei copiii Carrick, aliniaţi pe canapea în faţa lui.

— Din moment ce Nigel a dispărut, mă tem că trebuie să vă cer să-mi permiţi să fac cercetări prin camerele lui.

Niniver şi Norris se uitară lung şi absenţi la Sir Godfrey, apoi amândoi îl priviră pe Nolan.

În cele din urmă, dându-şi seama că el era cel care decidea, Nolan acceptă cu o încuviinţare încruntată.

— Da, bineînţeles.

Aruncă o privire spre uşă, unde Ferguson rămăsese în tot acel timp.

Fără să mai aştepte vreo indicaţie, Ferguson făcu o plecăciune spre Sir Godfrey.

— Vă pot duce eu în camera stăpânului Nigel, domnule.

Thomas nu reuşi să stea liniştit; îi urmă pe Ferguson, Sir Godfrey şi Richard pe scări. Ajunsese la jumătatea treptelor, când auzi paşii Lucillei în spatele lui. Se opri şi se întoarse spre ea; când ea i se alătură, îi spuse:

— Nu trebuie să vii.

Ea îi întâlni privirea.

— Poate că a fost unchiul tău, dar aşa irascibil cum era, a fost pacientul meu. Ea îşi împinse bărbia înainte. În plus, ştie vreunul dintre voi cum arată pulberea de arsenic?

El ghici:

— Este albă.

Ea zâmbi zeflemitor şi trecu pe lângă el.

— De asemenea, poate să fie cenuşie, precum ardezia, precum şi în toate nuanţele celor două.

La cum se dovediseră a fi lucrurile, pulberea de arsenic pe care Nigel o folosise ca să-şi otrăvească tatăl era de un alb imaculat. Ambalată în hârtie maronie, dar cu eticheta încă prezentă şi clară pe pachetul interior, era

ascunsă în spatele sertarului de jos al scrinului din camera lui Nigel.

Sir Godfrey pufni.

— Din păcate, asta se obţine destul de uşor de la un spiţer!

Richard oftă şi se aşeză la capătul patului.

Sir Godfrey puse pachetul blestemat pe dulap.

— Deci… Presupun că ne gândim cu toţii că motivul pentru care Nigel a fugit este… Sir Godfrey clipi. De ce, mai exact? Dacă voi patru nu veneaţi în vizită, iar Lucilla nu observa nimic, peste câteva ore, moartea lui Manachan ar fi fost declarată ca fiind provocată de cauze naturale, aşa a spus medicul. Eu n-aş mai fi fost chemat, iar Nigel ar fi câştigat tot ceea ce se pare că îşi doreşte – autoritatea asupra clanului şi stăpânirea moşiei Carrick.

— Nigel ştia că venim azi aici. Lucilla îşi strânse braţele la piept, simţind brusc că îi era frig. Am stabilit ieri, la ieşirea din biserică, iar Nigel era acolo. Niniver şi ceilalţi ne-au spus că Manachan fusese hotărât să participe la nunta noastră, dar, după spusele lui Nolan şi ale lui Edgar, sănătatea lui a început să se înrăutăţească săptămâna trecută.

Thomas îşi puse un braţ pe după umerii ei şi o trase mai aproape, îl privi sumbru pe Sir Godfrey.

— Dacă a fost Nigel, atunci el ştia despre nuntă, ştia că moşierul insistase să participe, că Lucilla o să-l vadă pe bătrân şi o să îşi seama că e ceva în neregulă şi că ar putea să observe şi Catriona… El coborî privirea spre Lucilla chiar când ea se uită în sus. Probabil Nigel i-a dat lui Manachan o doză mare înainte de nuntă, gândindu-se să-l termine sau, cel puţin, să-l oblige să rămână acasă, eventual să moară în timp ce toţi ceilalţi erau la nuntă – asta ar fi mers.

— Cu siguranţă, spuse Sir Godfrey. Dar moşierul era un ţap bătrân şi încăpăţânat, a vrut să vină la nunta ta, aşa că, la naiba cu toate, a venit! A rezistat până atunci. Dar, dacă ar fi rămas aici în loc să meargă la biserică, probabil planul lui Nigel ar fi funcţionat fără să atragă atenţia cuiva.

— Deci, spuse Richard, Nigel i-a dat lui Manachan o

doză mare pentru ca mai întâi să i se facă prea rău, prea rău ca să vină la nuntă, apoi să moară, eventual în timp ce nimeni altcineva, în afară de Edgar, nu se afla în preajmă. Dar, în ciuda dozei mai mari, Nigel nu a reuşit să-l oprească pe Manachan să vină la nuntă şi nu a putut să vă împiedice pe voi doi să-l întâlniţi pe Manachan, să observaţi cât era de bolnav şi să stabiliţi că o să veniţi în vizită. Lucrurile au început să devină periculoase, aşa că şi-a luat tălpăşiţa.

— Spre locuri necunoscute.

Lucilla se cutremură.

Richard miji ochii.

— Cât despre asta, aş crede că s-a ascuns, dar ar sta de veghe ca să vadă ce s-a întâmplat. Apoi, dacă nu apare nicio discuţie despre crimă, o să ştie că a scăpat neprins şi, chiar dacă se pare că şi-a făcut un obicei din a dispărea fără să anunţe, poate pur şi simplu să se întoarcă şi să-şi ceară moştenirea.

— Nici o şansă. Sir Godfrey se încruntă. Eu aş isca un mare tărăboi şi aş ponegri pe oricine de îndată ce aş ajunge acasă!

*

Uciderea lui Manachan Carrick de către fiul lui cel mai mare, Nigel, provocă rumoare în tot ţinutul. Toată lumea din ţinut fu şocată; poate că Manachan fusese dificil şi greu de suportat pentru toţi cei din afara clanului lui, dar fusese recunoscut de către membrii clanului lui ca un om care făcuse întotdeauna bine. Tocmai de aceea fusese dintotdeauna – la fel ca acum, când murise – onorat pe bună dreptate.

Majoritatea oamenilor din regiune, de la fermieri la moşieri, se alăturară vânătorii ulterioare a lui Nigel Carrick, dar nici urmă de ticălos.

După trei zile de traversări zadarnice ale regiunii, căutătorii se întoarseră acasă, osteniţi şi dezamăgiţi, pentru a se pregăti de înmormântarea *acelui* Carrick.

Zorii zilei se anunţară printr-un cenuşiu ceţos, iar

lumina rămase difuză de-a lungul întregii dimineţi, ceea ce păru potrivit pentru un asemenea eveniment sobru. Platforma bine lustruită, îmbrăcată în culorile clanului, care purta sicriul lui Manachan înaintă lent prin lumina dimineţii. Cei trei copii mai mici ai lui Manachan merseră în urma ei, cu restul clanului în spate.

Toţi ceilalţi care se adunară pentru a aduce un ultim omagiu lui Manachan, familiei îndoliate şi clanului aşteptau la intrarea în biserică. Sir Godfrey şi soţia lui erau acolo, alături de toţi ceilalţi moşieri şi de soţiile lor, aşezaţi în spatele lui Richard, a Catrionei şi a restului grupului din Vale.

Cu toţii aşteptară cu mâinile strânse, cu capetele înclinate, în timp ce sicriul fu purtat înăuntru, ridicat pe umeri de opt dintre oamenii clanului lui Manachan, printre care Ferguson, Sean, Mitch şi Fred, dar şi Thomas. El cântărise serios sugestia lui Ferguson, dar la încurajarea Lucillei, acceptase – ultimul gest pentru unchiul lui, căruia îi datora atât de multe.

Dar, de îndată ce sicriul fu aşezat pe postamentul dinaintea altarului, Thomas se alătură familiei din Vale în stranele aflate pe partea opusă celor ocupate de clanul Carrick.

Era un amănunt, dar unul important. El încă era membru al clanului, dar acum era supus, în primul rând, familiei din Vale.

Pentru el, un angajament nou şi profund învinsese, în cele din urmă, clanul.

Lucilla îl luă de mână, în timp ce se strecură în strană lângă el.

Thomas îşi strânse degetele peste ale ei şi se pregăti să asculte slujba.

Fu o slujbă emoţionantă, cu omagii rostite de mai multe persoane, atât din clan – vorbiră Bradshaw, Sean şi Ferguson –, cât şi din comunitate, reprezentată de Richard şi Sir Godfrey. Oarecum spre surpriza tuturor, Niniver fu cea care rosti ultimul discurs rostit în memoria tatălui ei. Chiar dacă îi fu greu să-şi înăbuşe lacrimile, ea vorbi clar,

descriind o imagine a lui Manachan lesne de recunoscut. Vorbele ei fură emoţionantă şi pătrunzătoare, iar când, în cele din urmă, plecă de la pupitru, nu era ochi uscat în biserică.

Apoi slujba se termină, iar cei care purtară sicriul se apropiară din nou şi îl ridicară. Trecând încet şi cu paşi hotărâţi, ei îl urmară pe vicar, prin uşa laterală, spre cimitir, unde un mormânt proaspăt săpat în sectorul Carrick aştepta să întâmpine rămăşiţele pământeşti ale lui Manachan.

Multe doamne rămaseră în urmă, ieşind, în cele din urmă, să aştepte în grădina din faţa bisericii, dar Lucilla o luă înainte ca să o susţină pe Niniver, iar Catriona le urmă la braţul lui Richard.

Marcus se îndreptă spre cealaltă parte a Lucillei. El observă că atât Nolan, cât şi Norris păreau amândoi absorbiţi, adânc cufundaţi în gânduri; niciunul nu fu îngrijorat pentru sora lor. Dezgustat de comportamentul celor doi, în timp ce le urmă pe Niniver şi pe Lucilla afară din biserică, Marcus se aşeză de partea cealaltă a lui Niniver. Dacă îi venea să leşine sau avea să se simtă copleşită – şi cine putea să o condamne? – voia să fie acolo să o susţină.

Cu Lucilla de cealaltă parte, Marcus consideră că Niniver era în siguranţă; chiar dacă Lucilla nu era înaltă sau masivă, Niniver avea o constituţie firavă şi mai delicată.

Ceremonia de înmormântare fu binecuvântat de scurtă; de îndată ce primii pumni de pământ fură aruncaţi de familie, cei adunaţi în jurul mormântului înconjurară biserica şi se alăturară celor care aşteptau în grădină.

Thomas se întorsese lângă Lucilla. Când ajunseră în grădină, grupul lor ieşi din rândul celor care se întorceau de la mormânt şi se opriră. Thomas se uită la Niniver; încă ţinea capul plecat.

— Te-ai descurcat bine cu omagiul… i-ar fi plăcut.

Niniver trase aer în piept şi îşi înălţă capul. Întâlnind privirea lui Thomas, ea îşi înclină capul.

— Mulţumesc. Ştiu că ai ţinut la el la fel de mult ca

mine.

Chipul lui Thomas era aspru, o mască rigidă ascunzându-i sentimentele.

— Moartea lui marchează sfârşitul unei epoci… Ai avut dreptate când ai spus că nu o să mai existe niciodată un Carrick ca el.

Niniver încuviinţă din cap. Privirea ei se îndreptă spre locul în care Nolan stătea în mijlocul grădinii, primind condoleanţe de la nobilii mai îndepărtaţi care încă nu apucaseră să-i vorbească.

— Mă tem că în cazul ăsta o să se dovedească faptul că ai dreptate.

Marcus observă în ce direcţie privea Niniver.

Şi Thomas o urmări.

— Ce părere are clanul despre faptul că Nolan o să devină noul moşier?

Marcus aruncă o privire spre ceilalţi, dar nimeni nu păru să observe cât de ciudat era ca Thomas să-i adrese o asemenea întrebare lui Niniver, fiica lui Manachan. Totuşi, din tot văzuse şi auzise Marcus de la Thomas şi Lucilla, se părea că, într-adevăr, ea era cea mai apropiată de clan, cea cu care toţi vorbeau deschis.

Niniver ridică din umeri şi îşi aranjă pe umeri şalul negru pe care îl purtase pe cap în lunga călătorie spre biserică.

— În ciuda caracterului arţăgos, toată lumea din clan l-a plăcut şi l-a respectat pe *papa.* Nu cunosc pe nimeni care să-l fi plăcut sau să fi avut încredere în Nigel. Dacă el ar fi devenit noul moşier, ar fi apărut probleme la un moment dat. Dar Nolan a rămas întotdeauna în umbra lui Nigel. Cel care a luat toate deciziile cu care nimeni nu a fost de acord a fost Nigel, aşa că, în general, toată lumea se abţine să emită vreo judecată, în timp ce aşteaptă să vadă – ca să repet cuvintele lui Sean – cum se mişcă Nolan.

Asemenea lui Niniver, Thomas îl studie pe Nolan, în timp ce acesta vorbea cu alţi moşieri din regiune.

După o clipă, Thomas se agită. Se uită în jos şi surprinse privirea lui Niniver.

— Dacă tu şi clanul aveţi nevoie de ajutor, să ştii că trebuie doar să-l ceri.

Lucilla îi întări invitaţia, la fel făcură Richard şi Catriona, care li se alăturase la timp ca să audă despre ce vorbeau.

La fel făcu Marcus.

Niniver schiţă spre ei un zâmbet discret şi grav, mai degrabă timid spre Marcus, apoi încuviinţă din cap.

— Mulţumesc. O să ţin minte. Ridicând capul, se uită spre grădină, apoi trase adânc aer în piept. Şi acum, cu permisiunea voastră, ar trebui să mă alătur celorlalţi. Fără îndoială, în curând o să-şi dorească să ne întoarcem acasă.

După ce îşi luară în şoaptă rămas-bun, o lăsară să plece. În timp ce Thomas, Lucilla şi părinţii ei se duseră să discute cu ceilalţi, Marcus rămase în urmă, urmărind-o pe Niniver în timp ce ea îl găsi pe Norris în mulţime, îl luă de braţ şi îl trase ca să se alăture lui Nolan. Dar pe Nolan nu îl atinse nici măcar pe mânecă. Lui Marcus i se păru că exista o neînţelegere între Niniver şi Norris pe de o parte şi una între Nolan şi ceilalţi pe de altă parte.

Se convenise între familiile din regiune că, dată fiind natura morţii lui Manachan, priveghiul lui trebuia să fie privat, să se limiteze doar la clan. Situaţia din cadrul clanului poate că era tulbure şi probabil complicată şi cel mai bine era ca familia să aibă şansa să se adune şi să ajungă la un consens la priveghiul lui Manachan, când influenta lui liniştitoare era încă proaspătă. Nimeni din ţinut nu îşi dorea să vadă cum familia Carrick este zguduită de conflicte.

Privind-o pe Niniver şi studiindu-l pe Norris, dar şi mai mult pe Nolan, mai ales că acesta părea că se străduia să-şi găsească poziţia socială în raport cu ceilalţi din regiune. Iar din moment ce păli şi aproape că făcu un pas înapoi când se confruntă cu membrii clanului, Marcus fu nevoit să se întrebe, în lumina cuvintelor rostite de Sean şi repetate de Niniver, aşa cum bănuia că se întreba şi ea, cât de bine avea să se mişte Nolan.

Şi ce urma să se întâmple dacă nu avea să reuşească.

*

Patru săptămâni mai târziu, Marcus ieşi cu câţiva câini la vânătoare.

Chiar dacă purta arma, nu intenţiona să doboare vreun vânat; ieşirea era doar o scuză ca să se plimbe în pacea şi tăcerea pădurilor.

Acum că sora lui geamănă se măritase, lucrurile începuseră să se schimbe în Vale. Thomas lucra sârguincios cot la cot cu Richard, învăţând toate detaliile despre felul în care era gestionată moşia. Chiar dacă până la căsătoria Lucillei Marcus fusese mâna dreaptă a tatălui, încă de la naşterea lui, el şi toţi ceilalţi ştiuseră că administrarea moşiei Vale nu era un rol care să-i revină lui, în cele din urmă.

Şi nu îl invidia pe Thomas pentru rolul pe care îl ocupa acum; de fapt, se amuza în tăcere de stăruinţa cu care noul lui cumnat se dedica rolului primit, să înveţe şi să înţeleagă absolut toate detaliile necesare.

Când Richard avea, în cele din urmă, să îi predea conducerea moşiei, Vale avea să ajungă pe mâini bune.

Totuşi, schimbarea aceea îl lăsase pe Marcus fără rol, fără niciun scop bine definit în viaţă.

Iar acea nouă realitate, descoperise el, nu i se potrivea, nu mai mult decât li s-ar fi potrivit o asemenea existenţă surorii lui gemene, lui Thomas, părinţilor sau oricăreia dintre rudele lui.

Acum recunoscu nevoia urgentă de a avea un rol, un scop definit, o trăsătură adânc înrădăcinată care îi definea pe toţi cei din familia Cynster şi pe alţii ca ei.

Vorbise cu mama lui şi cu Lucilla nu că ar fi trebuit să audă alte cuvinte de la ea. Lucilla înţelese de ce venise la ea chiar înainte să deschidă gura. Atât ea, cât şi mama lui îl priviseră, fiecare în felul ei – Catriona prin divinaţie, Lucilla închizând pur şi simplu ochii, dar niciuna nu reuşise să lumineze în vreun fel viitorul care îi era sortit, dincolo de faptul că destinul lui se afla, dacă nu în Vale, atunci prin apropiere, undeva prin ţinuturile Fecioarei, şi că timpul lui de a-l revendica încă nu sosise.

Nu încă. Şi, graţie descoperirilor Lucillei, acum ştiau că ţinuturile Fecioarei se întindeau mult mai departe decât ceea ce crezuseră anterior.

Astfel că, în realitate, el nu ştia nimic în afară de faptul că avea, într-adevăr, un viitor predestinat – un rol pe care Fecioara trebuia să i-l atribuie, dar încă nu era pregătit să-l găsească.

În loc să intre în rolul acela prea curând, el îşi petrecuse ultimele săptămâni gândindu-se şi îşi făcuse un plan provizoriu. Dacă nu găsea vreo provocare cu care să se ia la trântă, avea să înnebunească; când îi explicase tatălui lui ideea pe care o avea, Richard înţelesese şi acceptase cu toată inima.

Astfel, erau în plin proces de cumpărare a străvechii moşii Hennessey. Se întindea la nord de satul Casphairn, dar de partea cealaltă a drumului principal. Proprietatea era în mare parte formată din coline care se aliniau lin, iar în trecut avusese turme frumoase de oi, dar bătrânul Hennessey renunţase treptat la ele, iar personalul se diminuase. În ultimii zece ani, bătrânul trăise ca un pustnic, ascunzându-se în vechea fermă care se afla în mijlocul moşiei.

Richard îl cunoştea pe bătrân; ştiuse unde erau de găsit copiii lui Hennessey. El făcuse întregii familii o ofertă foarte bună şi, după multe discuţii, acceptaseră.

În curând, străvechea moşie Hennessey avea să fie a lui Marcus. Urma să aibă un loc căruia să-i spună *acasă,* un loc pe care să-l *facă* al lui, unde să găzduiască şi să continue să-şi crească ogarii şi să se concentreze pe

cealaltă plăcere pe care o avea – să transforme creşterea oilor într-o activitate mai mult profitabilă. În cazul ultimei întreprinderi, avea deja un partener priceput în persoana lui Thomas, care, prin compania lui, Carrick Enterprises, avea contacte şi legături pentru a îmbunătăţi producţia şi aprovizionarea.

Îl atrăseseră deja în discuţiile lor pe vărul lui Thomas, Humphrey, care preluase rolul avut de Thomas în Glasgow.

În timp ce se plimba agale prin liniştea pădurilor care înconjurau pantele estice ale munţilor Rhinns din Kells, Marcus simţi că freamătul interior care îl cuprinsese în ultima lună în sfârşit se domolea.

El nu era ca sora lui geamănă; nu avea legătura ei cu Fecioara. Numai atunci când era afară, când călca pe pământul ei şi se lăsa îmbrăţişat de acesta, îi simţea prezenţa.

În acea zi, simţea că totul era şi că avea să fie bine. Planul lui provizoriu era bine ales.

Semnele pe care le primea îi spuneau că Fecioara era de acord.

În adâncul lui, senzaţia i se păru liniştitoare. Rareori îi lipsea încrederea; aceea era o trăsătură din naştere, iar familia lui şi poziţia acesteia nu făcuseră decât să o consolideze. Dar asta nu însemna că nu că nu îşi punea cele mai importante întrebări de viaţă. Ce făcea el acolo şi ce îşi dorea să reuşească? Ce moştenire avea să lase generaţiilor viitoare? Ce avea să însemne numele lui pentru ei?

Aceleaşi întrebări fundamentale pe care era sigur că şi le punea toată lumea la un moment dat. Astfel, el bănuia că, atunci când aveau asemenea întrebări, cei născuţi cu siguranţă de sine aveau îndoieli mult mai adânci, pur şi simplu pentru că îndoielile născute din acele întrebări fireşti şi inevitabile tulburau atât de tare încrederea înnăscută.

Câinii hoinăreau pe lângă el. Oprindu-se într-o poiană cufundată în umbră, el închise ochii, îşi umplu plămânii şi, în sfârşit, se simţi din nou ancorat.

Pe calea cea dreaptă, o cale nouă, dar potrivită pentru

el, cel puţin în clipa aceea.

Cu încrederea pe deplin recăpătată, el zâmbi şi deschise ochii.

Chiar în momentul în care câinii din dreapta lui intrară în alertă.

Dar nu în felul în care semnalau apropierea vânatului. El ieşise cu şase câini, şi cu toţii se îndreptară spre acelaşi punct, privind, cu capul sus şi cu urechile ciulite.

Îşi legănau uşor cozile.

Apoi, câinele conducător – o căţea cu experienţă – îşi întoarse privirea spre el, fluturându-şi hotărâtă coada. Cerând permisiunea de a merge mai departe.

El înaintă cu paşii înăbuşiţi de covorul gros de ace căzute la pământ. Alăturându-se câinilor lor, el privi în faţă, dar nu găsi nimic care să explice comportamentul câinilor. Nu putea să vadă atât de departe; copacii deveneau tot mai deşi în direcţia aceea, iar tulpinile împleticite îi blocau în mare măsură vederea.

Încurajându-şi în şoaptă câinii să stea aproape, lângă el, dădu să înainteze.

Căţeaua merse în pas cu Marcus, iar el înainta în direcţia în care se îndreptase botul ei.

Orice ce se afla în faţă, era ceva de care câinii erau interesaţi.

Pâlcul des de copaci se termina la câţiva metri de marginea unui povârniş. El părăsi umbrele şi zări alt grup mai mare de ogari care dădeau să se ridice. Dormiseră în razele soarelui în jurul unei stânci largi şi plate, pe care stătea o siluetă singuratică, cu genunchii îndoiţi şi braţele înfăşurate în jurul lor, privind lung spre moşia Carrick.

Mişcarea câinilor ei o făcu pe Niniver să întoarcă capul.

El se opri, oprindu-şi câinii la fel de repede pe cât reacţionaseră ai ei.

Întâlnind privirea lui Niniver peste întinderea îngustă de pământ dintre pădure şi marginea stâncii, el făcu un semn spre câinii lui, apoi spre ai ei. Ambele grupuri de câini – al ei era mai mare cu câteva exemplare – erau în alertă,

dar râmaseră pe loc, aşteptând o indicaţie care să le dea de înţeles dacă celălalt grup era prieten sau duşman.

El îşi arcui o sprânceană.

— Toate bune?

Ea zâmbi uşor şi încuviinţă din cap. Ea le spuse ceva câinilor ei – el crezu că rostise cuvântul „prieteni” – şi animalele se aşezară la loc.

El rosti acelaşi cuvânt pentru câinii lui, apoi înaintă.

Ogarii lui se înlănţuiră lângă el, apoi cele două grupuri începură să dea din coadă împreună, să caute, să adulmece şi să se familiarizeze unul cu celălalt.

Ajungând la stânca pe care stătea Niniver, el cuprinse din priviri priveliştea.

— Cum merg lucrurile cu familia Carrick?

Ea îşi întoarse privirea spre privelişte, care, în măsura în care putea el să-şi dea seama, cuprindea cea mai mare parte a pământurilor moşiei Carrick.

— Destul de bine, presupun. Nolan este la conducere… într-adevăr, el a preluat atât de repede frâiele, încât eu şi Norris bănuim că, deşi Nigel era cel care lua deciziile, de fapt Nolan era cel care le punea în aplicare, ocupându-se de organizarea zilnică în lunile în care renunţase *papa* să o mai facă. Ea se opri, cu ochii aţintiţi spre câmpuri, apoi continuă: Aşa că Nolan încearcă, dar nu o să fie niciodată ca *papa,* sunt nişte haine prea mari pentru a fi îmbrăcate de el. Dar este mai puţin arogant decât Nigel. Deci se poate spune că e mai uşor de înghiţit, dar clanul evită să îşi spună părerea. Nimeni nu este convins de faptul că Nolan o să fie în stare să ţină clanul unit.

Se făcuse o anchetă oficială în cazul decesului tatălui ei, în urma căreia fratele ei Nigel fusese acuzat în lipsă de patricid. Totuşi, în ciuda tuturor eforturilor autorităţilor şi ale clanului, nu i se dăduse de urmă. Mulţi credeau că fugise din ţară, probabil luând o corabie spre America.

Astfel că moşierul ales devenise Nolan Carrick.

Marcus se gândi dacă trebuia să o întrebe pe Niniver ce credea că avea să se întâmple dacă Nolan era respins de

clan. Era posibil; clanul putea să aleagă un alt moşier, iar familia Carrick era obligată să transfere proprietăţile clanului pe care le controlau – adică moşia – noului moşier şi familiei acestuia. Marcus nu ştia unde aveau să rămână Niniver şi fraţii ei după toată povestea asta.

Nu că i-ar fi păsat atât de mult de fraţii ei.

El se foi.

— Dacă aveţi vreodată nevoie de ajutor, să nu uitaţi că puteţi să apelaţi oricând la noi… la Thomas şi Lucilla, la părinţii mei şi la mine. Marcus îi întâlni privirea când îşi întoarse capul şi se uită la el. Dacă aveţi vreodată nevoie de ceva, vă rugăm să nu şovăiţi, doar să ne spuneţi şi vă ajutăm!

Când Thomas îi spusese acelaşi lucru în ziua înmormântării lui Manachan, Niniver răspunsese politicos, dar neutru, „O să ţin minte asta”. Marcus încă putea să-i audă vocea când rostise acele cuvinte, dar simţise clar respingerea din tonul ei. Nu avea nici cea mai mică intenţie să accepte oferta lor.

Aşa că el o lansase din nou pentru că simţi că era important – important pentru ea şi, probabil, pentru el.

Ea îi studie chipul; propria expresie era lipsită de orice urmă de viclenie, dar avea un aer uşor grav, îngrijorat, care părea trăsătură distinctivă.

Apoi, de parcă şi ea înţelese că oferta aceea merita un răspuns diferit, îşi coborî capul.

— Mulţumesc. Îşi întoarse din nou privirea spre ceea ce, în lumina preocupării ei, privea, fără îndoială, ca fiind domeniul ei. O să ţin minte cuvintele tale. Nu poţi să ştii niciodată… Într-o bună zi, aş putea să te rog să îţi ţii promisiunea.

El încercă să se gândească la un răspuns, dar nu îi veni niciun cuvânt în minte, aşa că lăsă să se aştearnă tăcerea.

Uitându-se la ea, în timp ce Niniver privea pământurile familiei, conştientiză concentrarea şi atenţia ei – şi neliniştea lui crescândă.

El se foi, apoi fluieră spre câinii lui. Întorcându-se spre

Niniver, o privi.

— Te las cu ale tale.

În loc să reacţioneze la reproşul discret din tonul lui, cu o graţie regească, ce putea să rivalizeze cu a Lucillei, ea încuviinţă din cap.

— Mulţumesc. La revedere.

El îşi luă din nou rămas-bun, apoi, cu câinii alergând în jurul lui, plecă.

Se cufundă în umbrele de sub copaci, apoi se opri şi se uită înapoi.

Niniver rămase cu ochii aţintiţi înainte, exact aşa cum fusese când sosise el – o siluetă singuratică şi care se gândea la bunăstarea clanului ei.

Îşi luă o clipă ca să-şi imprime imaginea ei în minte, apoi se întoarse şi îşi văzu de drum.

Niniver ascultă cum paşii lui se pierdeau în depărtare. Aşteptă până când fu sigură că el ajunse departe de privirea ei, apoi nu se abţinu să nu arunce o privire în direcţia în care plecase.

Ea nu era atinsă de Fecioară, aşa cum erau el, sora şi mama lui, dar…

Cât de mult era simplă inspiraţie divină, cât de mult era simplă înţelegere?

Se uită înapoi spre păşunile şi crângurile care se întindeau în faţa ei. Îşi lăsă privirea să zăbovească peste câmpurile îndepărtate, acum arate şi, în sfârşit, însămânţate. Existau atât de multe lucruri greşite şi totuşi atât de multe lucruri drepte, pentru care încă merita să lupte!

Ea nu se aşteptase să fie una dintre cei care să lupte sau, cel puţin, nu cea care să deschidă drumul, dar, în tăcere, făcuse un jurământ la mormântului tatălui ei că avea să facă tot ce îi stătea în putere ca să păstreze clanul şi onoarea familiei Carrick. Şi putea deja să vadă – să prezică – în ce direcţie se îndreptau toate acelea, pe ce drum se poticniseră familia Carrick şi clanul lor, într-o stare de deplina inconştienţă, fiind pe cale să se prăbuşească.

Umbrele înaintară, în timp ce ea rămase aşezată şi

cântări lucrurile, lăsându-şi mintea să mediteze la orice posibilă soluţie.

Tot ce putea să facă era să spere şi să se roage, apoi să aştepte să vadă ce urma să se întâmple.

Şi să fie pregătită să acţioneze dacă nu exista altă cale. În cele din urmă, se ridică. Cu picioarele îngheţate de stânca rece, îşi scutură fustele, îşi chemă câinii, apoi se întoarse şi se îndreptă spre singurul loc pe care îl numise vreodată acasă.

Sfârşit